

Giới thiệu Nữ Ngổ Tác Họa Cốt

Nữ ngổ tác họa cốt - Đang tiến hành - Li Đa Ô

Giới thiệu về truyện ngôn tình xuyên không đặc biệt thú vị này nhé!

Kỷ Vân Thư vốn là người nổi tiếng trong giới khảo cổ, số lượng đồ cổ qua tay cô còn nhiều hơn số năm cô sống trên đời gấp mấy lần. Chẳng ngờ một ngày kia xuyên qua, lại đột ngột trở thành hiện tại – làm tam tiểu thư của Kỷ gia ở Cẩm Giang Thành.

Xuyên qua sống lại rồi mới biết quả khứ đau khổ của một tiểu thư không được phụ thân xem trọng, lại còn ghét bỏ đến mức phải chết đối vì suy dinh dưỡng trong thời gian dài. Kỷ Vân Thư xác định chẳng thể nhờ cậy Kỷ gia, bèn sử dụng ngôn nghệ cũ trở thành pháp y chuyên họa xác người chết.

Tay ngọc nhanh chóng quệt nét nghiêng, vốn chỉ định ngày ngày họa di thể, lại không ngờ họa được cả trái tim vị vương gia lạnh lùng, không ngần ngại bỏ qua nguyên tắc của chính mình, liên tục tán tỉnh nàng. Chẳng biết vương gia thấy gì thích thú, hay lại muốn nàng về lại di thể của chàng?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Mở Quan Tài Họa Cốt

Kỷ Trinh năm 20, Bắc Lương, Cẩm Giang.

Một ngày tháng giêng, thời tiết thay đổi, khiến bầu trời đang trong xanh, đột nhiên xuất hiện mưa lớn cùng sấm sét. Con đường hẹp đá xanh dường như được bao phủ bởi một lớp nước bạc, trơn trượt.

Kỷ Vân Thư giữ ô trong tay, một tay khác cầm một chiếc hộp gỗ đàn hương tinh xảo được làm bằng tay, nâng đã đi như thể từ nhà họ Kỷ đến cửa Chu phủ.

Tháng đầu tiên của tết âm lịch, mọi nhà đều tràn ngập tươi cười rạng rỡ, tuy nhiên cửa Chu phủ lại được phủ bằng vải sa tanh trắng và những chiếc đèn lồng màu trắng treo ở trước lối vào.

Nguyên lai hôm qua, tiểu thư Chu gia đột ngột xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đã chết!

Kỷ Vân Thư cất ô, phát phát nước mưa đọng trên vai, lại cẩn thận xem xét hộp gỗ đàn hương trong lòng ngực.

Đây chính là bảo bối kiểm com ăn của nàng, quả quyết không thể khiến nó thấm dù chỉ một chút nước mưa!

Nếu không phải Huyền thái gia cầu nàng, nàng thật sự không nghĩ sẽ tới đây.

Phải làm việc vào đầu năm, đích thực là có chút đen đủi.

"Tiên sinh, người đã tới."

Gã sai vật trong phủ chạy chậm lại đây, ôm eo, nồn nóng gọi một tiếng.

Gọi nàng là tiên sinh cũng chẳng có gì lạ, bởi vì Kỷ Vân Thư mang một thân nam trang, đơn giản mà thanh nhã.

Kỷ Vân Thư gạt đầu, theo gã sai vật đi đến lĩnh đường nơi hậu viện, tất cả người hầu trong phủ đều quý đầy đất, đầu cúi xuống, đều đang lau nước mắt.

Trong tử đường, Chu lão gia mặc một thân trường bào sa tanh màu tím, tóc búi cao trên đỉnh đầu, sắc mặt ngưng trọng, môi nhấp thành một đường, trong mắt che kín tơ máu, thái độ tràn đầy mệt mỏi.

Chu phu nhân một bên càng là khóc không thành tiếng, đau đớn muốn chết, hôm qua biết được tin nữ nhi chết bất đắc kỳ tử, ngã ngay tại hiện trường, hiện tại vẫn còn chưa bình tâm lại, nếu không phải mấy tiểu nha đầu đang nâng đỡ, chỉ sợ sẽ lại ngã trên mặt đất.

Kỷ Vân Thư trước nay vẫn làm công việc của mình, tự nhiên đã nhìn quen những cảnh như thế này.

Chu lão gia nhìn thấy Kỷ Vân Thư xuất hiện, nhìn thoáng qua phu nhân của mình, kéo nàng qua một bên.

"Kỷ tiên sinh, phiền toái người, tiểu nữ sinh thời yêu nhất ăn mặc màu hồng phấn, cũng yêu trang điểm chải chuốt, khi rồi rồi cũng hay đi tới trong viện thưởng thức hoa mai, bởi vì thân mình không tốt, cũng không thường ra cửa, chỉ là hôm qua..... từ trên gác mái rơi xuống, đầu đập trúng ngọn núi già, khuôn mặt....."

"Chu lão gia yên tâm, tại hạ minh bạch."

Kỷ Vân Thư theo tiếng, lấy hộp gỗ đàn hương do mình mang đến, mở ra, bên trong đều là những công cụ vẽ tranh thủ công tinh xảo. Hộp được phân thành ba tầng, tầng thứ nhất, là bảy tám ngọn bút nhỏ theo *chim loan** nạm bạc, tầng thứ hai, là nơi có nhiều khe cắm dùng để pha trộn với nước, tầng thứ ba, phân bố 48 thuốc màu cơ bản khác nhau, màu sắc chính tông thống nhất.

**Chim loan: chim loan màu xanh (con đực) như phượng hoàng (loan-phượng).*

Hộp tuy nhỏ, nhưng tất cả đều rất hoàn hảo. Mấy tiểu nha đầu tò mò nhìn vào lần về phía bên trong hộp, bọn họ chưa từng nhìn thấy qua loại hình vẽ tranh như thế này.

Gã sai vật mang tới một cuộn lụa gấm trải ở trên bàn, dẫn Kỷ Vân Thư đến bên cạnh quan tài.

Trong quan tài, sắc mặt tiểu thư Chu gia đã thổi rữa, da tróc thịt bong, tơ máu hợp với xương ống chân, hai má lộ ra xương cốt trắng, hai tròng mắt trồi ra, một trên một dưới treo ở hốc mắt, môi răng tuy hoàn chỉnh, nhưng mũi đã bị đứt gãy.

Bộ dáng này, ai nhìn thấy mà không ghê tởm?

Trượt chân ngã lều, cũng đúng là đáng về này.

Lại nhìn cách ăn mặc và búi tóc, quần áo to lụa thượng đẳng màu hồng phấn, rất chỉnh tề, sợi tóc đen như mực, cùng với đồ trang sức được chôn cùng bên cạnh tạo nên một hình ảnh hài hoà.

Chu gia, không hổ là nhà giàu, cũng khó trách Huyền thái gia đã phái nàng qua đây một chuyến.

Kỷ Vân Thư sau khi cẩn thận xem xét xác chết, quay lại bên cạnh bàn, lấy ra vài loại thuốc màu, chọn một bút số 3, bắt đầu từ một vài dòng mực đen trên vải lụa trắng, không mất thời gian dài đã thành hình, sau đó lại nhất nhất tô màu, chậm rãi tạo hình, nhuộm màu, điều chỉnh.....

Mọi người xung quanh đều nhìn đến ngốc lảng, nghẹn họng nhìn trần trời.

Có một tin đồn trong thành Cẩm Giang, có một vị tiên sinh nổi danh là họa sư, làm việc cho nhà môn, chuyên vẽ tranh cho người chết, cho dù từ thi huyết nhục mơ hồ (máu thịt bẽ bết), hay là từ thi đã bị đốt cháy, thối nát, hoặc đã là một đồng xương trắng, nàng đều có thể vẽ ra bộ dáng lúc sinh thời của thi thể.

Một đôi tay khéo léo, một hộp gỗ đàn hương, quả thực là diệu thủ hồi xuân.

Sau nửa khắc canh giờ (1h30ph), Kỷ Vân Thư thu bút, vỗ nhẹ bụi trên ống tay áo.

~~~~~

+ Tác phẩm "Nữ ngổ tác họa cốt" của tác giả Li Đa Ô được dân mạng đưa lên miễn phí để độc giả có thể thưởng thức.

+ Đây là một tác phẩm xuất sắc của Li Đa Ô. Được công khai đưa lên mạng, vì thể nhận được đánh giá rất cao từ cư dân mạng...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 2: Chương 2: Thân Thế Xui Xẻo

Dịch & Edit: Emily Ton

Trên lụa trắng, một nữ tử mặc quần áo màu hồng nhạt đứng ở dưới tầng cây hoa mai, hàm dưới nhón nhọn tinh tế, sắc mặt ửng đỏ thanh đậm, cặp mắt sâu tình tề, chớp mũi no đủ thẳng đứng, mỗi mông được phác hoạ hơi hơi mỉm cười, thật sự giống như mỹ nhân, sinh động như thật.

Chu lão gia vừa nhìn thấy, hốc mắt lập tức đỏ bừng, kích động khiến thân mình khẽ run, nhưng nam nhân không thể dễ dàng rơi nước mắt, đành phải cố gắng nuốt nước mắt trở vào, cuộn tròn bức hoạ lại, đưa tới trước mặt phu nhân mình.

"Đúng vậy, đây chính là Ngưng nhi, đây là tướng mạo sinh thời của nàng, nữ nhi số khổ của ta, sinh thời người đã nhiều bệnh, hiện giờ chết rồi, còn phải chịu đựng với vẻ ngoài như thế, nương thực xin lỗi người! Nữ nhi số khổ của ta....."

Chu phu nhân ôm bức họa, khổ sở áy náy, khóc như mưa dính hoa lê.

"Phu nhân đừng khổ sở, Ngưng nhi cũng không muốn nhìn thấy người thương tâm như thế, thân thể người không tốt, sẽ khiến vì phu lo lắng!"

Chu phu nhân sụt sùi, đôi mắt vì khóc mà mù quáng, cuối cùng được nha đầu đỡ trở về phòng.

Kỷ Vân Thư thu thập xong đồ vật, kẹp hộ gỗ đàn hương dưới cánh tay, chuẩn bị rời đi.

"Kỷ tiên sinh xin dừng bước." Chu lão gia gọi nàng lại, đưa cho nàng một túi bạc: "Mong tiên sinh hãy nhận lấy bạc này"

"Không cần, ta làm việc cho nha môn mà thôi, bạc này, Huyện thái gia sẽ tự đưa ta."

Nàng đẩy bạc trở về, rời khỏi linh đường.

Bạc kia, nàng thật sự là không thể nhận, nàng làm việc cho nha môn, vì thế quan gia sẽ cấp bạc, nếu tiếp nhận bạc riêng, sau này phủ lớn hay nhà nghèo cũng đều không thêm qua nha môn, thay vào đó sẽ trực tiếp đi tìm nàng, điều ấy sẽ khiến nàng làm không hết việc.

Có câu nói rằng, *vô quy củ bất thành phương viên**, có một lịch trình đã được thành lập có lợi thế riêng của mình!

*Vô quy củ bất thành phương viên (无规矩不成方圓): Nghĩa: không có quy tắc, không gì có thể hoàn thành được. (without a standard, nothing could be accomplished)

Mưa rơi càng ngày càng lớn, Kỷ Vân Thư theo đường cũ từ Chu phủ quay trở về Kỷ gia, không đi theo cửa chính, mà đi theo cửa hông bên cạnh.

.....

Sân phía Tây.

Loan nhi xoa xoa tay nón nóng chờ bên ngoài, vừa thấy Kỷ Vân Thư trở lại, nhanh chóng chạy lên đón.

"Tiểu thư, ngài đã ra khỏi cửa hai canh giờ (4h), vừa rồi lão phu nhân sai người qua đây, nói là có vài vị khách quý tới từ kinh thành, yến tiệc buổi tối ngài không được đi, còn nói ngài chuyên về tranh người chết, sẽ mang đến xui xẻo."

"Ta vốn cũng không muốn đi, người hoảng loạn làm gì?"

"Nhưng các vị tiểu thư trong viện đều có thể tham dự, lại có tình vắng về tiểu thư ngài." Loan nhi oán giận.

"Ta vốn sợ náo nhiệt, người cũng không phải không biết, hơn nữa, hôm nay trời mưa, ở trong phòng nghỉ ngơi lại là tốt nhất."

Kỷ Vân Thư dùng nước từ mái hiên rửa sạch tay, vào phòng.

Loan nhi cảm thấy đau lòng vì chủ tử nhà mình, buồn xuống một tiếng thở dài, cũng đi theo vào.

Kỷ Vân Thư thay bộ nam trang trên người, trang điểm nhợt nhạt, làn da trắng nõn, khuôn mặt ôn nhã thêm vài phần thông minh linh hoạt.

Nhưng mỹ nhân trong gương, chung quy cũng không phải là bộ dáng vốn có của nàng.

Cách đây 5 năm nàng đột ngột chết ở trên bàn phẫu thuật, sau khi tỉnh lại, thể nhưng biến thành tam tiểu thư Kỷ gia năm ấy 13 tuổi ở Cẩm Giang thành. Kỷ ức dùng mảnh trần vào trong óc, nàng mới biết được, thì ra thân thể nữ chủ nhân này là một thứ nữ bị ghét bỏ, mẫu thân xuất thân thanh lâu, phụ thân say rượu mới có nàng. Chính mình vừa mới được sinh ra, mẫu thân liền khó sinh mà chết, từ nhỏ đã bị ném ở sân thiền viện phía Tây, được Trương ma ma chăm sóc, mấy năm trước, Trương ma ma cũng bị bệnh qua đời.

Rồi sau đó, trong vòng chưa đầy một tháng bị bỏ mặc, Kỷ Vân Thư 13 tuổi bị bỏ dối đến nỗi chỉ còn da bọc xương, kết quả là đang sống sờ sờ nhưng bị chết vì đói.

Không lâu sau, thân thể trống rỗng được thay thế bằng Kỷ Vân Thư mới.

Cũng may, nàng là một nhà nhân chủng học pháp y nổi danh trong lĩnh vực khảo cổ học ở thế kỷ 21, chuyên về tái tạo mô hình khuôn mặt từ xương cốt người, vì thế nàng tính toán làm lại nghề cũ, vào nha môn làm việc, chuyên họa chân dung sinh thời cho những người đã chết vì dung mạo đã bị hủy, cũng được ăn no.

Nhưng bởi vì như vậy, trên dưới Kỷ gia lại càng thêm không thích nàng. Kỷ gia là danh môn có nền tảng, nhưng Kỷ Vân Thư lại luôn giao tiếp cùng tử thi, điều này nếu như truyền ra ngoài, chẳng phải là mất hết mặt mũi Kỷ gia sao.

Vì thế, Kỷ Vân Thư mỗi lần đi làm việc, đều là nữ gia nam trang, từ trước đến nay không hề cập tới lai lịch hay gia thế chính mình, Kỷ gia không để ý tới nàng, nàng cũng vui mừng vì được tự do, cảm bóng lọc nha môn, ngẫu nhiên còn có thể mua thêm mấy bộ y phục mới.

Thời gian 5 năm, Kỷ Vân Thư cũng dần dần quen với thân thể này, thoải mái sử dụng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chương 3: Thi Thế Vô Danh

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Người dịch: Emily Ton

Mưa dầm liên miên, kéo dài suốt cả ngày, mãi tới buổi tối mới dừng lại.

Tiền viện Kỷ gia, vẫn đang chiêu đãi khách quý tới từ kinh thành, trong khi đó Kỷ Vân Thư lại đang sửa sang lại màu trong hộp gỗ đàn hương. Tất cả những thuốc màu này đều do nàng tự mình điều chế, tô màu trơn bóng, chỉ biết càng ngày càng sáng, có thể lưu giữ được hơn một ngàn năm mà không bị phai mờ.

Thời gian ước chừng qua một chén trà nhỏ.

Loan nhi vội vội vàng vàng chạy vào, nói: "Tiểu thư, Huyện thái gia bảo ngài nhanh chóng đi đến thôn phía đông, nói là thôn phía đông có một ngôi nhà bị cháy, đã chết không ít người. Hiện tại gia quyến đều đang chờ nhận diện thi thể để hạ táng, nhưng những thi thể đó đều đã bị đốt cháy đen, không thể nào nhận diện, cho nên bảo ngài qua đó nhìn xem."

"Chuyện xảy ra khi nào?"

"Một canh giờ trước."

Kỷ Vân Thư "Àn" một tiếng, vội vàng đóng nắp hộp gỗ đàn hương, thay đổi một thân nam trang, đốt lên một chiếc đèn lồng nhỏ, đi ra ngoài.

Kỷ Vân Thư ra ngoài làm việc, từ trước đến nay đều không mang theo Loan nhi, trong viện, tự nhiên vẫn muốn lưu lại người trông coi.

Đi lại ban đêm không hề dễ dàng, nhưng cũng may thôn phía đông không quá xa. Ký Vân Thư vừa đến, đã nhìn thấy phòng xá đều đổ nát còn đang bốc khói dày đặc, không khí được bao phủ bởi mùi gỗ cháy, xung quanh là thôn dân mang theo đèn lồng vẫy quanh bên ngoài, có người đang gào khóc, có người đang liên tục thở dài.

Một khi nắng tiếp cận gần hơn, có thể nhìn thấy hơn 10 thi thể đã bị đốt trụi được sắp xếp gọn gàng nằm trên mặt đất, da thịt đều bị cháy nát, không thể nhìn ra được bộ dáng gì.

Huyện thái gia là người đầu tiên nhận ra Ký Vân Thư, nhanh chóng chạy tới, hạ thấp giọng điệu nói: "Vân Thư, người nhìn xem, nếu không phải tình thế nghiêm trọng, bản quan cũng không muốn quấy nhiễu người. Sự việc xảy ra vào tháng giêng, đừng nói người cảm thấy đen đủi, hiện nay mỗi người đều kêu khổ a!"

"Sắc trời không còn sớm nữa, xong xuôi sớm chút còn sớm trở về."

"Được được được."

Huyện thái gia sai người nâng một cái bàn ra, đặt lên hơn mười trang giấy Tuyên Thành, lại sai nha dịch vẩy xung quanh bọn họ.

Nhìn thi thể đầy đất, đôi mắt Ký Vân Thư bắt chợt hơi rủ xuống, che dấu một luồng cảm xúc thật sâu, tuy rằng đã nhìn quen rồi, nhưng nếu nói một chút cảm giác nặng cũng không có, đó chính là đang gạt người.

Không vội vàng, nâng đi đến trước cỗ thi thể đầu tiên, cúi người xuống xem xét. Khóe thi thể bị cháy đen trước mặt không chỉ có da tróc thịt bong, ngay cả khuôn mặt cũng có chút sưng phồng. Nàng xem xét một hồi, trong miệng nhẹ giọng nói: "Hai mắt thâm sâu không có hình dạng, xương gò má thấp phẳng, xương trán rộng, hàm dưới hẹp."

Ngay sau đó lại từ bên hông lấy ra một đôi bao tay màu trắng mang lên, nhẹ nhàng dè dè bộ mặt người này cùng xương đỉnh đầu, đã có ý tưởng đại khái về kích thước hộp sọ.

Quay trở lại bàn bên cạnh, mở hộp gỗ đàn hương ra, lấy bàn chải và son, bắt đầu vẽ một hình người trên tờ giấy Tuyên Thành.

Bức họa vừa được hoàn thành, ngay lập tức một người lao ra khỏi đám đông, kêu trời khóc đất chạy đến bên cỗ thi thể thứ nhất: "Đây là tướng công ta, tướng công a, người sao có thể cứ vứt bỏ ta mà rời đi như vậy? Ta lưu lại trên đời này còn có ý nghĩa gì nữa....."

Ký Vân Thư tiếp tục xem xét cỗ thi thể thứ hai, xương chẩm* bị vỡ ra, hân là bị cọc gỗ rơi xuống đập phải, xương bướm** nhô lên, trên xương cảm có hơi nghiêng.....

*Xương chẩm(枕骨): Xương tạo thành mặt sau và đáy của hộp sọ, nơi tủy sống chảy qua.

** Xương bướm(蝶骨): Xương mặt trong của hộp sọ.

Bức họa chân dung của người thứ hai xuất hiện.

Một nam một nữ từ vọt lên, kêu to "Nương".

Cảnh tượng trước mắt, thật là mau lấy nước mắt người!

..... Người dịch: Emily Ton....

Ký Vân Thư mất nửa khắc canh giờ (1h30ph), họa xong 17 bức họa toàn bộ thi thể đã bị đốt cháy đen, trong đó, có 12 thi thể đã được nhận dạng, còn có 5 thi thể vô danh không người tới nhận.

Huyện thái gia sai người cảm bức họa đi xung quanh dò hỏi một vòng, người trong thôn đều không ai nhận biết.

Thi thể vô danh?

Thôn phía đông Cẩm Giang thành vốn dĩ cũng không lớn lắm, sao lại xuất hiện 5 thi thể vô danh? Chẳng lẽ là người bên ngoài?

Nhưng người bên ngoài, vì sao lại xuất hiện ở thôn phía đông?

-oOo-

第四话：蹊跷

Bạn đang đọc truyện Nữ Ngổ Tác Họa Cốt được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 4: Chương 4: Chết Oan Chết Uổng?

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit & Dịch: Emily Ton.

"Văn Thư, 5 cổ thi thể này không có ai nhận, ngày mai người lại họa thêm mấy bức, bản quan sẽ sai người dán ra bên ngoài, để người tới tìm."

Kỷ Văn Thư lấy khăn lau tay sạch sẽ, thu thập xong hộp gỗ đàn hương của mình, lạnh nhạt nói: "Ngày mai ta không làm việc, người hãy tìm họa sư khác sao chép lại."

"Cũng đúng, canh giờ cũng không còn sớm nữa, bản quan sai người đưa người trở về?"

"Không cần, ta có thói quen đi bộ ban đêm một mình."

"Đi bộ ban đêm không dễ."

"Ta vui."

Huyền thái gia đó là tự tìm mất mặt, tính tình của Kỷ Văn Thư rất lạnh lùng, đối với người bên ngoài có vẻ như luôn xa cách, nhưng hẳn còn không ngừng thay đổi hòng sủng liên tiếp đắm vào nàng, không phải tự tìm mất mặt thì là gì.

Đột nhiên, bên ngoài đám người, tiếng ai đó vang vọng vang lên: "Tránh ra tránh ra."

Đám người bị đẩy ra, hơn 20 người lao vào, tạo nên một con đường rộng rãi, hai bên hông đều đeo trường kiếm, quần áo gấm vóc, sắc mặt nghiêm trọng, nhìn chằm chằm về phía trước.

Trong khoảnh khắc, liền thấy một người nam tử đi tới. Nam tử áo xanh trường bào, sa tanh thượng hạng thêu màu tím nhạt hoa lan, ủng vàng được trang trí ngọc bội. Nhìn đã biết không phải là người bình thường, mày kiếm mắt sáng, mũi thẳng, môi mỏng mịn chặt. Trong bóng tối, ánh sáng của cây đuốc chung quanh chiếu sáng khuôn mặt tuấn tú sáng sủa. Trên mặt nhìn như bất động thanh sắc, nhưng lại mang theo một cổ hân khí hung ác nham hiểm.

Mà bên cạnh nam tử, là một đại hán cường tráng cùng một nam nhân trung niên có lông mày thẳng đứng.

Kỷ Văn Thư liếc mắt một cái liền nhận ra nam nhân trung niên kia, chính là phụ thân nàng Kỷ Thư Hân. Lúc này, chẳng phải ông ta đang chiêu đãi vị quý nhân tới từ kinh thành hay sao? Phải chăng, nam tử áo xanh này, chính là khách quý đến từ kinh thành?

Kỷ Thư Hân tự nhiên cũng nhận ra Kỷ Văn Thư, thấy nàng một thân nam trang, lại nhìn đến những từ thi kia, ngay tức khắc đẩy lồng nỗi lên một đoàn lửa giận, nhưng ngoài mặt vẫn không thay đổi.

Huyền thái gia đưa mắt nhìn chung quanh, gãi gãi đầu, bối rối trong lòng, đi qua hỏi: "Kỷ lão gia, chuyện gì đang xảy ra?"

"Lưu đại nhân, năm cổ thi thể này chính là thuộc hạ của vị công tử này, người cho người của người rút lui đi, nơi này không có chuyện của người."

Kỷ Thư Hân từ trước đến nay đều không để Huyền thái gia vào trong mắt, nói chuyện rất khinh thường và ngạo mạn.

Huyền thái gia nghe lời, nếu thi thể đã có người tới nhận, hẳn cũng không muốn đào trong nước đục, vì thế phát phát tay, ý bảo nha dịch của mình rút về một bên.

"Công tử, có muốn nâng mấy thi thể này đến nghĩa trang hay không?" Kỷ Thư Hân biến hóa gương mặt nịnh hót lấy lòng, nhẹ giọng hỏi.

Nam tử kia không nói, ánh mắt lóe lên tia lạnh lùng, nhìn về phía năm cổ thi thể, nhàu mày.

"Năm người bọn họ không phải hôm qua đã hồi kinh hay sao?"

"Bọn họ ngày hôm qua xác thực là đã hồi kinh, cũng không biết vì sao lại ở đây, công tử, sự tình xem ra có chút kỳ quái." Đại hán ở bên trả lời.

Sự tình đương nhiên kỳ quái, năm người này đều là kiếm khách, phòng xá lửa lớn, không có đạo lý đang sống sờ sờ sẽ bị thiêu chết. Hơn nữa còn đường hồi kinh cũng không đi qua thôn phía đông... điều này.... là đang có chuyện gì xảy ra?

Kỷ Văn Thư lúc này đã thu thập xong đồ vật, đang chuẩn bị lạng lẽ rời đi, nhưng phụ thân mình đang ở tại đây, tóm lại vẫn có chút không thoải mái.

Vừa mới đi được vài bước, đã nghe tên nam tử kia phản phó người khác: "Thiếu chủ bọn họ, mang tro cốt về kinh thành an táng."

"Thuộc hạ lĩnh mệnh."

Thiếu?

Kỷ Văn Thư lo lắng, dừng bước chân lại, kỳ quái nhìn về phía nam tử, ném ra một câu: "Nếu sự tình có điều kỳ quái, vì sao không mời ngũ tác đến xem? Thiếu chủ thi thể, chứng cứ sẽ biến mất."

Nghe tiếng nói, nam tử hướng về phía nàng nhìn lại, quần áo trắng tinh thanh nhã, hiện lên thần hân gãy nhỏ, khuôn mặt nhỏ với vẻ ngoài tinh tế, màu da trắng nõn, không thấy khí khái nam tử chút nào, trái lại có cảm giác nhu kiều của nữ tử.

"Thuộc hạ của bản công tử, đã thăm thương như vậy, quí quyết không thể lại để những ngũ tác kia mổ bụng."

"Nhưng những người này chết oan chết uổng, công tử không nghĩ tra ra chân tướng?"

"Chết oan chết uổng? Người thì biết gì?" Nam tử hơi híp mắt.

Kỷ Văn Thư không nói gì, nhìn thoáng qua phụ thân mình, vẫn như cũ là một đôi ánh mắt chán ghét cùng phần nộ dưng ở trên người mình, nàng cũng không để ý tới, một lần nữa mang vào bao tay màu trắng, đi đến ngồi xổm xuống bên cạnh một khối thi thể, kéo cằm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 5: Một Người, Một Đèn, Một Hộp Đàn Hương

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

"Thi thể người có thể sẽ nói dối, nhưng xương cốt sẽ không."

Chỉ những lời này vừa rơi xuống, Kỷ Văn Thư đã bê cằm dưới và mở miệng của người nọ ra, vung da xung quanh giòn tan vỡ vang một tiếng, rơi đầy đất.

"Xương móng(1) bị tác nghiền, nếu chúng ta tiếp tục đi lên, có thể thấy rất rõ rằng xương mỏm vẹt(2) cũng bị vỡ vụn, là do bị người dùng vật nặng tấn công vào hàm dưới."

(1)Xương móng (舌骨: hyoid bone): Xương có hình móng ngựa bên trong cổ họng, nằm giữa cằm và sụn tuyến giáp.

(2)冠突 (coronoid): Là phần mỏm xương mỏ quạ (mỏm vẹt) nằm trong cổ họng. (Dịch: Wattpad@ Emily_Ton)

Giọng nói ngừng lại, lại đem phần đầu người này lật sang một bên, dùng tay để đè sau cổ người nọ.

"Sau cổ có hình tròn của dấu vết bị vũ khí sắc bén đánh vào, đầu xương đứt gãy, dẫn đến xuất huyết nhiều. Mặc dù không thể xác định chính xác thời gian tử vong do da thịt đã bị cháy, nhưng ta có thể ước đoán từ các mô xương trong hàm răng vẫn còn. Từ ba răng nanh này, hẳn là chết vào nửa đêm hôm qua. Tuy nhiên, lửa lớn lại phát sinh trước đó hai canh giờ (4h). Rõ ràng, năm người này, đều đã tử vong sau đó mới bị người nâng đến ngôi nhà này. Không hề có dấu hiệu gãy gãy chết trong ngọn lửa."

Cánh Dung tò mò, muốn tiếp tục nghe nàng nói tiếp.

Kỷ Văn Thư lại đi đến cổ thi thể thứ hai xem xét,捏捏 xương móng của thi thể.

"Đối với người bình thường, các vùng trên và dưới xương móng luôn mềm mại hơn so với xương móng cứng rắn ở giữa. Tuy nhiên, xương móng trên thi thể này lại giống như của thi thể đầu tiên, đều là ở giữa mềm, trên dưới cứng. Tình huống như thế, chỉ có một khả năng, chính là trứng độc bỏ mình, đây cũng là duyên cớ vì sao bọn họ không hề gãy giữa ở trong lửa lớn."

"Trúng độc?"

Cánh Dung hạ mắt xuống.

Kỷ Văn Thư xoa nhẹ trán mình, nghiêng ngẫm nói: "Xương cốt của 5 người rất đáng ngạc nhiên, hẳn là đều được tôi luyện võ thuật, có nghĩa là muốn giết chết bọn họ sẽ rất khó, hai bên nhất định cũng đã giao thủ qua, cho nên xương cốt bọn họ mới bị tổn thương như thế. Vì đối phương chắc là sợ bại trận nên mới lựa chọn hạ độc, nếu muốn hạ độc, tất nhiên phải thông qua đường miệng, vì thế đã dẫn đến dị thường nơi cổ họng. Nếu muốn tra, tốt nhất nên bắt đầu từ thức ăn, hoặc là..... từ nơi dừng chân cuối cùng của bọn họ, ví dụ như khách điểm."

"Còn nhìn ra điều gì khác?"

Kỷ Văn Thư lắc đầu, đứng dậy vứt bỏ bao tay màu trắng, vỗ vỗ bụi trên góc áo.

"Người không phải là ngộ tác?" Cảnh Dung lại hỏi.

Vấn đề nam nhân này muốn hỏi, thật là nhiều như sao đầy trời!

"Tại hạ chỉ là một giới họa sư, chỉ hiểu chút về xương cốt mà thôi, vì thế chỉ kiểm tra xương cốt, ngộ tác mổ bụng, kiểm tra tim, gan, lá lách, phổi, thận và não. Hai người hoàn toàn khác nhau, nếu công tử muốn điều tra thêm, hãy đem thi thể để ngộ tác mổ và kiểm nghiệm từ thi, nếu không muốn, vậy thì thôi."

Nàng không có thói quen cổ quái đi cường bách người khác, cộc ản mạng này tra hay không tra, nói đến cùng, cũng không có quan hệ cùng nàng.

Cảnh Dung quét mắt nhìn trên người Kỷ Văn Thư.

Cầm Giang thành nhỏ nhỏ, còn cất giấu nhân vật bậc này!

Mà thư sinh này nói nhiều như vậy, nếu hẳn vẫn đem đốt cháy những thi thể kia, về tình về lý, không thể nào nói nổi.

Hướng chỉ, đó chính là thuộc hạ của hắn bị trúng độc bỏ mình, hiện tại hắn cũng rất muốn nhanh chóng biết được sau lưng đến tận cùng là cất giấu chân tướng gì.

Hay là..... có quan hệ với kinh thành?

Chỉ sợ lúc này thời gian quay trở về kinh thành đánh phái hoàn lại!

"Lang Bạc, sai người đem năm cỗ thi thể này đưa đi để ngộ tác kiểm nghiệm, một khi có kết quả lập tức thông báo."

"Vâng."

Tráng hán được gọi là Lang Bạc lập tức sai người đem thi thể nâng đi.

Cảnh Dung nhìn Kỷ Văn Thư: "Vị công tử này xưng hô như thế nào?"

Kỷ Văn Thư thần thái thờ ơ, vẫn là một bộ dáng thâm trầm ít khi nói cười.

"Họa sư nho nhỏ, không cần lưu tên huyết, canh giờ đã không còn sớm, tại hạ còn phải về nhà chăm sóc gia phụ nằm liệt trên giường đã lâu, cáo từ."

Gia phụ nằm liệt trên giường đã lâu?

Khóe mắt Kỷ Thư Hàn một bên hơi co giật.

Giờ phút này, Kỷ Văn Thư đã dẫn theo đèn lồng, kẹp hộp gỗ đàn hương dưới tay, đi đến bên cạnh Huyền thái gia, hạ giọng nói.

"Hôm nay đã gọi đi hai lần, ngoài ba canh giờ (6h), đã ướt hai đôi giày, hồng hai đôi bao tay trắng, tiền trợ cấp tháng sau, nhiều hơn 10 lượng."

Tính toán tí mị này, thật biết sinh sống!

Huyền thái gia véo véo ngón tay, tròn mắt tính toán, Chu gia cho 40 lượng bạc riêng, triều đình phân bổ 70 lượng, án mạng thôn phía đông có thể lấy 20 lượng, tiền trợ cấp tháng của mình là 45 lượng, ngoài trừ tiền trợ cấp của mình và các chi phí khác, còn thừa 60 lượng.

Ồ ồ, vẫn còn có đủ!

Đây mới là chân chính tính toán tí mị a!

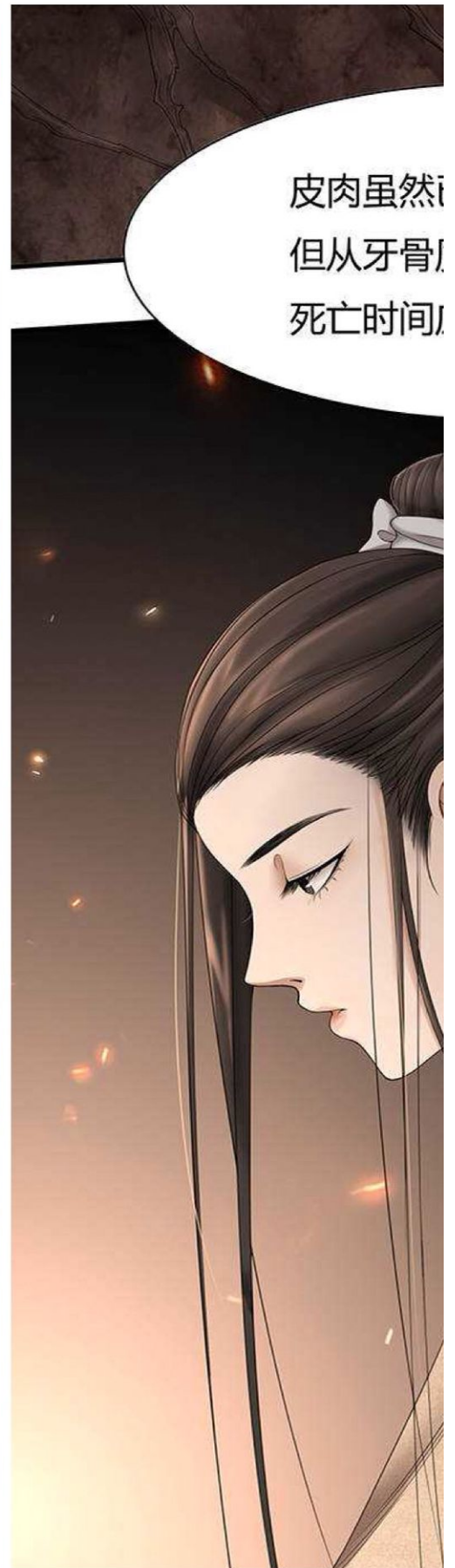
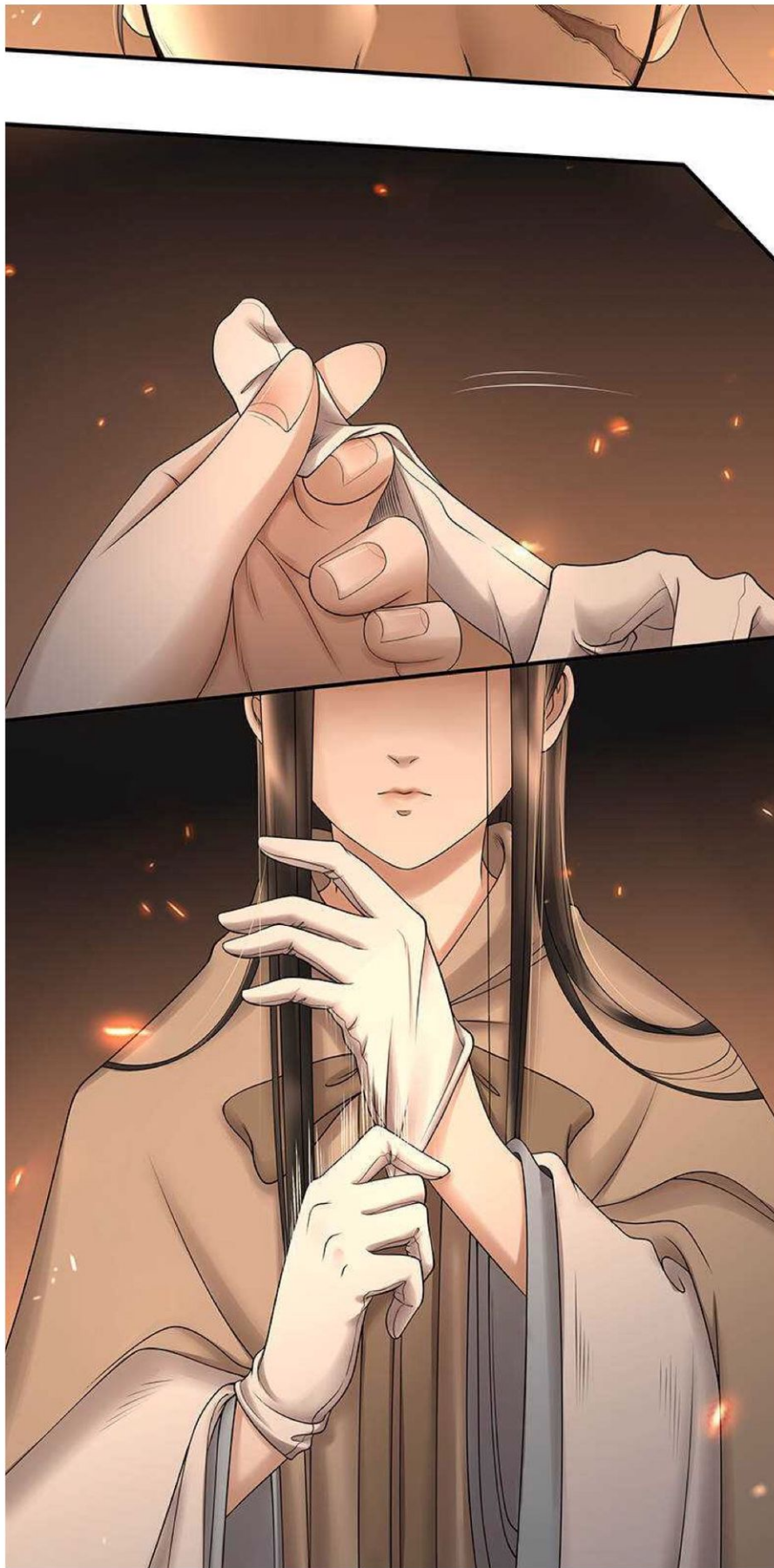
"Bản quan cho người thêm 15 lượng, thời tiết trở lạnh, đặt mua cái phích nước nóng." Huyền thái gia cười tủm tỉm, tổ tông này có thể hầu hạ rất tốt.

Sắc mặt Kỷ Văn Thư vẫn lạnh lùng, không đáp lại, cất bước rời đi, thâm nhập vào bức màn đen tối trong đêm, chỉ có chiếc đèn lồng, ản ản phát ra vầng sáng màu vàng, nhấp nháy trong bóng tối.

Một người một đèn một hộp đàn hương, cảnh tượng rất đẹp.

Mà Cảnh Dung ở phía sau, trên mặt nổi lên tia thâm ý sâu xa, thư sinh kia, tuy thân mình mảnh khảnh nhưng rắn chắc, dường như hắn cũng không có hào quang của một thư sinh yếu nhược.

Kể từ xưa, người tài ba ản ản đâu nơi thành thị, chắc chắn không hề đơn giản a!

皮肉虽然
但从牙骨
死亡时间

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Chương 6: Sài Lang Bức Hôn

Dịch: Emily Ton.

Trở lại Kỳ gia, Kỳ Vân Thư tự nhiên cũng có chút mệt mỏi, thay đổi xiêm y cùng giày dép sạch sẽ, ngồi bên cạnh lò sưởi ấm áp xoa xoa *án đường (trán giữa hai lông mày)*, về mặt mệt mỏi.

"Tiểu thư vẫn chưa nghỉ ngon?" Loan nhi kỳ quái.

Nàng lắc đầu, lại uống một ly trà, tựa hồ như đang chờ đợi cái gì.

Quả nhiên, gã sai vặt nơi tiền viện vội vàng chạy tới, nói: "Tam tiểu thư, lão gia đang chờ người ở tiền phòng, người hãy nhanh chóng đi qua."

Kỳ Vân Thư "Àn" một tiếng.

Kỳ Thư Hân vốn đã chán ghét kể từ khi nàng bắt đầu chạm tay vào những người chết. Hôm nay nàng còn làm trò trước mặt quang minh chính đại chạm vào. Đối với Kỳ Thư Hân, luôn luôn coi nề nếp gia đình là mặt mũi suốt đời của mình, còn không phải chờ đợi chính mình có thể lột sồng da nàng!

Tới ngoài sảnh rồi, người cha ngoan độc chính là đang chờ nàng nơi đó. Thấy nàng tới gần, ánh mắt tức giận ban đầu nháy mắt biến thành một con giận mang sóng gió mãnh liệt, hung tợn trừng về phía nàng.

Chân chính là một con sai lang (sói tâm ác)!

"Súc sinh, quý xuống."

Kỳ Thư Hân quát mắng, tức giận nghiêng răng nghiêng lợi.

Tình tình Kỳ Vân Thư từ trước đến nay đều không tìm kiếm cái cớ, luôn lạnh lùng với mọi việc, vì thế ngoan ngoãn quý xuống.

"Kỳ gia ta là đại thế gia danh môn vọng tộc, có nhiều vấn vô hiên thân, lại sinh ra một tiểu súc sinh như ngươi, còn chạm vào những vật không sạch sẽ, bại hoại nề nếp gia đình, mất hết thể diện Kỳ gia ta."

Kỳ Vân Thư cúi đầu, không nói lời nào.

Kỳ Thư Hân nhất ghét chính là tính tình *canh suông quà thủy** của nàng, khiến người vừa tức vừa sốt ruột.

*Nguyên văn: 清汤寡水: canh suông quà thủy, Nghĩa: súp loãng không có vị gì, ý nói thờ ơ với mọi việc, không có tư vị gì; mờ nhạt.

"Vệ gia đã tới cửa cầu thân vài lần, ta đã đáp ứng, chờ qua năm nay, sẽ đem người gả đến Vệ gia đi, miễn cho Kỳ gia ta lại bị mất mặt."

Cái gọi là gả nữ nhi đi tựa như bát nước tràn ra ngoài, Kỳ Vân Thư nằng một khi gả đến Vệ phủ thì chính là người nhà họ Vệ. Vì vậy, cho dù nàng có tiếp xúc với những từ thi đó hay không, đều sẽ không còn có can hệ gì đến Kỳ gia hân, muốn mất mặt, cũng là mất mặt Vệ gia.

Với kế hoạch này, sợ là Kỳ Thư Hân đã tính toán trong một thời gian thật dài.

Bất quá.....

Thân mình Kỳ Vân Thư run lên, có chút kinh ngạc.

Công tử Vệ gia từ nhỏ đã ốm yếu, là một kẻ ngu ngốc ngớ ngẩn, toàn bộ Cẩm Giang thành ai không biết! Ai không hiểu!

"Cha, tình huống của công tử Vệ gia ngài cũng đã biết đến, nếu nữ nhi phải gả qua đó, chẳng phải là....."

Kỳ Thư Hân đập bàn một cái, ngắt lời nàng nói.

"Từ xưa, hôn ước đều do cha mẹ sắp đặt, việc này đã định, không phải do người nói không. Vệ gia cũng là hậu duệ nhà trượng, nhân gia hiền hích, có thể coi trọng người, cũng là phúc khí của người."

Lời này, khiến Kỳ Vân Thư đem ba chữ "thủ hoạt quai*" cổ gắng nuốt trở vào.

*Nguyên văn "守活寡": thủ hoạt quà; Nghĩa: giữ cho góa phụ sống (hôn nhân trống rỗng, góa bụa ngay từ đầu).

Nàng nâng cặp mắt hạnh nhân lên, phản ứng hơi cứng đầu.

"Nữ nhi không muốn gả đến Vệ gia, tình nguyện cô độc sống hết quãng đời còn lại."

"Súc sinh, có phải lời này là nữ nhi nên nói hay không? Công tử Vệ gia tuy rằng si ngốc, nhưng cũng là người con duy nhất trong nhà. Người gả qua đó, tự nhiên cũng không phải chịu ủy khuất lớn lắm, huống chi Vệ gia cùng Kỳ gia ta xưa nay đều luôn lui tới, há có thể bị phá hủy ở trong tay người, người thích cũng gả, không thích cũng phải gả."

"Cha....."

Kỳ Thư Hân đỏ mặt vì giận, "Đêm nay liền phạt người quý một đêm tại đây, cẩn thận nghĩ kỹ cho ta, còn dám ngỗ nghịch, ta liền kết thúc mệnh người, hoàn toàn coi như chưa từng sinh ra một nữ nhi như ngươi."

Sau đó vung tay áo, bỏ đi.

Nếu đây là những ngày ở hiện đại, cũng được xem như là liên hôn chính trị.

Nói đến cùng, Kỳ Vân Thư ở trong mắt phụ thân nàng, bất quá chỉ là một quân cờ.

Không, chuẩn xác hơn mà nói, bốn vị tiểu thư trong phủ đều là quân cờ trong tay hân.

Đại nữ nhi Kỳ Mạc Thanh, được tu dưỡng giống như thái tử phi của đương kim thái tử. Nghe nói Kỳ Thư Hân đã sử dụng không ít quan hệ, năm sau, sẽ đưa Kỳ Mạc Thanh vào kinh.

Nhị nữ nhi Kỳ Uyên Hân, từ nhỏ thân thể không tốt. Tuy nhiên, sớm đã được hứa gả cho nhi tử của Lễ bộ Thượng thư ở kinh thành, chờ thêm hai năm nữa, cũng được đưa đến kinh thành.

Đối với nữ nhi thứ tư Kỳ Linh Chi, tuổi còn nhỏ, đơn thuần chỉ là đứa trẻ tám tuổi. Tuy nhiên, mấy năm trước Kỳ Thư Hân cùng Kỳ lão phu nhân lên kinh thành làm việc, cũng đã hứa gả Kỳ Linh Chi cho người khác, đối phương, chính là cháu trai Triệu thân vương.

Chi có duy nhất Kỳ Vân Thư nằng, cổ tình hứa gả cho một kẻ si ngốc.

Chênh lệch này, thật sự quá lớn!

Nàng quần chặt quần áo trên người, hít một ngụm khí lạnh.

Gả chồng cũng thế, liên hôn chính trị cũng thế, phải gả cho một kẻ si ngốc, nàng đều không muốn.

Nhưng Kỳ Thư Hân nói một không hai, cho dù phải trời cũng sẽ trời nàng đem đến Vệ phủ.

Xem ra Kỳ gia này, sớm hay muộn nàng cũng phải rời đi.....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Chương 7: Động Vật Linh Trường Thượng Đẳng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vào tháng một, đêm sẽ có gió lạnh thổi, cũng có khả năng mưa rào. Trái với gió lạnh, mấy cái đèn lồng treo dưới mái hiên vẫn đỏ và tỏa ra ánh sáng ấm áp.

Không quá lâu, Loan nhi đã lững lờ qua đây, lén lút đưa tới một cái chăn cùng một cái lò sưởi nhỏ.

"Lão gia rõ ràng biết thân mình tiểu thư không tốt, còn phái tiểu thư quý một đêm, đây không phải muốn mệnh người hay sao!" Khóe mắt Loan nhi rung rung nước, bắt đầu khóc.

"Sao người lại luôn khóc lóc sụt sùi như vậy."

Kỷ Vân Thư giữ lò sưởi nhỏ, thân mình cũng dần dần ấm lên.

Loan nhi xoa nước mắt: "Tiểu thư, vì người vẫn luôn như vậy, không tranh không đoạt, lúc này mới bị người khi dễ trên đầu."

"Ai nói với người như thế?"

"Loan nhi không mù, tự nhiên thấy được, giống như lần trước đại tiểu thư lấy đi cây Tiệp Phù mà người yêu quý về trồng trong sân viện của nàng thì tính là gì? Từ tiểu thư cắt hết xiêm y mùa đông của người thành nhiều mảnh lại tính là gì? Còn có Nhị thiếu gia tự mình đánh đổ đèn lưu li của Lão gia, lại đổ vạ trên đầu người, như vậy phải nói thế nào? Tiểu thư người đầy lòng thiện lương, không truy cứu, nhưng bọn họ không hề cảm kích, người đây là tự vác đá nặng xuống chân mình, đau cũng chính là người đau."

Loan nhi tức giận nắm chặt nắm tay.

"Nha đầu người, toàn là lấm miệng, tai vách mạch rừng, ta đã nói với người bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Vân Thư trách cứ nặng một tiếng, nhưng trong lòng cũng biết, Loan nhi cũng là muốn tốt cho mình.

Loan nhi cúi đầu, có chút ủy khuất!

Từ khi chiếm cứ thân thể này tới nay, tính tình Kỷ Vân Thư ít nhiều cũng mang theo chút đậm bạc thanh nhã của nguyên chủ, nhu nhu nhược nhược, không nổi không vội.

Mà nàng cũng thực sự phiền chán vì phải giao đầu với nhau, người lừa ta gạt, phàm là có thể nhẫn, nàng tuyệt đối sẽ không ồn ào.

Có lẽ là bởi vì duyên cớ chống đối tự nhiên của con người, nàng đều luôn thuận theo. Các tiểu thư thiếu gia trong phủ lại càng thích tới tìm nàng phiền toái, ba ngày một việc nhỏ, nửa tháng một việc lớn.

Đúng giờ giống như kỷ kinh của nàng!

.....Người dịch: Emily Ton.....

Sáng sớm

Kỷ Vân Thư bị phạt xong. Loan nhi nâng nàng đứng lên, đang chuẩn bị quay về sân để nghỉ ngơi, vừa mới rời khỏi căn phòng phía tây thì đụng phải Kỷ Mạc Thanh.

Ăn mặc một thân thổ cẩm lụa trắng có hoa văn màu tím, giày thêu kim loan, đầu cắm trang sức vàng bạc, trên cổ mang một chuỗi trân châu đính cấp màu trắng, vòng tay bằng bạc trên cổ tay cũng đều có giá trị liên thành, trang sức lộng lẫy, mỗi thứ đều là vô giá.

Phía sau còn đi theo hai nha đầu độc đoán, Thủy nhi và Lạc nhi.

Đại tiểu thư Kỷ gia, Kỷ Mạc Thanh, từ trước đến nay đều mang tư thế như vậy.

"Như thế nào, lại đi chạm vào những vật không sạch sẽ đó?" Giọng điệu âm dương quái khí, khóe miệng mang theo một nụ cười khinh thường.

Kỷ Vân Thư thu hẹp mắt lại, không tính sẽ để ý tới nàng, cất bước muốn đi, lại bị Kỷ Mạc Thanh nắm lấy cổ tay nàng, dùng hết sức hung hăng mà nhéo.

"Không lớn không nhỏ, cảm sao?"

Kỷ Vân Thư một câu không mẫn không nhụt trả lại, "Tay muội muội hôm qua đã chạm vào từ thi, còn chưa rửa sạch, tỷ tỷ không chê?"

"Cái gì?" Kỷ Mạc Thanh dường như sợ hãi buông lỏng tay Kỷ Vân Thư, dùng khăn tay cô hết sức xoa tay của mình, trong miệng thì mắng, "Đen đủi đen đủi, vừa mới sáng sớm đã dính phải đen đủi xui xẻo này."

Loan nhi thấy thế, xen mồm vào: "Đại tiểu thư, hôm qua Tam tiểu thư đã quý cả một đêm, còn thỉnh đại tiểu thư đừng gây khó dễ....."

Bang.....

Kỷ Mạc Thanh giờ tay lên tát Loan nhi một cái: "Một tiện ti cũng có tư cách nói chuyện cùng bốn tiểu thư." Lời nói vừa rơi xuống, lại trừng mắt liếc nhìn Kỷ Vân Thư một cái, "Thật đúng là người thế nào thì đường chó thế đó, người tới, đem tiện ti này áp đến phòng chứa củi, giáo huấn thật tốt một chút cho ta."

Đây rõ ràng chính là đang dùng Loan nhi để trút giận!

Kỷ Vân Thư dù sao trên danh nghĩa cũng là muội muội của Kỷ Mạc Thanh, có thể mắng, nhưng không thể đánh, có điều Loan nhi thì khác, đã thương hay đánh chết, bất quá cũng chỉ là một nha đầu mà thôi.

Chỉ cần mấy lượng bạc, có một đồng tử để nắm bắt!

Phía sau Kỷ Mạc Thanh là Thủy nhi cùng Lạc nhi nhận được lệnh của chủ tử, liền đi lên tóm lấy Loan nhi.

Ngay thường nếu Kỷ Vân Thư bị khinh bỉ, nàng cũng coi như không, nhưng không thể xả giận lên người Loan nhi, nàng cố ý đem Loan nhi che chắn ở sau người, nâng đầu lên liếc mắt nhìn Kỷ Mạc Thanh một cái.

Chỉ một cái liếc mắt, khiến cả người Kỷ Mạc Thanh bỗng giật mình một cái.

"Vừa mới sáng sớm tỷ tỷ đã tức giận, đừng khiến thân mình bị thương, không bằng như vậy đi, khi quay về, muội muội sẽ tự răn dạy Loan nhi."

"Tiểu nha đầu này từ trước tới nay đều thích xen mồm ngắt lời mọi người, nếu như truyền ra bên ngoài, còn tưởng rằng những tiện nha đầu của Kỷ gia ta đều không sạch sẽ, hôm nay, ta không thể không giáo huấn nàng thật tốt."

Lời nói có ngụ ý, tự nhiên cũng quy chụp cho Kỷ Vân Thư cùng thuộc một loại "không sạch sẽ" kia.

Nữ nhân Kỷ Mạc Thanh này, thật đúng là động vật linh trường thượng đẳng!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\)Net](http://EbookFull(chăm)Net).

Chương 8: Chương 8: Trò Hề Vô Nghĩa

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Người dịch: Emily Ton.

Sắc mặt Kỳ Vân Thư hòa nhã, nhưng ánh mắt lại hơi lạnh lùng.

"Loan nhi không hiểu chuyện, tỷ tỷ hà tất phải gần gũi với một nha đầu." Nàng quay lại mắng Loan nhi một tiếng, "Còn không nhanh chóng nhận sai."

Loan nhi cúi đầu xuống, lưng túm một chút, sau đó mới không cam lòng nói một tiếng, "Nô tỷ biết sai."

Kỳ Mạc Thanh cố tình nhíu mắt nhỏ lại, hừ một tiếng về phía Kỳ Vân Thư.

"Một tiểu nha đầu cũng khiến người che chở như vậy?"

"Nha đầu cũng là người, huống chi Loan nhi đã theo ta nhiều năm như vậy, thỉnh tỷ tỷ nể mặt ta, tha nàng."

"Ta càng không."

Kỳ Mạc Thanh mày liễu dựng lên, nàng dựa vào cái gì phải nể mặt Kỳ Vân Thư.

Quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào đôi mắt phượng, găm nhẹ: "Một đám đều đợi ở kia làm gì, còn không kéo người đến phòng chứa củi đi, muốn bốn tiểu thư tự mình động thủ hay sao?"

Thủy nhi cùng Lạc nhi không dám chậm trễ, sau vài bước liền bắt lấy Loan nhi.

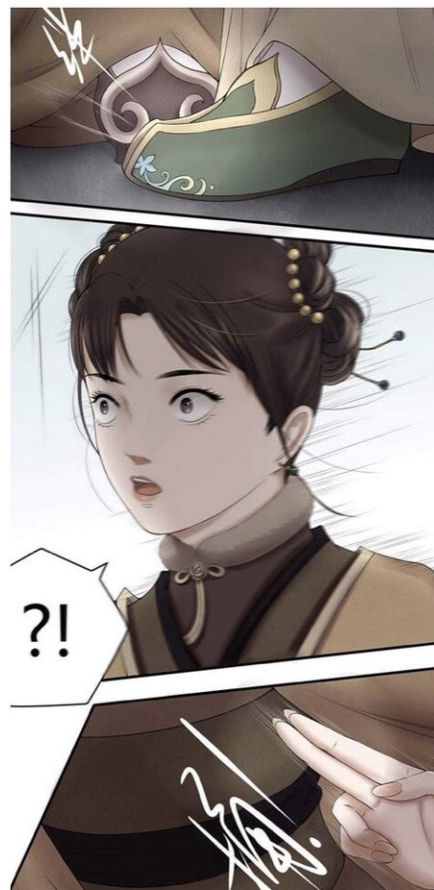
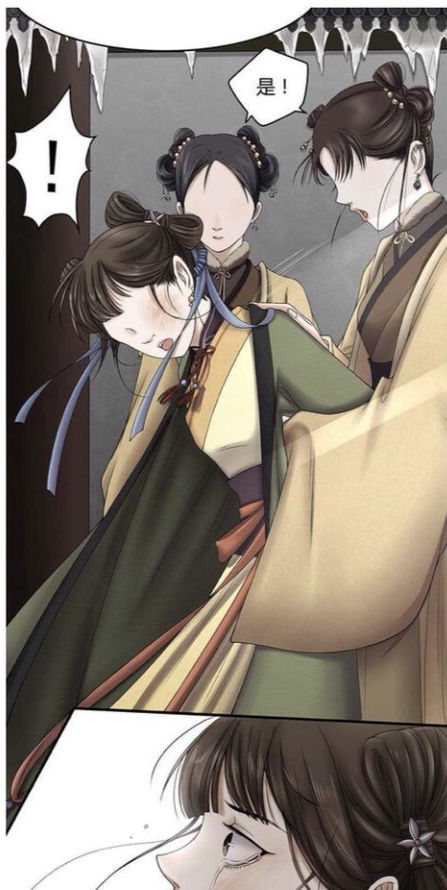
"Tỷ tỷ, nói đến cùng Loan nhi vẫn là người của ta, muốn đánh muốn chửi cũng nên do ta tới quản." Kỳ Vân Thư nói.

"Đó cũng là nha đầu Kỳ phủ, không hiểu chuyện thì phải bị phạt, đây là quy củ, không thể rối loạn." Vung tay lên, "Mang đi."

Trong khoảnh khắc, ngón tay ngọc của Kỳ Vân Thư miết nhẹ cánh tay Thủy nhi, ngón cái thoáng dùng một chút lực. Thủy nhi chỉ cảm thấy lòng bàn chân mềm nhũn, lập tức liền đứng không yên, thân thể trực tiếp bổ nhào về phía Kỳ Mạc Thanh.

Kỳ Mạc Thanh bị bất ngờ, thân thể chao đảo ra sau, cả hai thân ảnh cùng lúc ngã ngửa trên mặt đất.

Đơn giản bỏ lên trên giường, đắp chăn, đánh một giấc.

Chương 9: Chương 9: Dọa Nát Lá Gan

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nha môn.

Huyện thái gia vẫn đang nghỉ ngơi, tới hôm qua bận rộn một đêm ở thôn phía đông, vừa mới háp mắt chưa đầy một canh giờ (2h), bên ngoài đã có nha dịch tới gõ cửa.

"Đại nhân, có người đánh trống."

Huyện thái gia dịch thân một cái, nhưng vẫn không có động tĩnh.

"Đại nhân, có người đánh trống."

Huyện thái gia miễn cưỡng bò dậy từ trên giường, mặc xong quan phục và quan ủng rồi, chậm rãi thượng đường, đôi mắt vẫn còn nhắm, đập Kinh Đường Mộc* trên bàn một cái.

*Kinh Đường Mộc (惊堂木): là thứ để quan xét xử cổ đại dùng để đập bàn mỗi khi xử án, dùng để làm phạm nhân sợ hãi hoặc thể hiện sự tức giận...

"Người nào đánh trống?"

Dưới sảnh đường, hai gã nam tử người mặc trường bào hoa phục, đứng một trước một sau. Người trước lông mày lộ ra ánh khí cao quý, người sau đeo trường kiếm làm nổi bật dũng khí.

Cảnh Dung nhìn khắp nơi trên sảnh đường tìm xem một phen, cũng không nhìn thấy vị tiểu thư sinh hôm qua.

Huyện thái gia đã chờ một thời gian dài nhưng không thấy người báo lên tên họ, ngón tay cái xoa xoa mắt, lúc này mới mở mắt ra, thấy rõ người đang tiến đến.

Đây không phải chính là công tử cùng tiến đến với Kỳ Thư Hân tối hôm qua ở thôn phía đông sao?

"Người tới là người nào? Vì sao lại đánh trống?" Huyện thái gia ấn theo quy củ nên vẫn hỏi một lần.

"Đại nhân, công tử nhà ta hôm nay tới, là muốn tìm vị họa sư kia, phiền người kêu hắn ra đây." Lang Đổ nói rõ ý đồ của mình.

"Tim Văn Thư?" Huyện thái gia nhẹ giọng nói thăm một câu, chạm tay bàn tính một phen, gương mặt nói: "Kỳ tiên sinh hôm nay không nhậm chức, các người ngày khác lại đến."

"Hắn là người ở đâu?" Cảnh Dung lên tiếng.

"Hắn ở đâu bạn quan làm sao biết được, nếu không có việc gì, hãy nhanh chóng rời đi đi, cũng không thể tùy tiện gõ trống bên ngoài nha môn." Huyện thái gia nguyên bản ngủ không ngon giấc, tự nhiên có chút không kiên nhẫn.

Cảnh Dung mặt không có biểu tình, nhìn thoáng qua Lang Đổ. Lang Đổ minh bạch, từ bên hông móc ra một khối thẻ bài, đưa tới.

"Lưu Thanh Bình, mở to hai mắt nhìn xem."

Ai da, cũng dám trực tiếp gọi tên huy quan lão gia hắn!

Huyện thái gia rất tức giận, đứng dậy chuẩn bị chụp lấy Kinh Đường Mộc, nhưng bỗng nhiên nhìn đến khối lệnh bài kia.

Kinh Đường Mộc trong tay "leng keng" một tiếng rớt xuống.

Lập tức nhấc lên quan phục, cúi người đi xuống đại sảnh đường phía dưới, cung nghênh, hai chân run run, "bùm" quỵ xuống.

"Dung..... Dung Vương, hạ quan có mắt không trông, không biết là..... là Dung Vương giả làm, có điều chậm trễ, mong Dung Vương thứ tội."

Cảnh Dung liếc mắt nhìn hắn một cái, hình dạng thì nhỏ bé, nhưng sắc mặt thật ra biến hóa rất nhanh.

"Người không biết không có tội, bốn vương cũng không muốn kinh động quá nhiều người, cũng không cần phải hành đại lễ, đứng lên đi."

"Tạ..... Dung..... Dung Vương."

Huyện thái gia kinh hãi toát ra mồ hôi, hai chân phát run mức không thể đứng lên được với cơ thể đang uốn cong.

"Không biết Dung Vương đến đây là..... là vì cái gì?"

Khóe miệng Lang Đổ nhếch lên, thay Cảnh Dung mở miệng.

"Mới vừa rồi không phải đã nói sao? Hôm nay tới, là tìm vị họa sư hôm qua, người sai hắn lập tức ra đây."

"Nhưng....."

"Nhưng cái gì, một họa sư nhỏ nhỏ, chẳng lẽ còn phải bùng lên kệ?"

Huyện thái gia nhanh chóng xoa tay: "Không không không, hạ quan lập tức phái người đi tìm hắn đem tới." Quay đầu đối nha dịch nói, "Còn không nhanh chóng đi tìm Kỳ tiên sinh đem tới."

"Vâng."

Nha dịch nhanh chân đi ngay lập tức.

Huyện thái gia e sợ sự chậm trễ với tôn đại thần này, lại cúi người, mang theo khuôn mặt tươi cười mời Cảnh Dung cùng Lang Đổ tới hậu viện nghỉ ngơi. Pha một bình trà thượng đẳng, tự mình đứng ở một bên, lúc này còn run run, nâng ống tay áo vội vã lau mồ hôi.

.....Người dịch: Emily Ton.....

Cầm Giang Thành, khi nào thì đã tới đại nhân vật bậc này a!

Cảnh Dung nhấp một miệng trà, Cầm Giang nổi tiếng về trà, hương trà bay lên mũi, tỏa ra vị ngọt, danh bất hư truyền.

"Vị họa sư kia là người nào?" Cảnh Dung mở miệng.

"Hắn gọi là Kỳ Văn Thư, là họa sư có tiếng ở Cầm Giang thành chúng ta." Huyện thái gia đáp.

"Nói danh như thế nào?"

"Trong những năm gần đây, huyện thành chúng ta có rất nhiều hù thi* và tiêu thi*, đều không có người đến nhận. Từ sau khi Kỳ tiên sinh tới, mặc kệ là hù thi hay là xương trắng, đều có thể chuẩn xác họa ra bộ dạng sinh thời của người chết. Không chỉ có như thế, hắn còn thay bản quan phá không ít án kiện."

*Hù thi (腐尸): xác thối; tiêu thi (焦尸): xác bị lửa thiêu.

Trên mặt Huyện thái gia như được trát thêm vàng, rất là đắc ý.

"Người tuyệt vời như vậy? Ngốc tại Cầm Giang thành nhỏ nhỏ, quả là có chút lằng nhằng." Khi Lang Đổ nói, cổ ý vô tình nhìn thoáng qua chủ tử nhà mình.

Tựa hồ trong đó có thâm ý!

Cảnh Dung nhướng mày: "Chỉ có chừng đó?"

Huyện thái gia suy nghĩ một lát trước khi trả lời: "Tính tình Kỳ tiên sinh không tốt lắm."

"Vì sao không tốt?"

Huyện thái gia đáp ứng: "Không..... như khi nói chuyện, tính tình có hơi lạnh lùng."

Lạnh? Lạnh bao nhiêu?

Cánh Dung bưng ly trà, lại uống một miệng trà.

Chẳng bao lâu, nha dịch tiến vào thông báo.

"Kỳ tiên sinh đang ở trong phòng ngủ, nói hôm nay không hoạt động bên ngoài."

Sắc mặt Huyện thái gia đột nhiên biến thành màu xanh lá cây, toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Lần này hắn rất bối rối, không biết nương theo bên nào. Một bên là Kỳ Văn Thư hắn coi như trân bảo, một bên là Dung Vương quyền thế trên cao.

Hiện giờ, phải cẩn thận lựa chọn hỗ trợ bên nào thì tốt nhất!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook-Full\(cham\).Net](http://Ebook-Full(cham).Net).

Chương 10: Chương 10: Một Chén Trà Nhỏ

Huyện thái gia trộm liếc mắt ngắm nhìn Cánh Dung, thấy hắn nhấp trà và nhẹ nhàng để trên chén trà, lực trên cổ tay không nhẹ không nặng, thần sắc cũng không thay đổi không có cảm xúc, rất khó nhìn ra vui hay không vui?

Thần mình run rẩy hai lần, Huyện thái gia nhanh chóng giải thích: "Dung Vương, Kỳ tiên sinh mấy ngày nay làm việc rất chăm chỉ, thực sự có chút mệt mỏi, ngày hôm qua hạ quan đã đáp ứng hắn rồi, để hắn nghỉ ngơi một ngày, không bằng....."

Cánh Dung ngắt lời hắn.

"Không bằng bốn Vương ngày mai lại đến?"

Những lời này nếu người khác nghe xong sẽ không cảm thấy có gì khác, cổ tình Huyện thái gia nghe ra "khuyết điểm" trong đó, thần mình đột nhiên giật mình một cái, lại quỳ xuống, cúi đầu.

"Hạ quan tuyệt đối không có ý tứ này a!"

"Tại sao đường đường là quan phụ mẫu, luôn phải quỳ xuống mỗi khi có khuyết điểm? Luật lệ Đại Lâm, có quy định này sao?" Cánh Dung nhàu chặt lông mày.

Lang Đỗ chăm thêm một câu, "Vương gia, không có."

Sắc mặt Huyện thái gia trở nên nhợt nhạt cứng rắn.

Hắn đường đường là một Huyện thái gia, nhưng ngồi luôn ở trên cao như đức phật tôn kính a!

"Đứng lên đi, đừng quý liệt chân."

"Tạ..... tạ Dung Vương."

Huyện thái gia ngo ngắc đứng dậy, cúi người cúi đầu, không dám nhìn thẳng.

Cảnh Dung hít hai mắt lại, mỗi móng gôi lên, mang theo một khí thế bức người, nói, "Luu đại nhân, nếu vị Kỳ tiên sinh làm việc phụ thuộc vào nhà môn, tự nhiên sẽ phải có sự an khang thịnh vượng của bá tánh trong tim, đúng hay không?"

Huyện thái gia thành thành thật thật gật đầu, "Đúng."

"Ngày hôm qua thuộc hạ của bốn Vương chết thảm tại Cẩm Giang thành, theo đạo lý, nhà môn các người sẽ phải điều tra rõ chân tướng cho bốn vương, đúng hay không?"

"Đúng."

"Vậy bốn Vương tìm hãn hiệp trợ Lưu đại nhân người, thay bốn Vương phá cọc án mạng này, có nên hay không?"

"Nên!"

Cảnh Dung rất vui lòng. "Tốt, cho người thời gian một chén trà nhỏ, tự mình đem hãn mang lại đây."

Một chén trà nhỏ?

Đây rõ ràng chính là làm cho mọi việc trở nên khó khăn a!

Huyện thái gia không dám không đáp ứng, lo lắng lui về phía sau, "Vâng vâng vâng, hạ quan sẽ đi ngay lập tức."

Nói xong, nâng quan phục lên cuống cuống mà chạy.

Phía sau Cảnh Dung nghiêm mặt lại, tâm tư bắt đầu nổi lên nghi ngờ.

Lang Đỗ sờ sờ hàm dưới, cân nhắc, "Vương gia, nghe ý tứ của Lưu đại nhân, Kỳ tiên sinh ngay cả những xương trắng của hài cốt đều có thể họa ra hình người, có lẽ..... án từ điều tra những năm gần đây, hẳn có thể giúp một tay."

Cảnh Dung không đáp, chỉ là nếp nhăn giữa đôi lông mày vẫn còn, đôi mắt hẹp dài giữ một thâm ý quý quyết. Sau một lúc lâu, hỏi: "Tính ngày, chúng ta đã rời kinh bao lâu?"

"Đã hơn nửa năm."

"Đi qua bao nhiêu huyện thành?"

"Nhiều hơn một trăm."

Cảnh Dung "Ân" một tiếng, trong mắt mang ý cười, đầu ngón tay lại nhấc ly trà lên lần nữa.

.....*Người dịch: Emily Ton....*

Tới cửa sau của sân phía tây Kỳ phủ, Huyện thái gia gõ tay gõ cửa "Thịch thịch thịch", Loan nhi vội vàng ra mở cửa, vừa thấy là Huyện thái gia, cúi gập.

"Mau mau mau, kêu Văn Thư cùng ban quan đi đến nhà môn, việc lớn, lớn khủng khiếp."

"Tiểu thư không phải đã nói rồi sao, hôm nay không hoạt động bên ngoài."

Huyện thái gia vỗ đùi, "Ai nha" một tiếng, gấp đến độ mồ hôi đầy đầu, trực tiếp đẩy cánh cửa đang khép hờ ra, vượt qua nhanh chóng đi vào.

Tới ngoài phòng rồi, hướng về phía bên trong kêu lên: "Văn Thư, ban quan cầu người, cầu người đi đến nhà môn, người không đi, mũ cánh của ban quan có thể sẽ khó báo toàn nha! Người thương hại thương xót ban quan, đi một chuyến đi!"

Quan cầu dân, lần đầu nghe!

Trong phòng, Kỳ Văn Thư đã tỉnh dậy, khi nghe được giọng nói của Huyện thái gia, nàng không nhanh không chậm thay đổi thành nam trang, kẹp hộp gỗ đàn hương nơi cánh tay của mình.

Tư thế này, chẳng lẽ là muốn đi tới nhà môn?

Ném một viên hạt sen tẩm đường vào trong miệng, Kỳ Văn Thư mới đi ra từ bên trong, nhìn thấy Huyện thái gia hoang mang rối loạn, chỉ kém quý xuống về phía nàng.

"Đại nhân, có chuyện gì vậy?"

Không có thời gian giải thích, Huyện thái gia tiến lên tóm lấy Kỳ Văn Thư.

"Nhanh chóng đi theo ban quan một chuyến, nhà môn có người tìm, nhân vật lớn, không đi không được!"

Kỳ Văn Thư nhanh chóng bị kéo đi vài bước, lúc này mới kiên quyết kéo cổ tay hắn lại, nhủ thầm: "Đại nhân làm gì vậy? Ta không phải nói cho nhà dịch rằng, hôm nay không hoạt động bên ngoài hay sao?"

Huyện thái gia buồn bực, trên dưới đánh giá nàng một phen, cài trang nam nhi, hộp gỗ đàn hương, đây không phải làm tư thế đi làm việc thì là gì?

"Người không phải muốn đi cùng ban quan tới nhà môn sao?"

Kỳ Văn Thư lắc đầu: "Không phải."

"Vậy người định đi chỗ nào?"

"Chu gia."

Huyện thái gia không rõ, "Đi Chu gia làm gì? Tiểu thư Chu gia vừa mới chết, hôm nay còn đang hạ táng, nhanh chóng cùng ban quan đến nhà môn đi."

"Án mạng của tiểu thư Chu gia, không tra xét?" Kỳ Văn Thư hỏi một cách nhẹ nhàng.

Cái gì? Án mạng của tiểu thư Chu gia?

Huyện thái gia trừng lớn đôi mắt, cảm giác như đang bị người cạo cột sống trên lưng, run run hỏi, "Nàng không phải vô tình ngã lầu, rơi chết ở trên núi già hay sao?"

Kỳ Văn Thư trừng hãn một cái, "Từ xưa, ta đều giao một phần báo cáo bằng văn bản cho người, vị án Chu gia, ta không giao?"

"Không."

"Ta đây khi nào thì nói qua, tiểu thư Chu gia do vô tình ngã lầu mà chết?"

Huyện thái gia nghĩ nghĩ, lắc đầu, "Cũng không."

Kỳ quái, không phải chính mình ngã chết, chẳng lẽ là bị người giết?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Chương 11: Hai Vụ Án Mạng, Tra Vụ Nào?

Nhìn Huyền thái gia như một kẻ phạm tội đáng sợ, Kỳ Vân Thư kẹp chặt hộp gỗ đàn hương dưới cánh tay, con người thâm sâu nhìn hẩn bối rối.

"Đại nhân, Chu gia tiểu thư sau hai canh giờ (4h) nữa sẽ phải hạ táng, nếu muốn tra lại, phải đào quan tài lên một lần nữa, án tử kéo dài càng lâu, điều tra càng thêm phiền toái, đạo lý này, đại nhân hẳn là hiểu rõ."

Huyền thái gia xoa xoa tay, trong miệng "tắc" vài lần, cau mày buồn rầu: "Bản quan đương nhiên hiểu rõ, nhưng..."

"Nhưng cái gì?"

"Trong nhà môn còn có người đang chờ người! Hay là, người đến nhà môn một chuyến trước đi, đợi lát nữa, bản quan sẽ cùng người đi tới Chu gia? Nhất định có thể đuổi kịp trước khi hạ táng tiểu thư Chu gia."

Huyền thái gia mang theo ánh mắt thăm dò nhìn nàng, trong lòng vô cùng thấp thỏm.

Kỳ Vân Thư nhướn mày, hỏi: "Hay là nhà môn cũng có chết người?"

"Không đúng không đúng, là có người tìm người, chính là công tử đến cùng với cha người ở thôn phía đông ngày hôm qua, sáng sớm hôm nay đã tới nhà môn."

"Ồ? Vậy năm cổ thi thể đó đã được ngộ tác kiểm nghiệm xong?"

"Hãy dừng chậm trễ thời gian, Vân Thư tốt của ta, người nhanh chóng cùng bản quan đến nhà môn đi, sự tình Chu gia có thể đợi."

Không để cho Kỳ Vân Thư có cơ hội nói chuyện, Huyền thái gia vô cùng lo lắng lập tức lôi kéo Kỳ Vân Thư đâm đầu chạy tới nhà môn.

.....Dịch: Emily Ton.....

Trong khi đó, Cảnh Dung đã uống xong một ly trà, giường mất lên đã thấy Huyền thái gia đang lôi kéo Kỳ Vân Thư đi tới.

Tới trước mặt rồi, Huyền thái gia thờ hồng hộc.

Thật bất ngờ, Kỳ Vân Thư không hề hựt hơi cũng không thờ hồn hẩn, đoan chính đứng đó, nhìn về phía Cảnh Dung đang ngồi trên chiếc ghế làm bằng gỗ lè.

Hôm qua, trong đêm đen tối thật khó nhìn thấy rõ sự xuất hiện của hẩn.

Mây kiếm mất sáng, đôi mắt sáng được vạch ra bằng một hình mắt hoa đào, trên khuôn mặt lạnh lùng kiêu ngạo được điểm với sự gian ác, nhưng cũng rõ ràng có thêm vài hương vị trêu đùa.

Bốn mắt nhìn nhau, Cảnh Dung cũng nhìn kỹ nàng từ đầu tới chân một lần.

Nhìn khuôn mặt nàng sạch sẽ trắng nõn có vẻ hơi ửng hồng, cũng không biết là do vừa rồi chạy gấp hay là bị gió thổi, mà đôi mắt càng thêm thâm thúy tràn đầy sức sống.

Chỉ là...

Hẩn ta như thể nào lại có vài phần khinh thường khi nhìn hẩn!

Huyền thái gia nhanh chóng cúi người: "Dung Vương, hạ quan đã mang người đến cho ngài."

Dung Vương? Kỳ Vân Thư đang trì một cái.

Quả nhiên, người có thể khiến người cha như sai lang của nàng phải vậy đuôi lấy lòng, hẩn thật sự không phải là một nhân vật nhỏ!

Góc áo nàng đột nhiên bị Huyền thái gia lôi kéo mờ ám, ý bảo nàng nhanh chóng hành lễ, đừng đắc tội với tôn phật này.

Kỳ Vân Thư cũng biết thức thời, cong eo, nhàn nhạt nói: "Tiểu nhân gặp qua Dung Vương."

Ánh mắt Cảnh Dung hiện lên thâm ý sâu sắc trong một khoảnh khắc, xua xua tay, ý bảo Huyền thái gia thôi lui đến một bên, lúc này mới hỏi Kỳ Vân Thư: "Kỳ tiên sinh, hôm nay có ăn no không?"

"Ta đã ăn rất no!"

"Hôm qua ngủ có ngon không?"

"Tiểu nhân một đêm không ngủ."

"Vì sao?"

Nàng quý một đêm, đương nhiên không thể ngủ ngon, nhưng nào có thể nói về nó, đề cập đến nó!

Kỳ Vân Thư nháu mày, hỏi lại một câu: "Dung Vương sống ở bờ biển sao*?"

*Sống ở bờ biển (+住在海边): hiểu theo nghĩa đen, khi nói ai đó sống gần biển nghĩa là người có quá nhiều thời gian đi can thiệp vào công việc của người khác bởi vì người sống bên cạnh biển.

Quản rộng thế làm gì!

Cũng may Cảnh Dung nghe không hiểu, ngược lại bắt đầu nghiêm túc nghiền ngẫm lời nói của nàng: "Bốn vương sống ở kinh thành, Dung Vương phủ, không phải ở ven biển, chẳng lẽ hôm nay Kỳ tiên sinh vì thiếu ngủ, khiến đầu óc hồ đồ?"

Người mới hồ đồ, cả nhà người đều hồ đồ!

Kỳ Vân Thư ngược mắt lên: "Vương gia tìm tiểu nhân tới, tin rằng không phải chỉ để hỏi một lượt ăn uống tiêu tiêu đi?"

"Đương nhiên không phải." Cảnh Dung nghiêm túc trả lời, đi vào chủ đề chính: "Ngỗ tác đã kiểm nghiệm thi thể, đích xác là trúng độc bỏ mình, tất cả kết luận đều giống như tiên sinh đã nói."

Kỳ Vân Thư cũng không ngạc nhiên, hỏi: "Cho nên?"

"Cho nên bốn vương muốn thỉnh tiên sinh đến nghĩa trang một chuyến, giúp bốn vương nhìn kỹ lại xem, có thể tra ra chút manh mối gì hay không!"

"Thi thể đã được mổ ra?"

"Ruột đều có thể nhìn thấy!"

"Liệu xương cốt có nhìn thấy được không?"

"Rõ ràng như ban ngày, cho nên bốn vương mới quan tâm đến tiên sinh ăn no hay không, miễn cho lúc nhìn thấy tình hình thi thể có phản ứng không mong muốn."

Phản ứng không mong muốn, là sợ nàng sẽ phun ra sao?

Thật là buồn cười, Kỳ Vân Thư nàng cái gì mà chưa từng thấy qua, đừng nói là thi thể bị giải phẫu đến nổi máu chảy đầm đìa, dù là thi thể hư thối đến nổi thi trùng* bò đầy nàng cũng từng chạm vào không ít.

*Thi thể (尸体): Xác chết, thấy người chết; Thi trùng (尸虫): sâu bọ ăn xác chết.

Kỳ Vân Thư trầm ngâm một lát, nhìn về phía Huyền thái gia, hỏi: "Hai cọc án kiện*, làm kiện nào trước?"

*Hai cọc án kiện (两桩案件): hai trường hợp; hai bản án; hai vụ án.

Một kiện là án kiện của tiểu thư Chu gia, một kiện là án kiện của Dung Vương.

Làm cái nào trước? Đây không phải là làm khó Huyền thái gia sao?

Cảnh Dung suy nghĩ: "Còn có án kiện khác sao?"

Huyện thái gia nhanh chóng trả lời: "Dung Vương, hôm trước trong thành chúng ta cũng xảy ra một cộc án mạng, là tiểu thư nhân gia nhà giàu, cần phải nhanh chóng hạ táng, nếu không tra, sợ rằng sẽ quá muộn."

Sau khi châm chước cân nhắc, sắc mặt Cảnh Dung ngưng trọng, nói với Kỳ Vân Thư: "Sự tình của bốn vương không khẩn cấp, xử lý án tử trong tay người xong xuôi trước, sau đó nghiêm túc giúp bốn vương làm việc là được, miễn cho người bị phân tâm"

Ồ! Đúng là một người tốt a!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Chương 12: Mở Nắp Quan Tài

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Kỳ Vân Thư không hề cảm kích sự hào phóng của hắn, vì đây là điều cần thiết.

Rốt cuộc, đó là tố chất mà Vương gia nên có! Hiểu rõ đạo lý tới trước tới sau!

"Đa tạ Dung Vương đã hiểu, vậy tiểu nhân sẽ rút lui trước." Kỳ Vân Thư cúi đầu.

"Bốn vương sẽ đi cùng người." Cảnh Dung đứng dậy nói.

Trên mặt Kỳ Vân Thư không có biểu tình gì: "Thân thể của Dung Vương quý giá, Chu gia hiện tại đang làm tang sự, sợ là sẽ có điều xúc phạm Dung Vương."

"Thân thể quý giá?" Cảnh Dung nheo mắt, "Tiên sinh đã từng sờ qua? Hay là đã từng nhìn thấy?"

Mơ hồ trừu chọc nói, khiến Kỳ Vân Thư không nhận được kín đáo trừng hắn một cái.

"Tiểu nhân chỉ sợ..."

Cảnh Dung ngắt lời nàng.

"Không sợ, bốn vương đứng lúc đang nhân rồi, huống chi là thấp điệu tiến đến, quả quyết sẽ không quấy rầy tiên sinh phá án."

Kỳ Vân Thư lười tranh cãi cùng hắn, cuối cùng vẫn là đồng ý, nói đến cùng, hắn là Dung Vương, nàng chỉ là một họa sư nhỏ nên chỉ có thể tuân mệnh.

Huyện thái gia cũng dẫn đầu một nhóm nha dịch, đoàn người hùng dũng tiến đến Chu gia.

Trên đường đi đến Chu gia, Kỳ Vân Thư đi ở đằng trước, Cảnh Dung đi theo phía sau.

Hắn quan sát đáng vẻ mình dè mà nhanh nhẹn, mặc một trường bào màu đen, đi đường giống như mang theo gió nhẹ, tinh tế và thanh lịch, đặc biệt là đôi mắt bình đạm, lộ ra một cổ linh khí, thật sự không giống người đã giao tiếp cùng những từ thi đó!

Chậm rãi, khỏe mỗi Cảnh Dung dần dần nhiễm một nụ cười thâm dò thâm sâu, ý vị sâu xa.

.....Dịch: Emily Ton....

Không bao lâu, đã tới trước cửa phủ Chu gia, cùng với tiếng khóc cay đắng thảm thiết, quan tài của tiểu thư Chu gia vừa lúc đang được nâng đến cổng lớn.

Huyện thái gia yêu cầu người nâng quan tài hạ xuống, hắn bước nhanh đi đến trước mặt Chu lão gia, nói.

"Chu lão gia, việc hạ táng hãy chậm lại đã."

Chu lão gia trầm sắc mặt xuống, nhàu mày.

"Lưu đại nhân, người đây là có ý gì?"

"Bối vì..."

Lời còn chưa dứt, Chu phu nhân xông lên, ra sức tát Huyện thái gia một cái, kêu khóc: "Nữ nhi của ta chết thảm, nhưng người lại dẫn người ngăn cản ở nơi này, không cho nữ nhi của ta hạ táng, người sắp tâm làm gì? Nữ nhi số khổ của ta, nương thực xin lỗi người a!"

"Chu phu nhân, không phải như thế..."

"Các người nhanh chóng tránh ra, nữ nhi của ta sinh thời đã chịu đủ đau khổ, chết rồi còn phải chịu loại xúc phạm này."

Chu phu nhân kêu trời khóc đất, chỉ kém không ngắt xui đi.

Đều nói nam nhân sau khi bị phụ nhân giữ lấy thì sẽ không còn biện pháp, lời nói này quả nhiên không sai chút nào!

Huyện thái gia gào gào quát đống đó, đôi mắt bất đắc dĩ nhìn chăm chăm vào Chu phu nhân, hoàn toàn đã quên mục đích tiến đến lần này.

Nhìn xem cảnh tượng này, Kỳ Vân Thư lắc đầu, tiến lên, duỗi tay đỡ lấy cánh tay Chu phu nhân.

"Chu tiểu thư đúng là mệnh khổ, tuổi còn trẻ mạng đã chôn vùi, sinh thời đẹp đẽ như thế, nhưng sau khi chết lại hoàn toàn thay đổi, cũng không biết thù oán lớn bao nhiêu, lại dùng phương thức tàn nhẫn mà hãm hại nàng như vậy"

Lời này không nặng không nhẹ, lại làm Chu phu nhân bỗng nhiên cá kinh, trở tay bất lấy cổ tay Kỳ Vân Thư, với đôi mắt đầy chấn động nhìn nàng.

"Người nói gì? Thù gì? Oán gì? Tàn nhẫn hãm hại gì? Nữ nhi của ta là bị người hại chết sao?"

"Nghĩ hoặc trong lòng phu nhân, tại hạ tự nhiên sẽ giải thích với người, chỉ bằng sai người nâng quan tài đi vào trước, chặn ở trước cửa, chung quy có chút khó coi."

Chu phu nhân choáng váng một hồi, mới gạt đầu như điên, nhanh chóng sai người nâng quan tài đi vào.

Chu lão gia một bên tiến đến trước mặt Huyện thái gia, hỏi: "Rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì?"

"Bản quan cũng không rõ ràng lắm, tóm lại bên trong tất có bí ẩn."

Bí ẩn?

Chu lão gia thở dài, quẳng ống tay áo xuống, xoay người đi theo phía sau quan tài cùng vào phủ.

Khi Huyện thái gia chuẩn bị đi vào thì Kỳ Vân Thư kéo hắn lại, nhỏ giọng nói: "Đại nhân nên đợi đám người nâng quan tài ra ngoài rồi mới cần lại, chặn ở trước cửa, đen đủi."

"Vâng vâng vâng, không thỏa đáng không thỏa đáng."

Cũng không phải, Huyện thái gia sẽ không hối hận đến chết.

Người ta nói rằng, người dùng quan tài ở trước cửa, năm sau tai họa sẽ liên tục chọc vào!

Huyện thái gia, đương nhiên cũng thật hồ đồ.

Kỳ Vân Thư im lặng, cất bước vào phủ, không muốn chậm trễ thời gian thêm nữa.

Cánh Dung sau lưng hứng thú, nói nhẹ một câu.

"Có chút ý tứ."

Quan tài một lần nữa bị nâng tới hậu viện nhà chính, tất cả mọi người đều vây ở chung quanh, từng đôi mắt tò mò nhìn chăm chăm Kỳ Vân Thư.

"Mở nắp quan tài." Kỳ Vân Thư nói.

Mấy gia đình nhìn thoáng qua lẫn nhau, nhưng ánh mắt nhất trí quay đầu nhìn về phía Chu lão gia.

Chu lão gia nuốt nuốt nước miếng, dò hỏi: "Ký tiên sinh, nếu như nữ nhi của ta bị người làm hại, vì sao ngày hôm qua người không nói ra?"

"Ngày hôm qua có chút mệt mỏi, không muốn tra."

Chính là tùy hứng!

Chu lão gia ngang ngạnh một chút, nhưng không có lời gì để nói, hướng về phía mấy gia đình gật đầu.

Vài người lúc này mới mở nắp quan tài ra.

Mùi hôi thối phát ra từ thi thể trộn lẫn với mùi gỗ mục của quan tài, bay ra, khiến người buồn nôn.

Đoàn người vội vàng che mũi nhủu mày, Kỳ Vân Thư lại không nhanh không chậm, từ bên hông móc ra phấn bô kết (皂角粉) rải xung quanh quan tài, ánh mắt nhìn vào trong quan tài tìm kiếm.

Bộ dáng thoắt nát của tiểu thư Chu gia giờ phút này càng trở nên dữ tợn hơn, thịt nát trên mặt cũng từ đó tươi biến thành trắng bệch xanh tím, mà một con người như hạt châu vốn treo ở hốc mắt đã bóc ra rơi vào trong tóc, dính với nó.

Có lẽ bởi vì thời tiết ẩm ướt, khuôn mặt đã bị bành trướng như muốn nổ tung, xương và thịt không thể phân biệt được, to máu (tĩnh mạch) dày đặc.

Ngay sau đó, Kỳ Vân Thư đưa bàn tay vào trong quan tài, kéo xiêm y của tiểu thư Chu gia, xốc lên, lộ ra bả vai trắng nõn.

Hành động này, khiến mọi người kinh hãi, nam đinh theo bản năng cúi đầu, không dám nhìn.

"Ký tiên sinh người đang làm gì vậy?" Chu lão gia xanh mặt.

Kỳ Vân Thư nhéo nhéo bả vai Chu tiểu thư, vừa lòng gật gật đầu: "May mắn may mắn."

May mắn? Người đều đã chết, năng còn nói may mắn?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 13: Chương 13: Thời Gian Tử Vong?

"Tiên sinh nói lời này là có ý gì? Nữ nhi của ta đã chết, người vì sao còn nói may mắn?" Chu lão gia hỏi.

Kỷ Vân Thư trầm mặt nói: "Ta nói lời may mắn, là may mắn Chu tiểu thư chết không nhắm mắt, để lại cho chúng ta một manh mối rất rõ ràng, đó chính là sự nhô lên trên xương vai của nàng, chính là tình trạng bị sưng lên."

"Sưng lên? Chỗ này?"

Kỷ Vân Thư không nhanh không chậm lấy ra một đôi bao tay màu trắng và mang vào, mò hộp gỗ đàn hương do mình mang đến, bên trong không phải là công cụ vẽ tranh, mà là một số công cụ linh tinh như nhíp và kéo.

Nàng chọn một con dao găm nhỏ, trước mắt bao người, dùng dao nhọn cắt vào phần da thịt trên vai của Chu tiểu thư.

Máu đã đọng lại thành một khối màu tím đen, tụ lại dưới lớp da đã hư thối, một chút máu đỏ còn chảy xuống ống chân, giống như bọt nước tiêu chảy, dính vào cổ tiểu thư Chu gia, thấm vào sợi tóc và găm vào hoa lệ.

Thật là đáng tiếc cho một bộ trang điểm đẹp đẽ quý giá!

Mà con dao nhỏ trong tay nàng, thấm nhập, thấm nhập, lại thấm nhập, cho đến khi lộ ra phần bị sưng trên xương vai mới bỏ qua.

Đi nhiên, những hành động của nàng, tự nhiên cũng khiến cho mọi người sợ hãi, tất cả đều xanh mặt, che miệng, thiếu chút nữa là nôn ra.

Kỷ Vân Thư lại bình tĩnh lau khô da nhỏ, thả lại vào trong hộp gỗ đàn hương, nhéo nhéo hai xương vai của Chu tiểu thư, lại xem xét chỗ sưng lên trên xương vai, dần dần đã có đáp án vừa lòng.

Quả nhiên, giống như sự phán đoán của nàng không sai chút nào.

"Từ hình dạng sưng lên này, chính là bị người nhắc hai tay lên, túm lấy và kéo đi, mà cổ tay ở trên tay nàng, ta cũng tìm được dấu vết bị người nắm chặt."

Mọi người đang chịu đựng cảm giác ghê tởm buồn nôn, khi nghe đến đây đều là ngạc nhiên và sững sờ.

Khuôn mặt Chu phu nhân cay đắng, nghi hoặc hỏi: "Tiên sinh, điều này có quan hệ gì đến cái chết của nữ nhi ta?"

"Đương nhiên là có quan hệ." Ánh mắt của nàng rất tự tin, nàng quét mắt một vòng về phía đám gia đình và nha hoàn trong đình, hỏi: "Thời điểm Chu tiểu thư chết, ai ở bên cạnh?"

Trong đám người hầu, một tiểu nha đầu run rẩy đi ra, cúi đầu: "Vào thời điểm đó, nô tỳ đã ở bên cạnh."

Kỷ Vân Thư đánh giá nàng từ trên xuống dưới. Vóc dáng nho nhỏ, tầm 13-14 tuổi, bộ dáng khá thanh tú, chỉ là đôi tay nắm chặt lấy cổ tay, dường như đang sợ hãi.

"Ta hỏi người, người có chắc chắn tiểu thư nhà người là ngã lâu chết vào sáng sớm hai hôm trước?"

"Chắc chắn, tiểu thư đã ngã lâu chết, ta tận mắt nhìn thấy."

"Người đang nói dối."

Kỷ Vân Thư vừa nói ra, toàn bộ căn phòng bùng nổ.

Chu phu nhân không nói gì, đi đến trước mặt nha đầu kia, giang tay tát cho nàng một cái.

"Người, nha đầu chết tiệt, nói, có phải người đẩy tiểu thư xuống lầu hay không, người vì sao muốn hại nữ nhi ta, nàng đối với người không tốt hay sao?"

"Phu nhân, không phải nô tỳ, thật sự không phải nô tỳ đẩy tiểu thư xuống lầu, cho dù nô tỳ có lá gan tày trời, nô tỳ cũng không dám!"

"Ngay cả tiên sinh cũng nói người nói dối, không phải là người còn có thể là ai? Người tới, bắt tiểu nha đầu này lại, ta muốn nàng ta phải đền mạng cho nữ nhi ta."

"Phu nhân nô tỳ bị oan!"

Kỷ Vân Thư bị đau đầu vì tiếng ồn, cau mày và thờ dài, chặn lại nói: "Phu nhân, ta chưa nói hung thủ là cô nương này, người hãy dừng lại và nghỉ bên cạnh một chút, chờ đến khi ta nói hết lời được không?"

Chu lão gia cũng nhanh chóng kéo phu nhân mình qua một bên, khuyên: "Phu nhân, thân thể người không tốt, đừng tức giận, chúng ta hãy nghe tiên sinh trước, tiên sinh nhất định có thể giải quyết bất bình của Ngưng nhi."

Chu phu nhân vừa rồi quỳnh lên, thiếu chút nữa là hôn mê bất tỉnh, vỗ về ngực và thở hổn hển, đành phải ngồi sang một bên.

"Đứng lên đi." Kỷ Vân Thư cúi người đỡ nha đầu kia đang run rẩy và khóc thút thít đứng lên.

Nhưng vừa mới đứng tới cổ tay của nha đầu, nha đầu đau đến nỗi rên lên một tiếng trong miệng, mới chậm rãi đứng lên.

Điều này, Kỷ Vân Thư tất nhiên cũng để ở trong mắt.

Đến lột mình, Kỷ Vân Thư trở lại bên cạnh quan tài, nghiêm túc nói: "Chu lão gia, Chu phu nhân, ta vừa rồi sờ đi nói cô nương này nói dối, là bởi vì cô nương này lúc ấy cũng không ở bên người Chu tiểu thư. Nếu nàng ta ở đó, nhất định có thể phát hiện, Chu tiểu thư lúc ấy, đã chết, mà thời gian tử vong, chính là buổi tối trước đó một ngày."

"Cái gì?" Chu lão gia kinh ngạc.

Đoàn người cũng sôi nổi thảo luận, tiểu thư Chu gia rõ ràng chính là ngã lâu chết vào sáng sớm ngày hôm trước, như thế nào lại thành vào buổi tối hôm kia?

Huống chi..

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Chương 14: Mi Độc

"Tiên sinh có thể đã nghĩ sai rồi hay không? Sau khi nữ nhi của ta chết, ngộ tác đã tới xem qua, thời gian tử vong chính là sáng sớm hai ngày trước." Chu lão gia khó hiểu.

Huyện thái gia cũng hơi luống cuống, tiến đến bên tai Kỷ Vân Thư, nhẹ giọng nói: "Vân Thư, người đừng phạm sai lầm, ngộ tác đã tới nghiệm qua."

"Ta sẽ không sai."

Nàng trả lời hần một câu.

Huyện thái gia im bật, không nói thêm gì nữa.

Kỷ Vân Thư nhìn trên vai Chu tiểu thư, dùng dao nhọn cắt ra rộng hơn, để lộ xương vai, nói: "Ta nói rồi, thi thể người có thể nói dối, nhưng xương sẽ không. Căn cứ theo phán đoán của ngộ tác, Chu tiểu thư thật đúng là đã chết vào sáng sớm hai ngày trước. Tuy nhiên, tình trạng sưng lên trên xương vai của Chu tiểu thư, chỉ có thể hình thành sau khi người đã chết được nửa canh giờ (1h). Hơn nữa, căn cứ vào độ sưng cứng, hình dạng và màu xanh tím để xem, cũng đủ chứng tỏ rằng thời gian nàng tử vong chính là buổi tối ba hôm trước."

"Vậy vì sao ngộ tác lại nói là sáng sớm hai hôm trước?"

"Bởi vì Ngổ tác đã bỏ qua một điểm, buổi tối ba hôm trước, mưa to cả một đêm, nhiệt độ giảm dưới không độ... rất lạnh, điều này sẽ ảnh hưởng tới nhiệt độ của gan người. Từ trước tới nay, ngộ tác luôn phán đoán thời gian chết dựa trên quan niệm sai lầm ấy, nhưng xương sẽ không bị ảnh hưởng bởi nhiệt độ của môi trường xung quanh."

Đều do niên đại này không có kỹ thuật tiên tiến, nếu không, nàng cũng không đến mức phải tiêu phí nhiều công phu như thế, còn phải cắt da thịt trên vai Chu tiểu thư để tiến hành chứng minh lập luận của mình.

Thật sự là khó chịu muốn chết!

.....*Dịch: Emily Ton....*

Tuy rằng người Chu gia nghe không hiểu những thuật ngữ chuyên nghiệp đó, nhưng cũng minh bạch ý của Kỷ Vân Thư.

Chu phu nhân chảy nước mắt, run run hỏi: "Vây... nữ nhi ta rốt cuộc là chết như thế nào?"

"Đúng vậy, nữ nhi ta rốt cuộc chết như thế nào?" Chu lão gia cũng có chút sốt ruột.

Kỷ Vân Thư cũng không vội giải thích, mang bao tay trực tiếp đẩy ngón tay vào trong miệng hư thối của tiểu thư Chu gia, quấy vài cái, sau đó từ bên hông mình lấy ra một viên hạt sen đường và ném vào, đợi một lát, lại cạy viên hạt sen đường ra từ trong miệng Chu tiểu thư.

Hạt sen đường vốn có màu cam, đã biến thành màu lam.

"Chu tiểu thư, là trúng độc mà chết." Kỷ Vân Thư đưa ra kết luận.

"Trúng độc?" Chu lão gia kinh ngạc: "Ngỗ tác không nói gì về việc trúng độc mà chết."

"Đương nhiên, nghiệm độc sẽ phải nghiệm cổ họng, nhưng loại độc này đã không đi vào cổ họng. Ngỗ tác đương nhiên sẽ nghiệm không ra. Ngày hôm qua khi ta vẽ tranh cho tiểu thư đã phát hiện trong răng của nàng có một mảnh màu đen."

Đang nói, nàng trực tiếp rút ra một trong những chiếc răng đen mới lóng của Chu tiểu thư, tiếp tục nói.

"Loại độc này, gọi là mị độc (中毒), đến từ Tây Vực, không đi vào cổ họng, chỉ xâm nhập vào răng, chỉ cần dính một chút sẽ chết. Phương pháp kiểm nghiệm ra loại này độc chính là phải dùng tinh bột. Khi chất độc gặp phải tinh bột, sẽ tạo ra một kết tủa màu lam. Điều này đã giải thích vì sao hạt sen đường có tinh bột, khi gặp phải loại độc này, tự nhiên lại biến thành màu lam."

Chu lão gia suy nghĩ nửa đứng không vững, hai mắt trừng lớn và hơi đỏ lên, giọng run lên hỏi: "Rốt cuộc là người nào muốn hại nữ nhi ta? Hung thủ rốt cuộc là ai? Nữ nhi của ta từ nhỏ đều rất ngoan ngoãn và hiểu chuyện, không ra khỏi đại môn và không đi xa khỏi sân, tuyệt đối sẽ không đắc tội với người khác."

"Chu lão gia đừng gấp, nếu tiểu thư chưa từng ra khỏi phủ, đó chính là đã chết ở trong phủ, sẽ không khó để tra."

"Kỷ tiên sinh, người nhất định phải giúp nữ nhi ta tìm được hung thủ giết nàng, người chính là ân nhân Chu gia ta!"

"Chu lão gia nói quá lời."

Kỷ Vân Thư cảm thấy có chút khó chịu, nhẹ gạt gạt đầu, đặt viên hạt sen đường đã biến sắc và cái răng trong tay ở một bên, cời bao tay đầm máu.

Nàng đi cho đến khi đến trước mặt nha đầu kia, hỏi: "Tên người là gì?"

Nha đầu kia lúc này vẫn còn nước mắt lưng tròng, ngẩng đầu trả lời: "Nô tỳ gọi là Kiều Tâm."

"Kiều Tâm cô nương, ta hỏi lại người một lần nữa, khi tiểu thư nhà người rơi xuống từ trên gác mái, người rốt cuộc đã ở đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Chương 15: Tiên Sinh Thích Nữ Tử Khuê Phòng?

"Ta... lúc ấy ta đang ở phía dưới gác mái."

"Vì sao người lại ở phía dưới gác mái?"

"Buổi sáng hôm đó, ta có chút không thoải mái, sau khi uống được xong mới đến sân tiểu thư. Nhưng, không nhìn thấy tiểu thư ở trong phòng, cho nên ta đã đi đến hậu viện. Từ rất xa liền nhìn thấy tiểu thư đang ngồi ở trên gác mái, ta nhớ rõ lúc ấy, trên gác mái cũng không có người nào khác. Khi ta vừa mới đi đến phía dưới gác mái, thì nhìn thấy tiểu thư rơi xuống, đập đầu ở trên nui gài."

Nói chuyện lưu loát, không giống như đang nói dối.

Kỷ Vân Thư tiếp tục hỏi: "Vậy buổi tối cách đây 3 ngày, lần cuối cùng người nhìn thấy tiểu thư là thời điểm nào?"

Kiều Tâm suy nghĩ, sau đó trả lời: "Khoảng tám giờ Hợi (21-23h), ta thấy trong phòng tiểu thư đã tắt đèn nên đi vào đốt đèn. Lúc ấy, tiểu thư ngủ ở trên giường, không có gì bất thường." Khi nói còn có lên giọng, cho thấy mình không phải là đang nói dối.

Có điểm đáng ngờ, trong lòng Kỷ Vân Thư cũng bị chèn ép một phen, *án này, thực sự hơi khó giải quyết.*

Kiều Tâm lại hỏi: "Tiên sinh, người nói tiểu thư nhà ta đã chết vào buổi tối 3 hôm trước, nhưng vì sao, sáng sớm hôm sau ta còn nhìn thấy tiểu thư nhà ta ngồi ở trên gác mái?"

"Người chỉ là nhìn thấy từ xa, tự nhiên không thể nhận rõ được tiểu thư nhà người lúc ấy đã chết. Nếu như có người có ác ý giết người, cũng có thể tạo ra ảo giác tiểu thư nhà người ngồi lâu rồi xuống, sao có thể để tiểu nha đầu như người nhìn thấu?"

Lời này vừa ra, Kiều Tâm liền mặt trắng.

Sau khi thở một hơi thật sâu, Kỷ Vân Thư quay sang nói với Chu lão gia: "Hiện giờ nguyên nhân và thời gian từ vong của Chu tiểu thư đều đã biết, hiện tại, cần phải tìm được động cơ giết người. Căn cứ vào động cơ sẽ tiến thêm một bước là tìm ra hung thủ, cho nên, ta cần phải nhìn qua phòng của Chu tiểu thư."

Chu lão gia lập tức đáp ứng: "Được, ta sẽ để người đưa người đi qua đó." Nói xong, kêu quân gia trong Chu phủ tiến vào, phân phó: "A Tĩnh, người đưa Kỷ tiên sinh đi nhìn xem trong phòng tiểu thư."

Lão quân gia cúi người: "Vâng." Nhìn về phía Kỷ Vân Thư: "Kỷ tiên sinh, mời đi bên này."

Lão quân gia dẫn thêm mấy nha đầu rồi cùng đi đến sân Chu tiểu thư, Kỷ Vân Thư sắp đuổi kịp bọn họ, nhưng khi nàng vừa đi qua trước mặt Cảnh Dung thì bị hấn kéo sang một bên.

"Không nghĩ tới, tiên sinh lại thích xem phòng của nữ tử khuê phòng."

Nếu như Cảnh Dung không lên tiếng, nàng thật đúng là đã quên tôn Phật này, không nghĩ tới, hấn quả nhiên thấp đủ điệu, ẩn ở trong đám người, luôn ở ngoài tầm mắt!

"Không phải ai cũng đều là lưu manh, tiểu nhân là vì án tử mà bất đắc dĩ, nếu Dung Vương không chê, cùng nhau đi qua cũng không hại gì"

"Bổn vương tự nhiên muốn đi qua, nhưng thật ra muốn nhìn xem trong đầu của tiên sinh còn chứa bao nhiêu bí mật không muốn người biết đến."

Lời này, sao nghe giống như lời thăm dò đạo đầu của người chủ trì kênh truyền hình như vậy!

Khóe miệng Kỷ Vân Thư khẽ co giật, quay qua cười khách khí với hấn một cái, sau đó đi theo lão quân gia.

Cảnh Dung hiện tại không nhận được sự tò mò đối với Kỷ Vân Thư, thư sinh kia, vui vẻ hơn nhiều so với mưu đồ và lục đục ở trong kinh thành.

Lang Bạc tiếp cận hấn, nói: "Vương gia, có vẻ như chúng ta không tìm lắm người, Kỷ tiên sinh là một nhân tài."

"Nhân tài thì đúng là nhân tài, nhưng tính nết có hơi cứng đầu."

"Vâng, đúng vậy."

"Được rồi, hãy đi nhìn xem trước." Ngừng nói, Cảnh Dung đi theo đám đông cùng với Lang Bạc.

Huyện thái gia chờ Cảnh Dung đi trước mới dám nhích người.

Chu lão gia sau khi phân phó hạ nhân đỡ Chu phu nhân nhanh chóng trở về phòng, cũng đi qua.

Khuê phòng tiểu thư Chu gia rất sạch sẽ, nói đúng ra, không chỉ là sạch sẽ, quả thực chính là sạch đến bất thường.

Trong phòng, tất cả các đồ vật đều được phân loại dựa theo màu sắc. Bên trong phòng, từ giường đến màn, đều là màu đỏ, gian ngoài chính là màu lam, màu vàng, mỗi màu đều được phân loại và xếp thành một khối.

Đầy rõ ràng chính là một dấu hiệu của rối loạn ám ảnh cưỡng chế!

Kỷ Vân Thư vào trong phòng, nhìn một vòng, thấy trên bàn trang điểm bày biện son phấn, màu sắc của những cái hộp cũng cơ hồ giống nhau như đúc, hơn nữa trên hộp và trên mặt bàn đều không nhiễm một hạt bụi.

Đôi mắt của Kiều Tâm rất sắc nét, nhanh chóng bắt đầu giải thích: "Tiểu thư nhà ta đặc biệt yêu thích sạch sẽ, mặc kệ là chân tốt bao nhiêu, hay là những hộp son phấn, chỉ cần dùng qua một lần sẽ tuyệt đối không dùng lại lần thứ hai, cho nên mỗi ngày vào buổi sáng sớm chúng ta đều phải đổi mới."

Kỷ Vân Thư cũng không nói gì, đi ra khỏi phòng, vừa lúc nhìn đến bên mảnh có một cái giá cắm nến đặc biệt tinh xảo. Một cái giá cắm nến giống như những nhà gia nhà giàu, phía trên sẽ có khảm hoa, nhưng giá cắm nến này lại được khảm thủy tinh, từng viên một với nhau, tạo thành hình dạng một hoa văn xoắn ốc, cực kỳ đẹp.

"Giá cắm nến này thật đẹp, tiểu thư các người xem ra rất thích nó." Kỷ Vân Thư nói

"Vâng, tiểu thư đặc biệt thích nó." Kiều Tâm gật đầu: "Hơn nữa, mỗi đêm trước khi tiểu thư đi ngủ đều sẽ thấp nến trên giá cắm nến này, tiểu thư nói, chỉ có mùi thơm từ cái giá cắm nến này mới giúp nàng ngủ được."

"Rất đáng chú ý."

Nhân gia nhà giàu đều rất yêu thích, nhưng không giống nhau!

Nàng tiếp tục nhìn một lần trong phòng, vừa lúc nhìn đến một cây roi màu đỏ gắt trên tường chỗ cửa.

Tiểu thư Chu gia là người biết võ công?

Trong lòng nàng nảy ra nghi hoặc, duỗi tay cầm roi xuống. Ngay lúc đó, nàng vô tình thoáng nhìn thấy sự hoảng hốt đột ngột trong mắt Kiều Tâm. Nàng theo bản năng nắm lấy cổ tay mình và lui về phía sau một bước.

Kỷ Vân Thư như là mình bạch điều gì, đem roi trả lại chỗ cũ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Chương 16: Vương Gia Chanh Chua

Edit & Dịch: Emily Ton.

Sau khi trả roi về chỗ cũ, Kỷ Vân Thư lui về phía sau, lao vào một cái suy tề ngã, may mắn Kiều Tâm đứng sau lưng đã đỡ lấy nàng.

Kỷ Vân Thư đồng thời cũng bắt lấy cánh tay Kiều Tâm, nhanh chóng vén ống tay áo của nàng ấy lên và nhìn thoáng qua, sau đó lập tức kéo ống tay áo xuống.

Thần không biết, quý không hay!

"Tiên sinh không có việc gì chứ?" Kiều Tâm hỏi.

Biết rằng "ham nữ thụ thụ bất thân", Kỷ Vân Thư lập tức tránh ra xa, cúi đầu: "Đa tạ Kiều Tâm cô nương."

"Thật tốt là tiên sinh không bị ngã."

Vào lúc này, Chu lão gia bước vào phòng.

Kỷ Vân Thư đi lên trước.

"Chu lão gia, ta thấy sắc trời cũng không còn sớm, không biết hôm nay có thể ở lại quý phủ một đêm hay không?."

"Đương nhiên có thể, chỉ cần tiên sinh không chê. Thật ra, sự tình của tiểu nữ đã phiền toái đến tiên sinh." Giọng Chu lão gia thê lương, nước mắt còn đọng nơi khóe mắt, cố nén để mình không khóc.

Chu lão gia cũng thật là khổ, có được một đứa con gái duy nhất, sao cứ mất đi như thế?

"Chu lão gia yên tâm, án này đã đến nha môn, tức là sự tình của Lưu đại nhân, cũng là sự tình của tại hạ, nhất định sẽ đưa ra một công đạo cho Chu tiểu thư."

"Nữ nhi của ta, nàng rất biết nghe lời, tính tình cũng rất tốt, trước nay chưa từng cãi nhau với người khác, vì thế ta nghĩ không ra người nào có thể sẽ hạ độc thủ như thế."

Sắc mặt Chu lão gia rất tang thương, những quảng thâm trên mắt cũng trở nên rõ ràng hơn.

Nhưng hung thủ là ai, Kỷ Vân Thư hiện tại vẫn chưa thể phán đoán, tự nhiên cũng không dám nói ra.

"Nếu chu lão gia không chê, có thể chuẩn bị hai gian phòng được không?" Một giọng nói truyền đến từ cửa.

Không cần nhìn, Kỷ Vân Thư cũng biết đó là Cảnh Dung. Nam nhân kia, sẽ không bị ràng buộc với chính mình đi?

Cảnh Dung mang vào trong phòng từng luồng gió mát, phong cách và tư thái đều mang một luồng khí cao quý, không tương thích với bầu không khí tang thương lúc này của Chu gia.

"Người là?" Chu lão gia không rõ, hỏi.

Cảnh Dung nâng lên đôi mắt thâm đen: "Tại hạ là bằng hữu của Kỳ tiên sinh, hôm nay đến cùng với hắn."

"Thì ra là bằng hữu Kỳ tiên sinh, vậy tự nhiên cũng là khách quý." Chu lão gia lập tức lệnh cho quản gia: "A Tình, nhanh chóng chuẩn bị hai gian phòng."

"Vâng." Quản gia đáp.

Kỷ Vân Thư nhìn về phía Cảnh Dung, vừa lúc gặp phải tầm mắt hắn, cặp mắt ẩn sâu trong nụ cười.

Nhìn xem về đặc ý của hắn, cũng không biết ở lại Chu gia có thể có điều gì khiến hắn cao hứng?

Long sàng gối ấm không cần, chạy tới ngủ trên gỗ Hồng Mộc Bàn, ham mê này, kỳ quái!

Thật là kỳ quái!

Kỷ Vân Thư trộm nhìn hắn nhiều lần, nhưng nét mặt bên ngoài vẫn không thay đổi.

Trời cũng không còn sớm, Huyện thái gia cũng mang theo nha dịch chuẩn bị trở về.

Ngay khi hắn bước về phía trước, Kỷ Vân Thư kéo Huyện thái gia đến một bên, ở bên tai hắn không biết đã nói chút gì, Huyện thái gia gật đầu, chớp hai mắt, cong eo đi đến trước mặt Cảnh Dung và mở miệng.

"Dung Vương, hạ quan sẽ rời đi trước, ngài có bất luận phản phó gì, chỉ cần sai người tới nha môn thông báo một tiếng."

"Người mang Lang Đỗ về nha môn đi, để hắn đêm nay ở trong nha môn, đi theo người."

"Cái... cái gì?" Trông mắt Huyện thái gia đều như muốn rơi xuống.

Ánh mắt sắc bén của Cảnh Dung liếc xem xét hắn một cái: "Lỡ tại người không tốt sao?"

Huyện thái gia xua tay!

"Vậy nhanh chóng đi đi, đừng vương chân vướng tay."

Huyện thái gia gật đầu!

Lang Đỗ cũng ngoan ngoãn nghe lời, cùng nhau rời đi theo Huyền thái gia.

Hậu viện trở lại yên tĩnh, nhưng toàn bộ Chu gia lại lập tức bao phủ trong một mảnh không khí quý dị ở trong sương mù dày đặc!

Quần gia đưa Kỳ Vân Thư và Cảnh Dung tiến đến phòng khách phía đông, hai người cùng nhau đi ở phía sau.

Một thân thể cao thẳng, uy phong hùng vĩ!

Một dáng người gầy nhưng rắn chắc, bước chậm trong những đám mây!

Mắt Kỳ Vân Thư nhìn thẳng, khóe miệng hừ một tiếng rất nhỏ.

"Tiểu nhân chưa nói sẽ không giúp Dung Vương tra án, ngài không cần thời thời khắc khắc đều nhìn chăm chăm ta, như thế sợ tiểu nhân chạy mất."

Cảnh Dung câu môi, phản bác: "Bổn vương không cần phải lãng phí năng lượng để nhìn chăm chăm người, huống chi hòa thượng chạy được nhưng miếu đứng yên*. Mũ cánh Lưu đại nhân còn đang nắm chặt ở trong tay người!"

*Nguyên văn 和尚跑不了庙: Nghĩa: người có thể chạy nhưng cuối cùng cũng không thoát. (the monk can run away, but the temple won't run with him; you can run this time, but you'll have to come back)

"Dung Vương đây là đang muốn uy hiếp ta?"

"Người nếu ngoan ngoãn làm việc thay bổn vương, lấy đầu ra uy hiếp?"

"....."

Kỳ Vân Thư nâng mí mắt lên, mắt trợn trắng.

Vương gia này, chanh chua!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chương 17: Thụ? Thú?

Edit: Cổ Lục Nhã (@nakarytxo93)

Dịch & Beta: Emily Ton.

Quần gia đưa bọn họ đến Đồng Uyển và sắp xếp nơi ở cho hai người. Đó là một gian phòng lớn, bên trong phân ra hai phòng nhỏ ở hai bên trái phải và ở giữa có một phòng tiếp khách.

Đây còn không phải là bố cục của một tửu điểm hay sao?

Nhưng Kỳ Vân Thư không vui, quay sang nói với lão quần gia: "Còn có phòng khác không?"

Lão quần gia cúi người, trên người mặc một bộ đồ tang lễ cùng với chiếc mũ tang phù hợp trên đầu, vì thế nên khi cúi đầu xuống căn bản không nhìn thấy rõ hình dáng.

Lão kính cẩn nói: "Tiên sinh, toàn bộ Đồng Uyển chỉ có hai căn này là sạch sẽ nhất, các người là khách quý, lão gia đã dặn dò chúng tôi không được thất lễ".

"Nhưng..."

Cảnh Dung lên tiếng: "Ký tiên sinh chỉ ở một đêm, cần gì phải phiền phức như vậy. Ta thấy nơi đây rất tốt, rất yên tĩnh, ban đêm nghỉ ngơi sẽ không bị làm phiền". Sau đó nói với lão quần gia: "Ồ đây không cần người nữa, có thể đi được rồi".

"Vâng, vậy hai vị nghỉ ngơi cho tốt, một lúc nữa ta sẽ cho hạ nhân đến hầu hạ".

Lão quần gia vẫn cúi đầu, rút lui ra phía bên ngoài sân.

Kỳ Vân Thư ghét nhất là bộ dáng giống như chủ tử của Cảnh Dung, không nhận được nói một câu: "Đây không phải là Dung Vương phủ, Vương gia phân phó hạ nhân Chu gia, thật giống như là nhà mình vậy".

Tiểu gia hóa này, nói chuyện thật hài hước!

Cảnh Dung cười, hai tay chấp đằng sau, nâng áo choàng lên và tiến vào trong phòng.

Còn không quên ném lại một câu: "Rửa tay trước khi vào phòng, bổn Vương không nghĩ được mùi thi thể".

"....."

Nàng đứng là xui xẻo tám đời mới gặp phải vị Vương gia nóng lạnh bất thường và không coi trọng người khác như thế!

Rửa tay trong chiếc chậu ở phòng ngoài xong, Kỳ Vân Thư tiến vào phòng liền nhìn thấy Cảnh Dung đang ngồi trong trong phòng khách nhìn nàng.

"Rửa sạch sẽ rồi chứ?"

Kỳ Vân Thư cạn lời, nhìn nhìn con xúc động muốn đâm vào hần. Thay vào đó, giờ hai bàn tay ra trước mặt hần.

Cảnh Dung đỡ ra một lát, nhìn phía trên bàn tay nàng vẫn còn dính vết nước, ánh sáng chiếu vào óng ánh long lanh.

Ngay lập tức hần đưa tay ra bắt lấy đôi bàn tay nhỏ tinh tế, khóe miệng nhếch lên đầy vị ý đùa giỡn: "Đều nói rằng bàn tay nam nhân phải thô và có lực, tại sao bàn tay của Ký tiên sinh vừa nhỏ vừa mềm thế này? Chắc không phải là bói *phán nước (xem đường)* chứ?"

Cổ tay bất ngờ bị nắm, Kỳ Vân Thư theo bản năng nắm chặt tay lại, xoắn cổ tay để tự giải phóng mình.

"Thình vương gia buông tay".

"Không buông".

"Đau".

"Chỗ nào đau?"

"Tay đau".

"Ta cũng sẽ không buông".

Hần ta giữ chắc ý định muốn trêu chọc nàng, khóe miệng cười đùa càng diễn càng rộng, tay dùng chút lực kéo Kỳ Vân Thư về phía trước mặt, một tay khác khoác lên chiếc vai nhỏ bé của nàng.

Mắt đưa lên đưa xuống bắt đầu phân tích: "Bộ xương này cũng thật là nhỏ, lẽ nào từ khi còn nhỏ đã không có cơm ăn? Hay là từ nhỏ tính cách không tốt bị người ta đánh đến kén?"

Đứng là giống y hệt phiên bản người viết văn ngắn ở thời hiện đại!

Cơ thể Kỳ Vân Thư đã rất gần hần, khoảng cách giữa hai người chỉ là một cái nắm tay. Nàng thấp hơn hần một cái đầu, tầm nhìn trực tiếp hướng vào lồng ngực hần. Thân thể ấm nóng của nam nhân phả vào mũi khiến trái tim nàng có chút căng thẳng.

Nàng nhanh trí dùng tay đẩy hần ra.

"Vương gia đừng quá đáng quá, tiểu nhân không phải là thụ"

Thư? Thú?*

Cánh Dung suy nghĩ một chút về từ này, cười khinh thường: "Với loại người như ngươi cũng muốn gọi là thú? Bỏn vương thấy ngươi trông giống một con mèo với bộ móng nhọn, chỉ nhìn chứ không dùng được".

{*Thư (受): Vâng mệnh, vâng theo, chịu đựng; Thú (兽): Thú vật, con vật, con thú. Trong phiên âm tiếng Trung, thư và thú đều có phiên âm giống nhau: shòu. Đây là một trò chơi chữ, trò đùa của người TQ. Câu của Văn Thư: 小的可不是受 = (Dịch chính xác) Kẻ hèn mọn này không phải là người cam chịu (受 / shou). Câu của Cánh Dung: 就你这种还想称兽 = (chính xác) Với một cơ thể như thế, ngươi nghĩ rằng ngươi là một con thú (兽 / shou)?
{Dịch: Emily Ton}}

"Ngài..."

Kỷ Văn Thư tức giận đến mức thiếu chút nữa thì giẫm chân, cuối cùng chỉ đành nghiền răng ken két.

Nhưng nàng không làm gì được hắn.

Bây giờ nàng cũng đã hiểu rõ một câu triết lý thiên cổ!

Ta thích bộ dáng ngươi không thích ta, nhưng lại không thể bỏ mặc ta! (我就喜欢你看不惯我，却作不掉我的样子! *I like the way you look when you hate me but can't bear to push me away!*)

Cánh Dung nhìn nàng với bộ dạng đê nén ủy khuất, trên mặt hiện ra vẻ tự hào "*ta thắng rồi*".

Đúng lúc này, một vài nha đầu bỗng nhiên bung đồ ăn tiến vào phòng, phá vỡ khung cảnh nãy lửa mà không khỏi này.

Nha đầu dẫn đầu hành lễ: "Lão gia phân phó làm bữa tối cho hai ngài, nếu đồ ăn không hợp khẩu vị, nô tỳ sẽ đi làm lại cho hai vị tiên sinh".

Đồ ăn lên bàn có cá có thịt, phong phú hơn hẳn so với Kỷ gia.

Lông mày của Kỷ Văn Thư trở nên âm đạm, hỏi nha đầu dẫn đầu: "Cô nương, tiểu thư của các người chỉ có một nha hoàn là Kiều Tâm sao?"

"Không phải, còn có Tô Văn".

"Ồ. Lúc này nàng ta cũng có mặt sao?"

Nha đầu lắc đầu: "Mấy ngày trước nhà Tô Văn có chuyện nên đã xin nghỉ, có lẽ đêm nay sẽ trở lại. Tiên sinh, ngài còn có gì phân phó nữa không?"

"Không còn, các người có thể nghỉ ngơi, không cần ở lại hầu hạ". Kỷ Văn Thư xua tay.

Những nha đầu đó cúi thấp người xuống rồi thối lui.

Sắc mặt Kỷ Văn Thư càng thêm âm trầm, trong lòng đang nghĩ gì đó, vừa chuyển tầm mắt đã nhìn thấy Cánh Dung đang nhìn nàng với ánh mắt kì quái.

"Vương gia không những có sở thích nắm tay, chẳng lẽ còn có sở thích nhìn chăm chăm vào người khác". Giọng nói của Kỷ Văn Thư mang đầy ý vị không tốt.

Bộ dáng phù phiến biến mất, Cánh Dung nghiêm túc hỏi nàng: "Không lẽ ngươi đã phát hiện ra điều gì đó?".

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Chương 18: Bỏn Vương Không Kén Ăn

"Vương gia có ý gì?" Nàng hỏi lại

"Nếu không phải ngươi đã phát hiện ra điều gì, sao lại muốn trụ lại đây?" Hoàn toàn một bộ dáng nhìn thấu nàng, lại nói: "Nếu ngươi tin tưởng bỏn vương, bỏn vương còn có thể giúp đỡ ngươi."

Tuy nói trong lòng Kỷ Văn Thư cũng không thích Cánh Dung, nhưng Kỷ Văn Thư thật đúng là cần một sự giúp đỡ.

Nàng đơn giản nói vui: "Nếu Vương gia đã mở miệng, tiểu nhân đương nhiên là cầu mà không được, thật sự đúng là có chuyện muốn thỉnh Vương gia giúp một chút."

"Ngươi nói."

"Không vội, chờ trời tối lại nói." Nàng nhường mảy, treo nửa câu nói, xoay người ngồi xuống, cầm lấy chén đĩa trên bàn: "Chu gia đang làm tang sự, nhưng họ vẫn đưa thịt cá lại đây, có thể thấy được đạo đãi khách của Chu phủ đích xác không tồi."

Cánh Dung lại nghiêng đi một, nhận nhặt một câu: "Bỏn vương không đói bụng."

Kỷ Văn Thư thông thả ung dung gắp một miếng thịt bỏ vào trong miệng, cố ý nói: "Cũng đúng, đồ ăn Chu gia tự nhiên là kém xa so với món ngon mỹ vị của phủ Vương gia, Vương gia ăn không quen, cũng là điều tất nhiên."

Lời này vừa ra, Cánh Dung trở nên mất vui, ánh mắt hơi trầm xuống.

"Bỏn vương từng ăn qua rau dại hoang dã, chỉ sợ đã ăn còn muốn nhiều hơn so với Kỷ tiên sinh ăn muối."

"Vương gia thật sự thích nói đùa."

Hắn là một Vương gia, từng ăn qua rau dại hoang dã? Ai tin?

Cánh Dung ngay thẳng, nghiêm túc nhìn nàng, nói: "Vương triều Đại Lâm phía nam có Nam Cương, phía bắc có Bắc Lương, bỏn vương đi từ nam tới bắc, tổng cộng đã đi qua 108 địa phương. Có núi sâu thôn nhò, cũng có những ngôi nhà được xây dựng giữa hư không. Nếu nơi nơi đều có sơn hào hải vị, chẳng phải mỗi người con dân Đại Lâm chúng ta đều không cần phải ăn đói mặc rách?"

Kỷ Văn Thư dừng tay cầm chiếc đĩa, hơi tò mò nhìn hắn: "Nguyên lai Vương gia đã đi qua nhiều nơi như thế?"

"Đây không phải trọng điểm."

"Vậy trọng điểm là gì?"

Cánh Dung trừng mắt liếc nhìn nàng một cái: "Bỏn vương nói tất cả những điều này chính là muốn nói cho ngươi biết, bỏn vương không phải là người kén ăn!"

Thật xấu hổ!

Không ăn thì không ăn, Kỷ Văn Thư cũng thật sự đói bụng, tiếp tục bung đồ ăn lên và ăn ngon lành.

Mơ hồ nghe được Cánh Dung nói một câu: "Thật nhẫn tâm, như thế vẫn còn nuốt trôi."

Đúng vậy! Thử hỏi có ai sau khi sờ soạn thì thể chưa đến một canh giờ (2h), còn có tâm tình ăn cơm?

Chỉ có Kỷ Văn Thư có tâm tình.

Sau khi ăn no, Kỷ Văn Thư nghỉ ngơi một hồi, mãi đến khi sắc trời dần dần tối sầm lại.

"Không phải Vương gia muốn hỗ trợ sao? Đi thôi."

Kỷ Văn Thư nói xong liền đi về phía ngoài cửa.

Cánh Dung buồn bực, nhưng vẫn đi theo.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Không lâu sau, hai người đã đến trên gác mái nơi tiểu thư Chu gia đã xảy ra chuyện. Trên gác mái vẫn còn treo vài cái đèn lồng màu đỏ, chiếu sáng những vùng lân cận, nhẹ nhàng đẩy quyền rũ.

Kỷ Vân Thư luôn luôn thích đèn lồng thời cổ đại, vì vậy ngắm nhìn đèn lồng một hồi lâu, Cảnh Dung dùng tay chạm chạm vào người nàng.

"Kỷ tiên sinh tới đây để ngắm đèn?"

"Tra án."

Ngay lập tức, nàng thu lại ánh mắt từ trên những chiếc đèn lồng.

Cảnh Dung tựa hồ nhìn ra ý đồ của nàng, nói: "Có phải ngươi đang hoài nghi, thời điểm lúc tiểu thư Chu gia rơi xuống, trên gác mái này có người hay không?"

"Xem ra Vương gia quả thực thông minh."

"Đương nhiên."

Kỷ Vân Thư không quan tâm đến hắn, đi một vòng quanh gác mái.

Gác mái chính là một cái đỉnh cao, không lớn, hơn nữa không có vách ngăn, bốn phía đều được rào chắn bởi gỗ đỏ (lâm lan can), gắn liền với băng ghế dài, nếu có ai đó ở trên gác mái cũng có thể nhìn ra ngay.

Ngoài ra, không còn gì khác.

Bất kể Kỷ Vân Thư nhìn như thế nào, cũng nhìn không ra nơi nào có thể giấu người.

Nàng đang suy nghĩ nên có chút xuất thần, vừa xoay người một cái, trán nàng đụng vào một bộ ngực rắn chắc, gây ra đau đớn!

Kỷ Vân Thư theo bản năng đặt tay lên trán, cảm may. Nàng vẫn im lặng nhìn chăm chăm Cảnh Dung đang đưa tay xoa ngực, cảm giác không hài lòng.

"Sao ngươi đột nhiên quay đầu lại mà không lên tiếng, ngực bốn vương không phải là gỗ đâu, nếu người va chạm như vậy, nó có thể sẽ vỡ."

"Vậy sao Vương gia lại đứng ở sau người ta mà cũng lên tiếng?"

Cảnh Dung cau mày: "Theo ngươi nói như thế, có phải bốn Vương đi chỗ nào cũng nên nói cho ngươi biết hay không?"

"....."

Có phải ta đây muốn xoay người, trước tiên cũng nên nói cho ngươi biết hay không?

Lời này, tất nhiên Kỷ Vân Thư còn chưa nói ra khỏi miệng, chỉ là trong lòng có từng đợt lửa thiêu. Hắn là Vương gia, nói gì cũng đều có lý, nàng chỉ là một họa sư nhỏ nhỏ, nào dám cãi lại!

Đón giã chỉ cần...

"Đều là tiểu nhân không tốt!"

Nàng lườm tranh cãi. Kỷ Vân Thư đi vòng qua hắn, chuẩn bị đi theo hướng khác.

Nhưng ại biết, nàng vừa mới đi qua người Cảnh Dung, hai bàn tay to lớn liền ôm trên vòng eo của nàng, dùng sức lôi kéo. Nàng xoay người một cái, bởi vì bàn chân lao đao, thân thể không ổn định nên trực tiếp đâm sầm vào lồng ngực Cảnh Dung. Đến lúc cơ thể nàng rơi xuống, lại vừa lúc bị hai bàn tay của Cảnh Dung ôm chặt trên vòng eo của mình.

Vừa chắc ngã vào trong lồng ngực hắn!

Hai "đại nam nhân" cứ ôm nhau một khối như vậy!

Đèn lồng lay động trong gió nhẹ, phát ra ánh sáng nhấp nháy, chiếu và kéo dài thân ảnh một ngắn một ở trên sàn gỗ, đặc biệt phá lệ.

Như là một khung cảnh đẹp!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Chương 19: Hung Thủ Có Khả Năng Không Phải Một Người

Người Dịch: Emily Ton.

Tư thế ái muội thật sự quá trêu chọc người, bốn mắt giao nhau, một người mang nụ cười trêu chọc tà mị, một người khiếp sợ xấu hổ.

Hiển nhiên, Kỷ Vân Thư thuộc về người sau.

Tiểu thư sinh này, thật là tuấn tú!

Tâm trí dâng lên ý đồ cổ tình trêu chọc, Cảnh Dung nói: "Eo của tiên sinh thật sự nhỏ bé, nếu như đập tất hết mấy cái đèn lồng trên gác mái, bốn vương thật đúng là nghĩ mình đang ôm nữ nhân."

Một câu này khiến Kỷ Vân Thư bùng tỉnh, nàng giơ hai tay lên, vùng hai tay áo của trường bào, dùng hết toàn lực đẩy hắn ra, cời bỏ trôi buộc.

"Thỉnh Vương gia tự trọng!"

Thay vì thẹn thùng như vừa rồi, Kỷ Vân Thư có chút bức mình!

Tuy nhiên, Cảnh Dung vẫn không thay đổi sắc mặt: "Trong im lặng của đêm đông giá lạnh.... chỉ đùa một chút cũng không được?"

Hồi thôi không biết xấu hổ!

"Vương gia nói giỡn cũng nên có giới hạn, phải không? Hai đại nam nhân ôm nhau, nếu bị người nhìn thấy, Vương gia có thể không biết xấu hổ, nhưng tiểu nhân có." Giọng điệu của Kỷ Vân Thư không tốt.

Mắt thấy mình thật sự đã chọc nàng tức giận, Cảnh Dung nhún mày, nhanh chóng lý ra thái độ vừa lòng: "Ban đầu, luôn tưởng rằng tiên sinh vốn thật sự rất ít lời thanh đạm, lãnh lẽo như cây thông đông lạnh" hắn cúi đầu xuống gần mặt nàng, cười xấu xa: "Tiên sinh cũng có thể tức giận, tuyệt vời!"

Tuyệt vời mười người a!

Đôi mắt lạnh lùng của Kỷ Vân Thư hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái, áp chế lửa giận trong lòng, hạ vai xuống: "Dung Vương, thời gian đã không còn sớm, ta và người đầu vô mồm ở chỗ này, làm sao có thể đối mặt với tiểu thư Chu gia còn chưa hạ táng?"

"Đúng vậy, chúng ta còn có chuyện quan trọng cần giải quyết." Cảnh Dung hoàn hồn gật đầu.

"Dung Vương nói muốn hỗ trợ, vậy phiền toái Dung Vương hãy ở trên gác mái này, tiểu nhân đi xuống dưới một chuyến, đợi lát nữa ngài hãy nghĩ cách trốn đi, chỉ cần đừng để ta nhìn thấy là được."

"Ngươi đang cố gây khó khăn đối với bốn Vương? Gác mái này không thể che giấu được người." Cảnh Dung bác bỏ.

Tiểu thư sinh này không phải là đang dùng cách này để trả thù hắn đi.

Kỷ Vân Thư đã xoay người chuẩn bị đi xuống lầu, cũng không quay đầu lại mà quát ra một câu: "Đó là vấn đề của Vương gia, động đầu óc đi."

Giọng nói xa dần, người đã xuống lầu.

Kỷ Vân Thư đi đến hoa viên phía sau, nơi có khoảng cách khá xa với gác mái, cũng là nơi mà Kiều Tâm từng đứng trong ngày định mệnh ấy.

Chọn xong vị trí, mí mắt nàng vừa nhắm, nhìn lại về phía gác mái, nhưng trống rỗng, không nhìn thấy Cảnh Dung.

Vì thế, nàng lại đi đến một chỗ khác của hoa viên, vẫn như cũ không nhìn thấy có người trên gác mái!

Đang buồn bực tôn Phật sao quyết کیا đã ăn náu ở đâu? Ngay lúc ấy liền nhìn thấy Cảnh Dung nhảy xuống từ trên đỉnh gác mái, ổn định vững vàng đứng ở trước mặt nàng.

Kỷ Vân Thư chỉ gõ nhẹ dưới mí mắt, bình tĩnh nhìn hắn, hỏi: "Vương gia mới vừa rồi đã ăn nấp nơi nào?"

"Tiên sinh thông minh như vậy, đoán không ra?"

"Đoán không ra."

Cảnh Dung cảm thấy mất hứng, vuốt tay chỉ chỉ nóc nhà: "Nóc nhà này là loại có hình tam giác, ở giữa nhô lên vừa lúc có thể che giấu một người, bất kể người ở phía dưới nhìn từ phương hướng nào cũng đều không thể nhìn thấy."

Kỷ Vân Thư lúc này mới tỉnh ngộ!

Cấu trúc nóc nhà hình tam giác vốn là kiến trúc theo phong cách thời cổ đại, không ngờ nàng đã xem nhẹ điểm này.

"Cho nên, hung thủ là người biết võ công?"

Kỷ Vân Thư kết luận, bản thân mình cũng có chút kinh sợ.

Mà phản ứng kinh ngạc của nàng lại khiến cho Cảnh Dung bất ngờ, trằm mắt hỏi: "Sao người lại kinh ngạc như vậy?"

"Ta kinh ngạc.... bởi vì hung thủ có khả năng không phải một người."

"Người cần cứ vào cái gì?" Cảnh Dung nghiêm túc.

Kỷ Vân Thư cân nhắc trong lòng một chút, nói: "Sau khi tiểu thư Chu gia chết, có dấu vết bị người túm lấy cánh tay và kéo đi, bởi vậy mới có thể khiến trên xương vai của nàng ấy bị sưng lên. Hơn nữa, nguyên nhân hình thành nên vết sưng, nhất định là từ một người có sức lực yếu nên đã phải dùng toàn lực lực để kéo. Tuy nhiên, có thể nhảy lên nóc nhà thì người đó phải có võ công, sức lực quả quyết sẽ không nhỏ, thời điểm kéo Chu tiểu thư sẽ không có khả năng phải dùng hết toàn lực."

Cảnh Dung nheo lại đôi mắt lạnh lẽo, cũng chìm sâu vào trong sương mù dày đặc!

Án từ này, thật sự là càng ngày càng thú vị!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chương 20: Đây Là Bệnh

Edit & Dịch: Emily Ton.

Kỷ Vân Thư cũng suy ngẫm, nhưng nàng không cảm thấy vụ án có gì thú vị, ngược lại trong lòng như có một sợi dây dài đang vòng quanh nó, không có chừng mực quấn trái tim nàng, rầu rĩ, hoảng sợ!

Đúng lúc này, có một cây đa cách đó hơn hai mét đã hấp dẫn lực chú ý của nàng.

Cây này rất lớn, ước chừng phải hai ba người mới có thể ôm quanh thân nó.

Bước nhanh đi qua, ánh mắt Kỷ Vân Thư dừng ở dưới gốc cây, trên đó bao phủ bởi những vết nứt dài dài đan chéo nhau, vỏ cây bị rút ra một tầng, bại lộ lõi cây màu vàng bên trong.

Mà nhìn qua, những vết rạn nứt dài mới cũ không đồng nhất, hẳn là bị người dùng roi đánh quất trong một thời gian dài.

Suy nghĩ một lát, Kỷ Vân Thư đột nhiên giật mình một cái, nghi hoặc trong lòng dường như có chút sáng tỏ.

Nàng gật gật đầu, ngoài miệng lầm bầm một câu: "Thì ra là như thế."

Lời này bị Cảnh Dung sau lưng nghe được, đi đến bên cạnh nàng, cũng bắt đầu đánh giá tói cây kia, nhìn từ góc cây lên đến đỉnh, nhưng vẫn không hiểu rõ.

"Thì ra là như thế? Cái gì như thế?"

Kỷ Vân Thư chỉ vào từng vết nứt dài, giải thích: "Vương gia cảm thấy, những dấu hiệu này được tạo thành như thế nào?"

Cảnh Dung nhíu chặt lông mày: "Nhìn như giống như bị roi đánh."

"Không sai, chính là roi, nữ nhân kia khi tức giận, đã lấy roi quất lên đây để hạ hỏa."

Nữ nhân kia, đương nhiên là chỉ Kỷ Mục Thanh!

Cảnh Dung chưa kịp hỏi, Kỷ Vân Thư lại có chút hưng phấn, tiếp tục nói: "Xem ra, tiểu thư Chu gia không chỉ là bị chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, mà còn có triệu chứng rối loạn hành vi cưỡng chế, chỉ sợ ngay chính bản thân nàng cũng không thể không chế được chính mình."

"Người đang nói gì vậy? Bỏn vương nghe không hiểu, nói tới trọng điểm đi."

Khi người cổ đại thông minh, quả thực giống như hòa tiển, nhưng khi ngu ngốc, quả thật là hoàn toàn ngu ngốc!

Kỷ Vân Thư hỏi: "Vương gia, người cũng đã xem qua thư phòng tiểu thư Chu gia, chẳng lẽ không cảm thấy có gì kỳ lạ sao?"

"Dịch xác là kỳ lạ, phòng của người thường sao lại bố trí từng khối hồng khối xanh như thế."

Từng khối hồng khối xanh cái gì, đây chỉ đơn giản là sự hình dung!

Kỷ Vân Thư chán nản, rất kiên nhẫn nói: "Phòng đã được bài trí dựa theo màu sắc. Nhìn thì giống như có trật tự, nhưng thật ra lại rất có vấn đề. Hơn nữa, tất cả chăn và son phấn, Chu tiểu thư cũng tuyệt đối không dùng tới lần thứ hai. Đây cũng không phải là thói quen, mà là bệnh, nhẹ thì gọi là thôi ở sạch, nặng thì gọi là chứng cưỡng chế."

"Mặt khác, lúc ở trong phòng, ta phát hiện trên tường treo một cây roi, thời điểm khi ta muốn gõ xuống, đáy mắt nha đầu gọi là Kiều Tâm lộ ra sợ hãi. Hơn nữa, khi ta đụng tới cổ tay nàng ta, nàng ta rõ ràng có cảm giác rất đau. Vì vậy, lúc ta trả lại roi về chỗ cũ, già bộ đứng không vững để nàng ta đỡ một chút. Đồng thời, ngay lúc đó ta vén ống tay áo nàng ta lên và nhìn thoáng qua, nhưng trên cổ tay nàng ta không hề có vết thương, nguyên lai, tiểu thư Chu gia vùng roi không phải là người, mà là cây."

"Một người có chứng cưỡng chế sẽ thường xuyên lấy roi quất đánh trên cây, điều này gọi là chứng rối loạn hành vi cưỡng chế, nhẹ thì ảnh hưởng tới chính mình, nặng thì sẽ giết người!"

Giáo lạnh thổi quanh mình vèo vèo, rất quý dị và sâu sắc.

Những gì Kỷ Vân Thư vừa nói, tuy rằng Cảnh Dung nghe không hiểu những từ ngữ kỳ lạ đó, nhưng ít nhất cũng biết ý nàng.

Tuy nhiên...

"Tiên sinh thật sự đã vén ống tay áo của nha đầu kia lên? Nam nữ không thể đụng chạm da thịt, đạo lý đơn giản như thế, tiên sinh thực sự không rõ!"

Ủy, Vương gia người thật tình táo!

Người đã chạy trốn để đi!

"Vương gia, đừng nao loạn."

"Bỏ vương không nháo."

Kỷ Vân Thư đỡ trán, lắc lắc đầu, nói: "Ta nghĩ sẽ xem xét lại phòng của Chu tiểu thư một cái, có lẽ có thể tìm thêm được chút manh mối. Sau cùng, cổ tay của nha đầu kia chắc chắn có vấn đề, nói không chừng là bị những thứ khác đánh."

Nàng xoay người chuẩn bị rời đi. Cảnh Dung lại giữ chặt tay nàng, hỏi: "Không phải là nên tra ra hung thủ là ai sao? Người một lòng một dạ tra những cái đó để làm gì?"

"Nếu muốn biết động cơ giết người của một người, phải tra ra tính cách của người này, cùng với tất cả mọi thứ liên quan tới nàng, lợi dụng những thứ đó để tìm ra hung thủ, làm ít công to!"

"Nguyên lai là như thế."

"Vậy, Vương gia hiện tại đang muốn đi nghỉ? Hay là muốn cùng ta đi qua đó một lúc?" Kỷ Vân Thư hỏi.

Cảnh Dung cười: "Đương nhiên ta sẽ ở bên người."

Thật ra, vừa hỏi tới vấn đề này, Kỷ Vân Thư lập tức hối hận, cảm giác có chỗ nào đó không đúng!

Không muốn chậm trễ thời gian, nàng thoát khỏi bàn tay bị Cảnh Dung giữ chặt, đi về hướng sân của tiểu thư Chu gia.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Chương 21: Hai Đóa Hoa Dâu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hai người một trước một sau đi tới sân tiểu thư Chu gia, bên ngoài cũng không có người thủ, ngoài ánh sáng chiếu ra từ chiếc đèn lồng được đặt ở góc, toàn bộ sân có vẻ tối tăm!

Rốt cuộc Chu tiểu thư mới chết, thi thể cũng còn chưa hạ táng, nơi này, sẽ không ai dám tới.

"Keng"

Trong phòng truyền đến tiếng vang! Còn lộ ra ánh nến, bên trong mơ hồ có một thân ảnh đang đi lại.

Kỷ Vân Thư và Cảnh Dung nhìn nhau một cái và đẩy cửa đi vào, đại khái cũng dọa tới tới người bên trong. Người nọ bỗng nhiên xoay người, sợ tới mức khăn trên tay cũng rơi xuống đất, thân thể khẽ run, ngẩng ngẩn cả người.

Chỉ thấy một người thân hình gầy mỏng, chỉ có da bọc xương, bà vai không có lực sụp xuống, nhìn qua không hề có chút sinh khí, ngay cả khuôn mặt kia, cũng đều hiện vẻ xanh xao.

Nhưng bộ dáng ước chừng chỉ mới mười sáu bảy tuổi, vì sao lại bệnh trạng như thế?

"Người là Tô Văn?" Kỷ Vân Thư hỏi theo trực giác.

Ánh mắt nàng kia trống rỗng, gật gật đầu.

"Vì sao người lại ở đây?"

Tô Văn rung mình, thân mình run rẩy sợ hãi, cúi đầu nhẹ giọng nói: "Tiểu thư nói, nàng không thích ở trong phòng tối, phải có một chút ánh nến sáng lên mới được, cho nên ta mới qua đây một chuyến, làm cho trong phòng sáng lên một chút."

Giả cảm nên nạm thủy tinh quả nhiên đã được thắp sáng bằng ngọn nến!

Kỷ Vân Thư gật đầu, không còn tra hỏi nữa, nói rõ thân phận chính mình.

"Tô Văn cô nương, ta họ Kỷ, đặc biệt tới đây để điều tra nguyên nhân tiểu thư nhà người vì sao chết."

"Ta biết, Kiều Tâm đã nói với ta." Giọng điệu của Tô Văn tang thương không có lực.

"Vậy là tốt rồi."

Trong khi Kỷ Vân Thư nói chuyện, nhìn thấy chiếc khăn tay rơi xuống từ trong tay Tô Văn nằm trên mặt đất, liền tiến lên nhặt nó lên.

Trên chiếc khăn màu trắng, thêu hai đóa hoa dâu rất đẹp, một đỏ một xanh. Đóa hoa dâu màu đỏ có một nơi sợi chỉ đã bị cắt đứt.

Kỷ Vân Thư cau mày: "Hoa này thật là đẹp mắt, là người thêu sao?"

"Vâng."

"Người có đôi tay thật khéo léo."

"Đa tạ."

"Đến đây, cầm cẩn thận, đừng làm rơi lần nữa, sẽ khó xem nếu nó bị bẩn."

Nàng trả lại khăn cho Tô Văn, khi đầu ngón tay thon dài của nàng đụng phải tay Kỷ Vân Thư, nắm lấy khăn, lập tức co chặt trở về, từ đầu chí cuối cũng không dám ngừng đầu, ngược lại ép đầu càng thấp hơn.

"Vậy ta sẽ không quấy rầy tiên sinh nữa." Tô Văn hành lễ, chuẩn bị rời đi.

Cố tình, Kỷ Vân Thư đuổi chân khiến nàng vương một chút, thân thể Tô Văn thẳng tắp ngã về phía trước, may mắn Cảnh Dung sau lưng nhanh chóng đỡ lấy nàng.

Anh hùng cứu mỹ nhân!

Đợi đến khi Tô Văn đứng vững, Cảnh Dung buông nàng ra, sau đó lui về phía sau vài bước, hung hăng nhìn Kỷ Vân Thư, ăn đầu lư giận.

Tô Văn che ngực lại, cũng sợ bóng sợ gió một hồi, giương mắt cẩn thận nhìn thoáng qua Cảnh Dung.

"Đa tạ công tử."

Cảnh Dung không đáp.

Tô Văn cắn môi khiến nó trở nên trắng, cuống quýt rời đi!

Sắc mặt Cảnh Dung từ giận biến thành đen, hỏi Kỷ Vân Thư đầy trách mắng: "Hoàng đường, thậm chí nếu người muốn đưa nữ nhân cho bốn vương, có phải cũng nên hỏi ý kiến bốn vương một chút hay không?"

Nàng lại không cho là đúng: "Không rõ Vương gia đang nói gì."

"Bốn vương rõ ràng nhìn thấy người có ý vương chân nàng."

"Đúng, mới vừa rồi là ta có ý vương chân nàng, vậy thì sao?" Kỷ Vân Thư nói rất nhẹ nhàng bằng quơ, không nhẹ không nặng.

Lại cất giấu thâm ý!

Cánh Dung không rõ, đang định hỏi điều gì đó, liền thấy Kỳ Vân Thư đã bắt đầu tìm đồ vật ở trong phòng.

"Người đang tìm cái gì?"

Kỳ Vân Thư lục tung, nói lại một câu: "Vật gì đó có thể khiến bọn nha đầu sợ hãi."

"Vật khiến bọn họ sợ hãi?"

Kỳ Vân Thư không có thời gian để ý tới nghi ngờ của hắn, cẩn thận tìm kiếm ở trong phòng. Cuối cùng, nàng tìm được những gì cần tìm ở trên giường Chu tiểu thư.

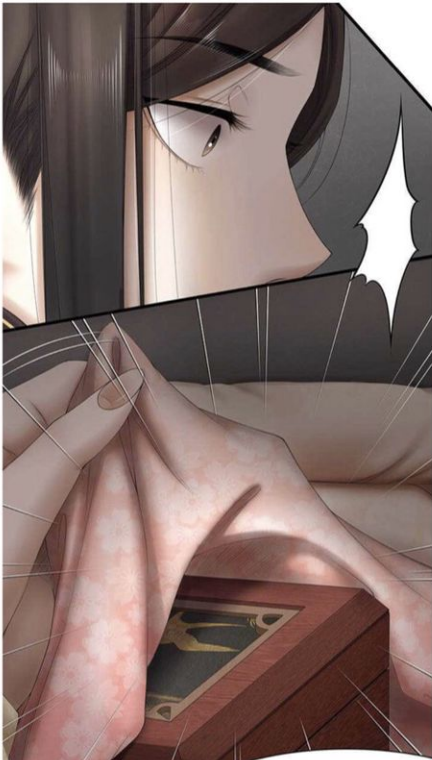
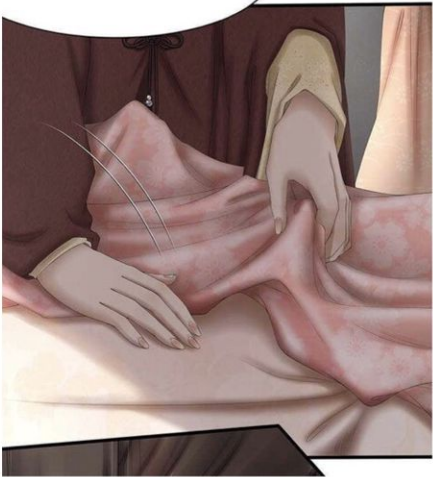
Nó được gói phía dưới tầng tầng lớp lớp đệm chăn, nhìn không ra manh mối gì. Kỳ Vân Thư duỗi tay, kéo hết tất cả những chăn đệm chỉnh tề ra, cho đến khi lộ ra một cái hộp nhỏ mà tinh xảo bị dè ở phía dưới nhất.

Nàng cảm chiếc hộp lên, mở ra, khi vật bên trong ánh vào mí mắt, toàn bộ bản khoả nơi đáy lòng hết thấy đều tan đi!

Đẩy nắp hộp lên, sắc mặt Kỳ Vân Thư ngưng trọng, xoay người đi đến bên cạnh Cánh Dung.

"Vương gia, ngày mai khi trời sáng, chúng ta sẽ phá án."

Những lời này của nàng càng khiến Cánh Dung thêm khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\).Net](http://EbookFull(chấm).Net).

Chương 22: Chương 22: Lão Quân Gia Tướng Mạo Xấu Xí

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit & Dịch: Emily Ton.

Trở lại Đồng Uyển, Kỳ Vân Thư trầm mặc không nói gì, thần sắc căng thẳng, khiến người không thể nào đoán được tâm trí nàng.

Cánh Dung theo sau lưng nàng đi vào phòng, nhìn thấy nàng cầm cái hộp trong tay không buông, hỏi: "Trong hộp là cái gì? Sao có thể khiến người mặt ừ mây chau."

"Không phải mặt ừ mây chau, chỉ là..." nàng lắc đầu: "Thôi, ngày mai lại nói."

"Nếu người đã biết hung thủ là ai, vì sao phải chờ tới ngày mai?"

"Vương gia có phải đã quên rồi hay không, tiểu nhân đã từng nói qua, hung thủ rất có khả năng là có hai người. Nếu như hiện tại bắt đầu, sẽ rút dây động rừng."

"Cho nên, người đã biết một hung thủ trong số đó là ai?"

Nàng do dự nửa giây trước khi gật đầu: "Hắn là thể."

Cánh Dung cười cười, hai tay từ chấp sau lưng, bước vào gian phòng phía bên phải, cũng không quay đầu lại, nói: "Vậy bốn vương sẽ chờ đến ngày mai xem trò hay."

Kèo kẹt.

Cánh cửa đóng lại.

Thật bất ngờ, hắn cũng không hề hỏi một câu, ai là một trong những hung thủ giết người?

Kỷ Vân Thư ngồi ở trong sảnh, bàn tay trắng thon dài nắm chặt chiếc hộp vào trong ngực, nhẹ nhàng gõ gõ, cùng với dây xích nhỏ trên hộp, phát ra âm thanh trầm người.

Không lâu sau, nàng đứng dậy đi ra bên ngoài lần nữa, trực tiếp đi đến lĩnh đường nơi đề thi thể của Chu tiểu thư.

Mấy nha đầu đang trông coi lĩnh đường nhìn thấy Kỷ Vân Thư đi đến, nâng mắt lên, hành lễ, tiếp tục ngoan ngoãn canh giữ bên ngoài.

Bên trong, quan tài được đặt ở ngay giữa phòng, nắp quan tài đã được đặt lên, phía trên che phủ bởi một tấm vải đen. Trên mặt tấm vải đen lại dùng một khối ngọc màu xanh dè lên!

Ngay ngư nói rất đúng, ngọc càng xanh biếc, trừ tà càng tốt!

Lúc này, lão quân gia Chu gia bước vào từ bên ngoài, thất lung bị cong, một tay cầm một cái giá cấm nển, một bàn tay dè ở trước bụng, chậm rãi đi đến trước mặt Kỷ Vân Thư, dò hỏi

"Muộn thế này sao tiền sinh lại qua đây, là có sự gì muốn phân phó hay sao?"

Kỷ Vân Thư khẽ lắc đầu: "Không có việc gì, chỉ muốn qua đây nhìn xem."

"Nếu tiền sinh có yêu cầu gì, cứ việc phân phó là được, lão gia đã nói rõ, không thể chậm trễ tiền sinh."

"Không cần phiền toái lèo tiền sinh, tại hạ thường làm những việc nhân nghĩa, sinh hoạt khắc bằng vàng ngọc không thích hợp với ta." Kỷ Vân Thư mở miệng cười cười.

Lão quân gia cúi đầu xuống, ngoài cửa chợt thổi vào một cơn gió lạnh, xốc lên chiếc mũ trang trên đầu của lão quân gia, khuôn mặt già nua lập tức bại lộ dưới ánh nến trong tay đèn.

Màu da ám vàng, các nếp nhăn dày đặc, hõn nửa đôi mắt ngăm đen thâm tối, đều lộ ra hai chữ thê lương. Đặc biệt là trên mặt trái có một vết sẹo kéo dài từ khóe mắt đến khóe miệng, hẳn là do một cơn dao gây ra. Cũng bởi vì không xử lý cẩn thận, cho nên vết thương bên ngoài da thịt đóng vảy không đúng cách, cuối cùng hình thành một vết kết vảy màu đỏ cực kỳ dữ tợn.

Bỗng nhiên liếc mắt nhìn một cái, thực sự có chút dọa người!

Ánh mắt Kỷ Vân Thư co lại.

Lão quân gia lập tức cúi thấp đầu xuống, một lần nữa nhắc mũ đội lên đỉnh đầu, cong eo xuống: "Tuồng mạo lão nô xấu xí, sợ là đã kinh sợ đến tiền sinh."

"Lão tiền sinh đừng hiểu lầm, tại hạ tuyệt đối không có nửa điểm bất kính, chỉ cảm thấy vết thương trên mặt lão tiền sinh, tựa hồ cũng đã lâu năm rồi." Kỷ Vân Thư thật cẩn thận hỏi.

"Đúng vậy, mấy năm trước lão không cẩn thận nên bị thương, vết sẹo này vẫn luôn nằm ở trên mặt." Giọng điệu lão quân gia rất bình đạm, không có cảm xúc.

Kỷ Vân Thư chớp mắt vài lần, cũng không hỏi gì, lão quân gia khụ khụ hai tiếng, nói: "Sắc trời đã không còn sớm, không bằng để lão nô cầm đèn đưa tiền sinh trở về nghỉ ngơi?"

Nàng lắc đầu: "Không cần, trên đường đều có ánh đèn, ta tự mình đi là được, canh giờ không còn sớm, lão tiền sinh và bọn nha đầu cũng nên nghỉ ngơi sớm một chút."

"Được rồi."

Cất bước ra khỏi lĩnh đường, trên khuôn mặt Kỷ Vân Thư nhìn như bình tĩnh, nhưng lại có vài phần bồn khoăn và tiếc hận!

Tấm tư này lên trên đầu nàng, nhưng không người phát giác ra.

Đêm đó, một cơn mưa nhỏ rơi xuống, tới gần giờ sưa (1h-3h sáng), dần dần biến thành tuyết rơi.

Cầm Giang thành nằm ở phía Bắc của huyện Bắc Đoan, từ khi bắt đầu mùa đông tới nay, cách ngày sẽ có một hồi tuyết nhỏ. Tuyết trắng bao trùm xuống khiến Cầm Giang thành giống như được bọc một tầng bột phấn trắng châu, lấp lánh vàng sáng màu bạc.

Tuy nhiên, một khi tuyết rơi trên những con đường uốn lượn làm bằng đá vôi, vô số khối tuyết đã bị chia cắt thành từng mảnh một.

Bạn đang đọc truyện Nữ Ngổ Tác Họa Cốt được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 23: Chương 23: Da Mặt Dày

Ký Vân Thư cả đêm không ngủ, đứng ở phía dưới mái hiên, vẫn luôn nhìn băng kết ở trên mái ngói.

Thật là tình khắt rở ràng!

Cánh Dung đẩy cửa phòng ra, nhìn thấy nàng mặc một chiếc áo khoác màu trắng làm bằng cây gai dầu, tóc búi không gấp khoai lạc xuống đến bên hông. Đôi mắt đen như mực đang ngẩng đầu chăm chú ngắm nhìn băng tuyết. Ánh sáng phản chiếu từ tuyết trắng, chiếu rọi lên thân hình nhỏ bé phá lệ tinh tế khi nàng đứng đó. Cùng với gió lạnh, hai ống tay áo của trường bào lay động phất phơ. Một vài sợi tóc liên tục cuốn theo chiều gió trên khuôn mặt tinh xảo.

Đó là một khung cảnh đẹp, khó gặp!

Bỗng nhiên tỉnh ngộ, Cánh Dung có chút thất thần, mỗi mòng câu lên, đi đến bên cạnh nàng, nhìn tuyết rơi đầy trời, mở rộng lòng bàn tay để lấy một ít bông tuyết.

"Tiên sinh sẽ không nhìn tuyết rơi cả đêm chứ?"

Kỷ Vân Thư không nói gì.

"Người có bị tê cứng vì giá rét? Người bị cảm?" Cánh Dung hỏi.

Nàng lắc đầu, ánh mắt rút về từ trên mái hiên, nhàn nhạt thoáng nhìn, hỏi lại hần: "Chu phu có giường gỗ đỏ, không biết Dung Vương ngủ có ngon giấc không?"

"Không tốt."

"Ngà? Tiểu nhân xem ra ngài thật ra đã ngủ khá tốt."

Vừa nghe được câu này, Cánh Dung lại tràn đầy hứng thú, nhướn lông mày dài và hỏi: "Vậy, tiên sinh hãy nói xem, mùa đông này khắc nghiệt về đêm, bốn vương làm thế nào mà ngủ ngon giấc?"

Kỷ Vân Thư bình tĩnh, đánh giá trên dưới hần một phen, tự tin nói: "Tiểu nhân nhớ rõ, tối hôm qua ngọc bội bên hông Vương gia, nếu không sai thì nó được mang ở dưới eo một tác, hiện tại lại không nghiêng không lệch. Hơn nữa, quần áo Vương gia rất chỉnh tề, cổ dấu vết cổ tình già mặc quần áo. Điều này đủ để thuyết minh trạng thái tinh thần của Vương gia rất thanh tỉnh, rõ ràng là đã ngủ rất ngon. Bên cạnh đó, các vùng xung quanh xương gò má của Vương gia đã được nâng lên, khiến cho các đường viền quanh mắt hơi sưng lên một chút. Đây là hiện tượng có thể nhìn thấy khi người ta có giấc ngủ yên lành."

Sau khi phân tích xong mọi thứ, nàng hỏi "Không biết tiểu nhân phân tích có đúng hay không?"

Cánh Dung kinh ngạc, trong khi đi khắp trời nam đất bắc, hần đã từng gặp qua không ít kỹ nhân trong thiên hạ, chỉ là tiểu thư sinh này, quả là người thông minh nhất mà hần từng gặp.

Hần không nhận được cảm thán lắc đầu: "Thật là đáng tiếc."

"Vương gia, vì sao nói như thế?"

"Một Cẩm Giang thành nho nhỏ, chỉ sợ không thể chứa được tiên sinh."

Cánh Dung ngừng nói, khoe miệng cất giấu một nụ cười thần bí.

Kỷ Vân Thư nhìn nhìn hần, không hỏi thêm gì nữa.

Vào thời gian này, một nhà đầu Chu gia bắt chấp trời phủ đầy bông tuyết chạy đến, đến gần trước mặt hai người, nói: "Kỷ tiên sinh, phu nhân sai nô tỳ qua đây hỏi một chút, đã tìm được hung thủ chưa?"

Nữ nhi của mình bị người hại chết, làm mẫu thân sốt ruột cũng là điều tất nhiên.

Kỷ Vân Thư nghiêm túc nói: "Phiền cô nương mời lão gia và phu nhân người tiến đến lĩnh đường."

"Ngay bây giờ sao?"

"Đúng vậy, ngay bây giờ. Thêm vào đó, cũng mời tất cả mọi người trên dưới trong phủ đi qua."

Nha đầu mang về mặt hoang mang, nhưng vẫn chịu đựng run rẩy trong gió lạnh, vòng hai tay quanh mình và đi thông báo.

Cánh Dung nhàu nhàu mày: "Không bằng hãy ăn sáng trước rồi lại đi qua?"

Kỷ Vân Thư lạnh lùng liếc mắt nhìn hần một cái, không nhận được cười trào phúng một tiếng: "Nếu Dung Vương tối hôm qua có thể ăn com ngon lành, cũng sẽ không để ý đến đồ ăn sáng này."

Ai bảo người tối hôm qua không ăn com, đáng đời!

Không đợi Cánh Dung phản bác lại, nàng đã nhích người đi về phía trước theo hướng lĩnh đường.

Đây vẫn là lần đầu tiên Cánh Dung bị người nói đến nỗi ghen hờn không thể thốt nên lời, một đôi mắt sáng lạnh lùng chăm chú nhìn thẳng về phía sau lưng Kỷ Vân Thư, không hề tức giận.

Cuối cùng, không có tiền đồ đi theo!

Nam nhân da mặt dày, cần phải trừng trị Kỷ Vân Thư!

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Lĩnh đường

Chu gia, từ trên xuống dưới cả thảy có hơn 20 người, toàn bộ đều đã đến đông đủ.

Thần sắc Chu lão gia ngưng trọng, mặt mày hơi rử xuống, trán nhàu chặt.

Chu phu nhân một bên cũng không hề khác suốt mười nữa, sắc mặt đã tốt hơn nhiều, chỉ là khi nhìn đến quan tài nữ nhi của mình, vẫn thoáng đỏ mắt.

"Kỷ tiên sinh, canh giờ hạ táng nữ nhi của ta đã qua, nếu hôm nay lại không được hạ táng, ta lo lắng thi thể nữ nhi ta..." Chu lão gia nói không hết lời, thờ dài một tiếng.

Thi thể bình thường để qua mấy ngày sẽ có mùi hôi thối, huống chi thi thể Chu tiểu thư đã bị vỡ đến nỗi nát như, thịt cũng đều nở tung, thậm chí là đang vào tháng 12 âm lịch, từ thi cũng đã trở nên hôi thối.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chương 24: Phá Án (Nhất)

Edit & Dịch: Emily Ton.

Kỷ Vân Thư bình tĩnh gạt gạt đầu, tỏ vẻ mình đã minh bạch.

Thần mình Chu phu nhân nhẹ nhàng tiến lên, đôi tay run rẩy, khàn nài hỏi: "Tiên sinh, rốt cuộc hung thủ giết nữ nhi ta là ai? Vì sao lại muốn làm như thế?"

"Phu nhân tạm thời đừng nóng nảy, không bằng, để tại hạ kể một câu chuyện xưa cho tất cả mọi người nghe trước."

"Cái gì?" Chu phu nhân không hiểu.

Cánh Dung một bên cũng nhàu chặt lông mày, tiểu thư sinh này thực sự rất nhân hạ thoải mái, lúc này còn kể chuyện xưa, lại còn ở lĩnh đường?

Một người lập dị! Quả lập dị!

Biểu hiện của Kỷ Vân Thư trở nên sắc bén, trong khi thần thể lại trở nên thoải mái hơn, quét một vòng về phía mọi người trên dưới Chu gia, lúc này mới bắt đầu nói.

"Cách đây hơn 10 năm, cũng giống như một ngày tháng chạp bây giờ, có một nữ hài 6-7 tuổi, bởi vì gia cảnh nghèo khổ, bắt đác dĩ đã bị người nhà bán vào một nhà giàu có để làm nha hoàn, chuyên môn hầu hạ tiểu thư trong phủ. Vốn tưởng rằng có thể ba bữa ấm no, tìm được một chỗ trú ẩn. Nhưng lại không biết rằng, tiểu thư kia từ nhỏ đã luôn xảo quyết tùy hứng, có tật xấu thường xuyên động thủ đánh chửi hạ nhân, nữ hài liên thường xuyên bị đánh chửi vô cớ, cả người đều bị thương."

"Và năm tháng dần dần trôi qua, những tật xấu của tiểu thư trong phủ không những không thay đổi, ngược lại càng trầm trọng thêm. Nữ hài lại không dám giận, không dám nói, toàn thân trên dưới, đều bị tra tấn thương tích đầy mình. Mỗi ngày vào buổi tối, nàng chỉ có thể khóc đến té tâm liệt phé một mình. Bởi vì nàng rất rõ ràng, mình chỉ là một nha hoàn, cuộc sống không đáng giá, cho nên nàng chỉ có thể vẫn luôn chịu đựng, vẫn luôn nhẫn nhịn!"

Đồng thời khi nói chuyện, Kỷ Vân Thư cất bước ra khỏi linh đường, vòng ra bên ngoài phía hạ nhân Chu gia đang vây quanh, trực tiếp đi đến một hàng cuối cùng, dừng lại ở trước mặt Tổ Văn vẫn luôn cúi đầu.

Cũng giống như ngày hôm qua, sắc mặt Tổ Văn vẫn tái nhợt như cũ, khuôn mặt xanh xao và không có thịt!

Rõ ràng cảm giác được có một áp lực từ thân ảnh trước mặt mình, thân thể Tổ Văn càng run rẩy mạnh hơn, cúi đầu càng thấp, chỉ nhìn thấy đôi giày dẹt cắm của Kỷ Vân Thư đang dừng ở trước mặt mình.

Mọi người bắt đầu tản ra hai bên, mang theo ánh mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm Tổ Văn, hai mặt nhìn nhau, không hiểu rõ thâm ý phía sau.

Ánh mắt Kỷ Vân Thư dừng ở trên đỉnh đầu Tổ Văn, tiếp tục nói.

"Mà nữ hài kia, từ trước tới nay nàng cũng không bao giờ có thể tưởng tượng được, mặc kệ nàng nhẫn nhịn như thế nào, tiểu thư trong phủ vẫn như cũ, không xem nàng giống như con người, ngay cả xương cốt chân mình cũng bị đánh gãy, nàng cũng chỉ có thể nghiền răng và tiếp tục chịu đựng."

Tổ Văn theo bản năng rụt rụt chân lại, thân mình lại càng run rẩy dữ dội hơn!

"Tổ Văn cô nương, không biết tại hạ nói có đúng không?"

Ồ

Tất cả mọi người đều ồ lên.

Ánh mắt Tổ Văn đã bị sợi tóc che đi hiện lên không hoảng vạn phần, cắn chặt môi, không dám lên tiếng!

Kỷ Vân Thư cúi tay chạm chạm cánh tay đang run rẩy của nàng, mày nhíu chặt: "Chu tiểu thư rất đẹp và rất thông minh. Trước mặt mọi người, có thể nói là một người dịu dàng ngọt ngào, không nghĩ tới, đối đãi với người bên người mình, lại sẽ hung tàn như thế, tra tấn người ta thành như vậy."

Mọi người đều trừng lớn mắt, không dám tin tưởng, tiểu thư nhà mình ngay cả khi nhìn thấy cá trong hồ sen chết, đều khóc lóc khổ sở đến ba ngày ba đêm.

Sao có thể phù hợp với hai chữ "hung tàn"?!

Chu phu nhân sau lưng nhanh chóng tiến lên, vẻ mặt không muốn tin tưởng nói với Kỷ Vân Thư: "Tiên sinh, người nhất định đã nghĩ sai rồi, nữ nhi của ta không có khả năng làm như thế, người nhất định đã nghĩ sai rồi"

Nói xong, Chu phu nhân một phen kéo Tổ Văn qua, hoàn toàn không màng đang ở trước mặt người khác, trực tiếp kéo ống tay áo của nàng lên xem xét, sau đó kéo áo choàng của nàng xuống, lộ ra bả vai và xương đòn.

Trắng nõn như tờ giấy, hoàn toàn không hề có vết thương!

"Tiên sinh nói nữ nhi ta ngược đãi nàng? Sao có thể có khả năng đó? Người nhìn xem, trên thân thể Tổ Văn căn bản là không hề có vết thương." Chu phu nhân tự tin mười phần.

Kỷ Vân Thư lại không hề giải thích, không nhanh không chậm lấy ra một cái hộp nhỏ tinh xảo từ trong ống tay áo, chậm rãi mở ra. Bên trong chính chính tề tề, mấy trăm cây ngón châm sắc nhọn hiện ra trước mặt mọi người.

Một khắc kia, Tổ Văn che lại xiêm y bị kéo lên của mình xuống và rụt về phía sau vài bước, ngay cả Kiểu Tầm cách xa hơn một thước cũng sợ tới mức khóc môi trắng bệch, run run rẩy rẩy.

Nguyên lai bọn nha đầu sợ, chính là ngón châm!

Kỷ Vân Thư đưa tay vào trong hộp và lấy ra một cây ngón châm.

"Một người thông minh, tự nhiên sẽ không ngốc đến nỗi lưu lại vết thương ở trên người nha đầu, mà những loại ngón châm nhỏ xíu này nếu chui vào trong da thịt, sẽ không lưu lại sẹo, cũng sẽ không chảy máu. Hơn nữa, khi thâm nhập vào trong xương cốt, sẽ khiến người đau đớn xuyên tim. Người thông minh như thế, tại hạ quả thật không thể không phục."

"Không có khả năng, nữ nhi của ta sẽ không như vậy."

Chu phu nhân nói gì cũng không muốn tin, thậm chí có chút kích động.

Chu lão gia thấy thế, tiến lên ôm Chu phu nhân vào trong lòng, nhẹ giọng an ủi, không tránh được thờ dãi, ngược lại hỏi Kỷ Vân Thư: "Tiên sinh, người nhất định phải đã điều tra đến cùng, nữ nhi của ta quả quyết sẽ không làm như vậy, hơn nữa những lời này của người, có quan hệ gì với cái chết của nữ nhi ta?"

"Chuyện xưa, vẫn chưa nói xong."

Kỷ Vân Thư mang theo giọng nói cao trào truyền vào nhân tâm.

Nàng thả cây ngón châm lại vào trong hộp, đẩy nắp hộp lên, ánh mắt lại dừng ở trên người Tổ Văn lần nữa.

"Nữ hài mỗi ngày đều sống một cuộc sống không bằng chết, nàng vốn định tìm ý nghĩ nòng cạn cho xong hết mọi chuyện. Nhưng lại không nghĩ rằng đúng ngay lúc ấy, nàng đã gặp hồng nhan tri kỷ của mình. Một nam tử nguyên ý trả giá hết thảy vì nàng. Hai người trộm yêu nhau, và định ước chung thân. Không lâu sau, nữ hài mang thai, nàng thật sự rất vui, còn lên kế hoạch tiết kiệm ngân lượng để chuộc thân mình. Nhưng nàng sẽ không bao giờ có thể nghĩ tới, chuyện này lại bị tiểu thư trong phủ biết được. Hơn nữa, nàng càng thêm không thể tưởng được, tiểu thư kia ở trước mặt mọi người đều luôn khiêm tốn có lễ, lại lần nữa dùng ngón châm trái đầy từng cái lên thân thể nàng, gần như cướp đi mạng sống của nàng. Cuối cùng, nàng đã mất đi hài tử, mà chính mình, hơi thở cũng chỉ thoi thóp gần như mất mạng."

"Rốt cuộc, nữ hài không nhịn được nữa, nàng quyết tâm trả thù, muốn giết tiểu thư trong phủ, vì thế dưới vỏ bọc là thân thể nàng không thoải mái nên trở về nhà. Tuy nhiên, vào lúc ban đêm nàng lại trộm quay trở lại trong phủ, hạ thuốc độc vào trong chén tiểu thư, độc chết ác ma kia đã hãm hại hài tử của nàng."

Nói đến thời điểm này, tất cả mọi người đều choáng váng đến nỗi tê dại.

Kỷ Vân Thư lấy giọng, tiếp tục nói: "Sau đó, nàng nhìn thấy tiểu thư đã trúng độc và ngã xuống trên mặt đất. Với toàn bộ sức lực của mình, nàng đã nâng tiểu thư tới trên giường, nhưng nàng thực sự rất sợ hãi, sợ hãi sẽ có người phát giác ra. Vì thế, nàng nói cho tình lang của mình. Sáng sớm ngày hôm sau, bọn họ khiêng thi thể tiểu thư đến gác mái, tạo ra hiện trường giả là tiểu thư tình cờ ngã lầu rơi xuống!"

Một chữ cuối cùng rơi xuống, toàn bộ hội trường đều yên tĩnh.

"Không phải ta, không phải ta!" Tổ Văn lên tiếng, giọng nói phát run, liều mạng lắc đầu.

"Người không cần phải gấp gáp phủ nhận, ta đã nói ra được câu chuyện này, tự nhiên cũng đã có chứng cứ."

Kỷ Vân Thư dần dần tiếp cận nàng, kéo ống tay áo của Tổ Văn ra, lấy ra một cái khăn tay.

Một cái khăn tay thêu hai đóa hoa đào!

"Trả lại cho ta."

Ngay sau đó, Tổ Văn bỗng nhiên ngừng đầu, lộ ra vẻ mặt dữ tợn, cúi tay muốn đoạt lại khăn tay. Nhưng Kỷ Vân Thư nhanh hơn nàng một bước, nghiêng người tránh đi, khiến nàng vọt vào trong không khí.

"Thì ra là nữ tử Tây Vực, trong xương cốt bọn họ đều cất giấu tính thần mạnh mẽ."

Tây Vực?

Tổ Văn lập tức ngăn người!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Chương 25: Phá Án (Nhị)

"Không phải ta, người nói bậy."

Tổ Văn nóng lòng phủ nhận, đôi tay nắm chặt.

Kỷ Văn Thư lôi kéo khăn tay trong lòng bàn tay, thần sắc chắc chắn: "Tổ Văn cô nương, tin tưởng người hẳn là biết, hoa dâu chính là vật quan trọng của người Tây Vực, cũng chỉ có nữ tử Tây Vực mới có thể thêu hai đóa hoa dâu ở trên khăn tay. Một đóa đại biểu cho chính mình, một đóa kia đại biểu cho người mình yêu."

"Người nghĩ sai rồi, ta không phải là người Tây Vực, ta cũng chỉ tùy tiện thêu một thêu, căn bản không phải giống như lời người nói,"

"Ngạ? Vậy tối hôm qua vì sao người lại đến phòng Chu tiểu thư để tìm chiếc khăn tay này?"

"....." Tổ Văn bỗng ngốc lảng!

"Người đáp không được, vậy ta giúp người đáp." Kỷ Văn Thư không nhanh không chậm câu môi cười cười: "Bởi vì người là người Tây Vực, ngay từ nhỏ đã biết sự lợi hại của Mĩ Độc, cũng cho rằng Ngổ tác tuyệt đối sẽ không nghiệm ra độc này, cho nên sau khi người độc chết Chu tiểu thư, lại trở quay về trong phòng nàng. Người lo lắng sẽ bị Kiều Tâm phát hiện, cho nên mới kéo nàng tới trên giường. Cũng trong quá trình này, chiếc khăn trong ống tay áo của người đã móc vào móng tay của Chu tiểu thư và bị rơi xuống, nhưng người lại hồn nhiên không biết. Sau khi người nói lại chuyện này cho tình lang người, người liền với vội vàng vàng rời khỏi Chu phủ. Mãi đến tối hôm qua, người trở lại trong phòng Chu tiểu thư, chính là vì muốn tìm lại khăn này."

Nói đến đây, Kỷ Văn Thư gờ khăn tay lên, mặt trên là hai đóa hoa dâu, trong đó có một sợi chỉ đã bị kéo ra.

"Mà người trăm triệu không thể tưởng được chính là, bởi vì khăn tay móc vào móng tay của Chu tiểu thư, khiến cho móng tay nàng đứt gãy, mà trên móng tay nàng, còn vương lại một sợi tơ hồng (chỉ thêu) từ đóa hoa dâu người thêu. Thử hỏi xem, một thân kim tiểu thư không bao giờ dùng một thứ đến lần thứ hai, sao có thể vô tình khiến móng tay mình mình đứt gãy và vương sợi chỉ thêu mà không đi xử lý?"

"Chỉ có một giải thích duy nhất, đó chính là lúc ấy Chu tiểu thư đã chết, mà người lại nói rằng mình bị bệnh nên không ở trong phủ. Mấy ngày nay Chu tiểu thư qua đời người cũng không quay trở về. Là vì chi thêu trên móng tay nàng, là vì chiếc khăn tay đã quần lên chân khiến người không thể rời đi?"

"Nếu chứng cứ như vậy vẫn chưa đủ để khiến người nhận tội, có phải là muốn mờ quan tài một lần nữa hay không? Để người nhìn rõ ràng rành mạch một cái, trên móng tay Chu tiểu thư có phải đang vương chỉ thêu của đóa hoa dâu này của người hay không?"

"Không cần, ta nhận."

Giọng điệu của Tổ Văn nhẹ nhàng mà bất lực.

Có lẽ Kỷ Văn Thư cũng không nghĩ tới Tổ Văn sẽ nhận tội nhanh như vậy, khăn nàng chân chữ nắm chặt khăn tay!

Sắc mặt nữ tử vốn dĩ dữ tợn, giờ này khác này, ánh mắt đã không có nửa điểm thù hận, cũng không có hoảng sợ như trước.

Giống như một khối đá rơi xuống mặt đất, nhẹ nhàng!

"Là, là ta đã giết tiểu thư, là ta làm!"

Khuôn mặt nàng đầy tang thương, nhấc mày lên, đôi môi trắng bệch phác họa ra một nụ cười, thoáng nhìn qua Kỷ Văn Thư, lại nhìn về phía Chu lão gia và Chu phu nhân, nói.

"Lão gia, phu nhân, tiểu thư là ta giết, các người có thể đưa ta đi gặp quan, ta nguyện ý đền mạng."

Chu phu nhân trừng lớn hai mắt, trong mắt hiện đầy to máu, trong thương tâm mang theo lửa giận vô tận, tiến lên, vung lên một cái tát, đánh cực kỳ hung ác.

Cả người Tổ Văn đều nằm phục tội trên mặt đất, khoe miệng chảy máu, nhưng nàng vẫn yên lặng, không có lực nằm xoài trên mặt đất, vui vẻ tiếp nhận hết thảy.

"Người vì sao lại giết nữ nhi ta, Chu gia chúng ta rốt cuộc đã thiếu người cái gì, nữ nhi của ta nàng không nên chết, nàng không nên chết, người vì sao lại giết hại nàng." Chu phu nhân điên cuồng hét lên.

Nhưng mà, Tổ Văn ở trên mặt đất tươi cười lại càng thêm đậm.

Nàng nói: "Theo như lời Ký tiên sinh, toàn bộ đều đúng, ta vì sao muốn giết tiểu thư, bởi vì nàng đã giết hài tử của ta."

"Người nói dối, nữ nhi của ta không có khả năng làm thế với người."

"Chuyện tối hiện giờ, ta không cần phải nói dối." Trong khi nói, nàng chỉ vào chiếc hộp trong tay Kỷ Văn Thư: "Mỗi lần tiểu thư đều sẽ dùng ngón châm trong chiếc hộp kia đâm ta, rất đau, thật sự là rất đau. Rất nhiều lần ta đều căng chặt, nhưng chính bởi vì ta vẫn luôn chịu đựng, tiểu thư mới hại chết hài tử của ta, hài tử của ta."

Nụ cười của nàng biến mất, trong ánh mắt mang theo lửa hận dữ dội.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc đến nỗi hít thở không thông, tựa hồ như đang vây quanh xem một hồi trò hay!

Ánh mắt Chu phu nhân băng quơ, nói gì cũng không tin.

Chu lão gia cũng mở miệng: "Tổ Văn, nữ nhi của ta đã chết, người còn muốn nói hươu nói vượn."

Nhân gia nhà giàu làm việc xấu trong nhà, tự nhiên có đánh chết cũng sẽ không nhận!

Đúng ngay lúc này, Kiều Tâm vẫn luôn run rẩy đột nhiên quỵ xuống, khóc thút thít nói: "Lão gia, phu nhân, Ký tiên sinh và Tổ Văn nói đều là thật sự. Chi cần tiểu thư không hài lòng, liền sẽ trút giận lên người chúng ta. Vì tiểu thư lo lắng người khác sẽ nhìn ra thương tích trên người chúng ta, cho nên mới dùng ngón châm đâm chúng ta. Thế nên chúng ta cũng không dám nói ra, đánh phải vẫn luôn chịu đựng."

"Kiều Tâm, chẳng lẽ người cũng điên rồi sao? Sao lại giúp đỡ hung thủ giết người? Nữ nhi của ta từ nhỏ đã rất hiểu chuyện, nàng sẽ không làm ra loại chuyện này được."

"Phu nhân, những lời nô tỳ nói là sự thật!"

"Nói bậy, ta không tin."

Kỷ Văn Thư thở dài, thật sự không thể nhìn thêm, cau mày lại, nói: "Chu lão gia, Chu phu nhân, nữ nhi các người đích thực là người rất ngoan ngoãn, nhưng không thể phủ nhận, nàng có bệnh tình nghiêm trọng. Loại bệnh này một khi phát tác, chỉ biết trong lòng ngửa ngậy khó nhịn, đứng ngồi không yên, thậm chí sẽ đã thương người, giết người!"

"Bệnh? Nữ nhi của ta nếu như có bệnh, vì sao chúng ta lại không biết?" Chu phu nhân lại nói

"Loại bệnh này, không phải là bệnh trên thân thể, mà là trên tinh thần. Chi cần hỏi không hài lòng, loại cảm giác không thoải mái lập tức sẽ bị phóng đại, sẽ làm ra những điều mà bản thân nàng cũng không thể khống chế. Nhưng là đa số thời điểm, đều giống như một người bình thường. Chu tiểu thư là một người thông minh, che giấu rất tốt, chẳng có gì lạ."

Chúng rối loạn hành vi cưỡng chế, thật sự là rất khó giải thích!

Qua loa đại khái, nàng cũng không nghĩ sẽ nói thêm gì nữa!

Chu phu nhân vẫn mang sắc mặt giận dữ như cũ, hung hăng nhìn Tổ Văn: "Nhưng cho dù như vậy, nữ nhi của ta nàng cũng không nên chết! Người giết người, liền phải đền mạng." Chuyển hướng tới gia đình, phân phó nói: "Đưa nàng đến nha môn cho ta, ta muốn nàng phải bồi mạng cho nữ nhi ta."

Bọn gia đình đầu tiên là ngăn người, đang chuẩn bị tiến lên, lại bị Kỷ Văn Thư ngăn lại.

"Chờ đã, ta còn có chuyện muốn hỏi Tổ Văn cô nương một chút."

Nói xong, nàng ngồi xổm thân mình xuống, miệng ghé gần sát bên tai Tổ Văn, hỏi: "Chuyện tối hiện giờ, người còn không muốn cung khai ra tình lang người sao?"

"....."

Sắc mặt Tổ Văn cả kinh!

"Mất thấy người sắp chết, hẳn còn ẩn ở trong đám người không ra, người thật sự là yếu sai người rồi." Khi nói chuyện, ánh mắt Kỷ Văn Thư nhanh chóng quét một vòng về phía đám người.

Ánh mắt Tổ Văn vốn đang thản nhiên đột nhiên trở nên khẩn trương

Mà một khắc tiếp theo, không biết Kỷ Văn Thư từ nơi nào đã móc ra một thanh chùy thủ, giọng điệu hô một tiếng vang dội.

"Không bằng, ta giúp người tìm ra hân!"

Chủy thủ trong tay Kỳ Vân Thư giờ lên cao, tàn nhẫn hướng về phía trái tim Tổ Văn đâm tới.

Tuy nhiên, ngay khi chủy thủ cách xa tầm một đầu ngón tay, trong đám người đột nhiên nhảy ra một bóng người, đánh rơi chủy thủ trong tay Kỳ Vân Thư rớt trên mặt đất, người nọ lại đẩy ra một chưởng, đánh tới ngực Kỳ Vân Thư.

Mất thấy chưởng phong sắp tới, chỉ trong thời gian nháy mắt, vòng eo Kỳ Vân Thư đột nhiên bị người dùng lực bao lấy, thân thể được kéo về phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chương 26: Phá Án (Tam)

Chỉ thấy, Cảnh Dung một tay bảo vệ Kỳ Vân Thư, một tay chặn lại chưởng phong của người kia, đồng thời một chân đá về phía ngực người kia.

Người kia đâm sầm ở trên mặt đất, phun ra một ngụm máu tươi!

Trước linh đường trước, một mảnh hỗn loạn.

Kỳ Vân Thư được Cảnh Dung bảo vệ vững chắc sau lưng. Trên mặt đất, nam nhân bị Cảnh Dung đá ngã xuống đất liền nghiêng về phía Tổ Văn.

"Lâm Đoan."

Tổ Văn chợt hô lên một tiếng, bỏ đến bên cạnh nam nhân kia, nhìn thấy hân học máu, Tổ Văn bắt đầu khóc.

Ngực nam nhân đau nhức một trận, nhưng khi nhìn đến Tổ Văn, lại cười dịu dàng, vuốt tay vuốt má nàng.

"Vân nhi, ta không có việc gì, người đừng lo lắng."

"Đều là ta không tốt, là ta đã hại người."

"Không cần phải như thế nói, Vân nhi, vì người, ta đều nguyện ý làm tất cả."

"Lâm Đoan, là ta đã liên lụy tới người."

Một đôi uyên ương mệnh khổ ôm nhau, hình ảnh kia, thật đủ cảm động!

Cảnh Dung lại mang về mặt tức giận, ánh mắt giống như cầu lửa bắn tung toé đến mắt của Kỳ Vân Thư, giọng nói có gắng khắc chế sự tức giận, chất vấn nói.

"Đây là phương pháp để người dẫn ra hung thủ thứ hai?"

Kỳ Vân Thư không mặn không nhạt gật gù đầu.

"Phương pháp này, thật sự là nên bị cấm!" Cảnh Dung tức giận.

Tôn Phật này vì sao động một chút đã giận dữ, nàng còn không sợ chết, hân đang sợ cái gì?

Lời biếng để suy đoán thêm, Kỳ Vân Thư tránh đi một bước, kéo ra khoảng cách với Cảnh Dung, rốt cuộc, hai "đại nam nhân" dấn với nhau quá thân cận, khó tránh khỏi sẽ bị người đâm tiếu!

Nhìn đôi uyên ương mệnh khổ nằm trên mặt đất, Kỳ Vân Thư thật sự là không muốn phá vỡ.

Nhưng hiện tại, không phải là thời điểm đau lòng.

"Xem ra người chính là tình lang của Tổ Văn, là hung thủ giúp đỡ nàng tạo ra sự tình Chu tiểu thư ngã lầu. Lúc ấy Kiều Tâm sở dĩ không nhìn thấy ở trên gác mái có người, là bởi vì người đã ẩn nấp ở trên đỉnh gác mái, chờ Kiều Tâm tới phía dưới gác mái, người lập tức đẩy Chu tiểu thư xuống, thân không biết quý không hay."

Chuyện cho tới bây giờ, Lâm Đoan cân bản không hề có ý phủ nhận. Ngược lại, về mặt mang đầy hận ý, nghiêng rằng nghiêng lợi.

"Nàng đáng chết, nàng đã tra tấn Vân nhi sống không bằng chết, nhưng nàng vẫn không chịu dừng tay, sau đó lại xuống tay đối với hài tử vô tội của chúng ta như vậy, nàng thật sự đáng chết, trừng phạt nàng là đúng tội!"

"Lâm Đoan, không cần nói nữa." Tổ Văn khóc cho đến khi cả người mệt mỏi.

Kỳ Vân Thư thật sự không biết nên nói gì.

Chu phu nhân gần như ngất người, nhìn đến hai người cùng ngã trên mặt đất, sự hận thù lại xồng thảng đến trái tim.

"Được lắm một đôi cầu nam nữ, Chu gia chúng ta đối đãi không tệ với các người, các người lại cấu kết hại chết nữ nhi của ta."

"Phu nhân, đã nhận biết được hung thủ, ta sẽ thông tri với Lưu đại nhân, người hãy chiều cố tới thân mình, đừng nên quá bi thương." Chu lão gia thờ dài, vẫy vẫy tay về phía bọn họ nhân: "Đưa bọn họ đi tới nha môn, giao cho Lưu đại nhân."

"Vâng."

Mấy tên gia đình tiến lên, nâng hai người từ trên mặt đất lên, nhưng bọn họ vẫn cầm tay nhau như cũ, làm thế nào cũng không chịu buông ra.

"Vân nhi, người nên nghe lời ta, tới hôm qua chúng ta nên rời khỏi nơi này." Lâm Đoan hét lên trong nuối tiếc.

Tổ Văn đã khóc đến nỗi mặt đầy nước mắt.

"Người cho rằng tới hôm qua các người có thể đi được sao?" Kỳ Vân Thư lên tiếng.

Lâm Đoan cười lạnh: "Vì sao không đi được, nếu tới hôm qua Vân nhi nguyện ý rời đi cùng ta, hôm nay chúng ta cũng sẽ không dừng lại ở trong tay các người."

Tự tin như vậy, thật sự không hiểu từ đâu mà đến.

Kỳ Vân Thư nhân dịp nói: "Nếu như tới hôm qua, các người thật sự lăn trốn khỏi Chu phủ, như vậy, các người sẽ được chào đón bởi vô số mũi tên nhọn bắn xuyên tim từ bên ngoài!"

"Ách?"

Những lời này vừa ra, lập tức có thể nghe thấy một trận tiếng bước chân đi từ xa đến gần.

Hon mười nha dịch xông vào và nhanh chóng vây quanh bọn họ, Huyện thái gia đến ngay sau đó, Lang Bạc cũng tới cùng nhau.

Lang Bạc vô thanh vô tức đi đến ngoan ngoãn đứng bên cạnh Vương gia nhà mình.

Mà Huyện thái gia đã thay đổi một bộ dáng chuột nhắt thường thấy, dùng phong phạm của Huyện thái gia, ra lệnh một tiếng.

"Bắt người lại, đưa vào đại lao, chờ bản quan thượng tấu lên Hình bộ, sau đó luận tội xử trí."

"Vâng."

Nha dịch ép Tổ Văn và Lâm Đoan từ trong tay họ nhân Chu gia, trông xích sắt lên hai tay.

Lâm Đoan nhìn về phía Kỳ Vân Thư kinh ngạc hỏi: "Người sớm đã biết? Sớm đã an bài người ở bên ngoài?"

Kỷ Văn Thư chỉ nói: "Người nghĩ sai rồi, khi ta để Lưu đại nhân bố trí ở bên ngoài Chu phủ, ta vẫn còn chưa biết hung thủ là ai. Tuy nhiên, nếu như tối hôm qua người mang theo Tổ Văn vội vàng rời đi, như vậy, cũng liền không đánh đã khai!"

"Ta cho rằng hết thấy này tuyệt đối sẽ không có sơ hở, không nghĩ tới, lại thua ở trong tay người."

Những lời này, thế nhưng lại mang theo vài phần bội phục!

Huyền thái gia vung tay lên: "Nhanh chóng áp người đi."

Bọn nha dịch đang muốn rời đi, khi Tổ Văn đi đến trước mặt Kỷ Văn Thư thì dừng lại, nhìn nàng, hỏi.

"Sao người biết chân ta bị thương, còn biết ta mang thai?"

Kỷ Văn Thư trả lời nàng một cách nghiêm túc: "Tối hôm qua ta cố ý vương vào chân người, tự nhiên liền biết xương cốt chân người đã bị gãy, đối với việc vì sao biết người đã mang thai, đương nhiên cũng là chú ý tới xương chậu của người. Những người mang thai mà bị sảy thai, xương chậu rõ ràng sẽ bị co lại."

Tổ Văn kinh ngạc cảm thán.

"Kỷ tiên sinh, người thực sự rất thông minh, không chỉ có như thế, chỉ cần người liếc mắt nhìn khăn tay của ta một cái, cũng có thể nói rõ ràng chuyện xưa của ta, nhưng ta vẫn không hối hận. Vào buổi tối hôm đó, khi ta nhìn thấy tiểu thư trúng độc nằm trên mặt đất, một khối khí bóng tối đen như mực bao quanh, ta cảm thấy ta đã được giải thoát, không cần phải chịu tra tấn nữa, nếu như cho ta chọn lựa lần nữa, ta vẫn sẽ làm như thế."

Những lời nói của nàng khiến Kỷ Văn Thư cảm thấy bị xáo trộn và rất hụt hẫng, nàng xoa khăn trong tay, đưa nó cho Tổ Văn.

"Vật quay về với nguyên chủ."

"Cảm ơn." Tổ Văn cảm thấy khăn tay, cười dịu dàng.

Cuối cùng, Tổ Văn và Lâm Đoan đã bị đưa vào đại lao, toàn bộ Chu gia cũng một lần nữa lâm vào trong một hồi bi thảm.

Chu phu nhân cuối cùng không thể chịu đựng được, lại lâm vào hôn mê bất tỉnh. Chu lão gia trong chớp mắt thời gian cũng giống như đã già đi đáng kể, cả người tang thương thảng thảm.

Nữ nhi của mình có bệnh, làm ra sự tình như vậy đối nhà đầu bên người, nếu truyền ra ngoài, toàn bộ Chu gia chỉ sợ sẽ không còn chỗ đứng chân ở Cẩm Giang thành.

Kỷ Văn Thư nói: "Chu lão gia, xin hãy nén bi thương."

"Kỷ tiên sinh, đa tạ người đã tìm ra hung thủ hại nữ nhi ta, chỉ là, kè làm cha như ta thật sự thấy hổ thẹn, ngay cả nữ nhi mình có bệnh mà không hề phát hiện ra."

"Việc này không thể trách bất luận người nào, tại hạ vừa rồi cũng nói, loại bệnh này, không dễ dàng phát hiện ra, không có gì kỳ quái."

Chu lão gia liên tục thở dài.

Cả đêm không quay về Kỷ gia, Kỷ Văn Thư cũng thực sự lo lắng sẽ bị người cha sai lang của nàng phát hiện, án kiện đã phá, đơn giản cũng không cần ở lâu.

Huyền thái gia vội vàng quay về nhà môn và khởi thư thượng tâu Hình bộ, mang theo người về trước.

Dưới trời tuyết lớn, Kỷ Văn Thư rời khỏi Chu gia với chiếc dù trên tay.

Tuy nhiên, nàng vừa mới ra khỏi Chu phủ chưa được vài bước, Cảnh Dung đã đuổi theo, sát cánh đi bên nàng.

Dưới bầu trời đầy bông tuyết, một nông một sâu của dấu chân được lồng lại với nhau và in lên lớp tuyết, mỗi người đều bung dù mà đi, tạo thành một bầu không khí rất đặc biệt.

Đối với Lang Bạc, hẳn chỉ đi theo ở phía sau rất xa.

Cảnh Dung thoáng nhìn qua Kỷ Văn Thư, thấy đuôi lông mày nàng hơi rũ xuống, rõ ràng là đã phá án, nhưng sao lại mang bộ dáng này?

"Tiên sinh có tâm sự."

Nàng gật đầu: "Chỉ là cảm thấy kỳ quái."

"Kỳ quái? Kỳ quái nơi nào."

Kỷ Văn Thư hơi do dự, dừng bước chân lại, nghiêng mặt đối diện với ánh mắt nghi hoặc của Cảnh Dung.

"Ta đang suy nghĩ về chiếc giá cấm nển nạm đầy thủy tinh!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chương 27: Nghĩa Trang Không Gặp Không Về

Giả cấm nển thủy tinh? Cái giá cấm nển mà tiểu thư Chu gia đều thấp sáng mỗi đêm?

Cảnh Dung choáng váng, đôi mắt sắc bén loé lên một tia kinh ngạc.

"Chẳng lẽ giá cấm nển kia có vấn đề?"

Kỷ Văn Thư suy nghĩ một lát, trong lòng thăm dò một nghi hoặc lớn, nhưng lại ngược với tưởng tượng, hung thủ đã đến tội, không có khả năng còn có sơ hở khác!

Vì thế lắc đầu: "Không có việc gì, đại khái là ta đã suy nghĩ quá nhiều."

Nàng hơi hạ thấp dù trong tay, cất bước tiếp tục đi về phía trước.

Thư sinh này, lời nói khiến người rất khó suy đoán, cả người tựa hồ đều rất thần bí!

Cảnh Dung nhanh chóng đuổi kịp, đồng thời đảo mắt nhìn nàng hỏi: "Trong lòng bốn vương còn có một nghi hoặc, không biết tiên sinh có thể giải thích hay không?"

"Vương gia đang muốn hỏi, vì sao tiểu nhân lại để Lưu đại nhân dẫn người canh giữ ở ngoài Chu phủ?"

"Thật là thông minh!"

Ai ư, hẳn còn chưa mở miệng hỏi, "hắn" đã đoán ra được!

Cảnh Dung thấp phần vờ lòng gật gật đầu: "Bốn vương chỉ là không rõ, sao người có thể phán đoán hung thủ chính là người Chu gia? Lại còn có Lưu đại nhân đã chờ ở Chu gia để bắt người? Nếu như Bốn Vương là hung thủ, sớm đã bỏ trốn mất dạng!"

Kỷ Văn Thư cười cười, lại cực kỳ thần bí, không chút hoang mang tiếp tục giải thích.

"Vương gia ngắm lại xem, hung thủ có thể hạ được ở trong chén thuốc của Chu tiểu thư, còn có thể thần không biết quỷ không hay nâng nàng đến trên gác mái mà không bị người phát hiện. Người này, nhất định thấp phần quen thuộc với cách bố trí trong nhà Chu gia, cũng có thể thấy được chắc chắn không phải người ngoài. Ngoài trừ Chu lão gia và Chu phu nhân, cũng chỉ có thể là hạ nhân Chu phủ. Hơn nữa, hung thủ tạo ra hiện trường giả Chu tiểu thư ngã lâu, hẳn sẽ không nghĩ có người sẽ hoài nghi đến hắn, tự nhiên cũng sẽ không cần phải đào tẩu. Ngoài ra, hạ nhân Chu phủ đều đã ký khế ước bán mình, một khi không thấy trong phủ, tự nhiên sẽ đến nhà môn báo quan. Nhưng ở nhà môn, mấy ngày nay kể từ khi sau Chu tiểu thư chết đều không nhận được báo án nào của Chu phủ. Vì thế ta mới dám khẳng định, hung thủ nhất định vẫn đang ở Chu phủ."

"Rồi sau đó?"

"Tuy nhiên, hung thủ trăm triệu không thể tưởng tượng được, hết thấy này được hẳn tí mĩ bầy bố sẽ bị phơi bày, cho nên trong lòng hẳn nhất định rất sợ hãi. Vì thế, hẳn nhất định sẽ muốn chạy trốn, cho nên hôm qua khi Lư đại nhân rời đi, ta đã nói ngài ấy âm thầm dẫn người bao vây Chu phủ, vạn nhất hung thủ thật sự nổi tâm muốn thoát, như vậy quan sai bên ngoài lập tức có thể bắt được, hơn nữa là bắt chuẩn không lầm."

"Vi thể tóm lại, trước đó người đã bố trí hết thấy mọi thứ với Lư đại nhân, căn bản là người vẫn chưa biết hung thủ là ai." Cảnh Dung nheo mắt lại.

Kỷ Văn Thư gật gù đầu: "Nếu đã biết, sẽ không cần phải ở Chu phủ một đêm, càng sẽ không thể phát hiện ra, hung thủ vốn không phải một người, mà là hai người. Đại khái là vì Chu tiểu thư chết không nhắm mắt, khiến Tổ Văn tự mình đưa tới cửa, lại vừa khéo để ta nhìn thấy được khăn tay của nàng ta, nếu nói đó là ý trời, thật ra cũng không quá!"

Lúc này, trong lòng Cảnh Dung lại có vài phần bội phục đối với nàng!

Nhưng trong nháy mắt, hẳn lại nhìn mặt lại, mang theo vài phần trách cứ: "Nếu tiên sinh thông minh như thế, khi dẫn ra hung thủ thứ hai, sao lại sử dụng phương pháp quá vụng về như thế? Nếu không phải có bốn vương ở đây, chỉ sợ hiện tại tiên sinh đã bị người nâng đến y quán."

Liền biết bụng hẳn già con, trong lòng còn nhớ tới điều này!

Còn không phải là để người ra tay giúp ta một phen hay sao!

Nhưng rõ ràng là đang trách cứ, vì sao lại mang theo lo lắng và quan tâm sâu sắc?

Kỷ Văn Thư không muốn suy nghĩ quá lâu về điều đó.

"Nếu như phương pháp này có thể dẫn ra hung thủ, thử mạo hiểm một lần, có hại gì đâu?"

"Thật là miệng lưỡi sắc bén!"

"Nếu tiểu nhân đã giải thích hết hoang mang trong lòng Dung Vương, vậy có phải Dung Vương cũng nên dừng lại hay không, tất nhiên, không phải muốn đi theo tiểu nhân về nhà, đúng không?"

Khuôn mặt Cảnh Dung vốn đang giận dữ, đột nhiên mỉm cười, chuyển mắt nhìn chăm chăm đường cong nhẹ nhàng trên sườn mặt Kỷ Văn Thư.

"Nếu như trong nhà tiên sinh có giường lớn có thể chứa được bốn vương, cùng người về nhà, có hại gì đâu?"

Chẳng lẽ con của đế vương gia, đều không biết xấu hổ như thế?

Trong lòng Kỷ Văn Thư không còn con mắt nào cho hẳn.

"Nhà tiểu nhân nghèo hèn, không chứa nổi Vương gia, còn thỉnh Vương gia dừng bước."

Sao khi ném ra lời nói, năng bước chân nhanh hơn một chút.

Nhưng Cảnh Dung cố tình giống như khối kẹo mạch nha, đột nhiên bước về phía trước, lập tức xoay người. Trong một khoảnh khắc, một cơn gió mạnh thổi qua quần áo, sau đó thân thể đỉnh bật cũng đã thẳng tắp chắn ở trước mặt Kỷ Văn Thư.

Thân hình một cao một thấp, đứng đối diện nhau.

Nếu không phải trên đỉnh đầu một cao một thấp của cả hai đều có cây dù hoà vào một khối, cái trán của Kỷ Văn Thư sợ là đã đập vào khuôn ngực rắn chắc của Cảnh Dung.

Kỷ Văn Thư cố gắng ngẩng đầu lên, hai người bốn mắt đan chéo.

Tầm mắt va chạm nhau, ngẫu nhiên khiến trái tim hai người không hẹn mà cùng khựng lại một chút!

Nhưng thật ra Cảnh Dung đã mở miệng trước: "Tiên sinh đang muốn bỏ rơi bốn vương như vậy?"

"Àn?" Lời này làm xáo trộn trái tim của Kỷ Văn Thư, lỗ tai đỏ lên, may mắn có mái tóc che đi.

"Tiên sinh không nên quên, chờ sau khi vạ án này kết thúc, người nên tra án cho bốn vương, vì sao trong nháy mắt, tựa hồ như đã quên việc này?"

Cảnh Dung nhướng mày, giọng điệu lại có chút hách dịch.

Ngay cả là vì việc này!

Nhưng vô duyên vô cớ, đột nhiên nhắc tới "*bỏ rơi bốn vương*", thật sự khiến người miên man suy nghĩ!

Kỷ Văn Thư thờ dãi mặt hơi nhẹ nhõm

Mở miệng nói: "Vương gia, một người thất cổ cũng cần phải thờ, ngài có phải cũng nên để tiểu nhân nghỉ ngơi một đêm hay không, ngày mai lại tra được chứ?"

"Ai bảo tối hôm qua người không nghỉ ngơi cho tốt?"

Nàng thật sự không lời nào để nói!

Uy, Vương gia, ta là vì phải tra án nên mới không thể nghỉ ngơi một đêm!

Không giống với người tối hôm qua không thèm ăn cơm!

Thấy Kỷ Văn Thư không thể nói nên lời, Cảnh Dung lại giống như chiếm thế thượng phong, lộ ra vẻ mặt giống như rất rộng lượng: "Thôi, bốn vương cũng không phải là người không hiểu nhân tình, người muốn nghỉ ngơi, vậy bốn vương sẽ để người nghỉ ngơi một ngày. Giờ Dậu (17h-19h) đêm nay, bốn vương sẽ chờ tiên sinh ở nghĩa trang. Rất cuộc, năm cổ thì thể kia một khi bị hư thối, sẽ khó khăn hơn khi tiên sinh tra đến."

Đầu óc người này thật sự đã bị ngấm nước!

Xương cốt nàng đều có thể tra!

Hơn nữa, thật vô nhân đạo, trời đêm giá rét, nàng không thể ngủ được, nghỉ ngơi một ngày sao đủ?

Tuy nhiên...

"Mệnh lệnh Vương gia, tiểu nhân không dám chối từ, vậy giờ Dậu đêm nay, nghĩa trang không gặp không về!"

Nghe được lời hứa, tuy rằng là ngoan ngoãn hiểu chuyện, nhưng sao nghe thế nào vẫn không cảm thấy thoải mái?

Cảnh Dung nhủ mảy măn nhắc những lời này của nàng, Kỷ Văn Thư đã cảm ỏ vòng qua thân thể đỉnh bật của hẳn, cất bước rời đi.

Hắn xoay người nhìn thân hình nho nhỏ của nàng rồi đi càng lúc càng xa, khóe miệng Cảnh Dung hơi gợn lên, mang theo nụ cười say đắm giống như say rượu.

Lang Bạc từ xa thấy hai người đã tách ra, lúc này mới bước nhanh đi đến trước mặt Vương gia nhà mình.

"Vương gia, ngài và Kỷ tiên sinh... có nhắc đến vụ án của Ngự Quốc Công?"

Sắc mặt Cảnh Dung lập tức đóng băng tại chỗ, đôi mắt giống như hai tảng đá đóng băng.

"Không vội, án phả sau khi sơ sẽ lên lỵ rất lớn, Kỷ tiên sinh tự rằng thông minh, nhưng cũng không thể dễ dàng tin như thế. Nếu có một sai lầm nào, ngay cả bốn vương cũng không thể đảm đương nổi."

"Thuộc hạ minh bạch."

Cảnh Dung lại có hơi nghi hoặc, lập tức phản phó nói: "Người âm thầm tra rõ đại vị của vị Kỷ tiên sinh một chút, người bốn vương muốn, cần thiết phải có bối cảnh sạch sẽ."

Lang Bạc cúi đầu: "Vâng."

Cảnh Dung hít thở một ngụm khí lạnh, ánh mắt vẫn dừng lại ở phương hướng bóng dáng Kỷ Văn Thư xa dần.

Vì một án Ngự Quốc Công, hẳn rời khỏi kinh thành đã nửa năm nay.

Nếu như Ký Vân Thư có thể tin được, thời kỳ hồi kinh cũng không còn xa nữa!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Chương 28: Vệ Phủ Cầu Hôn

Ký Vân Thư đi vào phủ từ cửa sau phía tây, vừa mới trở lại sân, đã nhìn thấy Loan Nhi đang đứng khốc lóc ở bên ngoài.

Vừa thấy tiểu thư nhà mình trở lại, mắt nhấp nháy vài lần.

"Tiểu thư, ngài đã trở lại." Biểu tình của Loan Nhi rất khẩn trương.

Ký Vân Thư không nhanh không chậm, nheo mắt liếc nhìn về phía nàng ấy một cái: "Xảy ra chuyện gì? Người vẫn luôn hấp tấp, tối hôm qua không phải ta đã nhờ Lưu đại nhân phái người tiễn thể nhân tin cho người, nói ta sẽ không trở lại hay sao?"

Nhà đầu này, mỗi lần đều vô cùng lo lắng, khiến nhân tâm hoảng sợ!

Loan Nhi lại dùng sức lắc đầu: "Không phải, là... là người Vệ phủ tới, hiện tại... hiện tại đang ở tiền sảnh, vừa mới rồi lão gia phái người qua đây, nói là nhân tiểu thư ngài nhanh chóng đi qua."

Vệ phủ?

Xem ra, là tới cầu hôn!

Tay chân sai lang kia thật đúng là mau, nhận định là hận không thể nhanh chóng gả nàng ra ngoài.

Nàng hít sâu một hơi, cảm giác phòng chừng cũng không thể nào ngủ được, thật là xui xẻo!

Vào phòng, Ký Vân Thư nhanh chóng thay một thân nam nhi trên người, búi tóc đơn giản, trang điểm nhẹ nhàng, cất bước đi đến tiền sảnh.

.....Dịch: *Wattpad@Emily_Ton*.....

Trong sảnh ngoài, một nhóm người đang ngồi vây quanh.

Mà Ký Vân Thư lại mắt nhìn thoáng qua, nhìn thấy bảy biện ở trên bàn lớn một bên là rất nhiều hộp cảm tú lớn lớn bé bé, hẳn là quà do Vệ phủ mang đến cầu hôn.

Phía trên ghế chủ vị, Ký Thư Hàn nhận ra nàng đang đến, mỗi lần đều nhìn thấy nàng đều mang bộ dáng hung hãn, lần này lại hiền lành hơn rất nhiều.

"Vân Thư, vì sao lại lâu như thế mới qua đây? Vệ bá phụ cùng với Vệ bá mẫu đã đợi người thật lâu."

Ký Vân Thư nhìn về phía người nhà họ Vệ, cúi cúi người: "Vệ bá phụ, Vệ bá mẫu, Vân Thư đến chậm, mong nhị vị thứ lỗi."

Người Vệ gia còn chưa nói gì, Ký Mộ Thanh một bên đoan trang hào phóng lập tức chọc vào một lỗ kim, âm thanh quái khí nói: "Muội muội thật là nuông chiều, đã là giờ Tý, bây giờ mới thức dậy đúng không?"

"Mộ Thanh, không được vô lễ."

Nói chuyện, đúng là lão phu nhân Ký gia, tổ mẫu của Ký Vân Thư.

Một thân vài lạ Gem Bích Vân màu tím, trên áo chói lọi màu đỏm phượng điêu tình xanh, dệt tuyến (vải thêu) đúng là xuất từ Cẩm Tú, Tô Châu. Tóc trắng búi thành chiếc bánh, chải chuốt đến thập phần đoan trang nhã khí, kim thoa cũng là những thứ tinh phẩm được trang trí bằng ngọc trai. Trên cổ đeo một chiếc vòng cổ được làm từ 99 hạt bạch ngọc trần châu, cuộn trên cổ thành hai vòng xuyên một lớn một nhỏ. Đặc biệt, một đôi vòng trắng phượng bạc bắt mắt nhất đeo ở trên cổ tay, nghe nói, là năm đó được tổ tiên hoàng đế ban tặng, cực kỳ trân quý.

Phục sức hoa lệ như thế, khiến Ký Vân Thư vừa tới, quả thực khiếp sợ.

Nếu như lúc khảo cổ ở thời hiện đại may mắn đào ra được hài cốt này, đó quả thật là tin tức lớn nhất của giới khảo cổ.

Cho nên Ký Vân Thư rất nhiều lần đều suy nghĩ, nếu như thật sự có thể trở về, nàng nhất định phải ghi nhớ địa điểm hạ táng lão phu nhân này.

Bất quá nói đến cũng thật kỳ quái, hậu duệ hương khói của Ký gia rất nhiều và thịnh vượng, nhưng Ký Thư Hàn lại cưới về bốn lão bà, lại lần lượt chết đi vì bệnh. Hiện giờ chủ sự Ký gia, chính là vị Ký lão phu nhân 60 tuổi này.

Sau khi Ký lão phu nhân răn dạy Ký Mộ Thanh xong, lập tức nói với Ký Vân Thư: "Vân Thư, đại sự hôn nhân của người, ta và phụ thân người đã làm chủ giúp người, đồng ý việc hôn nhân này với Vệ phủ. Từ nay về sau người gả đến Vệ phủ, nhất định phải sống yên ổn một chút, chớ nên nháo ra chề cười."

Ký Vân Thư không đáp.

Trong lòng nàng cực kỳ minh bạch, người thông minh nhất Ký gia, không phải là Ký Thư Hàn, mà là vị lão phu nhân có gương mặt nhìn qua rất hiền từ này.

Khi trẻ tuổi, chỉ sợ cũng là bậc thầy lợi hại!

Bằng không, vị trí Ký phủ lão phu nhân sao có thể ngồi đến vững chắc như thế.

Trong khi Ký lão phu nhân đang nói chuyện, Vệ phu nhân đã đánh giá xong Ký Vân Thư, mặt này không giấu được sự vừa lòng.

Đứng dậy, thân thiết kéo cánh tay của Ký Vân Thư, cười dịu dàng: "Đứa nhỏ này lớn lên cũng thật đáng chú ý, ta vẫn thường nghe tổ mẫu và phụ thân người nhắc đến người, quả thực, duyên dáng yêu kiều, thập phần xứng đôi cùng với Dịch nhị nhà chúng ta."

Xoay người, nhìn lướt qua bên trong sảnh, bói rói: "Dịch nhị mới vừa rồi còn ở đây, sao lại đào mất một cái liền không thấy người nữa."

Vệ lão gia mở miệng: "Nhất định là vừa rồi đã chạy ra ngoài."

"Đứa nhỏ này, hôm nay dẫn hẳn tới cầu hôn, sao lại tự mình không đến liếc mắt nhìn tức phụ một cái, đã chạy đi đâu." Vệ phu nhân ngoài miệng oán trách, lại lập tức "an ủi" Ký Vân Thư: "Vân Thư, người đừng trách móc, đứa nhỏ Dịch nhị tính tình tương đối hoang dã, nhưng đây lòng không xấu. Vân Thư người cũng là người có tâm địa thiện lương, hiểu chuyện hải từ, vậy nên đừng để ý. Từ nay về sau, khi các người đã thành thân, hãy bao dung nhiều hơn nữa, ở chung thật tốt, chớ nên ghét bỏ Dịch nhị nhà ta."

Nàng còn chưa qua cửa dâu, vô mong ngựa cũng quá không thực tế!

"Vệ bá mẫu nói giỡn, Vân Thư vì sao lại ghét bỏ Vệ công tử, hôn sự nữ nhi từ trước đến nay đều là lệnh của cha mẹ, lời người mai mối, Vân Thư gả đến quý phủ, là phúc khí của Vân Thư." Khi nói chuyện, nàng ngừng đầu liếc mắt nhìn phụ thân mình một cái.

Quả nhiên, nhìn thấy sai lang kia cực kỳ rất vừa lòng đối lời nàng nói!

Vệ phu nhân cũng cực kỳ vừa lòng, gật gật đầu, trước mắt tràn ngập gió xuân.

Ngốc từ nhà mình sẽ sớm có lão bà!

Ký Thư Hàn vuốt ve bộ râu của mình, nói với Vệ lão gia một bên: "Vệ lão gia, người cũng biết, mấy nữ nhi của ta đều là xác thịt trong lòng ta."

"Minh bạch minh bạch, ngày sau có bất luận sự tình gì, Ký lão gia người chỉ cần nói một tiếng công đạo là được." Vệ lão gia gật đầu.

"Người nói như vậy, khiến ta cũng an tâm rồi, vậy việc hôn nhân này cứ định ra như thế, đối với tiền biểu và giờ lành cưới gả, chúng ta hãy chậm rãi thương thảo."

Vệ lão gia cười, lộ ra một bộ đáng uy phong và giàu có: "Ta và phụ nhân cũng chỉ có một hải tử là Dịch nhị, đối với phương diện tiền biểu, Vệ gia chúng ta tuyệt đối sẽ không thiếu."

Vừa nói như thế, đã buông bỏ ý nghĩ của Kỳ Thư Hàn.

Gã nữ nhi đơn giản chỉ vì hai lý do: tiền tài và địa vị!

Kỳ Vân Thư ngoan ngoãn đứng ở giữa sảnh, không nói nhiều, cũng không nhìn nhiều, người hai nhà khí thế ngất trời bắt đầu thảo luận hôn sự của nàng, nàng thì một chữ cũng nghe không lọt.

Cho đến khi Kỳ lão phu nhân gọi nàng một tiếng.

"Vân Thư, không bằng người đi tìm Vệ công tử trong viện, có cuộc nói chuyện giữa những người trẻ tuổi các người. Đối với hôn sự của người, ta sẽ sắp xếp cùng với phụ thân người."

Vệ phu nhân cũng nhanh chóng nói "Đừng vậy, không bằng người đi tìm Dịch nhi, các người hãy gặp mặt nhau trước."

Vừa vậy, Kỳ Vân Thư cũng không muốn ở lại, đơn giản hành lễ, ngoan ngoãn nghe lời và rút lui ra ngoài.

Đôi mắt phượng sắc sảo của Kỳ Mộ Thanh cong lên, sau một lát cũng đi theo ra ngoài.

Từ nơi nước sôi lửa bỏng ra ngoài, Kỳ Vân Thư hít sâu một ngụm khí lạnh, vỗ vỗ vào chỗ trên người bị Vệ phu nhân kéo qua lúc này.

Ông tay áo đều đã có nếp gấp!

Đó là vì sợ vị con dâu là nàng đây chạy mất!

Nàng ngập một cái, đã quá một môi, căn bản cũng không tính toán đi tìm Vệ Dịch, mà đi về phía sân của mình.

Chuẩn bị ngủ một giấc, rốt cuộc buổi tối, còn phải đi đến nghĩa trang!

Nàng vừa đến hành lang dài nơi hậu viện, đột nhiên nghe được một tiếng nói nhạo báng.

"Một tên ngốc từ cũng biết làm sao để viết chữ? Thật đúng là thiên hạ kỳ vãn."

Giọng nói này, không phải chính là Tam ca ngoan cố và bi ôi của nguyên chủ sao?

"Tam ca Tam ca, ngốc từ này rốt cuộc là ai, vì sao lại ở trong nhà chúng ta?"

Lần này lên tiếng, đó là Kỳ Linh Chi, Tư muội mới 8 tuổi của Kỳ Vân Thư.

"Hắn là ngốc từ của Vệ phủ, là Tam tỷ phu tương lai của người."

"Ta mới không cần ngốc tỷ phu như vậy, ta không cần"

Giọng nói của Kỳ Linh Chi sắc nét tinh tế, thập phần chói tai.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Chương 29: Ném Vào Ao Nuôi Cá

Đi ra hành lang dài, lúc này Kỳ Vân Thư mới nhìn thấy cảnh tượng khiến người buồn nôn kia.

Chỉ thấy Vệ Dịch mặc trường bào màu xanh nhạt đang ngồi xổm trên mặt đất, trong tay nắm chặt một cây que trúc ngắn nhỏ, vốn đang viết gì đó ở trên mặt đất, nhưng bởi vì Kỳ Nguyên Chức (纪元职) cùng với Kỳ Linh Chi (纪灵芝) tráo phúng mà ngừng lại.

Thân mình ngồi xổm và cuộn tròn như cái bóng trên mặt đất, cúi đầu, cần ống tay áo của mình, run lên trong sợ hãi, không dám ngẩng đầu.

Kỳ Nguyên Chức ôm lấy Kỳ Linh Chi thấp bé, trực tiếp đặt trên cổ của mình và để ngồi lên đó, sau đó đuổi chân ra cố ý đá Vệ Dịch một chút.

"Ngốc từ, nhanh chóng lăn về nhà người, hãy cẩn thận nếu bốn thiếu gia không vui một chút, sẽ ném người vào ao nuôi cá."

Vừa nghe thấy điều này, Vệ Dịch nhanh chóng xua tay, sợ hãi cầu khẩn nói: "Không cần, đừng mang ta đi nuôi cá, ta không muốn làm thức ăn cho cá!"

Ngược lại càng khiến Kỳ Nguyên Chức không kiềm chế được sự châm chọc.

"Ngốc từ chính là ngốc từ, một thằng ngốc từ xứng với một đũa con hoang, quả thực là một đôi tuyệt phối."

Cái gọi là đũa con hoang, đương nhiên chính là nói đến Kỳ Vân Thư.

Mẫu thân nàng xuất thân từ thanh lâu, hơn nữa chưa bao giờ từng có danh phận, không phải là con hoang, thì là cái gì?

Kỳ Linh Chi trên cổ Kỳ Nguyên Chức cũng bởi vì nghe được lời nói này, lộ ra một nụ cười nhạo báng không tương xứng với tuổi của nó chút nào.

Mới 8 tuổi, không phải là nên ngây thơ hồn nhiên hay sao?

Kỳ phủ, thật sự giống như nhà giam địa ngục, bóp chết lương tâm sẵn có của một người ngay lúc vừa mới sinh ra!

"Ngốc từ này thật là buồn cười, Tam ca, vẫn đừng nên để cá ăn hắn."

"Được, Tam ca nghe người."

Kỳ Nguyên Chức nâng chân lên, hướng lòng bàn chân dơ bẩn cọ ở trên quần áo sạch sẽ của Vệ Dịch, cho đến khi lau khô mới thôi.

"Ngốc từ, đợi lát nữa người hãy nói chính người đã tự mình té ngã, nếu như dám nói bốn thiếu gia khi dễ người, ta chắc chắn sẽ xử đẹp người."

Nói xong, cảm thấy nộ mẫn mang theo Kỳ Linh Chi rời đi.

Không phải thân huynh muội, đừng đến nhà chúng ta!

Vệ Dịch bị dọa đến nỗi không dám lên tiếng nữa, mờ mắt ngón tay ra dùng sức xoa xiêm y đã bị Kỳ Nguyên Chức làm dơ bẩn, nghẹn miệng, cực kỳ khó chịu.

Ban đầu, Kỳ Vân Thư vốn không muốn để ý tới hắn, nhưng vẫn đi qua.

Phát hiện một thân ảnh dừng lại ở trước mặt mình, Vệ Dịch ngừng đầu nhìn xem, đôi mắt không khỏi co rụt lại, dừng lại động tác đang lau chùi xiêm y của mình.

Kỳ Vân Thư chú ý tới ánh mắt hắn, lấp lánh co lại, hắn là thường xuyên phải chịu đựng người khi dễ.

Mà nàng cũng chú ý tới hai chữ Vệ Dịch đã viết trên mặt đất kia.

Là tên của chính hắn.

Chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo, hơn nữa chữ "Dịch" còn thiếu một nét phẩy.

"Đây là tên của người?" Kỳ Vân Thư nhẹ nhàng, cố gắng không muốn dọa đến hắn.

Vệ Dịch chất phác gắt gât đầu.

Đơn giản, Kỳ Vân Thư ngồi xổm người xuống, tiếp nhận que gậy trúc trên tay hắn, nói một lần: "Chữ Dịch này người thiếu một nét phẩy."

Dứt lời, nàng liền thêm một nét phẩy ở trên mặt chữ xiêu xiêu vẹo vẹo kia.

"Người xem, chữ Dịch là viết như thế này."

Có lẽ là giọng điệu dễ thương của Kỳ Vân Thư, hơn nữa cũng không có hành động gì làm hắn thương tổn, trái tim đề phòng của Vệ Dịch đối nàng cũng buông xuống, nghiêng đầu nhìn chữ trên mặt đất thật lâu.

"Vì sao không giống như tiên sinh dạy cho ta vậy?" Hắn nhẹ nhàng lắc bả.

Nhưng Kỳ Vân Thư vẫn nghe thấy được.

Không phải là dạy không giống nhau, mà là tiên sinh dạy học kia căn bản không biết dạy như thế nào!

Thật sự là nhận tiền mà không làm bất cứ việc gì!

Buông bỏ không suy nghĩ này xuống, Kỳ Vân Thư nói: "Vậy sau này người nhất định phải nhớ rõ, không thể thiếu một dấu phẩy này, bằng không người khác sẽ chê cười người."

"Nga."

Hắn đột nhiên nở nụ cười, một đôi mắt sáng ngời có thần nhìn Kỳ Vân Thư: "Tỷ tỷ, người thật tốt."

Tỷ tỷ? Hải tử, người dường như còn lớn hơn ta một chút.

Bất quá Kỳ Vân Thư cũng không so đo, tươi cười giống như đại tỷ tỷ, trả lại que trúc cho hắn.

"Vậy hiện tại người viết lại một lần nữa."

"Được."

Vệ Dịch rất sáng khoái đáp ứng, bắt đầu viết tên của mình nổi trên mặt đất, thật cẩn thận, sợ bị mắc sai lầm.

Nhưng Kỳ Vân Thư lại đột nhiên chú ý tới tay hắn.

"Người thuận tay trái?"

"Thuận tay trái là cái gì?" Vệ Dịch nhìn nàng.

Kỳ Vân Thư lắc đầu: "Không có việc gì, người tiếp tục viết."

"Nga." Hắn nghiêng tức, lại bắt đầu viết tiếp.

Kỳ Vân Thư cũng nhân tiện bắt đầu đánh giá hắn, đại khái khoảng tầm 20 tuổi, cả khuôn mặt sạch sẽ, hình dáng rõ ràng, mũi cao thẳng, là một nam nhi khá tuấn lãng.

Bầu không khí trong sáng, có tỷ lệ rất cân bằng!

Đặc biệt là cặp mắt, giống như một lá cờ nhẹ lắc lư.

Chỉ đáng tiếc, là một gốc nhĩ ngu đại!

"Tỷ tỷ, người xem, ta viết xong rồi." Vệ Dịch hô một tiếng vui vẻ.

Kỳ Vân Thư rút ánh mắt từ trên gương mặt tuấn tú của hắn, nhìn chữ trên mặt đất, cười cười: "Đúng rồi, đây mới là tên của người."

Nói xong, nàng đứng lên.

Vệ Dịch ném que trúc trong tay xuống, cũng đi theo nàng, nhưng một đôi tay vẫn luôn đặt ở phía sau lưng.

Thấy hắn như vậy, Kỳ Vân Thư tò mò: "Người bắt tay sau lưng làm gì?"

Hắn bĩu môi, nghiêng tức nói: "Bởi vì tay ta dơ, ta sợ đụng tới quần áo sạch sẽ của tỷ tỷ, cho nên bắt tay ra sau lưng."

Một khắc kia, Kỳ Vân Thư có chút kinh ngạc!

Một kẻ ngu ngốc, tổ chất còn cao hơn so với người Kỳ gia, thật sự là lãng phí đầu óc của bọn họ!

Nàng cười cười, gợn tay lên phía trước, nói: "Người xem, tay của ta cũng không phải rất sạch, hơn nữa ta cũng không chê người dơ, cho nên người không cần đặt tay phía sau lưng."

"Thật vậy chăng?"

"Đương nhiên là sự thật."

Lúc này Vệ Dịch mới đưa bàn tay ra.

Kỳ Vân Thư nhìn thấy trên ống tay áo của hắn đã bị Kỳ Nguyên Chức làm dơ, không khỏi nhàu mảy, lấy khăn tay ra, lau cho hắn.

"Vệ Dịch, người phải nhớ kỹ, không ai có thể khi dễ người, nếu có người dám làm như vậy, người nhất định không thể nhẫn nhịn, mình bạch sao?" Nàng vừa lau ống tay áo cho hắn, vừa nói.

Nhưng, Vệ Dịch không hiểu!

"Nương nói, bởi vì đầu óc ta không tốt, cho nên không thể cãi nhau với người khác, nếu không người mất mát sẽ là ta."

"Vậy hiện tại chẳng lẽ người sẽ không ăn một hay sao?"

"....." Vệ Dịch không trả lời được.

Kỳ Vân Thư tiếp tục nói: "Người không cãi nhau với người khác, người khác cũng sẽ khi dễ người, vậy vì sao không cãi nhau cùng hắn? Có lẽ như vậy, người khác sẽ sợ người."

Biết đầu óc Vệ Dịch khẳng định không tốt, tất nhiên sẽ không hiểu rõ những lời nàng nói, đơn giản thờ dài một tiếng.

Nàng nói tiếp: "Thôi, nói nhiều như thế người cũng sẽ không hiểu được."

Đúng vậy, Vệ Dịch đích xác là không hiểu rõ.

Nhưng hắn lại đột nhiên chuyển sang chuyện khác, hỏi: "Tỷ tỷ, nương ta hôm nay mang ta tới đây để cầu hôn, ta muốn cưới vợ, người biết không?"

Kỳ Vân Thư đang giúp hắn lau ống tay áo đột nhiên dừng lại.

Nàng đương nhiên biết, không chỉ có biết, hơn nữa nương từ kia, chính là nàng!

Kỳ Vân Thư đặt khăn tay vào trong tay Vệ Dịch, hỏi hắn: "Người rất muốn thành thân sao?"

Vệ Dịch gật đầu: "Muốn, nương nói, sau khi thành thân, sẽ có rất nhiều tiểu Vệ Dịch, nếu thế tất cả bọn họ đều chơi cùng ta."

Tiểu Vệ Dịch?

Trán Kỳ Vân Thư lập tức đen tối!

Nương người nói vậy thật sao!

"Vệ Dịch, nương người nói sai rồi, nếu như người thành thần, nương từ người sẽ khi dễ người mỗi ngày, không cho người ngủ, không cho người ăn cơm, cũng không cho người chơi. Hơn nữa, nếu nàng không vui, còn sẽ ném người vào ao nuôi cá."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Chương 30: Một Con Mèo Dễ Thương

Lại nghe nói rằng mình sẽ bị biến thành thức ăn cho cá, Vệ Dịch sợ tới mức ngán ra!

Sau đó, lui lại mấy bước, điên cuồng lắc đầu: "Đừng, đừng biến ta thành thức ăn cho cá, thật ta không thể ăn."

Kỷ Vân Thư bước một bước lại gần về phía hắn, thần sắc nghiêm túc, tiếp tục hù dọa hắn.

"Nương từ của người không chỉ sẽ ném người vào ao cho cá ăn, còn sẽ nhốt người vào trong phòng tối, bên trong đầy rắn còn trùng chuột kiến, chúng sẽ lên đến trên người của người, chui vào trong quần áo người, và sẽ cắn ngón tay người"

Sau khi những lời này được thốt ra, Vệ Dịch lập tức ôm đầu và ngồi xồm trên mặt đất, trong miệng la lớn: "Ta không muốn bị nhốt vào trong phòng tối, ta không thích rắn còn trùng chuột kiến, đừng nhốt ta vào trong đó"

Kỷ Vân Thư không đành lòng, nhưng vẫn cắn răng tiếp tục.

"Vệ Dịch, nếu người không muốn bị ném vào ao nuôi cá, không muốn bị nhốt vào trong phòng tối, như vậy, người phải nói với nương người, người không muốn cưới vợ."

Vệ Dịch lúc này mới ngẩng đầu lên, một đôi mắt màu đen nhuộm đầy nghi ngờ.

"Không cưới vợ thì ta sẽ không bị ném vào ao nuôi cá?"

"Đừng."

"Vậy ta sẽ không cưới vợ, không cưới vợ."

Vệ Dịch đứng dậy, nói liên tiếp.

Điều kể của Kỷ Vân Thư xem như có hiệu quả!

Tuy nhiên, dùng phương pháp như vậy để hù dọa hắn, trong lòng nàng vẫn có chút ngại ngùng. sửa lại biểu tình nghiêm túc vừa rồi, một lần nữa lộ ra tươi cười của đại tỷ tỷ.

"Nương người hiện tại đang ở tiền sảnh phía trước, nếu bây giờ người không đi nói, sẽ quá trễ."

Không biết, còn tưởng rằng Kỷ Vân Thư có *nhân cách phân liệt!* (*Hội chứng đa nhân cách*)

Một người giống như trong khoảnh khắc đã khoác lên một tấm da sói, một lúc khác lại dịu dàng như nước, đến nỗi khiến cho người khác nóng lên.

Vệ Dịch gật đầu mà không suy nghĩ nhiều, luống cuống một chút, lúc này mới cất bước đi về tiền sảnh phía trước.

Nương từ sẽ đem mình nuôi cá, không thể được, không thể được!

Sau lưng, Kỷ Vân Thư không nhận được che miệng cười.

Vệ Dịch này, trêu đùa hắn thật đúng là rất buồn cười!

"Thật sự là một ngốc tử, như vậy mà cũng tin."

Một giọng nói sắc bén đột nhiên truyền tới từ sau lưng.

Kỷ Vân Thư xoay người thì nhìn thấy Kỷ Mộ Thanh mang đôi giày gấm thêu hoa, chầm phượng vờn mây, tàn bộ đi tới.

"Kỷ Vân Thư, ngốc tử kia dù sao cũng là tướng công tương lai của người, người cho rằng người hù dọa hắn như vậy, sẽ không cần phải gả cho hắn hay sao?"

"Tỷ tỷ không phải ở trong tiền sảnh hay sao? Vì sao lại đột nhiên chạy tới nơi này? Còn nhân hạ thoải mái nghe lên người khác nói chuyện." Kỷ Vân Thư giọng điệu bình thản.

"Ta không phải nghe lên." Kỷ Mộ Thanh nâng cằm lên, cười lạnh một tiếng: "Ta là đường hoàng mà nghe được."

Kỷ Vân Thư xuyên qua đến nơi đây, người bội phục nhất, không phải là anh hùng vĩ nhân, càng không phải là danh nhân thiên cổ.

Mà là người có chứng tự đại nghiêm trọng. Kỷ Mộ Thanh!

"Tỷ tỷ nếu như đã nghe được, nếu muốn đi nói cho cha, muội muội cũng sẽ không ngăn cản." Kỷ Vân Thư nói.

Tựa hồ chọc trống tính toán của Kỷ Mộ Thanh, nàng ta có chút tức giận: "Người thật sự không sợ ta sẽ nói cho cha? Nếu như để cha biết người đã khuyến khích ngốc tử kia từ hôn, cha không thể không đánh chết người."

"Muội muội da dày thịt béo, có thể chịu được mấy roi."

"Người quá thực..." Kỷ Mộ Thanh tức giận đến nỗi vùng ồng tay áo, sự đoan trang giả tạo trên mặt cũng bắt đầu sụp đổ, tức giận nói: "Tam đệ nói không sai, loại con hoang giống như người, chỉ xứng đáng bị ngốc tử đập hư."

Bỗng chốc, sắc mặt Kỷ Vân Thư trầm xuống.

"Lời tỷ tỷ nói, luôn giống như súng máy quét loạn xạ, họa là từ miệng mà ra, bốn chữ này, tỷ tỷ chắc là hiểu rõ."

Súng máy? Đó là vật gì?

Kỷ Mộ Thanh không có thời gian cần nhắc điều này, lập tức tức giận.

"Người là vật gì? Ta là trưởng nữ Kỷ gia, ta muốn làm gì thì làm, muốn nói gì thì nói, mà người chỉ là một đứa con hoang do một bà mẹ phong trần sinh ra, cũng xứng đáng giáo huấn ta?"

Ngay lập tức, Kỷ Vân Thư duỗi tay lên và nắm lấy cổ tay trắng nõn của nàng ta, hai mắt cháy lên như thời tiết tháng tám, mũi nhọn như châm, hung hăng đâm về phía Kỷ Mộ Thanh.

Kỷ Mộ Thanh sợ tới mức bắt đầu run lên!

"Người muốn làm gì?"

"Những gì người từng nói với ta trong quá khứ ta không quan tâm, đoạt đồ vật của ta, ta cũng sẽ quên nó. Nhưng nếu như người dám nói về nương ta, ta sẽ không bỏ qua. Nếu còn xảy ra lần nữa, muội muội không thể cam đoan bàn tay này của tỷ còn có thể đánh đập về tranh hay không!"

Nếu một con hổ không thể hiện được sức mạnh của nó, người sẽ nghĩ nó là một con mèo bị bệnh*!

*Note: Nguyên văn: 老虎不发威，你当老子是病猫啊! If a tiger doesn't show its might, you will think it's a sick cat! {Dịch: Emily Ton}

"Ách"

Đây là lần đầu tiên Kỷ Mộ Thanh nhìn thấy Kỷ Vân Thư tức giận như thế, đầy lòng suy yếu, yết hầu tắc nghẽn, cũng không nói ra được lời nào.

Nhìn thấy đáy mắt thất thổ của Kỷ Mộ Thanh, lực trên tay của Kỷ Vân Thư lúc này mới dần dần dịu bớt.

Nàng tiếp tục nói: "Muội muội dù sao cũng là mệnh tiện, kém xa với tỷ tỷ tôn quý, nhưng không ngại kéo theo tỷ tỷ cùng nhau đi Diêm Vương diện một chuyện."

Đấy là muốn cùng nhau chết!

Kỷ Mộ Thanh lúc này mới thật sự sợ, dùng sức vặn vẹo cổ tay muốn tránh thoát trói buộc của Kỷ Vân Thư, nhưng sức lực yếu như vậy nên không thể lay chuyển.

Cho đến khi Kỷ Vân Thư ném tay nài ta ra.

"Kỷ Vân Thư, người thật to gan, người cũng dám đối xử với ta như vậy? Ta chính là thái tử phi."

Kỷ Mộ Thanh ôm tay thật lớn, nhưng hai chân vẫn rất thức thời dịch về phía sau, sợ Kỷ Vân Thư sẽ lại nắm lấy tay nài ta.

"Vậy thì chờ khi tỷ tỷ lên làm thái tử phi, lại đến đây luận về tội danh muội muội."

Dứt lời, Kỷ Vân Thư quăng một ánh mắt lạnh lùng về phía nài ta, xoay người, rồi đi.

Chi còn lại Kỷ Mộ Thanh dậm chân tại chỗ, không thể nghĩ ngờ là nài ta đã bị đánh một cái bạt tai, mắt hết một mũi!

Trong khi đó, ở trên một hành lang gấp khúc cách đó không xa, một đôi mắt đáng yêu như hoa đào mùa xuân đã thu hết toàn bộ một màn kia vào trong đáy mắt.

Đó là một nữ tử khoác trên mình một chiếc khăn lụa màu cam, búi tóc Lưu Vân, khuôn mặt thanh tú và xinh đẹp tựa như ánh mắt của nài.

Nếu nhìn kỹ, có thể phân biệt ngay giữa trán nữ tử có một nốt ruồi đỏ, giống như Đại Ngọc*, một vẻ đẹp với vẻ ngoài ồm ỷu.

(*Đại Ngọc: nhân vật nữ trong truyện Hồng Lâu Mộng)

Tuy nhiên, đó là một con ma óm!

Nghe đồn rằng, Kỷ phi có một vị mỹ nhân đẹp như thiên tiên, sinh ra với một màu đỏ đẹp, giống như hoa dâm bụt nổi trên mặt nước, thanh tú động lòng người, chỉ cần một ánh mắt, đều giống như linh hồn Bao Tự, Ly Cơ*.

(*Giải thích: Bao Tự là vương hậu thứ hai của Chu U vương, là nữ nhân đẹp nhất trong triều đại Tây Chu; Ly Cơ là một phi tần của Tấn Hiến công thời Xuân Thu, là nguyên nhân dẫn đến cuộc tranh giành ngôi vị quân chủ nước Tấn sau khi Hiến công qua đời, được gọi là Ly Cơ chi loạn (丽姬之乱))

Người này, đúng là Nhị tiểu thư Kỷ phi, Kỷ Uyển Hân (纪婉欣).

Nàng nắm chặt khăn tay màu trắng trong tay, che khuất môi mỏng nhợt nhạt, ho nhẹ.

Nhà đầu bên cạnh lo lắng nói: "Tiểu thư, không việc gì chứ?."

"Cả ngày chỉ ở trong phòng, thần minh đều có chút mệt mỏi, cũng không hề biết đến, bên ngoài tuyết đã rơi xuống một tầng thật dày." Kỷ Uyển Hân thở dài.

"Thần thể tiểu thư ồm ỷu, hay là vẫn nên đi về trước đi. Nó tỷ lo lắng"

"Không sao."

Trong khi nói chuyện, Kỷ Uyển Hân nhìn Kỷ Mộ Thanh nơi xa, đại tỷ ngao mạn kia của nài, bởi vì trong lòng tức giận, đang dùng chân dẫm đá vào trong tuyết.

"Tỷ tỷ hôm nay đã ăn một với Vân Thư, chắc là sẽ không bỏ qua, Vân Thư thật là đáng thương." Kỷ Uyển Hân vốn có khuôn mặt ấm áp và yếu đuối, giờ phút này lại mang theo thương tiếc đối với Kỷ Vân Thư, ngược lại khiến nó hiện lên vẻ đẹp bệnh hoạn.

Toàn bộ Kỷ phi, có lẽ cũng chỉ có Kỷ Uyển Hân đối đãi tốt nhất với Kỷ Vân Thư.

Nhà đầu cũng nhìn liếc mắt nhìn Kỷ Mộ Thanh một cái, hừ một tiếng: "Đại tiểu thư ý mình là đích nữ, từ trước đến nay đều thích khi dễ người, vừa rồi xứng đáng bị Tam tiểu thư giáo huấn."

Khóe miệng Kỷ Uyển Hân nổi lên một nụ cười đầy thâm ý, thờ hờn hờn, nói.

"Ngay cả một con mèo dễ thương, sau một thời gian dài, cũng sẽ mọc ra móng vuốt!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Chương 31: Người Đã Tới Chậm

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Kỷ Vân Thư trở lại sân, tháo hết trăm ngọc trai trên đầu, rửa hết toàn bộ bột phấn trên mặt.

Loan Nhi đứng nhìn ở một bên, hỏi: "Tiểu thư, người Vệ phi đã đi rồi sao?"

"Không biết." Nàng nhìn hình ảnh phản chiếu trong gương đồng, tháo xuống bóng tai lưu li.

"Vậy hiện tại tiểu thư lại muốn thay đồ và đi ra ngoài hay sao?"

"Không phải." Kỷ Vân Thư quay lại.

"Vậy ngài định làm gì?"

"Ngủ."

Nàng rất buồn ngủ. Nàng đã chiến đấu chống lại mí mắt, đỡ hết tất cả những vật linh tinh vụn vặt từ trên người xuống, đi vào trong phòng, lập tức ngã đầu và chui vào trong chăn ấm ổ, xoay người ngủ.

Chỉ sợ sét đánh cũng sẽ bắt động!

Loan Nhi hơi bị kinh ngạc, đứng ngốc một hồi, sau đó nhanh chóng chuyển lỗ sườn qua mép giường, lại ném hai khối than vào bên trong, sợ tiểu thư nhà mình bị lạnh.

Giấc ngủ của Kỷ Vân Thư, trực tiếp kéo dài tới buổi tối.

Khi nài mở mắt ra, bầu trời bên ngoài đã được bao phủ trong bóng tối. Nàng đứng dậy khỏi giường, thay một thân nam trang sạch sẽ, sau đó búi một đầu tóc đen nhánh và quấn vào dưới mũ.

Loan Nhi tiến vào từ bên ngoài, trong tay ôm một cái hộp lớn rất đẹp, mở hộp đầy đầu.

"Tiểu thư, ngài đã tỉnh."

"Cái gì vậy?" Kỷ Vân Thư hỏi.

"Là lão gia đưa qua đây, nói là quà cưới của Vệ phi đưa tới, để lại cho tiểu thư một ít."

Kỷ Vân Thư cười trở trêu, thật đúng là hào phóng!

Loan Nhi đặt mọi thứ vào trong phòng, sau đó quay lại giống như mang theo bí mật gì, về mặt thần bí nhìn Kỷ Vân Thư, nói.

"Tiểu thư, ngài thử đoán xem, vừa rồi ta nghe được điều gì?"

"Không muốn đoán, người nói thẳng ra đi." Kỷ Vân Thư rất có hứng thú khi mở ra tất cả những hộp giấu mình vừa nhận được. Nếu đó không phải là đồ sứ thì chính là là được liệu.

Loan Nhi nói: "Tiểu thư, khi ta vừa đến viện phía trước, nghe các nàng Bảo Ngọc đang nói, công tử Vệ gia không muốn cưới vợ, còn nói gì đó giống như là nương tử sẽ ném hán vào ao nuôi cá, nói những lời kỳ quái một hồi, sau đó quyết tâm lời kéo Vệ phu nhân trở về."

"Ngà? Phải không?"

Kỷ Vân Thư giả vờ ngu ngốc! Tiếp tục đi mở hộp gấm.

Loan Nhi cũng tiếp tục nói: "Các nàng Bảo Ngọc còn nói, lúc ấy sắc mặt Vệ lão gia và Vệ phu nhân đều chuyển thành màu xanh, dường như còn ra tay tát Vệ công tử một cái, lúc ấy mới khiến hán ngừng nói."

Nói cách khác, việc hôn nhân này, không phải là Vệ Dịch muốn cưới, mà là Vệ phu muốn sắp đặt đứa con dâu này rồi.

Rốt cuộc, nói dối tông đường, vẫn rất quan trọng.

"Theo ta thì Vệ công tử, căn bản là không xứng với tiểu thư ngài, dù nói thế nào, hán..... vẫn là một ngốc tử." Giọng nói của nàng ấy càng ngày càng rõ ràng hơn, nắm lại nắm tay và đấm một đấm vào trong không khí.

Bộ dáng tức giận kia Kỷ Vân Thư xem ở trong mắt, thật sự là rất buồn cười.

Còn có chút đáng yêu.

"Ta còn không đề bụng, người đề ý làm gì?" Kỷ Vân Thư thu hẹp mắt lại và liếc nhìn Loan Nhi một cái.

"Nô tỳ cảm thấy đáng tiếc cho tiểu thư, dựa vào cái gì mà lão gia lại gả ngài cho ngốc tử Vệ gia, mà đại tiểu thư lại là....." Ba chữ Thái tử phi còn chưa kịp nói ra.

"Được rồi, đừng làm miệng."

Dù sao thì Kỷ Vân Thư cũng không có khả năng gả.

Vào lúc này, nàng đang lục lọi một loại được liệu ở trong một cái hộp gấm.

Thiên Quỷ Tử. (天葵子)

Đây là một loại mặt hàng rất phổ biến trong thời hiện đại.

Kỷ Vân Thư ngẫu nhiên xem qua một hồi.

"Không nghĩ tới sẽ có cái này." Nàng vui mừng, lấy Thiên Quỷ Tử ra, nhìn nhìn dưới ánh sáng ngọn nến.

Bên ngoài có màu vàng cam nhạt, bên trong là màu cam đỏ, ản, hàng thượng đẳng.

"Tiểu thư, đây là cái gì?" Loan Nhi đến gần.

"Cái này gọi là Thiên Quỷ Tử, sau khi nghiền nó ra, thêm rượu trắng cùng với đường đỏ, bôi nó lên vết thương bằng dao, có thể giúp loại bỏ vết sẹo."

"Thật tuyệt vời!" Loan Nhi kinh hô.

Kỷ Vân Thư một lần nữa thả Thiên Quỷ Tử vào trong hộp, đẩy nắp lại, đưa cho Loan Nhi: "Người hãy ngâm Thiên Quỷ Tử vào trong nước một buổi tối, hiệu quả sẽ càng tốt hơn, ngày mai ta muốn đi Chu phủ."

"Tiểu thư đi Chu phủ làm gì?"

"Trên mặt quần giả Chu gia bị thương bởi vết dao, hôm nay có Quỷ Tử đến, vừa lúc."

Vừa nghe những lời đó, Loan Nhi có chút nóng nảy, "Dược liệu tốt như thế, tiểu thư lại tính toán tặng người?"

Kỷ Vân Thư trừng mắt liếc nhìn nàng ta một cái, "Như thế nào? Người rất muốn nhận một vết thương bằng dao? Hay là người hy vọng ta bị thương một dao? Sau đó mới đem dược này dùng ở trên người chúng ta?"

"Không phải, nô tỳ không có ý này, chỉ là dược liệu này kỳ hiệu như thế, nô tỳ chỉ là cảm thấy đáng tiếc."

"Tiểu nha đầu, đừng tiếc." Nàng vươn ngón tay ra và nhẹ nhàng búng lên trán Loan Nhi, nói tiếp, "Hiện tại ta đi ra ngoài một chuyến, có lẽ tối nay sẽ về muộn."

Loan Nhi lúc này mới kinh ngạc phát giác ra tiểu thư nhà mình đã thay nam trang, gãi gãi đầu, "Chẳng lẽ trong nhà môn lại có việc?"

"Àn." Kỷ Vân Thư trả lời mơ hồ.

Thu thập xong mọi thứ, lấy chiếc đèn lồng, lặng lẽ rời khỏi Ký phủ, đi về hướng nghĩa trang.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Nghĩa trang Cẩm Giang nằm ở bên trong thành, cụ thể hơn, là nằm ở phía Tây thành. Đi từ Ký phủ qua đó, Kỷ Vân Thư phải đi bộ mất một khoảng thời gian cần thiết để pha một chén trà nhỏ.

Vào mùa đông, giờ Dậu (5-7h tối), trời tối cực kỳ nhanh.

Nghĩa trang giống như một cái miếu đồ nát, ban đêm gió lạnh thổi qua, hiện ra bầu không khí tối tăm quỷ dị. Những cánh cửa và cửa sổ rơi xuống phát ra từng đợt tiếng vang ọp ọp, ghê rợn quấy nhiễu tâm người. Hơn nữa, âm thanh xào xạc của lá cây xung quanh, càng có vẻ khùng khiếp vạn phần.

Bên ngoài cửa nghĩa trang có một chiếc đèn lồng màu đỏ, phản chiếu cánh cửa rách nát trông phá lệ cổ xưa.

Cũng may, Kỷ Vân Thư không phải là lần đầu tiên tới đây muộn thế này, may mắn hơn nữa, nàng không sợ nơi này.

Lá gan này, đã được huấn luyện khi nàng còn là khảo cổ học!

Đẩy cửa đi vào, tới trong đại viện rồi, Kỷ Vân Thư treo đèn lồng trong tay ở trên một cái gác thấp bé một bên, vỗ nhẹ phui bụi ở trên quần áo.

Phúc bá đang trông giữ nghĩa trang vừa lúc cầm một số thẻ hương đi ra từ bên trong, thất lung gò bó, một thân áo tang đầy lỗ vá, đội một cái mũ bố đã ố vàng.

Nhìn thấy Kỷ Vân Thư đi tới, cũng không kinh ngạc.

"Kỷ tiên sinh, vị công tử kia đã chờ người rất lâu bên trong."

Đáng đời!

Ai bảo hán đến sớm, hiện tại rõ ràng mới đến giờ Dậu.

Nàng gạt gạt đầu, đi đến bên cạnh Phúc bá, tiếp nhận mấy thẻ hương trong tay lão, sau đó bái bái chung quanh, rồi mới cắm các thẻ hương vào trong khe hở một bộ quan tài bên cạnh.

"Phúc bá, người hãy nghỉ ngơi sớm một chút đi."

"Không vội, còn có vài vị lão bằng hữu vẫn chưa ăn cơm."

Cái gọi là lão bằng hữu, bất quá là một số thi thể không có người đến lĩnh nhận mà thôi, đặt ở nghĩa trang, sáng trưa chiều Phúc bá đều thấp ba nén hương, tuyệt đối không hề qua loa.

"Ta đây không quấy rầy người." Kỷ Vân Thư cúi thấp đầu, lập tức đi vào nhà.

Ngay khi nàng bước vào, lập tức nhìn thấy Cảnh Dung đang đứng trước một số bài vị, ánh mắt nhìn chăm chăm vào những bài vị đó, sắc mặt ngưng trọng, không biết đang suy nghĩ gì.

Bởi vì quá mức chuyên chú, cho nên khi Kỷ Vân Thư đi đến bên cạnh, hán cũng không hề phát hiện ra.

"Người trên bài vị này, Vương gia nhận biết một trong số đó?"

Giọng nói cắt đứt suy nghĩ của Cảnh Dung, hán nhu mày, nghiêng mắt nhìn về phía Kỷ Vân Thư.

"Trên đường phát sinh sự tình gì?"

Ấn?

Ký Vân Thư lắc đầu.

"Chân người có vấn đề?"

Ký Vân Thư nhìn nhìn chân mình, ngoài dính chút bùn ra, không có điều gì khác thường.

Cho nên nàng vẫn lắc đầu.

"Người đã tới chậm." Cảnh Dung quyết đoán đưa ra kết luận.

Hỗn đản!

Chết tiệt!

Hết Chương 31

Note: Ad vừa phát hiện ra truyện này có truyện tranh. Link của truyện tranh đây nhé, bạn nào có hứng thì dịch truyện tranh:

+ m.cn233.com/chapterlist/5565

Bạn đang đọc truyện Nữ Ngã Tác Họa Cốt được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Chương 32: Mùi Thịt Lợn Viên

Note:

Truyện được dịch từ một trang web của TQ.

Đã gửi email xin phép dịch.

Đây là một số thông tin từ trang web đang dịch:

+ Tác phẩm "Nữ ngã tác họa cổ" của tác giả Li Đa Ô được dân mạng đưa lên miễn phí để độc giả có thể thưởng thức.

+ Đây là một tác phẩm xuất sắc của Li Đa Ô. Được công khai đưa lên mạng, vì thế nhận được đánh giá rất cao từ cư dân mạng...

*****

Edit & Dịch: Emily Ton.

Vì sao nàng bỗng chợt nhớ ra, trong tiểu thuyết những vị Vương gia đều luôn lạnh lùng kiêu ngạo và cô độc, người sống chó gấu, hoàn mỹ như vàng không phải hay sao?

Nhưng hiện tại..... đúng là một sự gian lận!

Kỷ Vân Thư nhiều lần đã bị những tiết mục của hắc lâm cho á khẩu không trả lời được, chỉ có thể thừa nhận thất bại.

"Tiểu nhân chân ngắn, vì thế nên đến chậm, hy vọng Vương gia không trách tội."

"Bỏn vương thích những người nhận ra lỗi của họ, nhưng hãy nhớ kỹ, không có lần sau, bỏn vương không thích chờ đợi."

Hắc nương lông mày, trông khá bất mắt.

Kỷ Vân Thư không muốn tranh luận, nói về chủ đề chính: "Vậy không nên chậm trễ thời gian, tiểu nhân sẽ đi nhìn xem thi thể trước."

"Nằm ở bên kia."

Cảnh Dung dùng cảm để chỉ cách đó không xa, có năm cỗ thi thể được dùng vải bố trắng phủ lên trên.

Kỷ Vân Thư nhìn lướt qua, lại nhìn nhìn Cảnh Dung, nói: "Thỉnh Vương gia mở miệng."

"Cái gì?"

"Mở miệng."

"Vì sao?"

Dài dòng thế!

Kỷ Vân Thư đơn giản vươn năm ngón tay nhỏ dài, nhón mũi chân, nắm hai má hắc, một bàn tay khác lấy ra một vật nhỏ ở bên hông mình, nhanh chóng nhét vào trong miệng của hắc, sau đó buông tay.

Động tác rất rất rành mạch lưu loát, có thể nói là rất hoàn hảo!

Cảnh Dung đột nhiên bị nhét vật vào trong miệng, về mặt ngây ngốc, mãi đến khi trên đầu lưỡi truyền đến từng đợt cảm giác nóng bỏng tê dại, mới kinh ngạc hỏi phục lại.

"Người..... người cho bỏn Vương ăn gì vậy?" Hắc rất lo lắng hỏi.

Không phải là độc, đúng không?

Rốt cuộc, tiểu thư sinh này có thể làm bất cứ điều gì.

Nhưng Kỷ Vân Thư lại thờ ơ liếc mắt nhìn hắc: "Đừng lo lắng, đó chỉ là gừng."

"Gừng? Sao người lại cho bỏn Vương ăn gừng? Gừng sao lại khiến đầu lưỡi tê liệt vậy?"

"Gừng ngâm với dầu vừng." Trong khi nói chuyện, nàng đã đi về phía năm cỗ thi thể kia, không nặng không nhẹ nói: "Không phải Vương gia cũng ngửi thấy mùi từ thi sao? Một lát gừng ngâm dầu mè có thể khiến ngài cảm thấy dễ chịu hơn, hoặc là, Vương gia có thể đi ra ngoài."

"Người xem bỏn Vương là kẻ hèn nhất như bọn chuột nhất thế hay sao?"

"Tiểu nhân không dám."

Nàng đã xốc một tấm vải bố trắng trên một thi thể lên, lại chuyển ánh mắt liếc nhìn Cảnh Dung một cái, khoe miệng nhuộm một chút tầu chọc.

"Mấy thi thể này có mùi hôi thối còn nghiêm trọng hơn nhiều so với tiểu thư Chu gia, còn mang theo mùi máu tươi, mùi cháy và mùi thịt nướng chín, giống như..... mùi thịt heo viên mà Vương gia vừa mới ăn."

Ngay lập tức Cảnh Dung cảm thấy dạ dày quay cuồng một trận, cảm giác ghê tởm kéo dài từ bụng thẳng đến cổ họng, khiến cả khuôn mặt hắc đều biến đổi.

Hắc dám cá cược rằng, tiểu thư sinh này, chính là đang cố ý!

"Người..... sao người biết bỏn Vương ăn đã ăn thịt heo viên?"

Kỷ Vân Thư nhướn mày giải thích: "Chỉ có thịt heo viên Quảng Phúc Lâu mới dùng lửa than nướng trong nửa canh giờ (1h). Vì thế nên thịt mới mềm mà không lỏng, sau đó lại dùng xương để nấu thành nước sốt. Hòn nửa lại được trộn với các loại thảo mộc, gia vị, thế nên nước sốt rất tươi mà không bị nhòe, màu sắc sẽ có màu đỏ. Nếu như bị dính ở trên gấm vóc thượng đẳng, màu của nước sốt không những sẽ không lan ra, mà còn sẽ ngấm lên một tầng mỏng trên đó, thật giống như một chỗ trên cổ áo Vương gia."

"Ách?"

Cảnh Dung đang chịu đựng buồn nôn khó chịu, theo bản năng cúi đầu nhìn về phía trên cổ áo của mình, lại dùng tay một sờ lên, quả nhiên, nước sốt thịt viên không hề tàn ra hay mờ đi, vẫn nằm trên đó.

"Người là đầu bếp?"

"Không phải."

"Vậy sao người biết nhiều như thế?"

"Nghe khuất cái nói trên góc phố." Nàng không tâm không phổi trả lời.

Người đang chơi đùa ta sao? Khuất cái trên đường có thể ăn được thịt heo viên ở Quảng Phúc Lâu sao?

Cảnh Dung cảm giác bộ não của mình đã hoàn toàn đạt đến giới hạn của nó, sau khi gặp Kỷ Vân Thư, cả người hắc đều luôn phải tắt máy và khởi động lại.

Điều đó không nhất thiết thì tốt!

Nhưng đây lại là sự thật, Kỷ Vân Thư thật sự đã nghe khuất cái ven đường nói vậy.

Khi nào hắc gần như sụp đổ, Cảnh Dung đột nhiên phán ra một câu: "Vật thì hãy chờ người tra xon án của bỏn Vương, bỏn Vương sẽ mang người đi ăn."

Đột nhiên, ngoài cửa bỗng nhiên thổi vào một luồng gió lạnh, tựa hồ như thổi trúng vào trên nắp quan tài khiến nó lung lay.

A uy, hai vị, nơi này là nghĩa trang, chung quanh nếu không phải là thi thể thì chính là bài vị đuốc hương. Hai người các người lại thảo luận về hương vị thịt viên, không phải là khiến cho quý chết thất vọng vì đói hay sao?

"Vậy tiểu nhân tạ Vương gia trước."

Kỷ Vân Thư trả lời hắc một câu, kéo tấm vải bố màu trắng xốc lên, da thịt xác chết bị cháy ban đầu sưng to đã trở nên co lại, dán chặt ở trên xương cốt, lộ ra khung xương rất rõ ràng.

Chung quanh còn có một bề máu loãng, nhìn kỹ, chính là chảy ra từ trong thân thể của xác chết.

Nơi thối người nhất, đó là vùng bụng bị phơi bày của người chết. Bởi vì khi Ngổ tác nghiệm thi, bụng đã bị mổ ra, thi thể bị đào lên, lại dùng sợi dây câu cá thò rập dề khâu và lại, nhưng rõ ràng là quá lớn và quá rộng, vị trí mất rốn còn lộ ra một nửa đoạn ruột non.

Cảnh Dung đi đến bên cạnh nạng, nhìn mũi lại, quả nhiên không ngửi được mùi xác chết, vì thể nghiệm tức hời: "Như thế nào, tra ra gì không?"

"Khó."

"Ý người là gì?"

Ký Vân Thư chăm chú một chút, đáp: "Nếu Vương gia muốn biết hung thủ là ai, vậy thì tiểu nhân đành bất lực. Tiểu nhân chỉ có thể căn cứ vào tình trạng của thi thể và phán đoán ra nguyên nhân vì sao lại chết, và người giết hẳn có đặc điểm như thế nào mà thôi."

Cảnh Dung nhướng cao lông mày.

Nàng lại tiếp tục nói: "Năm cổ thi thể này, đầu tiên đã đánh nhau rất kịch liệt với người khác, rồi sau đó mới trúng độc bỏ mình. Có thể đoán rằng, hung thủ chính là muốn đẩy bọn họ vào chỗ chết, nếu như tiểu nhân đoán không sai, mục đích cuối cùng, hẳn vì Vương gia mà tới."

Cảnh Dung cũng không kinh ngạc, trong lòng đã sớm hoài nghi, khóe mắt nheo lại cho đến khi chúng mừng như một sự chi, tâm tư quý quyết khiến người rất khó suy đoán.

Nhìn thấy hẳn như vậy, Ký Vân Thư đã hiểu.

"Xem ra Vương gia sớm đã biết hung thủ là ai, vậy vì sao còn muốn tiểu nhân tới đây nghiệm thi?"

"Bỏ vương không biết." Hắn trả lời chắc chắn, nói: "Chỉ là mơ hồ cảm thấy, có người đang cố tình ngăn cản bản Vương hồi kinh, nhưng hẳn là người phương nào? Bản Vương không thể nào biết được."

Cảnh Dung nghiệm tức như thế, trong suy tư trầm mặc, gương mặt đã được đánh bóng đến nổi thấp phản tuần mỹ, tản ra sự ổn định của nam nhân từ trong xương cốt, giống như viên ngọc được điêu khắc hoàn mỹ.

Trong lúc nhất thời khiến Ký Vân Thư không dời được mắt!

Cho đến khi cảnh tượng này bị Cảnh Dung bắt được, con người hẳn đảo qua: "Trên mặt bản Vương có dính vết bẩn hay sao?"

Ký Vân Thư chuyển ánh mắt, sợ chính bản thân mình.

Hắn là Vương gia cao cao tại thượng, hỗn đản chanh chua, mình chính là người vô dụng, cũng chướng mắt hẳn!

Ánh mắt nhanh chóng nhìn đi chỗ khác, nàng nói: "Vương gia không nhìn ta, làm sao biết được ta đang nhìn ngài."

"Miệng lưỡi thật là sắc bén."

Cảnh Dung cố giữ một hơi, mặt mày vẫn cau có như cũ: "Không phải tiên sinh đã nói, có thể giúp ta tìm ra đặc điểm của hung thủ hay sao? Vậy còn không làm việc đi?"

Không còn lựa chọn nào khác!

Ký Vân Thư khéo léo lấy một túi đồ trên bàn cách đó không xa, sau đó mở ra ở bên cạnh thi thể, nguyên lai là cái bọc nhỏ, bên trong cắm những dao nhỏ đầy đủ các loại kiểu dáng.

"Những thứ này là của người?"

"Àn, đôi khi gặp phải chủ sự khó chơi, đêm hôm khuya khoác bọn họ sẽ đột nhiên kêu người tới giữa trang, không có lựa chọn nào khác, đành phải đem đồ vật tới nơi này, miễn cho khi vội vàng mà quên mang theo."

Cảnh Dung run rẩy một cái, *chủ sự khó chơi*, hẳn cũng ở trong đó!

Trong khi Ký Vân Thư đang nói, đã chọn một con dao, nâng cầm của thi thể lên, cắt vào trên cổ.

Bởi vì thi thể đã bị đốt cháy, thời điểm khi cổ bị cắt ra, máu chảy ra không nhiều lắm, chỉ nghe thấy âm thanh nổ tung giòn dã vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Chương 33: Nấu Canh Xương Sườn

Note: Bụng yếu không nên đọc!

Cổ họng của thi thể bị cắt ra, bắt đầu tản ra mùi hôi thối ghê tởm của da cháy hoà lại cùng với máu loãng.

Cảnh Dung tiếp tục cau mày, im lặng.

Ký Vân Thư bình tĩnh để dao nhỏ qua một bên, sau đó dùng hai tay mở rộng vết cắt trên cổ thi thể, dùng sức trên năm ngón tay, nâng mạnh mẽ bề gây một đốt xương cổ.

Khi lấy nó ra khỏi cơ thể, vẫn còn dính mạch máu, vì thế có máu loãng sền sệt chảy ra.

Bởi vì không mang bao tay, đôi tay của Ký Vân Thư giờ phút này dính đầy máu tươi, nhưng nàng lại giống như đang thưởng thức một món đồ chơi, lật qua lật lại nhìn xem đốt xương cổ.

Hoàn toàn không cảm thấy ghê tởm!

Cảnh Dung bên cạnh, đã không cách nào hình dung cảm thụ của mình lúc này.

Trên chiến trường, hẳn từng giết vô số người. Hai bàn tay đã nhuộm đầy máu của hơn một vạn vong hồn, từ thi khắp nơi, nhưng hẳn ngay cả một cái nháy mắt cũng đều không có.

Tuy nhiên, đây vẫn là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một người tháo dỡ thi thể bằng đôi tay trần theo cách như thế.

Hình ảnh kia, thật đủ bổ não!

"Có nhìn ra điều gì sao?" Cảnh Dung nhìn mũi.

"Người chết là do trúng độc, cần phải biết là đã trúng loại độc nào."

"Độc gì?"

"Tạm thời không biết."

Ký Vân Thư dùng tay gõ gõ trên đốt xương cổ họng, suy nghĩ một lát, cầm đốt xương cổ đang còn máu chảy đầm đìa và đi ra ngoài.

Bên ngoài, Phúc bá vừa mới cầm xong hương, đã thấy Ký Vân Thư đang đi ra cửa.

"Phúc bá, đã đun sôi gấm trắng với nước sao?" Nàng hỏi.

Phúc bá gạt gạt đầu, giơ tay chỉ chi một gian nhà nhỏ trong viện: "Biết người cần dùng, sớm đã đun sôi, dùng xong đừng quên thay nước."

"Đã biết."

Nàng đồng ý một cách rất rõ ràng, giữ chặt xương cổ họng và đi vào trong gian phòng kia.

Cánh Dung cũng đi theo giống như côn trùng theo đuôi!

Ngay khi bước vào trong gian phòng, Cánh Dung đã rất kinh sợ, bước chân dừng lại ở trong khung cửa không nhúc nhích, giống như nó đã được dính vào sàn nhà. Tuy nhiên, hắn vẫn phải buộc mình tiến lên từng bước một.

Trong gian nhà ở tối tăm, chỉ có một ngọn nến đang lung lay từ trên trần nhà, bốn phía quanh mình đều là những cái kệ cao thấp khác nhau.

Trên mỗi cái kệ, có vô số những chiếc bình tro cốt được xếp chồng lên nhau!

Kỷ Vân Thư đi đến trước một cái nồi to, bên trong là dung dịch giấm trắng đang được đun nóng hằm hập, nàng ném đốt xương cổ họng kia vào trong nồi.

Nàng liếc mắt nhìn Cánh Dung một cái, cơ bản cũng đoán được tâm tư của hắn, liền nói "Vương gia không cần kinh sợ. Những bình tro cốt đó, đều chứa đựng tro cốt của những người khách tha hương không biết danh tính. Phúc bá không đánh lòng nhân thì thế bọn họ bị vứt xác nơi hoang dã, vì thế đã đốt cháy thi thể, để tro cốt vào trong những cái bình kia."

"Tiểu thư sinh, bốn Vương kinh sợ khi nào?" Cánh Dung phản bác.

Khóe miệng Kỷ Vân Thư cong xuống.

Vịt chết, mạnh miệng!

Trong khi đang lặc trong suy nghĩ, Cánh Dung đã chạy tới bên cạnh nàng, nhìn thấy nàng ném xương cổ họng vào trong giấm trắng nóng bỏng, tâm trí sinh ra nghi hoặc.

"Người đang làm gì vậy?"

"Nấu canh xương sườn." Kỷ Vân Thư cơ hồ là buột miệng thốt ra.

Một khắc kia, Cánh Dung có cảm giác sau đầu bị người mở ra và có một luồng gió lạnh chui vào!

Khi hắn đang "lạnh" đến nỗi đột nhiên không kịp phòng bị, Kỷ Vân Thư lại chỉ vào nồi dung dịch giấm trắng và kinh hô một câu.

"Vương gia mau xem."

Cánh Dung tức giận, nhìn qua, liền thấy một nồi dung dịch dấm trắng nguyên bản trắng tinh trong suốt chậm rãi biến thành màu đen.

"Vì sao lại như vậy?" Hắn kinh ngạc.

"Tiểu nhân không phải là nói rồi sao, xương cốt của năm cỗ thi thể này đều là giữa mềm, trên dưới cứng. Dấu hiệu này, chính là do trúng độc mà chết. Như vậy, trong cốt tủy của xương cổ họng người chết, nhất định cũng sẽ có độc. Tiểu nhân đã nấu xương bằng dung dịch giấm trắng. Bằng cách này, có thể tách ra cốt tủy và chất độc ở trong xương cổ họng. Chất lỏng màu đen chảy ra từ trong xương, chính là độc mà chúng ta đang tìm." Kỷ Vân Thư giải thích.

Cánh Dung mặt lẩn nhủ lại học được điều gì đó!

Nháy mắt tiếp theo, Kỷ Vân Thư móc ra một chiếc khăn màu trắng từ trong ống tay áo, ngâm nó vào một góc giấm trắng đã biến thành màu đen, một góc của chiếc khăn cũng đã bị nhiễm đen.

"Độc tính của chất độc này nhất định là rất khắc liệt. Nếu không, sẽ không có khả năng cháy ra nhiều dung dịch màu đen từ trong đốt xương cổ họng nhỏ như thế."

Kỷ Vân Thư cẩn thận quan sát vệt đen trên khăn, nghĩ hoặc.

"Tiên sinh biết đây là độc gì sao?"

"Tiểu nhân không phải là đại phu, cũng không phải là người chế độc, vừa nhìn một cái, làm sao biết được."

"Có phải nếu tra ra được đã trúng phải độc gì, thì có thể tra ra được hung thủ hay không?"

"Không thể." Kỷ Vân Thư chắc chắn trả lời.

Lông mày Cánh Dung vặn thành một khối: "Vậy sao người lãng phí thời gian để tra cái này? Bốn vương không có tâm tư cùng người làm những trò hề khó hiểu."

"Ai nói tiểu nhân đang chơi đùa?"

"Nhưng người tra những cái kia đều là vô dụng."

"Trong lòng tiểu nhân tràn đầy hiểu kỳ cũng không được sao? Muốn biết người chết đã trúng độc gì cũng không được sao? Nếu như Vương gia không muốn lãng phí thời gian, hà tất phải bắt tiểu nhân đến đây tra án. Trời đêm lạnh lẽo, thực sự chi thích hợp ở trong phòng ngủ."

Mỗi một cụm từ Kỷ Vân Thư nói ra, đều rất hùng hồn và hợp lý!

Cánh Dung bất quá chỉ nói một câu, tiểu thư sinh này đã lập tức nói nhiều câu như thế.

Khoảng giữa lông mày của Cánh Dung lộ ra một ký tự "|||", xua xua tay, nói: "Thời thời, bốn Vương là người đã yêu cầu người, tất nhiên sẽ không có tư cách hỏi về trình độ của người. Tuy nhiên, năm người kia đều là thuộc hạ của bốn Vương, đã nhận lệnh của bốn Vương hồi kinh phục mệnh, nhưng không ngờ rằng sẽ bị chết thảm dưới tay độc thủ."

Cánh Dung mặt ù mây chau như vậy, đã rút đi tư thái ngái ngón và sự giao hoạt tại mị, ánh mắt mang theo đau đớn buồn bực, thật sự rất có mị lực!

Nam nhân, nên giống như thế!

Kỷ Vân Thư nhét chiếc khăn vào bên hông, bởi vì trên khăn có dính dấu tay đầm máu của nàng, trông có vẻ phá lệ thảm người.

Nàng xoay người cất bước: "Vương gia, không phải muốn điều tra sao? Vậy thì nhanh lên."

"....."

Cánh Dung vẫn ngoan ngoãn đi theo như cũ.

Chân trước bọn họ vừa bước ra ngoài, Phúc bá lập tức bước vào.

Mỗi khi Kỷ Vân Thư đến đây, bao sẽ luôn nấu một nồi dung dịch giấm trắng thật to cho nàng dùng để nấu xương!

Nhưng khi nhìn một nồi dung dịch giấm trắng đã biến thành màu đen, vẫn không nhận được mà lắc lắc đầu.

"Đứa nhỏ này, mỗi lần đều quên đổi nước."

Cuối cùng, Phúc bá vẫn phải tự mình thay nước.

Một lần nữa trở lại bên nắm cổ thi thể, Kỷ Vân Thư trầm mắt xuống, vẻ mặt nghiêm túc, không để ý đến đôi tay đầy máu, cuốn ống tay áo của mình lên, lộ ra một đôi tay nhỏ dài như ngọc, lật phần đầu của thi thể sang một bên.

Sử dụng cả mười ngón tay, dùng sức đè để lên phía sau cổ của thi thể một lúc. Sau đó lại cầm lấy dao một lần nữa, cắt vào sau cổ của thi thể, một đường đâm sâu vào bên trong, cho đến khi lộ ra xương ở phía sau nảo.

Nàng bắt đầu phân tích nói: "Đáng ngạc nhiên là, vẫn còn một số dấu vết còn lại từ cuộc chiến giữa người chết và hung thủ. Bằng cách kiểm tra trên thi thể người chết như thế, tất nhiên có thể tìm ra dấu vết mà hung thủ lưu lại. Nếu như có thể tìm ra được các vết thương trên người nạn nhân, là có thể tìm ra được đặc điểm và tập tính của hung thủ."

"Có thể ví dụ cụ thể hơn không?" Cánh Dung hỏi.

"Ví dụ như hung thủ là cao hay lùn, là nam hay nữ, khi đánh chết hung thủ là quen dùng tay trái? Hay là tay phải? Là hành hung từ trước mặt? Hay là hành hung từ phía sau? Văn văn và văn văn."

Nghe nói như thế, quả là rất mơ hồ!

Tuy rằng Kỷ Vân Thư đã từng căn cứ vào trạng thái của tiểu thư Chu gia, cuối cùng đã tìm ra được hung thủ, nhưng Cánh Dung vẫn có chút bán tín bán nghi.

"Một khối thi thể, có thể tìm ra được nhiều điều như thế?"

"Nếu như người chết muốn nói cho chúng ta biết, thì nhất định là có thể."

Một lát sau, Cảnh Dung lại trở nên nghi hoặc: "Tiên sinh không phải là họa sư trong nhà môn sao? Sao lại còn làm một Ngổ tác sống? Lại còn làm những sự tình mà hình quan nên làm!"

Đúng vậy, hắn vẫn còn nhớ rõ, vị trí của nàng trong nhà môn, chính là họa sư!

Kỷ Vân Thư cũng nhiều lần tự hỏi qua chính mình, nàng rõ ràng là người tái tạo cấu trúc chân dung, công việc chính là một họa sư lịch sự tạo nhã, nhưng tại sao lại "lạc lối".

Trách ai? Trách nàng có một ông bố là điều tra viên pháp y!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Chương 34: 72 Cổ Thi Thử

Hai tính từ mà Kỷ Vân Thư có thể sử dụng để hình dung ông bố thực sự của mình ở thế kỷ 21, cũng chỉ có "Vô ngữ" và "Bất đắc dĩ!"

Nếu như lúc trước nàng không kháng kháng khi vào đại học, vẫn luôn kiên trì ghi danh học chuyên về tái thiết khuôn mặt người, nói không chừng, nàng đã bị chính ông bố pháp y cao cấp kia "bồi dưỡng" thành một pháp y ưu tú và biến thái.

Bởi vì kể từ khi nàng có thể nhớ, những gì mà nàng thường chơi nhất ở trong nhà, không phải là những món đồ chơi hay là sách thiếu nhi, mà là các loại dụng cụ dao nhỏ kỷ quái cùng với một đồng lớn những vật dụng dùng để thí nghiệm lung tung rối loạn.

Bởi vậy, Kỷ Vân Thư đã chán ngấy với những thứ đó, cho nên dứt khoát kiên quyết từ bỏ con đường pháp y chuyên nghiệp, lựa chọn tái thiết cấu trúc khuôn mặt người. Tuy nhiên, bởi vì từ nhỏ đã đi theo ông bố của mình ra vào các phòng thí nghiệm lớn rất nhiều lần, cho dù không muốn, nàng cũng đã nhiễm đến kiến thức của mình. Mặc dù không được chứng nhận là một pháp y, nàng cũng tuyệt đối đủ điều kiện để trở thành một pháp y chuyên nghiệp!

Nhưng không nghĩ tới xuyên qua đến nơi đây, lại khiến nàng bắt đầu chúc nghiệp mà mình không thích nhất!

Trách ai?

Chỉ có thể trách ông bố biến thái kia!

Ai bảo ông không có việc gì cũng mang nàng đến phòng thí nghiệm, thuận tiện còn trang trí lại trong nhà thành một loại phòng thí nghiệm nhỏ, khiến cho nàng hút vào quá liều khí thể có độc.

Kết quả là khi đang tiến hành giải phẫu thì chết!

Nghĩ đến đây, nàng không nhịn được thở dài một tiếng.

Nàng trả lời: "Có thể bởi vì ta rất có tay nghề và rất công bằng, là một người đa dụng trong nhà môn đi."

Thật là đáng thương!

Cầm mức trong hàng tháng của một vị họa sư, nhưng phải làm công việc của ba người khác nhau!

"Người yên tâm, sau này bốn Vương sẽ nói Lưu đại nhân phát thêm tiền cho người." Cảnh Dung thấp phẫn hảo phóng, lại lập tức nói tiếp một câu: "Trước mắt, người hãy xử lý cho xong vụ án của bốn Vương."

Nghê thấy sẽ có thêm tiền, đáy lòng Kỷ Vân Thư đã nở hoa, phải biết rằng, nàng đã sớm có trong một bộ bút mới của Mặc Bảo Trai, giá cả quá cao, luôn luôn tính toán ti mi tiết kiệm đến khi nào nàng mới có thể mua nó!

"Vương gia, vậy sẽ thêm bao nhiêu?" Đôi mắt nhỏ như hạt châu mượt mà lay chuyển.

Khuôn mặt Cảnh Dung cứng đờ, *người này có bị mù tiền hay không?*

Tầm thường!

"Đã nói rồi, xử lý án của bốn Vương trước, đối với việc thêm bao nhiêu, còn phải xem tâm tình của bốn Vương."

"Được!"

Kỷ Vân Thư lấy lại tinh thần, hăng hái sờ trên hộp sọ của thi thể, cũng bắt đầu cẩn thận kiểm tra phía trên thi thể, rất nghiêm túc!

Cảnh Dung ở một bên, trong lòng bắt đầu suy ngẫm, giống như có điều gì đó do dự, cô hòng cứ cuộn lên cuộn xuống mấy lần, rốt cuộc vẫn hỏi.

"Kỷ tiên sinh, nếu..... đưa cho người một đồng xương trắng, người có thể họa ra tướng mạo hay không?"

Kỷ Vân Thư vừa nghiêm túc xem xét người chết, vừa giống như không để tâm hỏi: "Bảo quản có tốt không?"

Hắn gật đầu.

"Bảo lâu?"

"Mười mấy năm trước"

"Chết như thế nào?" Kỷ Vân Thư tiếp tục hỏi, ánh mắt vẫn không rời khỏi thi thể.

Cảnh Dung khó hiểu: "Có quan hệ sao?"

"Đương nhiên là có."

Kỷ Vân Thư đơn giản thẳng thắn thể minh lên, đặt hai tay máu chảy đầm đìa không ngừng di động phía trước, chuyển ánh mắt qua nhìn hắn.

Nàng bắt đầu giải thích: "Nếu như chết tự nhiên, bộ xương sẽ thu nhỏ lại theo một tỉ lệ nhất định so với tướng mạo ban đầu. Khuôn mặt cũng sẽ hơi lệch khỏi quỹ đạo một chút, cho nên khi hội họa sẽ phải chú ý đến điểm này. Nếu như là chết đuối, xương cốt sẽ bị ngâm trong nước. Như vậy, xương gò má phía dưới sẽ bị uốn cong, dẫn đến sự biến dạng của môi và mũi. Nếu như là thất cổ hoặc là bị người bóp chết, vậy thì....."

Lời còn nói chưa xong, Cảnh Dung đã ngắt lời nàng.

"Chết cháy."

Kỷ Vân Thư trầm ngâm, không đáp.

"Không thể?" Cảnh Dung dò hỏi.

"Cũng không phải là không thể, chỉ là cần phải có thời gian."

"Bảo lâu?"

Kỷ Vân Thư phát hiện lời nói của Cảnh Dung có vẻ rất khẩn trương, vô duyên vô cớ hỏi về việc này, hắn là có ấn tượng rất lớn!

Nàng hỏi lại hắn: "Tổng cộng có bao nhiêu người?"

Cảnh Dung trầm mắt xuống, trong miệng chậm rãi phun ra: "72 người."

"Ách....."

Kỷ Vân Thư ngơ ngác!

Đây vẫn là lần đầu tiên Kỳ Vân Thư nghe được một vụ án khiến người nghe kinh sợ như thế.

Ánh mắt Cảnh Dung khẩn trương, muốn biết đáp án.

Cuối cùng, sau khi Kỳ Vân Thư đã suy nghĩ một lúc, nói ra thời gian.

"Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, khả năng sẽ mất khoảng một năm."

"Lâu như thế?" Cảnh Dung kinh ngạc.

Ừ ừ ừ! Người cho rằng ta là giám định sư hay sao, tùy tiện lấy dụng cụ ra và quét đảo qua thì lập tức biết được thật giả sao?

Đó chính là thi thể đã bị thiêu chết hơn mười năm trước! Còn có những 72 người!

Với một cái nhân trún, Kỳ Vân Thư nói: "Vương gia, ta chỉ có một đôi tay, một đôi mắt, ngay cả khi không ăn không uống không ngủ, ta cũng không có khả năng họa ra hết những người đó ở trong thời gian ngắn."

Cảnh Dung biết rằng chính mình có chút nóng nảy, hít một hơi thật sâu, không nói lời nào.

"Như thế nào, Vương gia đột nhiên hỏi những câu đó, chẳng lẽ là....."

Lời vẫn chưa nói xong, Cảnh Dung đã lắc đầu: "Việc này để sau hẵng nói, người hãy nghiêm túc xem xét thi thể trước đi, thêm bao nhiêu tiền, tùy thuộc vào bản thân người."

Rõ ràng là Vương gia người kêu ta nói chuyện.

Lời phản bác này, đương nhiên Kỳ Vân Thư không nói ra, tuy nhiên đây vẫn là một khối "nóng", xử lý vụ án này trước quan trọng hơn.

Kỳ Vân Thư thì mi mắt trên dưới trái phải thi thể. Nàng đã xem xét phía trước, giờ chỉ còn lại phía sau. Đơn giản lật thi thể qua một cái, lập tức lộ ra sau lưng và cái móng chấy đen thui của thi thể.

Chỉ liếc mắt một cái, Kỳ Vân Thư liền phát hiện ra phần lưng phía dưới của thi thể, một vị trí nằm cách móng trên 2,5cm

Nơi này, có chút kỳ quái!

Xung quanh đều bị đốt cháy thành than đen, nhưng khối này có hình tròn, ở giữa còn có một ít hoa văn da thật rất nhỏ, màu sắc lại không đen như màu than của da xung quanh.

Vì sao?

Cảnh Dung chú ý tới thần sắc của nàng, vội hỏi: "Phát hiện ra điều gì?"

Nàng chỉ chỉ nơi có khối hình tròn: "Vương gia người xem, vì sao màu sắc khối da này không đen giống như màu da xung quanh?"

Dấu vết hình tròn không lớn lắm, nếu không nhìn kỹ, sẽ không thể phát hiện ra.

"Hình dạng này..... rất kỳ quái." Cảnh Dung nheo mắt.

Kỳ Vân Thư lặng lẽ suy đoán, trông mắt đột nhiên sáng ngời: "Thật giống như trước khi người bị chết cháy, phần lưng đã đề lên một vật gì đó, và vật đó nhất định đã tạo ra dấu ấn kia, cho nên khi thi thể bị đốt cháy, chỉ có một khối này không bị thiêu hoàn toàn, lại còn đề lại dấu vết."

Cảnh Dung gật gù đầu, đồng ý với quan điểm của nàng.

Tuy nhiên.....

"Nếu như là chết ở trong phòng, phía dưới thân thể đề lên vật gì đó dường như chẳng có gì lạ." Cảnh Dung phản tích.

Đềm này, đương nhiên không thể phủ nhận, nhưng trực giác của Kỳ Vân Thư lại nói cho nàng biết, vật kia, tuyệt đối sẽ không đơn giản như thế!

Đúng ngay lúc này, một tiếng động lớn đột nhiên vang lên từ bên ngoài, giống như âm thanh của thứ gì đó ngã xuống đất.

Kỳ Vân Thư và Cảnh Dung nhìn nhau một cái, không hẹn mà cùng đi ra ngoài.

Chỉ thấy Phúc bá ngã trên mặt đất, bên cạnh là chiếc nôi to đã bị đập vỡ trên đất, toàn bộ dung dịch giấm trắng bên trong đều đổ hết ra sàn!

"Phúc bá."

Kỳ Vân Thư khẩn trương chạy đến bên cạnh Phúc bá, cúi xuống xem xét.

Cũng không quan tâm đến đôi tay dính đầy máu của mình, trực tiếp đỡ Phúc bá lên, nhìn thấy trên cánh tay Phúc bá đều là máu, quần áo cũng bị rách nát.

Đây..... là vết thương do bị kiếm đâm!

Cảnh Dung cũng chú ý tới vết kiếm trên cánh tay Phúc bá, lập tức phát giác ra điều gì.

Trong nháy mắt, một số hắc y nhân nhảy xuống từ trên xà nhà, tất cả đều che mặt, nắm kiếm trong tay, nhắm về phía Cảnh Dung mà không chừa lối thoát.

Hai trông mắt Kỳ Vân Thư trừng lớn, vạn phần kinh ngạc!

Vương gia, sẽ không bị đâm chết chứ?

Nhưng mà sự thật lại chứng minh, nàng đã coi thường tôn Phật kia.

Chỉ thấy Cảnh Dung phất nhẹ hai ống tay áo, tùy ý vung lên, khéo léo sử dụng chúng để bắt lấy bảy tám thanh trường kiếm, lại bỗng nhiên kéo một cái, xoay người lại, ổn định vững chắc tránh khỏi các đòn tấn công!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Chương 35: Bồn Vương Không Có Việc Gì

Kỳ Vân Thư thực sự coi thường Cảnh Dung, nhưng không thể tưởng tượng được, võ công của Vương gia, lại lợi hại như thế!

Nàng ra sức kéo Phúc bá qua một bên.

Tốt nhất nên theo dõi từ bên cạnh!

Cảnh Dung với hai bàn tay không, chiến đấu khốc liệt với vài tên hắc y nhân, dáng người nhìn như cao lớn cứng rắn, nhưng lại vô cùng linh hoạt.

Sau một hồi trốn tránh, hần đoạt thanh kiếm từ trong tay một hắc y nhân.

Nhưng điều khiến Kỳ Vân Thư trăm triệu không nghĩ tới chính là, kiếm trong tay Cảnh Dung, không phải là dùng để cứu chính mình, mà là dùng để giết người!

Khuôn mặt mang khí chất cao quý, giống như bị người lột da, lộ ra bên dưới là một thực thể hung ác, lạnh lẽo và rất sinh động.

Kiểm trong tay nhảy múa nhận mệnh, hai ba tên hắc y nhân đã ngã xuống ngay giữa vùng máu.

Hình ảnh đao quang kiếm ảnh, làm rung chuyển ánh mắt người xem

Trái tim Kỳ Vân Thư căng thẳng, đôi tay túm chặt quần áo trên người Phúc bá, tâm tính vốn là quần chúng thờ ơ vậy xem, hiện tại trở nên có chút sống gió mãnh liệt.

Đúng ngay lúc này, một hắc y nhân chú ý tới nàng đang ngồi xõm ở góc tường, lay chuyển kiếm phong, đâm thẳng về phía Kỳ Vân Thư.

Thanh kiếm gài trong gang tấc, đôi mắt Kỳ Vân Thư mở lớn.

Nàng đang trong độ tuổi xinh đẹp, cứ như vậy mà chết, không phải là đáng tiếc hay sao?

Một cái chớp mắt, nàng đã nghĩ quá nhiều.

Ví dụ như, bạc mà nàng đã giấu ở phía dưới giường còn chưa nói với Loan Nhi!

Bộ bút mực Mặc Bảo Trai nàng cũng còn chưa mua!

Nàng vẫn đang nợ tiền của Lý đại thẩm trên phố phía Bắc về miếng độn gầy còn chưa trả đâu!

Nàng cũng quên nói cho người Kỳ gia biết, thời điểm hạ táng nàng dùng dùng gỗ đàn hương, bởi vì mùi vị quá gay mũi, nàng muốn dùng gỗ thông, nằm nghỉ sẽ thoải mái hơn!

.....

Nàng nghĩ loạn một hồi, vô vọng thoáng qua, ngay khi thanh kiếm chỉ cách nàng vài cm, đột nhiên đã bị đẩy ra.

A đi đã phải, trời cao phù hộ!

Mà tôn Phật đã cứu nàh kia, nàng sẽ dùng bùn và nắn thành tượng đất.

Cánh Dung.

Chỉ thấy sau khi đẩy ra thanh kiếm kia, tốc độ trên tay Cánh Dung cực nhanh, kiếm trong tay, đã đâm tới trên cổ tên hắc y nhân.

Máu tươi văng ra, bắn tung tóe trên quần áo sạch sẽ của Cánh Dung, cũng bắn tung tóe trên gương mặt trắng nõn của Kỳ Vân Thư!

Ba gã hắc y nhân còn lại đều biết mình sẽ bại trận.

Một người dẫn đầu, hô lớn: "Rút."

Ba người tránh khỏi kiếm của Cánh Dung, nhảy lên xà nhà, bỏ trốn mất dạng.....

Đừng đuổi theo gắt cùng đường.

Đôi mắt Cánh Dung hung ác nham hiểm lạnh như băng, dừng ở phương hướng bọn họ biến mất.

Quay đầu, nhìn thấy máu trên mặt Kỳ Vân Thư, mặt này hiện ra lo lắng dữ dội. Hần bước nhanh đi đến trước mặt Kỳ Vân Thư, nắm lấy cánh tay gầy nhưng rắn chắc của nàng, hỏi: "Như thế nào? Bị thương sao?"

Nàng lắc đầu, ánh mắt có vẻ trống rỗng!

Nàng nâng ống tay áo lên, xoa xoa máu trên mặt, rồi mới nhân nhậ nhìn Cánh Dung, nói: "Vương gia đã giết người, có thể đi xa một chút hay không, nếu máu này có độc, giờ phút này chỉ sợ là ta đã chết."

"Lúc này người vẫn còn nói được như vậy?" Cánh Dung nghiêm túc.

"Tiểu nhân nói rất nghiêm túc." Đôi mắt nàng lóe lên ánh sáng, cố ý nói cho hắn biết, nàng thật sự rất nghiêm túc!

Cánh Dung bắt đầu đi, nhìn về phía Phúc bá bên cạnh nàng, đuôi tay kiểm tra chớp mũi của hắn.

Nhưng không ngờ, Kỳ Vân Thư đã xóa sạch: "Phúc bá vẫn chưa chết đâu."

"Bỏ vương chi muốn chứng thực một chút, người kích động cái gì."

Đúng vậy, nàng quá kích động, đại khái là vừa rồi đã bị dọa, thế cho nên đã bị choáng ngợp.

"Phúc bá hắn là bị dọa đến nỗi hôn mê, còn thỉnh Vương gia giúp một tay, đỡ hắn đến trong phòng đi."

Cánh Dung "Ân" một tiếng, lại một mình một người đỡ Phúc bá lên, Kỳ Vân Thư muốn hỗ trợ, lại bị hắn đẩy ra, nhẹ nhàng băng quơ một câu: "Người đi rửa mặt sạch sẽ đi."

Nghe mệnh lệnh giống như là mệnh lệnh, nhưng lại mang theo một loại cảm giác lúng túng.

Kỳ Vân Thư gật gật đầu, còn chưa nói được để nơi nào, Cánh Dung đã mang Phúc bá đi vào.

Nhìn bốn năm thi thể hắc y nhân trên mặt đất, Kỳ Vân Thư không biết nên vui hay là nên lo.

Đợi lát nữa khả năng còn phải nâng thi thể đi thiêu. Đêm nay, thật sự là không nên ra khỏi cửa.

Chờ nàng rửa mặt sạch sẽ xong, thời điểm chuẩn bị vào nhà nhìn xem Phúc bá, Cánh Dung đã đi ra từ bên trong, mặt lộ vẻ nghiêm túc: "Phúc bá đã nghỉ ngơi, người không cần đi vào quấy rầy hắn."

"Miệng vết thương....."

"Ta đã băng bó cho hắn."

Kỳ Vân Thư gật gật đầu, lại nhìn nhìn hắn, nói một tiếng: "Vương gia, vừa rồi đa tạ ngài."

"Không cần, cứu người giống như xây tháp bảy tầng, huống chi người còn chưa điều tra rõ án kiện của bốn vương, hiện tại nếu chết đi, trong khoảng thời gian ngắn bốn vương biết tìm ai tiếp nhận nó?" Đôi mắt Cánh Dung kích động.

Kỳ Vân Thư đã quen với tính khí của hắn, nhưng đây lòng vẫn biết ơn hắn.

Ai ngờ, đúng lúc này, một hắc y nhân trên mặt đất đột nhiên đứng dậy, dùng hết sức lực cuối cùng của mình giơ kiếm bổ tới.

Kỳ Vân Thư gài hấn nhất, lại đang đưa lưng về phía hắn, vì thế không thể nào phát hiện.

"Cẩn thận."

Cánh Dung đột nhiên không kịp phòng bị, một tay kéo Kỳ Vân Thư lại vào trong lòng ngực mình, xoay người một cái. Dưới tình huống không có thời gian để nghĩ, nàng cánh tay mình lên chắn một kiếm cho Kỳ Vân Thư. Thanh kiếm chém trên cánh tay, tạo ra một vết thương dài.

Không kịp bận tâm đến thương thế trên người, Cánh Dung dùng chân khoi một thanh kiếm trên mặt đất, dùng sức đá một cái. Thanh kiếm bay lên và đâm sâu vào ngực của gã hắc y nhân.

Hắn ngã xuống đất, chết!

Trong lúc đó, Kỳ Vân Thư vẫn an toàn trong vòng tay chặt chẽ của Cánh Dung. Cơ thể bọn họ gài trong gang tấc, nơi chớp mũi, quanh quần mũi hương trên thân thể nam nhân, khiến nhân tâm ám áp.

Nàng ngược mắt lên và cẩn thận liếc nhìn Cánh Dung một cái. Ánh mắt lướt qua từ cảm hắn kéo dài một đường lên đến đôi lông mày dài rậm, nhẹ nhàng run rẩy với từng cái chớp mắt, cực kỳ đẹp!

Đôi bàn tay to đang ôm ở bên eo mình, cũng mang theo không rõ bao nhiêu sức mạnh.

Một khắc kia, nàng cũng có chút hoảng hốt!

Chờ đến khi hồi phục lại tinh thần, Kỳ Vân Thư lui về phía sau vài bước, đôi mắt buông xuống, cổ găng bình tĩnh lại tạm tính. Nàng vừa ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy thân mình Cánh Dung lao đảo, ánh mắt vô lực, đôi môi trắng bệch.

"Vương gia, ngài thế nào rồi?"

Nàng tiến lên đầu hần, mới phát hiện cánh tay hần bị thương, kinh hãi "Ngài bị thương?"

"Bồn Vương không có việc gì." Cảnh Dung ngoan cố, tiếp tục nói: "Chút thương thể nhỏ này không tính là gì, khi bồn Vương ra trận giết địch, người còn chưa được sinh ra."

Uy, logic của người sai rồi! Những gì người làm không phải là việc của ta.

Kỷ Vân Thư cũng không phản bác hần, nhìn nhìn trên cánh tay bị thương của hần, vết thương bị kiếm đâm, máu chảy ra trên người, không phải là màu đỏ tươi sao?

Vì sao lại đen?

"Vương gia, trên thanh kiếm vừa rồi có độc." Kỷ Vân Thư tức giận.

Cho nên, Phúc bá không phải là bị ngắt đi, hần là cũng đã bị trúng một kiếm, trúng độc.

Ngay khi lời vừa nói xong, thân thể Cảnh Dung đã đổ tới về phía nàng. Vai gầy nhỏ của nàng run lên, làm sao nàng có thể chống đỡ khối thân thể cồng kềnh này được.

Thân thể hai người cũng ngay lập tức dán chặt cùng nhau.

Đầu Cảnh Dung rũ ở trên vai Kỷ Vân Thư, hơi thở trên chóp mũi phả ngay trên cổ nàng, ngứa ngứa và ngấm vào da.

Toàn thân Kỷ Vân Thư run lên vài cái.

Trong cuộc đời nàng, đây là lần đầu tiên bị cùng một người nam nhân, ôm vài lần.

Cảnh Dung hơi há mồm, mơ mơ màng màng nói một câu ở bên tai nàng.

"Bồn Vương..... bồn Vương không có việc gì."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Chương 36: Nô Tính Tác Quái

Bên tai quanh quẩn giọng nói yếu ớt của Cảnh Dung.

Rõ ràng cả người đã mềm nhũn, nhưng lời nói vẫn còn cố gắng mạnh mẽ như vậy.

Hai tay Kỷ Vân Thư như muốn nổ tung, cố gắng nâng hai sườn lên, mười ngón tay căng thẳng siết chặt.

Trọng lượng ép tới trên người khiến hai đầu gối nàng dần dần cong xuống, cuối cùng, cắn răng một cái, đôi tay đưa ra về phía trên eo Cảnh Dung, đỡ lấy thân thể sắp ngã xuống của hần.

Khoảng cách giữa hai người bắt quá chỉ như một trang giấy, bên tai Kỷ Vân Thư vừa lúc dán ở trên lồng ngực rắn chắc của Cảnh Dung, trái tim hần nhảy lên thành thạch thành thạch, giờ phút này giống như bị phóng đại lên vô số lần, từng tiếng từng tiếng một dừng ở trên màng tai Kỷ Vân Thư.

Tuy nhiên, hiện tại không phải là thời điểm nâng nên đó mặt.

"Người..... cố chống đỡ, ta không thể giữ người."

Nàng đã cố hết sức để đỡ hần, nhưng bước chân lại không thể nào xê dịch.

Nếu không được thì buông tay, mặc kệ hần ngã xuống "hát thành từng mảnh".

Ý tưởng này thoáng qua ở trong tâm trí Kỷ Vân Thư, quá tà ác.

Không thể làm được!

.....Edit & dịch: Emily Ton.....

"Vương gia."

Giọng nói phảng phất giống như của tự nhiên, từ xa đến gần.

Lang Bạc đầu tiên đã bị kinh hãi khi nhìn thấy thi thể đầy đất, lập tức chạy tới đây, nhìn thấy cả người Vương gia nhà mình đều đáp ở trên người Kỷ Vân Thư, ngay người một lúc.

"Phát nổ cái gì, kéo Vương gia nhà người ra." Kỷ Vân Thư nặng nề nói.

Lang Bạc là một hần tử mạnh mẽ, tất nhiên tay chân không nhẹ nhàng giống như nữ hài tử, khi kéo Cảnh Dung ra khỏi nàng, trực tiếp vác gang, chuẩn bị ôm Vương gia nhà hần đi về!

Kỷ Vân Thư xoắn bả vai, một tay giữ chặt Lang Bạc.

"Đi đâu? Buông hần xuống." Giọng nói khản cấp, sắc mặt trầm trọng.

Lang Bạc nhanh chóng ngoan ngoãn đặt Cảnh Dung đã ngắt xiu ở trên mặt đất lạnh băng.

Ngay sau đó, Kỷ Vân Thư ngồi xổm người xuống, xé một mảnh góc áo choàng của mình.

Sau một khắc, lại nắm chỗ thũng trên ống tay áo bị đâm rách của Cảnh Dung, ra sức xé lần nữa, miệng vết thương do bị kiếm đâm lập tức hiện ra.

Cánh tay, đều bị nhiễm máu đen!

"Vương gia bị thương?" Lang Bạc kinh hô.

Hần tú, mắt người bị mù hay sao? Vương gia nhà người đã ngắt xiu, không phải bị thương, chẳng lẽ là đang ngủ?

Hiện tại, Kỷ Vân Thư cũng không rảnh lo "giao huấn" hần.

Nàng dùng miếng vải dài đã xé xuống, cột tại vị trí cách miệng vết thương của Cảnh Dung khoảng ba tấc (10cm), để phòng nọc độc lan tràn toàn thân.

Sau khi làm xong, Kỷ Vân Thư ngửa đầu nói với Lang Bạc.

"Trên bài vị trong phòng có một vỏ rượu trắng để cứng, nhanh chóng lấy lại đây."

"Vâng." Nô tính tác quái! (奴性作怪: *Bản năng nô tài nổi dậy*)

Lang Bạc cất bước chạy về phía trong phòng, tìm được chính xác vỏ rượu trắng mà không cảm tìm lâu, ngồi xổm người xuống, đưa cho Kỷ Vân Thư.

Kỷ Vân Thư tiếp nhận bình rượu, đổ vào trong miệng một ngụm, sau đó phun trên miệng vết thương của Cảnh Dung vị trí miệng vết thương, nháy mắt tuôn ra bọt khí màu trắng.

Cảnh tượng giống như tuyết ngọc biến thành hồng ngư!

Càng thêm rung động.

Lang Bạc không rõ nguyên do gấp đến nỗi giương mắt mà nhìn, hần còn chưa có phản ứng lại, đã thấy hai tay Kỷ Vân Thư chặn cánh tay Vương gia nhà hần, cúi người xuống, đem miệng về phía trên miệng vết thương

Nàng bắt đầu hút máu đen, phun ra ngoài, lại hút, lại phun.

Lập đi lập lại hơn mười lần, sau đó dừng lại!

Giờ phút này, miệng Kỳ Văn Thư tràn đầy máu đen.

Rõ ràng là ngày mùa đông, nhưng nàng lại đỏ mặt hổi đầy đầu.

"Tiên sinh, Vương gia nhà ta vì sao vậy?" Lang Bạc khẩn trương hỏi.

"Hắn trúng *thạch ban độc* (石斑毒), được tính rất mạnh, nhưng may mắn chưa lan vào tận xương, không chết được." Kỳ Văn Thư nói lại một câu, cầm bình rượu từ trên mặt đất lên, lại vội vàng nói thêm một câu: "Nhanh chóng mang Vương gia nhà ngươi vào phòng."

"Vâng." Lại là bản năng nô tài trời đặt.

Theo hướng Kỳ Văn Thư đã chỉ, Lang Bạc vác Vương gia nhà mình vào một gian phòng nhỏ và đặt ở trên giường.

Trong khi đó, Kỳ Văn Thư ôm vò rượu kia chạy vào phòng nhỏ của Phúc bá, dùng phương pháp tương tự như vừa rồi để xử lý miệng vết thương cho Phúc bá.

Sau đó, tìm một số thảo dược quen thuộc ở trong nghĩa trang, vội vàng nhỏ lên, kết hợp chúng lại thành một loại thuốc và trải trên miệng vết thương của Cảnh Dung và Phúc bá, sau đó cẩn thận băng bó lại.

Nếu xử lý miệng vết thương chậm lại một chút, chắc chắn là chỉ có cái chết đang chờ bọn họ.

Bận rộn một hồi, nàng mệt đến nỗi hai chân nhũn, vận vẹo cổ, hít thở một hơi thật sâu.

Cuối cùng thì mọi việc cũng xong!

Lang Bạc không hiểu: "Tiên sinh, người đã đưa cho Vương gia được gì?"

Hắn có thể chết hay không?

Lang Bạc này, thật sự là có cùng một đức tính với Vương gia nhà hắn, sợ nàng độc chết bọn họ.

Kỳ Văn Thư chau mày, nói: "Được đó được lắm từ những dược liệu thông thường: gừng tươi, bảo hương, thỏa hợp tín. Kết hợp chúng lại với nhau và đắp nó lên miệng vết thương. Nó có thể giúp ngừng chảy máu và hấp thu chất độc từ vết thương. Sẽ không chết được".

"Vương gia vì sao lại trúng độc vậy?"

Thật ra Kỳ Văn Thư cũng không hiểu bộ não của người cô đại có khung như thế nào, vì sao bọn họ lại thích độc này, độc độc độc!

Ngoài hạ độc, sử dụng ám khí cũng rất phổ biến!

Ngu ngốc!

"Nếu như người muốn biết, hãy đi ra ngoài và nhìn xem những hắc y nhân kia đi, tìm thanh kiếm đã gần như lấy mạng Vương gia nhà ngươi."

Lời của Kỳ Văn Thư vừa mới nói ra, Lang Bạc đã lập tức xông ra ngoài. *Không phải là hắn muốn bằm thây vạn đoạn những thi thể đó, để báo thù trừng độc cho Vương gia nhà hắn, đúng không?*

Kỳ Văn Thư quay đầu lại, liếc mắt nhìn Cảnh Dung với sắc mặt trắng bệch trên giường một cái.

Giờ phút này, khuôn mặt hắn đã thiếu vài phần nhuệ khí, trông khá hiền lành và ngoan ngoãn. Lông mày sâu hoắm mờ, mũi cao thẳng, đôi môi không còn cảm giác kiêu ngạo và sự sắc bén cũng đã biến mất.

Thật sự là một làn da hoàn mỹ.

Sau đó, Kỳ Văn Thư chợt nhận ra, mình bất giác đã nhìn xem đến nỗi "sì mê", ánh mắt bỗng nhiên hoảng hốt, còn mang theo một loại cảm giác khẩn trương.

Trong đầu, lại nhớ lại một màn khi Cảnh Dung bảo hộ mình hộ vào trong lòng ngực. Mặc dù nàng thực sự cảm kích hắn, nhưng bên trong, cũng có một chút mặt đỏ tai hồng.

Cho dù mọi việc xảy ra đêm nay đều do đầu số gây nên là hắn.

Nhưng rốt cuộc, hắn vẫn thay mình ăn một nhát kiếm kia, nàng vẫn nên cảm kích tôn Phật này.

Càng suy nghĩ về điều đó, đáy lòng Kỳ Văn Thư lại càng bối rối và thêm hoảng hốt, khiến nàng đứng ngồi không yên.

Đón gió, đi ra ngoài.

Bên ngoài, Lang Bạc đang cố gắng đánh giá những tên hắc y nhân, ánh mắt ngưng trọng, cau mày.

Kỳ Văn Thư cũng thuận miệng nói một câu: "Những tên sát thủ không chỉ muốn dùng một kiếm đoạt mạng, mà trên thân kiếm còn có tâm độc. Hơn nữa, là vì Dung Vương mà tới. Có thể thấy được, bọn họ chỉ có một mục đích, chính là muốn Vương gia nhà ngươi chết."

Uy uy uy, người tốt hơn nên nói thật đi, Vương gia nhà ngươi có phải nợ người ta tiền mà chưa trả hay không? Hoặc là bức nhân gia, khiến bọn họ phải mua người giết người!

Lang Bạc vẫn im lặng.

Kỳ Văn Thư nhăn mũi, toàn bộ trong viện ngoại trừ mùi thi cốt vốn có, giờ phút này, còn có thêm mùi máu tươi nồng đậm.

Đáy lòng nàng đột nhiên nổi lên một sự tò mò găm nhắm muốn biết sự thật.

Nàng đi đến bên cạnh một hắc y nhân trong đó, đang chuẩn bị ngồi xuống. Lang Bạc đã gọi nàng lại: "Tiên sinh, người đang làm gì vậy?"

"Tò mò." Nàng phun ra hai chữ, trả lời Lang Bạc cho có lệ.

Ngay sau đó, nàng nhanh chóng kéo xuống mặt nạ của một hắc y nhân. Dưới mặt nạ ẩn giấu một người đàn ông da sạm với một ngoại hình thô ráp của nguồn gốc người từ bên ngoài.

Những người bình thường không tự tìm đường chết, Kỳ Văn Thư lại tháo mặt nạ mặt của vài tên hắc y nhân khác xuống.

Đều là khuôn mặt người thường, không có gì kỳ lạ.

Nàng vừa mới đứng dậy, trên chân không biết đã phải vật gì, một tiếng "keng" vang lên.

Cúi đầu thì nhìn thấy, đó là một mặt dây chuyền ngọc bích màu xanh nằm ở ngay bên chân nàng. Nàng khom lưng nhặt lên, cầm ở trong tay và nhìn kỹ nó.

Trên mặt dây chuyền hình tròn còn có khắc mấy đóa hoa lê.

Không được xem là tinh xảo, nhưng thật sự rất đẹp.

Chỉ là, có một chút quen thuộc!

***

(Đang edit mà mắt nhắm mắt mở)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Chương 37: Không Còn Liên Quan

Nàng nheo mắt cẩn thận suy nghĩ, lập tức cả kinh!

Cũng không biết có phải xuất phát từ trực giác của nữ nhân hay không, nàng bắt đầu tìm kiếm trên thi thể của những hắc y nhân khác.

Giống như nàng đã nghĩ ngờ, nàng cũng tìm thấy những ngọc bội tương tự trên tất cả các thi thể này.

"Đây là cái gì?" Lang Bạc hỏi.

"Ta nghĩ, ան này đã có bước đột phá."

"Cái gì?"

Lang Bạc còn chưa kịp đặt câu hỏi, đã thấy Kỳ Vân Thư cầm ngọc bội đi vào, hần cũng lập tức đi theo.

Trở lại bên cạnh thi thể bị thiêu cháy, Kỳ Vân Thư nhắm ngay phía trên cái móng của thi thể, vị trí nơi ẩn ký hình tròn kia, thả ngọc bội lên đó.

Quả nhiên, hoàn toàn ăn khớp!

Thậm chí hình dạng những vân hoa trong hình tròn cũng hoàn toàn ăn khớp!

Ngay sau đó, nàng lại lấy khăn tay bên hông mình ra, lấy một ít dịch màu đen giống như than được đun sôi từ xương. Khối ẩn ký có màu sắc đen tối đó, càng đánh dấu mảnh liệt hơn, giống như đúc những máu đen xuất hiện từ trên miệng vết thương của Cảnh Dung và Phúc bá.

Nàng sớm nên nghĩ đến mới phải.

Năm người kia, chính là bị giết bởi thạch ban độc!

Nói cách khác, hung thủ dùng độc giết năm người này, chính là những hắc y nhân đêm nay?

Như vậy, những hắc y nhân đó là ai?

Mỗi một nhát kiếm đều phải lấy mạng Cảnh Dung, thật sự là kẻ thù sao?

Chẳng có gì lạ, tính tình Cảnh Dung xưng vương xưng bá, lại là Vương gia, trên giang hồ có thêm một vài kẻ thù, hần là chuyện bình thường.

Nhưng nàng hoàn toàn không nghĩ tới, hần từ Lang Bạc một bên, nhìn xem đến nỗi không ngừng sững sờ.

"Tiên sinh, người..... người rất cuộc đang làm gì vậy? Những ngọc bội đó là?"

Nàng gỡ ngọc bội từ trên thi thể bị đốt cháy xuống, cầm ở trong tay và hỏi Lang Bạc: "Người nhận ra ngọc bội này sao?"

Lắc đầu.

"Trên người những hắc y nhân đó đều có một khối ngọc bội, nếu ta đoán không sai, nếu như có thể tìm được nguồn gốc của ngọc bội này, như vậy, đại khái là có thể tìm thấy người chân chính muốn giết Vương gia nhà người."

"Sự tình hần sẽ không đơn giản như vậy." Lang Bạc nói.

"Vì sao lại nói như thế?" Kỳ Vân Thư hỏi.

"Tiên sinh có khả năng không rõ sự tình trên giang hồ, nếu như những người này thật sự muốn tới giết Vương gia, trên người vì sao lại mang ngọc bội? Để lại chứng cứ rõ ràng như thế."

Thật sự là một sai lầm ngu ngốc!

Không thể không nói, Kỳ Vân Thư thật đúng là đã xem nhẹ điểm này.

"Tuy nhiên, hiện tại manh mối duy nhất có thể tìm được, chính là mấy khối ngọc bội này, cho dù là cố tình lưu lại để lừa chúng ta cũng tốt, vẫn nên điều tra rõ nguồn gốc của ngọc bội."

Nói xong, nàng nhét khối ngọc bội vào trong tay Lang Bạc, tiếp tục nói.

"Người còn phải nhớ nói lại cho Vương gia nhà người, độc tính của thạch ban độc rất mạnh. Nó được tạo ra bằng cách sử dụng những cánh hoa Bắc Câu Tử (北句子), mà bắc câu tử lại sinh trưởng ở nơi vô cùng lạnh. Trên thực tế, nó sớm đã bị tuyệt chủng, không nghĩ tới còn có người vẫn đang dưỡng loại cây này. Vì thế, nếu như có thể tra ra được ai đang dưỡng bắc câu tử, là có thể tra ra được nơi độc phát ra. Sau đó, căn cứ vào kết quả điều tra ra khối ngọc bội này, chắc chắn có thể tra ra hung thủ."

Sau khi nghe những lời nói này, Lang Bạc hơi ghen hờn nhìn trần trối.

Lúc trước ở trong nhà môn, Huyện thái gia khen ngợi Kỳ Vân Thư, trong lòng hần ít nhiều đều có chút hoài nghi, nhưng sau khi trải qua sự tình Chu gia, cùng với những suy luận vừa rồi của nàng.

Quả thực là quá thần kỳ!

Không đợi Lang Bạc lấy lại tinh thần, Kỳ Vân Thư lại nói: "Ta nghĩ Dung Vương phỏng chừng phải chờ đến ngày mai mới có thể tỉnh lại, đêm nay hãy tạm thời chấp nhận ở nghĩa trang này một đêm, đối với những thi thể bên ngoài....."

Những thi thể này muốn xử trí như thế nào?

Suy cho cùng, đây cũng là một cọc án mạng, phát sinh ở trong Cẩm Giang thành, Huyện thái gia tất nhiên sẽ đến quân.

Tuy nhiên, nàng lại đang lo lắng Cảnh Dung không muốn việc này bị lộ ra ngoài!

Lang Bạc tiếp lời nàng nói: "Tiên sinh, sự tình lúc này rất quan trọng, mong tiên sinh bảo mọi việc đêm nay, những thi thể bên ngoài, ta sẽ đốt cháy tất cả."

Nàng gật gật đầu.

"Ta đây đi trước, những lời ta đã nói với người vừa nãy, nhất định phải nói lại hết toàn bộ cho Vương gia nhà người."

"Vâng."

Những gì nên tra đều đã tra xong, xem như nàng cùng với Vương gia này, không còn có gì liên quan!

Trong vô thức, đã tới giờ Hợi (21h-23h), nàng rửa sạch sẽ vết máu trên tay, lại vỗ vỗ vết máu đã sớm khô trên quần áo.

Lăng phi một bộ quần áo tốt.

Kỳ Vân Thư cầm lấy đèn lồng treo trên gác, rồi đi.

Trở lại Kỳ gia, nàng thay quần áo nhuộm máu, ném vào trong chậu than để đốt!

Sự tình đêm nay, vẫn khiến cho lòng nàng run sợ, nếu như lại có một hai lần như vậy, trái tim nàng chỉ sợ sẽ ăn không tiêu.

Bản thân nàng cũng thực sự mệt đến nỗi rồi tỉnh rồi ngủ, ngã vào trên giường, chống chọi lại với trạng thái khiến tâm tính hoảng sợ, dần dần đi vào giấc ngủ.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Sáng sớm ngày thứ hai, bên ngoài, tuyết rơi đầy trời, trắng xóa một mảnh.

Kỳ Vân Thư tỉnh dậy rất sớm.

Lúc này, Loan Nhi bước vào phòng với một cái giỏ, đặt một ấm trà nóng vừa mới pha trên bàn, sau đó nhìn tiểu thư nhà mình và hỏi bằng giọng trầm lắng: "Tiểu thư, tối hôm qua ngủ trở về lúc nào?"

"Rất khuya." Ký Vân Thư đáp.

Loan Nhi lại hỏi: "Sự việc trong nhà môn đã xong rồi sao? Trong khoảng thời gian này, tiểu thư làm việc không ngừng nghỉ, nô tỳ lo lắng cho sức khỏe của ngài....."

Nhà hoàn thời cổ đại, không phải là loại người lo lắng đến nỗi phát ốm với tất cả mọi thứ, thì chính là loại giống như Loan Nhi này, bị bệnh thiếu lòng từ bi cho tất cả mọi vấn đề.

Ký Vân Thư rót một chén trà nóng, uống một ngụm vào trong miệng, nghiêng mắt hỏi Loan Nhi: "Đúng rồi, hôm qua báo người ngấm Thiên Quỷ Tử ở trong nước một đêm, ngấm chưa?"

Loan Nhi gật đầu, chạy ra khỏi phòng, khi quay lại, trong tay mang theo hộp gấm đựng Thiên Quỷ Tử, đưa tới trước mặt Ký Vân Thư.

"Tiểu thư thật sự muốn đưa cho quân gia Chu gia hay sao?"

Đến giờ Loan Nhi vẫn còn cảm thấy đau lòng, được liệu kỳ diệu như thế, tặng người, đương nhiên nàng cảm thấy đáng tiếc.

Ký Vân Thư đã ôm hộp gấm lên, đứng dậy, "Bây giờ ta sẽ đi tới Chu gia."

"Bên ngoài tuyết vẫn đang rơi, tiểu thư, hay là để ta thay ngài đưa đi."

"Ta sẽ tự đi, ta còn có mấy thứ đang để ở Chu phủ."

Trong khi nói chuyện, nàng đã lấy đủ ở cửa, căng ra, rồi đi.

Loan Nhi nhũn mảy, thở dài đau lòng nhìn chăm chăm ở phía sau lưng.

Sau tất cả, Ký Vân Thư không muốn sống ở Ký gia, mỗi khi nhớ tới thân thể của nguyên chủ vốn bị vứt bỏ ở trong viện kia, đang sống sờ sờ mà bị dối chết, nàng càng nghĩ càng thấy khó chịu hơn.

Mười ba tuổi, không phải là năm nở rộ của tuổi vị thành niên hay sao?

Thay vào đó là ăn dối mặc rách, có thể nói là rất đáng thương!

Nếu như lúc ấy nàng không tiến vào thân thể này, chỉ sợ Loan Nhi lúc ấy chỉ có mười tuổi, cũng sẽ lần lượt chết vì đói.

.....

Từ Ký gia đã đi tới Chu gia, nàng lắc rơi tuyết trên dù ở cửa, gấp lại.

Hôm qua đã hạ táng tiểu thư Chu gia, vài bộ trắng ngoài cửa cũng đã kéo xuống hết, phủ đệ ngày xưa vốn rất khí phái, giờ phút này lại trở nên âm u.

Ngoài cửa, gã sai vặt nhìn thấy nàng, đi lên đón.

"Ký tiên sinh, sao người lại tới đây? Ta sẽ đi thông báo cho lão gia."

"Không cần, ta tới tìm quả gia các người."

Gã sai vặt lúng túng, quay đầu lại, "Vậy mời tiên sinh vào trong, ta đi gọi Tinh thúc."

Gã sai vặt dẫn Ký Vân Thư đi đến một sảnh nhỏ, sau đó mới cất bước đi tìm lão quân gia.

Không lâu sau, lão quân gia lưng hơi gù, hay tay siết chặt với nhau đặt ở trước bụng.

Nếu nói câu khó nghe, thật sự đúng là bộ dáng của một nô tài!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Chương 38: Người Có Muốn Tự Cứu Mình Hay Không?

Lão quân gia thậm chí không nhấc mắt lên nhìn Ký Vân Thư, chỉ cúi đầu đi tới.

"Không biết tiên sinh tìm lão nô có chuyện gì?" Giọng nói thê lương.

Khóe miệng Ký Vân Thư hiện lên nụ cười nhàn nhạt, đưa hộp gấm mình mang đến trên tay cho lão quân gia.

"Lão tiên sinh, đây là một được liệu tại hạ mang tới từ trong nhà, người hãy xay nó đi, thêm rượu trắng và đường đỏ, dán ở trên vết sẹo do dao cắt, có thể khiến vết sẹo trên mặt ngài tốt hơn một chút."

Lão quân gia không nghĩ tới, Ký Vân Thư tới đây là để đưa được cho mình, thân mình run rẩy, mí mắt vừa nhắm, đối diện với ánh mắt dịu dàng tinh tế của Ký Vân Thư.

Nhanh chóng chối từ: "Lão nô và tiên sinh không có giao tình, được liệu quý báu như thế, lão nô không thể nhận."

"Lão tiên sinh hãy nhận lấy đi, được không phần đất rặng hèn khi dùng ở trên người cần nó. Thuốc hay chính là để cứu mạng, dùng ở trên người không cần nó, chính là một được liệu bình thường. Nếu như được này vô dụng với ta, nhưng lại có tác dụng đối lão tiên sinh. Tại hạ đã đưa tới bất chấp trời tuyết, há lại có đạo lý cảm về?"

"Điều này....."

Ký Vân Thư không cho lão cơ hội phản trần, trực tiếp đẩy chiếc hộp gấm vào trong lòng ngực lão quân gia.

"Người không cần phải khách khí."

Được này nếu như được bảo quản đúng cách, giữ cho tới thời hiện đại, chào giá ở trên thị trường, chính là hơn một ngàn vạn lượng!

Tuy nhiên, đưa người cần dùng, Ký Vân Thư sao có thể nói đến tiền, nàng cũng không si mê tiền tài.

Nếu không thể quay về thời hiện đại, chung quy cũng chỉ là một đồng xương trắng đang chờ đợi nàng mà thôi.

Lão quân gia cuối cùng nhận lấy được, nói: "Vậy lão nô đa tạ tiên sinh."

Nói xong, lại khom lưng chuẩn bị hành lễ, dựa theo tuổi tác, Ký Vân Thư thực sự không thể nhận nổi.

Vì thế, nàng dùng cả hai tay, nhanh chóng đỡ khuỷu tay lão quân gia và nâng nó lên.

"Lão tiên sinh trăm triệu không được, người là trưởng bối, ngàn vạn lần để không hành lễ với ta, ta sẽ gặm thò mất."

"Tiên sinh thật sự là người tốt, nhưng lão nô không biết lấy gì hồi tạ."

"Vậy thỉnh lão tiên sinh hãy sử dụng được liệu thật tốt, chữa khỏi sẹo trên mặt."

"Đa tạ tiên sinh."

Ký Vân Thư cười cười, đột nhiên cảm giác ngón tay mình đang nắm ở trên khuỷu tay lão quân gia, dính vật gì đó?

Chuyển mắt thoáng nhìn qua, trên ống tay áo lão quân gia, có một đốm ấn ký màu đen, giống như đã bị ngọn lửa đốt qua.

Hơn nữa, còn có thứ gì đó trên tay áo của người quân gia, cũng bị dính vào trên ngón tay cái của Ký Vân Thư khi nàng cọ vào tấm vải.

Nàng thu hồi ánh mắt, nhấc tay ra khỏi khuỷu tay của lão quân gia.

Nhà nhat nói: "Lão tiên sinh, lần trước ta có để hộp gỗ đàn hương ở trong phủ, bên trong có một số dao nhỏ, không biết còn ở quý phủ hay không?"

"Còn còn, lão nô sẽ cho người cầm qua đây."

Nàng gật gù đầu.

Lão quân gia mang theo hộp gỗ đàn hương đi ra ngoài để lấy hộp gỗ đàn hương cho nàng.

Trong một cái chớp mắt, sắc mặt Kỳ Vân Thư ngưng đọng lại, nâng tay lên, nhìn vật đã dính vào trên ngón tay cái của mình, đó chính là một khối sáp hơi mỏng.

Nàng đặt ở chớp mũi người người, mùi vị của dầu sáp thấp phần độc đáo, mang theo hương vị Xuân Quy cùng với hương vị Bảo Liên.

Dầu sáp cũng giống như dạng này sao?

Lại nghĩ đến vết cháy màu đen vừa rồi trên áo của lão quân gia, cộng với dầu sáp, nói vậy, chính là bị bén lửa của ngon nết.

Mà mùi hương dầu sáp, sao nàng dường như từng nghĩ thấy nó ở nơi nào đó?

Trong lòng tràn ngập nghi hoặc, dường như đã nắm bắt được cái gì đó, nhưng nó vẫn chưa rõ ràng.

Lúc này, lão quân gia mang hộp gỗ đàn hương đi vào, hai tay dâng lên: "Tiên sinh, hộp này lão nô đã thu thập sạch sẽ cho người."

Dứt bỏ suy tư vừa rồi, Kỳ Vân Thư nhận lại chiếc hộp.

Đồng thời, nhìn thoáng qua vết sẹo trên mặt lão quân gia, trong lòng, đã có một số nhận định.

"Vậy tại hạ sẽ rời đi trước."

"Lão nô tiễn người."

"Không cần, trên đường trơn trượt, lão tiên sinh dừng bước."

.....*Edit & Dịch: Wattpad@Emily Ton....*

Rời khỏi Chu phủ, Kỳ Vân Thư cũng không quay về Kỳ gia, mà là đi một chuyến tới thiên lao nơi giam giữ phạm nhân.

Dựa theo trình tự, nàng cần phải xin chỉ thị của Huyện thái gia trước, sau đó lấy đặc lệnh mới có thể đi vào.

Tuy nhiên, Huyện thái gia xem Kỳ Vân Thư giống như trên báo, hạ lệnh, nhìn thấy nàng thì giống như nhìn thấy Huyện thái gia.

Vì thế cho nên, nàng vừa xuất hiện ở lối vào thiên lao, nha sai trông coi liền ngoan ngoãn mở cửa ra, cung lmg, về mặt nịnh hót đi lên đón.

Rốt cuộc, đây chính là người tâm phúc nhỏ trước mặt Huyện thái gia, cần phải hầu hạ thật tốt.

"Kỳ tiên sinh sao lại có thời gian rảnh tới nơi này? Ai da, ngài cẩn thận một chút, nơi này hơi tối, ngài hãy cẩn thận dưới chân."

Một câu gần như buột ra khỏi miệng "Nếu không hãy nắm lấy tay tiểu nhân".

Thật là lẳng phí nhân tài khi hẳn không đi làm công công ở trong hoàng cung!

Kỳ Vân Thư nhìn thoáng qua hẳn: "Phạm nhân được đưa tới hôm qua hiện đang ở đâu? Chu phủ."

"Ở bên trong"

"Mang ta đi gặp nữ tử kia."

"Được, ta mang người đi qua."

Nha sai dẫn đường, Kỳ Vân Thư đi theo phía sau. Nhà giam thật sự rất tối, hơn nữa lại ẩm ướt, chẳng trách phạm nhân bị giam giữ lâu dài ở bên trong đều kêu đau chân.

Trong thời hiện tại, đó gọi là bệnh phong thấp.

Khi tới một gian phòng giam ở tận cùng bên trái, nha sai nói: "Tiên sinh, chính là nơi này."

Dưới ánh đèn dầu lờ mờ chiếu từ hành lang vào bên trong phòng giam, Kỳ Vân Thư cũng miễn cưỡng nhìn thấy rõ ràng người bên trong.

Tổ Văn đang cuộn tròn ở trong góc tường, ôm cánh tay, cả người đều đang run rẩy.

Trong phòng giam âm u, một con giọng thấu xương bỗng nhiên thôi tới, nếu như không mặc kín mít, chi sợ rất có khả năng người sống cũng sẽ bị đông chết.

"Mở cửa ra." Kỳ Vân Thư nói.

"Điều này..... bên trong chính là phạm nhân." Nha sai cố ý nói.

"Ta đương nhiên biết trong đó là phạm nhân, cần người nhắc nhở?"

Nha sai thực sự xấu hổ, móc chìa khoá ra, mở xiềng xích.

Kỳ Vân Thư lấy xuống một chiếc đèn dầu treo ở trên tường bên ngoài, thuận tay nhét hộp gỗ đàn hương đang ôm vào trong tay nha sai.

"Giữ cẩn thận, chờ ta bên ngoài."

"Vâng, thưa ngài."

Nàng bước về phía trước, đi đến bên cạnh Tổ Văn, ngồi xổm xuống. Khi ánh sáng đèn dầu dần dần chiếu sáng hơn, Kỳ Vân Thư thấy rõ gương mặt trắng tinh như tờ giấy của Tổ Văn.

So với ngày hôm qua, khuôn mặt này, đã trắng bệnh tới nỗi không cách nào hình dung!

"Tổ Văn." Nàng gọi nàng ta một tiếng.

Thân mình Tổ Văn run lên mãnh liệt, thật lâu sau mới phản ứng lại, ngừng đầu lên, trong ánh mắt thâm sâu, mang theo tử vong bên cạnh, hết sức lạnh nhạt thờ ơ, không hề có sợ hãi.

"Tổ Văn, người có muốn giúp chính mình, giúp Lâm Doan?"

Giọng nói của Kỳ Vân Thư quanh quẩn trong phòng giam nhỏ hẹp nơi đây, mang theo một không khí bức bách tìm người hơn nó vốn có.

Tổ Văn há miệng thờ dốc, bởi vì thân thể đang dần dần trở nên suy yếu, nói chuyện cũng thấp phần gian nan: "Người đang nói gì vậy?"

"Ta hỏi người, người có muốn tự cứu mình và cứu Lâm Doan hay không?"

Kỳ Vân Thư lại hỏi một lần nữa, đổi lại chính là một tiếng cười của Tổ Văn: "Ta đã giết người, cần phải đền mạng, cứu như thế nào? Cứu không được, cứu không được....."

"Cứu được."

"Có ý gì?"

Kỳ Vân Thư đặt đèn dầu trong tay đến gần hơn trước mặt Tổ Văn một chút.

Hy vọng ánh sáng đơn bạc này, có thể khiến thân mình đang phát run của nàng ta ấm áp hơn.

"Tổ Văn, người hãy cẩn thận lắng nghe, ta cần người trả lời một vấn đề quan trọng nhất, người cần phải suy nghĩ thật rõ ràng, sau đó mới trả lời ta." Kỳ Vân Thư thấp phần nghiêm túc.

Sau một lúc, Tổ Văn gật đầu.

Nàng hỏi: "Ta hỏi người, đêm đó, khi người đi vào phòng tiểu thư người. Rốt cuộc người đã nhìn thấy cái gì? Mà đèn trong phòng, có phải đã tắt hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Chương 39: Hai Lượng

Ánh sáng từ ngọn đèn dầu nhấp nháy yếu ớt.

Nghe thấy Kỳ Vân Thư hỏi như vậy, mắt đen của Tổ Văn hiện lên vẻ kinh sợ.

"Kỷ tiên sinh, vì sao ngài..... lại hỏi điều này?"

"Hiện tại người chỉ cần cẩn thận trả lời ta là được, nghĩ kỹ, rất quan trọng." Khuôn mặt Kỳ Vân Thư trấn định và nghiêm túc.

Giờ phút này, những gì nàng có trong tay, không chỉ đơn giản là một vụ án mạng.

Mà là cuộc sống của hai mạng người!

Hai tay Tổ Văn đặt ở trên đầu gối, nắm chặt nơi góc áo của mình, cúi thấp đầu xuống, bắt đầu hồi tưởng về những gì đã xảy ra trong đêm hôm đó.

"Ngày đó, ta đã âm thầm hồi phủ, hạ độc vào chén thuốc của tiểu thư ở trong phòng bếp, tận mắt nhìn thấy chén thuốc được đưa vào trong phòng tiểu thư. Ta biết, sau khi tiểu thư uống thuốc xong một khoảng thời gian thì sẽ lập tức ngù. Vì thế trong khoảng thời gian đó, ngay cả Kiều Tâm cũng sẽ không vào phòng để tránh làm phiền giấc ngủ của tiểu thư. Lúc ấy ta thực sự sợ hãi, nhưng cũng rất lo lắng."

Nói tới đây, tay nàng càng dùng sức nắm chặt, đầu ngón tay cũng trở nên trắng.

"Cũng vì thế cho nên, ta vẫn luôn trốn tránh không dám đi ra ngoài. Mãi cho đến khi tất cả mọi người đều đã ngủ thiếp đi, ta mới lén lút vào trong phòng tiểu thư. Một khắc khi ta đẩy cửa ra, ta nhớ rất rõ ràng, trong phòng không hề đốt đèn. Tiểu thư nằm ở trên mặt đất, bên người..... là chén thuốc đã đổ nghiêng. Đó là tất cả những gì ta đã nhìn thấy."

Tổ Văn cố gắng nhớ lại, dưới ánh sáng rực rỡ của đèn dầu, khuôn mặt không có tơ máu đã có vẻ có chút phiếm hồng.

Kỳ Vân Thư có chút căng thẳng: "Cho nên người dám khẳng định, trong phòng lúc ấy không hề có ánh đèn?"

"Ta chắc chắn." Nàng ta dùng sức gật đầu, sợ bỏ qua một chút cơ hội được sống.

"Được rồi, người hãy suy nghĩ thêm một chút nữa. Lúc ấy trên người tiểu thư nhà người có thương tích gì không?"

Tổ Văn cẩn thận suy nghĩ và lắc đầu.

"Thật sự không có?"

"Hẳn là không có, nếu có miệng vết thương, khi ta kéo tiểu thư tới trên giường, không có khả năng không phát hiện ra."

Kỳ Vân Thư lo lắng, tuy rằng trong lòng đã có những giả thuyết về những gì đã xảy ra, nhưng nếu như không nắm chắc, nàng vẫn không dám quả quyết đi báo nha môn, lật lại bản án một lần nữa.

Ngay sau đó.

Tổ Văn kích động nắm lấy tay Kỳ Vân Thư, thân mình cũng bắt đầu nâng lên từ trên mặt đất.

"Kỷ tiên sinh, ta đã nói tất cả những gì ta biết. Ngài nói ngài có thể cứu ta, có thể cứu Lâm Đoan, có phải là sự thật hay không?"

Đôi mắt vốn tuyệt vọng, giống như tro tàn lại dường như bốc cháy, tràn ngập hy vọng!

Cánh tay bị nắm chặt bởi một luồng sức mạnh, Kỳ Vân Thư đành phải thừa nhận.

Có chút đau!

Kỳ Vân Thư cau mày vì đau, nói: "Tổ Văn, nếu như ta đã tới nơi này để gặp người, đây lòng tự nhiên đã có chủ ý. Tuy nhiên, vụ án này có chút phức tạp, không phải một chốc một lát là có thể giải quyết. Hiện tại, tất cả các chứng cứ đều chỉ rõ người là kẻ kết người. Hơn nữa, chính người cũng đã thừa nhận. Muốn lật lại bản án, cần phải tìm được đầy đủ chứng cứ, chứng minh hung thủ là một người khác."

"Hung thủ là một người khác? Chẳng lẽ..... tiểu thư không phải vì trúng mĩ độc mà chết hay sao?"

"Ta không dám khẳng định." Kỳ Vân Thư đáp trả.

Một câu không dám khẳng định, khiến cho Tổ Văn tâm hoảng ý loạn, mím chặt môi, nhỏ giọng nghẹn ngào.

Kỳ Vân Thư suy nghĩ một lúc, lại hỏi nàng: "Đêm đó, tiểu thư nhà người đã uống thuốc gì?"

"Tiểu thư thường xuyên đau đầu, vì thế, thuốc mà nàng uống chính là thuốc an thần."

"Những dược liệu trong đó là gì?"

"Có hạt táo chua (酸棗仁), hạt bách tử (柏子仁), rễ cây viễn chí (遠志), vỏ hợp hoan (合歡皮), đương rôi, còn có xuân quy (春歸). Bởi vì tiểu thư sợ đáng, cho nên sẽ thêm hai mảnh xuân quy vào trong chén thuốc." Mỗi một chữ nàng đều nói cực kỳ rõ ràng.

Xuân Quy!

Trên đầu sắp mỏng kia, Kỳ Vân Thư chính xác đã ngửi thấy mùi vị của xuân quy!

Kỳ Vân Thư cảm thấy nhịp tim mình đập nhanh hơn, bắt đầu suy ngẫm về những gì Tổ Văn vừa nói.

Tổ Văn thật vát và mới bốc cháy lên ngọn lửa hy vọng, giờ phút này tuyệt đối không thể chặt đứt.

Kỳ Vân Thư, chính là cộng rom cứu mạng nàng!

Thấy Kỳ Vân Thư vẫn không đáp lời, Tổ Văn đỏ mắt, sốt ruột nói: "Tiên sinh, cho dù kết quả cuối cùng là như thế nào, người có thể đáp ứng ta hay không, nhất định phải giúp Lâm Đoan. Là do ta hại hắn, hẳn không nên chết, tất cả mọi tội lỗi, một mình ta sẽ gánh. Hẳn không có quan hệ gì, hẳn cũng chỉ vì muốn giúp ta."

Nàng ta khóc đến nỗi rồi tình rồi mù.

Trong đôi Kỳ Vân Thư sợ nhất, chính là nhìn thấy nữ nhân khóc. Hiện tại, thật sự muốn lấy khăn lau nước mắt cho nàng.

Nhưng Kỳ Vân Thư dù sao cũng là một 'nam nhân', nếu làm như vậy thật sự không ổn.

Vút bỏ ý niệm này, Kỳ Vân Thư mang theo giọng điệu an ủi, nói: "Trong lòng người có Lâm Đoan, trong lòng Lâm Đoan cũng có Tổ Văn người. Trời cao từ trước đến nay luôn chiều cố đến những người tận tâm với nhau. Các người đã mất đi rồi, trời cao cũng sẽ ban lại cho các người một thứ khác. Vì thế, đừng đánh mất hy vọng. Vụ án này, nhất định sẽ được đưa ra ánh sáng."

Lời này, đại khái là Kỳ Vân Thư đã xem quá nhiều tiểu thuyết ngôn tình.

Nhưng đối Tô Vân mà nói, lại rất hữu ích!

Hai mắt trống rỗng thâm sâu dần dần tan biến, hăng hái gật gật đầu!

.....*Edit & Dịch: Wattad@Emily_Ton...*

Kỳ Vân Thư ra khỏi đại lao với sắc mặt khó hiểu, mắt thường rất khó nhìn thấu tâm tình nàng lúc này.

Nha sai mang hộp gỗ đàn hương đi lên đón nàng.

"Ký tiên sinh, ngài phải đi?"

Không đi thì làm gì? Lưu lại nói chuyện nhân sinh cùng người à?!

Kỳ Vân Thư liếc một ánh mắt lạnh lùng về phía nha sai, lấy lại hộp gỗ đàn hương của mình từ trong tay hắn, vừa dùng ống tay áo xoa xoa bụi ở mặt trên.

Vừa hỏi: "Người mỗi tháng nhận bao nhiêu bổng lộc?"

"A?"

Nha sai kinh ngạc, gãi gãi đầu, xấu hổ cười cười, rụt vai, dùng cử chỉ tay gĩa ra như cái kéo để ứng phó.

"Hai lượng."

Kỳ Vân Thư "Àn" một tiếng, lấy ba lượng bạc ở bên hông lấy ra, đưa cho hắn.

Ba lượng bạc nặng trĩu đặt xuống trong tay, nha sai nở một nụ cười lộ ra một miệng đầy răng vàng.

Không nghĩ tới Ký tiên sinh sẽ thưởng chút bạc cho mình, thậm chí là ba lượng!

Thật bất ngờ, Kỳ Vân Thư lại đổi một bát nước lạnh về phía hắn: "Người hãy đi mua một số xiêm y tốt và một ít dược trị thương hàn, sau đó đưa cho vị cô nương vừa rồi, cũng mua một số đồ ăn đưa cho nam tử gọi là Lâm Đoan. Ăn ngon uống tốt, đều không thể thiếu."

Tan vỡ ~

Âm thanh tan nát cõi lòng!

Đó không phải là dành cho mình!

Tuy nhiên, những sự bối rối đó khiến cho khuôn mặt nha sai bắt đầu nhăn nhó, khom khom lưng, có vẻ thập phần khó xử: "Tiên sinh, đó đều là phạm nhân bị nhốt tại trong nhà lao, làm như vậy, không hợp quy củ."

"Ta đây hỏi người, có phải có quy định, chi cần chưa có công văn Hình bộ gửi xuống, cho dù là phạm nhân bị định tội chết, cũng không thể chết hay không?"

"Vâng."

"Vụ án Chu gia, Lưu đại nhân đã gửi thư cho Hình bộ, nhưng văn bản phán quyết còn chưa được đưa xuống. Nếu như phạm nhân chết ở trong nhà lao, tội này người gánh nổi không?"

Nói dễ nghe một chút thì hắn chỉ là nha sai, nói không dễ nghe, hắn chính là một ngục tốt nhỏ nhoi. Tội này, đương nhiên hắn gánh không nổi.

Tuy nhiên.....

"Ký tiên sinh, ta cũng chỉ làm việc theo quy định."

Người này, sao lại ngu dốt như thế, nói như thế mà cũng không thông!

Kỳ Vân Thư liếc mắt "nhìn" hắn một cái: "Quy định là người phải trông coi phạm nhân, không cấm người không mua xiêm y và dược liệu cho bọn họ. Nếu như người không mua xiêm y, vậy thì dư lại một lượng sẽ không cho người."

Cái gì?

Trong ba lượng đó, hắn có thể nhận một lượng!

Mặt mày hớn hở.

Cầm bạc, liếm liếm môi, ha ha nói: "Vâng vâng vâng, tiên sinh nói rất đúng, ta sẽ lập tức đi làm, tuyệt đối khiến tiên sinh hài lòng!"

Búng tay một cái.

Có tiền có thể sai quỷ đẩy ma*, không sai chút nào.

*Có tiền có thể sai quỷ đẩy ma: 有錢能使鬼推磨 (money will make the Devil turn millstones (idiom); with money, you can do anything you like.)

Lười khua môi múa mép cùng hắn, Kỳ Vân Thư ôm hộp gỗ đàn hương của mình, rời đi.

~~~~~ Hết chương 39 ~~~~~

Note:

+ *Ad cực kỳ lười tương tác, trả lời từng câu hỏi, không up lên fb hay up ảnh ót nhiều vì mất time, vân vân và vân vân... Vì vậy, không cần nói hay hỏi nhiều: Dịch tùy hứng, Hoặc (bắt đầu áp dụng từ chương 40 trở về sau):*

+ Mỗi chương >=100 votes (100 ngôi sao) sẽ up chương mới. (Từ C1-C100)

+ Mỗi chương 150-200 votes sẽ up mới (C101-C200)

+ Sau C200 sẽ up dồn chương. (C201-C500/C1000). Sau khi up dồn chương nếu ko đọc dc thì refresh watt bằng cách log out rồi log in lại. (Áp dụng cho toàn bộ truyện của ad đã dịch)

+ Nếu gặp chương bị nhảy có nghĩa là đã set private (followers mới đọc được). Chưa xác định sẽ nhảy cóc đoạn nào.

+ Tất cả các truyện đều có thể tìm thấy bản convert trên wikidich.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 40: Chương 40: Tiểu Tử Ngốc Đưa Khăn Tay

Trời giá rét, tuyết tuyệt lớn đã ngừng rơi, nhưng gió lạnh vẫn đang thổi mạnh, chui sâu vào trong thân thể, tùy ý gặm cắn, khiến toàn bộ cơ thể cảm thấy đau đớn!

Vệ Dịch được bao bọc trong một chiếc áo khoác dày màu xanh nhạt, trên cổ được quấn một chiếc khăn màu xám trắng, ngo ngác đi tới đi lui ở trên nền tuyết trắng.

Thỉnh thoảng còn mang theo nghiền ngẫm giống như sương mù trắng xóa chìm trong không khí.

Cực kỳ đáng yêu!

Tuy nhiên, những lúc khác lại thường xuyên liếc nhìn về phía đại môn Kỳ gia.

Hắn đã đợi hơn một canh giờ (2h), trên khuôn mặt trắng nõn và tuấn tú cũng bị đông lạnh đến nổi đỏ lên.

Kỳ Vân Thư từ rất xa đã nhìn thấy hắn. Nhìn thấy hắn tránh ở phía sau con sư tử đá gần lối vào Kỳ gia, đầu vẫn luôn lên nhìn về phía bên trong.

Tiểu tử ngốc đáng yêu, chạy tới nơi này làm gì?

Hay là ngứa da, muốn tìm Kỳ Nguyên Chức gãi gãi cốt cho hắn?

Vì lòng hiếu kỳ tác quái, Kỳ Vân Thư đi về phía hắn.

"Vệ Dịch, sao ngươi lại ở đây?"

Giọng nói đột nhiên vang lên phía sau, Vệ Dịch cả kinh, sợ tới mức hai chân suýt nữa nhẩy lên!

Vừa quay đầu lại, lập tức nhìn thấy một "nam nhân" xa lạ.

"Ngươi làm ta sợ."

Oán trách nho nhỏ một tiếng, đôi mắt nhỏ vô tội xoay chuyển, hai tay còn để ở trên ngực.

Bộ dáng kìa, thực sự chọc cười Kỳ Vân Thư.

"Ai dọa ngươi, nếu không phải ngươi có tật giật mình, sao có thể bị dọa?"

Hắn cuống quýt tức đầu, vội vàng phủ nhận nói: "Không phải, không phải, ta không phải là trộm, ta thật sự không phải trộm. Lão sư nói, không thể trộm đồ của người khác, như vậy không tốt. Nương cũng nói, làm người nhất định phải thành thật, vật của người khác là của họ, vật của ta mới là của chính ta. Hơn nữa, cha ta còn nói....."

"Dừng lại!" Kỳ Vân Thư nâng tay lên để ngăn lời hắn nói.

Nếu cứ tiếp tục nói như vậy, chỉ sợ đến khi trời tối cũng nói chưa xong.

"Ta chỉ muốn hỏi ngươi, trời lạnh như thế, ngươi không ở trong nhà, chạy tới đây làm gì?" Kỳ Vân Thư nghiêm nghị hỏi.

Hắn rụt ánh mắt lại, nhấp môi, vội thấp đầu xuống.

Nếu như Kỳ Vân Thư không nhìn lầm, tiểu tử này, hắn đang thẹn thùng!

Điều này càng đáng lên sự tò mò trong lòng Kỳ Vân Thư, bước gần hơn về phía hắn, mang theo một giọng điệu hài hước, hỏi hắn: "Vệ Dịch, ngươi nói thật với ta, đang êm đang đẹp, vì sao một người lại ở chỗ này? Lại còn lên la lên lút."

"Ta....."

"Nói cho ta đi, ta cam đoan sẽ không nói với người khác."

Nửa ngày, hắn mới dạ thưa phun ra mấy chữ: "Ta đang đợi tỷ tỷ."

Tỷ tỷ?

Tiểu tử, ngươi là con trai độc nhất, ngươi không có tỷ tỷ, nhiều lắm nương ngươi chỉ có thể sinh cho ngươi một muội muội hoặc là đệ đệ.

Hay là.....

"Vệ Dịch, cha ngươi còn có lão bà khác? Là tỷ tỷ cùng cha khác mẹ sao?"

"Không có." Hắn ngẩng đầu lên, nhìn Kỳ Vân Thư, đột nhiên cau mày một tíc, từ trong miệng lẩm ra một câu: "Ca ca, ngươi rất giống tỷ tỷ!"

Ách!

Kỳ Vân Thư lập tức hiểu ra.

Tiểu tử ngốc, ngươi đang đợi ta sao?

Không đợi Kỳ Vân Thư phục hồi lại tinh thần, Vệ Dịch từ trong tay áo mình lấy ra một cái hộp nhỏ nhỏ, trên mặt nhìn nàng đầy hy vọng, nói: "Ca ca, ngươi quen biết tỷ tỷ sao? Ta tới đây để trả khăn cho nàng. Lần trước nàng nhét ở trong tay ta, nhưng vì nó đã bẩn. Ta đã giặt sạch sẽ, ngươi xem."

Nói xong, hắn mở cái hộp kìa ra, bên trong chính là một chiếc khăn tay màu trắng được xếp gọn gàng, mặt trên, còn rải vài cánh hoa nhỏ.

Ý thích thật đáng yêu!

Tiểu tử thú vị, ai nói cho ngươi biết loại kỹ xảo tán tỉnh này vậy!

Khóe miệng Kỳ Vân Thư co giật mất tự nhiên, một bàn tay cứng đờ run rẩy đặt trên hộp, chậm rãi kéo về, đóng nắp lại.

"Vệ Dịch, khăn tay này, tỷ tỷ ngươi đã vứt bỏ, nàng cũng không thích những cánh hoa đó, nàng bị dị ứng phấn hoa." Kỳ Vân Thư nhú nhú chớp môi.

"Nhưng khăn tay này là của tỷ tỷ, ta nhất định phải trả lại cho nàng. Hơn nữa A Mễ cũng nói, nữ hài tử đều rất thích hoa."

Bộ dáng nhỏ, cực kỳ ủy khuất.

"A Mễ là ai?"

"Là một con chó vàng nhỏ ta nuôi." Ngây thơ hồn nhiên!

Phức.....

Kỳ Vân Thư che ngực lại, phun ra máu.

Không được, nàng không thể tiếp tục nói chuyện với ngốc tử, bằng không nào có bao nhiêu dung lượng cũng đều không đủ để dùng.

"Thôi thôi, vậy ngươi cứ chờ đi."

Kỳ Vân Thư vẫy tay, xoay người rời đi.

Tuy nhiên, chưa đi được mấy bước lại dừng lại, quay đầu nhìn lại, vừa lúc đối diện với ánh mắt mát lạnh của Vệ Dịch, mang theo một ít mong đợi, lại mang theo đáng thương nhu nhược động lòng người.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Tại thời điểm này, tuyết lại bắt đầu rơi, những bông tuyết còn dày hơn cả trước đó!

Khi những bông tuyết rơi xuống và dừng ở trên người thiếu niên, mang theo thế giới mỏng lung, chạm vào trái tim người, mơ hồ có chút đau!

Trái tim Kỳ Vân Thư cũng tựa hồ như dừng lại theo những bông tuyết ở trên vai, tan chảy cùng với chúng.

Xuyên thấu qua bức màn tuyết trắng, Kỳ Vân Thư đi về phía Vệ Dịch và hô lên một tiếng: "Đi theo ta, ta đưa ngươi đi tìm tỷ tỷ."

Vừa nghe nói thế, cả khuôn mặt Vệ Dịch tựa như bông hoa chậm rãi nở rộ, vội vàng bước chân đi theo phía sau Kỳ Vân Thư.

Nàng đưa hân vào một căn phòng ấm áp ở trong Tây Uyển.

Ký Vân Thư vẫn đang mang nam trang tiến vào phòng mình. Cũng may, Vệ Dịch khác với người khác!

Vệ Dịch đứng ở giữa sảnh trong nhà, xoay vài vòng, đánh giá cảnh tượng chung quanh, tràn ngập cảm giác mới mẻ độc đáo.

"Ca ca, nhà người ở thật là đẹp mắt, còn rất thơm!"

"Người nhanh chóng ngồi xuống, nhìn vào trong phòng người khác như vậy, thực sự không lễ phép."

"Ngạ." Hân ngậm miệng đồng ý, ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh, mắt cũng không hề nhìn loạn nơi nơi.

Lúc này, Loan Nhi vừa lúc bung vào một bồn than lớn, nhìn thấy có thêm một nam nhân đang ngồi trong phòng, khiếp sợ. Nhưng nhìn thấy tiểu thư nhà mình bên cạnh, lúc này mới không hét to lên.

Bước chân nhẹ nhàng dịch đến bên cạnh tiểu thư nhà mình, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu thư, người kia là ai?"

"Vệ Dịch."

"Ngốc từ Vệ gia?" Loan Nhi há mồm

Ký Vân Thư gõ gõ trên ót nàng: "Đừng vô lễ, người hãy chú ý đến hân, ta đi vào thay quần áo."

Xoa xoa ót đau, Loan Nhi gật gật đầu.

Ký Vân Thư đặt hộp gỗ đang hương trong tay lên bàn, vào trong phòng, thay nam trang trên người, cũng chỉ mất một chút thời gian.

Đối với việc thay đổi quần áo giữa nam và nữ, nàng thấp phần thuần thục.

Đi ra từ bên trong, nhìn thấy Vệ Dịch đang bung ly trà nóng và uống vào miệng giống như uống nước sôi để nguội.

Không nóng sao?

Có lẽ là hân đã bị đông cứng!

Vệ Dịch sức ngược mắt lên, nhìn thấy Ký Vân Thư đi đến trước mặt mình, buông chén trà xuống, hân đứng lên và nở một nụ cười cực kỳ sáng lạn.

Kính hô: "Tỷ tỷ, người đã đến?"

"Àn, ta đã tới!"

Thật ra, ta vẫn luôn ở đây!

Vệ Dịch nhìn nhìn sau lưng nàng, gãi đầu: "Ca ca đâu?"

Ký Vân Thư ngồi xuống bên cạnh, tự mình rót một ly trà, không chút để ý trả lời một câu: "Ca ca người đi rồi."

"Ngạ." Hân cũng ngoan ngoãn ngồi xuống, mắt chăm chăm nhìn vào Ký Vân Thư, thân mình rụt rụt, mở miệng: "Tỷ tỷ, người biết ta tới đây làm gì sao?"

"Biết, người tới đưa khăn tay."

Những lời này vừa ra, Vệ Dịch cực kỳ kinh ngạc, hân còn chưa nói, tỷ tỷ làm nào biết được?

Đứa nhỏ ngốc, ca ca người đã nói cho nàng biết!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Chương 41: Đậu Hủ Não

Trong lòng Vệ Dịch rất ngạc nhiên khi vị "ca ca" đã nói cho tỷ tỷ, Vệ Dịch còn có chút mất mát!

Giống như một quả bóng xì hơi!

Ký Vân Thư hồ hững nhấp một ngụm trà trong miệng, nheo mắt liếc nhìn hân một cái

"Vệ Dịch, khăn tay kia ta đã vứt bỏ, chờ người ngồi ấm thân mình hơn một chút, Loan Nhi sẽ đưa người ra ngoài."

Vệ Dịch không chịu, khăn tay kia, chính hân đã giặt sạch nó trong một thời gian rất dài!

Hân đặt cái hộp nhỏ trong tay trên bàn, dùng ngón trỏ thật cẩn thận chọc chọc ở trên hộp, đẩy đến trước mặt Ký Vân Thư.

"Tỷ tỷ, không bẩn, một chút cũng không bẩn, ta đã giặt sạch bùn dính ở trên đó, thật sự, người nhìn xem."

Sự nhiệt tình này, thật sự khiến người không nở thoái thác!

Ký Vân Thư nhìn thấy, mở hộp ra, nhưng cổ tình thể hiện bộ dáng ngạc nhiên.

"Giặt thật sự rất sạch."

"Ta đã giặt nó rất lâu, tỷ tỷ thích sao?"

"Thích thích."

"Vậy những cánh hoa phía trên thì sao?"

"Thích thích!" Nàng đành phải liên tiếp gật đầu.

Vệ Dịch thực sự hưng phấn, ngậy ngốc nhìn nàng cười.

Hâm răng trắng tinh, giống như từng viên ngọc trai trắng bạc, được sắp xếp rất gọn gàng!

Ký Vân Thư đẩy nắp hộp lại, đẩy qua một bên, hỏi hân: "Đã ngồi ấm người rồi sao?"

Hân lắc đầu: "Chân còn có chút lạnh."

Nên không phải cứ ngồi là nghỉ ngơi, hân không nghĩ sẽ rời đi.

Ký Vân Thư nhìn ánh mắt hân dừng ở trên người mình, rõ ràng là một đôi con người mát lạnh, nhưng cảm giác mang theo khí thể cực nóng ngất trời.

Trực giác của nữ nhân nói cho nàng biết, Vệ Dịch yêu thích nàng!

Nên hành động như thế nào, điều này sao có thể?!

Đáy lòng bỗng chốc bị một ý nghĩ tà ác chiếm lấy. Ký Vân Thư dịch chiếc hộp gỗ đang hương của mình lại gần, gọn gàng đặt chúng ở ngay giữa hai người, sờ sờ hoa văn khắc ở mặt trên.

Về mặt thần bí nhìn hần hỏi: "Vệ Dịch, người muốn biết trong hộp của ta có gì hay không?"

"Muốn!" Giọng nói vang lên rất rõ ràng.

Nàng ngẫm mỉm cười, mở nắp hộp ra. Bên trong là bảy tám dao nhỏ cực kỳ sắc nhọn, lưỡi dao thoắt hiện lên ánh sáng bạc, xuyên qua mắt, có chút cay!

Da lông Vệ Dịch suýt nữa nổ tung. Từ nhỏ hần đã được báo hộ rất tốt, hơn nữa là con trai độc nhất, người trong nhà không bao giờ để hần bị một chút thương tích. Những vật bén nhọn kia, càng không bao giờ cho hần chạm vào.

Hiện tại nhìn thấy nhiều dao nhỏ như thế, chớp mắt một cái liền kinh sợ!

Thân mình như sụp đổ, xương mũi đều mở ra, nhưng lại không dám thở mạnh!

Rất tốt, đây là phản ứng mà Kỳ Vân Thư muốn thấy.

Sau một khắc, nàng giống như đang mưa bán thức ăn ở chợ khi nhặt nhặt những vật trong hộp. Nàng nhặt lên một thanh dao nhỏ, dùng đầu ngón tay vuốt nó. Sau đó, xoay dao nhỏ hai vòng.

"Biết cây dao này dùng để làm gì sao?"

Hần lắc đầu.

"Loại dao này có lưỡi dao rộng và phẳng, được dùng để cắt cổ họng người. Một dao đâm xuống, da thịt sẽ rách ra, rất có hiệu quả!"

Nàng lại chọn một cây dao có hình lưỡi câu: "Biết cây dao này dùng để làm gì sao?"

Hần lại lắc đầu.

"Loại này là dùng để mở bụng, dùng sức móc một cái, bụng lập tức sẽ rách ra, có thể nhìn thấy ruột non đại tràng bên trong rất rõ ràng. Ví thể, dùng cây dao này, thực sự rất thuận tiện!"

Ngay sau đó, lại chọn một cây dao có hình dạng như một chiếc lá tre: "Cái này thì sao?"

Hần vẫn lắc đầu như cũ.

"Loại này là dùng để mở hộp sọ, bởi vì bên trong hộp sọ thường rất mỏng manh, cho nên không thể dùng dao quá rộng, cũng không thể dùng dao quá sắc bén. Do đó, chỉ có thể dùng loại dao này. Khi dùng nó để mở hộp sọ, có thể nhìn thấy toàn bộ tủy não bên trong. Nói đến tủy não, vẫn còn có rất nhiều điều cần phải nghiên cứu. Khi chạm vào thì rất nóng, giống như một chén đậu hủ nào."

Bộp.....

Âm thanh của chiếc ghế rơi xuống, vang lên rõ ràng cùng với ba từ "đậu hủ nào"!

Vệ Dịch ngồi trên mặt đất, bị dọa đến nổi sắc mặt trở nên trắng bệch. Hần mở to mắt sợ hãi nhìn Kỳ Vân Thư, xương gò má và lông mày đều liên tục nhú lại!

Hai tay chống ở trên mặt đất, không ngừng run rẩy!

Ai bảo người thích ta! Nền như thế!

Kỳ Vân Thư cũng không tính sẽ thu tay lại, lục lục ở trong hộp gỗ đàn hương, lấy ra một thanh dao nhọn, áp xuống gần mí mắt, về mặt hiện lên tà khí, đi về hướng Vệ Dịch đang ở trên mặt đất.

"Không cần, đừng giết ta, đừng giết ta!"

Hần dùng hai chân để đẩy mình lùi lại, hoảng loạn dịch về phía sau.

"Vệ Dịch, người có muốn biết con dao nhọn này dùng để làm gì hay không?" Khóe miệng Kỳ Vân Thư khẽ nhếch, giọng điệu quý dị.

Vệ Dịch liều mạng lắc đầu: "Ta không muốn biết..... đừng giết ta, đừng giết ta."

Theo Kỳ Vân Thư dẫn dắt tới gần, Vệ Dịch rút lui cho đến khi sau lưng chạm vào một cây cột, ôm lấy cây cột bò lên, bỏ chạy ra ngoài giống như đã nổi điên.

"Cứu mạng....."

Giọng nói đình tai nhức óc, càng ngày càng xa.

Kỳ Vân Thư giờ dao nhọn trong tay, cười đến nổi bụng dạ đều đau, ra hiệu cho Loan Nhi một cái ánh mắt: "Nhanh chóng theo sau, đuổi hần về Vệ phủ, đừng để hần chạy tán loạn, lỡ nhảy xuống hồ nước thì không xong."

"Vâng."

Trên thực tế, Loan Nhi cũng đã sắp nôn mửa bởi những lời nàng đã, nàng ta vẫn luôn cố nén, nhanh chân đuổi theo Vệ Dịch.

Cuối cùng, nàng cũng tiến được kế phiên toái kia. Kỳ Vân Thư cười xong, nhanh nhẹn thu thập những con dao nhỏ trên bàn, cất hết vào trong hộp gỗ đàn hương. Khi mu bàn tay đụng tới chiếc hộp của Vệ Dịch mang đến, nàng bỗng nhiên tức giận.

Mở hộp kia ra, phía bên trong là chiếc khăn cùng với vài cánh hoa hồng hồng vàng vàng, cực kỳ đẹp mắt.

Không thể không nói, thật ra nàng cũng rất thích!

Nàng lấy khăn ra, cẩn thận kiểm tra nó. Chiếc khăn đúng thật rất sạch sẽ, không hề có chút bùn, còn tản ra mùi hương bỏ kết nên nhẹ.

Tiểu tử ngốc đó thật sự đã giặt sạch trong một khoảng thời gian rất lâu, đúng không?

Lại còn dùng một chiếc hộp đẹp như thế, phía trên còn rải thêm cánh hoa.

Thật sự đủ dài lâu mạn!

Kỳ Vân Thư bỗng nhiên mỉm cười, có thể nhìn thấy sự ấm áp trong mắt.....

Sau khi thu thập xong mọi thứ, nàng lại chìm vào trong trầm tư.

Nàng hăm ngời suy nghĩ hồi lâu, bên tai vẫn còn quanh quẩn những lời của Tổ Văn.

"Nếu như một người không phải trúng độc mà chết, hơn nữa trên người cũng không có bất luận vết thương nào, vậy thì đã chết như thế nào?" Nàng thăm thì trong miệng, nghĩ tới nghĩ lui cũng không thể sáng tỏ.

Nếu có thể làm sáng tỏ điều này, có thể sẽ giải quyết được vụ án này!

Khi Loan Nhi đuổi theo Vệ Dịch về tới Vệ gia, đã là sau một canh giờ (2h).

Vừa mới vào nhà, đã nhìn thấy tiểu thư nhà mình mặt ừ mày chau ngồi ở chỗ đó. Nàng ta đến gần, nhỏ giọng nói: "Tiểu thư, nô tỳ đã đưa Vệ công tử về rồi."

Kỳ Vân Thư lại dường như không nghe thấy.

"Tiểu thư?"

Vẫn không đáp lời như cũ, trong lòng còn đang nghiền ngẫm nghi hoặc của mình.

Loan Nhi hơi giật mình, vừa rồi khi tiểu thư chơi với Vệ Dịch, tâm tình vẫn rất tốt, vì sao quay người lại thì trở nên như thế?

Loan Nhi giải đầu không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Kỳ Vân Thư đột nhiên duỗi tay chụp lấy áo trà, tiếp tục chăm trà vào trong chén, trong miệng vẫn đang nói thảm một câu: "Rốt cuộc là vật gì, sau khi giết người, sẽ không lưu lại vết bầm nào ở trên người?"

Lời này lẫn vào bên tai Loan Nhi.

Nàng ta giống như đang trả lời câu hỏi, gào to một tiếng: "Chân bông và gối đầu!"

Choang.....

Chiếc ấm trà trong tay Kỳ Vân Thư rơi xuống trên bàn, nắp ấm lăn xuống mặt đất, vỡ thành nhiều mảnh!

Nàng đột nhiên xoay người nhìn Loan Nhi, đứng lên bắt lấy cánh tay nàng ta, vội vàng hỏi: "Vừa rồi người đã nói cái gì?"

Loan Nhi run rẩy, cánh tay bị nắm, bà vai cũng bị nâng lên.

Nhỏ giọng trả lời: "Nô tỳ nói..... nói chân bông và gối đầu!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Chương 42: Cầu Người Lăn

Edit & Dịch: Emily Ton.

Chân bông, gối đầu!

Bốn chữ này, khiến những đám mây che khuất tâm trí Kỳ Vân Thư tựa hồ chậm rãi tan đi.

Trên người không có dấu vết, tất nhiên đã bị vật gì đó mềm xốp giết chết mới đúng.

Nàng sớm nên nghĩ đến!

Buồng Loan Nhi với vẻ mặt ngờ ngẩn ra, nàng rũ mi xuống, trong ánh mắt tràn đầy tinh thần, bị bao phủ bởi tầng tầng suy tư giống như sương mù.

"Tiểu thư, người không sao chứ? Chẳng lẽ nô tỳ vừa rồi nói sai gì sao?" Loan Nhi hỏi.

"Không phải người nói sai, mà là người vừa nhắc nhở ta."

"Nhắc nhở?"

Nàng gật gật đầu, vừa ngẫm nghĩ về nó, ngoài miệng lại nói thầm: "Nếu như một người tự nhiên từ vong, cơ bắp trên thân thể sau hai ba ngày sẽ trở nên cứng đờ, ngay cả khi bị trúng độc tử vong cũng giống như vậy, tuy nhiên....."

Nàng bỗng nhiên kinh hãi giác ngộ!

Minh bạch, tất cả đều minh bạch, hết thảy mọi thứ, tất cả đều được liên kết với nhau!

Vỗ tay một cái, vui mừng hô: "Quả nhiên, ông trời vẫn rất công bằng, lưới công lý tuy thưa nhưng khó lọt, trốn không thể thoát, chủ định trốn không thể thoát!"

Cũng không chờ Loan Nhi có phản ứng lại, Kỳ Vân Thư đã cất bước ra cửa, dự định đi tới nha môn lật lại bản án. Nhưng nàng vừa đi được vài bước, lúc này mới nhớ rằng mình còn đang trong trang phục nữ nhân.

Một ngày phải đổi vài lần, thật sự phiền toái!

Nếu như lúc này đang ở thời hiện đại, nàng thật đúng là muốn đi Thái Lan một chuyến!

Khi đang chuẩn bị quay trở lại phòng, một quả cầu nho nhỏ lăn đến bên chân nàng.

"Đừng chạm vào cầu của ta."

Tiếng nói cao vút tinh tế vang lên.

Được được được, cầu của người, là cầu của người, cầu người lăn!

Kỳ Vân Thư nhắc chân đá một đá, quả cầu bay lên và lăn vài vòng, dừng ở bên cạnh bồn hoa nơi xa.

Chỉ thấy thân thể nhỏ nhỏ của Kỳ Linh Chi đứng lúc chạy tới, nhìn thấy quả cầu của mình bị đá bay ra ngoài, hung hăng trừng mắt liếc nhìn Kỳ Vân Thư một cái, sau đó mới nhặt nó lên từ trên mặt đất.

Ném sắc mặt lại, chỉ tay về phía Kỳ Vân Thư: "Người vì sao đá cầu của ta? Đây là Tam ca đã làm cho ta, đá hỏng rồi người đền được sao?"

Nàng nhàu mày: "Vật rơi xuống trong viện của ta, chính là đồ trong viện của ta, chẳng lẽ đồ của mình cũng không được đá?!"

Vật nhỏ, nếu người lại ồ ào, ta cũng sẽ đá người ra ngoài, tin hay không?

Kỳ Linh Chi đốt lên một ngọn lửa kiều ngạo, ranh mãnh nói: "Đồ không biết xấu hổ, đây rõ ràng chính là Tam ca đã làm cho ta, nó là vật của người khi nào?"

Bộ dáng nhỏ nhỏ linh động như nước, cổ tinh sần sần nhả lại không tương xứng với độ tuổi này.

Cục kỳ khó coi!

"Lười tranh luận cùng người, nhặt cầu của người lên và nhanh chóng chạy đi."

Còn không nhanh chóng lăn đi!

Dứt lời, Kỳ Vân Thư đi về phía căn nhà, đi đến nha môn lật lại bản án là quan trọng nhất.

Nhưng, Kỳ Linh Chi là một kẻ khó chơi, nào dễ dàng bỏ qua như vậy.

Thân thể nhỏ thẳng thân càn lại ngay trước mặt Kỳ Vân Thư, ngửa đầu, bộ dáng lộ ra hung ác, nói: "Người vừa mới đá cầu của ta, ta muốn người xin lỗi ta."

"Tránh ra, ta không rảnh vui đùa cùng người."

"Người xin lỗi, ta sẽ để người đi."

Kỳ Vân Thư đơn giản đẩy nàng ta ra, nhưng lại sợ khiến nàng ta bị thương, vì thế nên không dùng nhiều lực trên cổ tay của mình, ngược lại bị nàng ta đẩy một phen, bước chân lảo đảo, hơn nữa lòng bàn chân còn có tuyết đọng.

Thân mình lảo đảo, ngã về phía sau.

Vốn tưởng rằng sẽ rơi xuống một con đường, không ngờ bà vai và phần eo bị người dùng lực ôm lấy, thân mình nàng đang lung lay sắp đổ liền ổn định vững vàng lần nữa.

"Vân Thư, người không sao chứ?"

Giọng nói giống như một dòng suối vang lên ở bên tai Kỳ Vân Thư.

Đó là giọng nói dễ chịu của Kỳ Uyển Hân!

Đợi đến lúc hai chân đứng vững, nàng nghiêng mắt nhìn lại, khuôn mặt Kỳ Uyển Hân tinh xảo, gần trong gang tấc.

Nữ nhân này, chân tướng có vẻ như là một tác phẩm điêu khắc được đánh bóng.

Rất nhiều lần, nàng đều muốn bóc da nàng ấy ra, cẩn thận nghiên cứu một phen.

Tại thời điểm này, Loan Nhi nghe thấy bên ngoài có động tĩnh, vừa chạy ra ngoài thì trở nên lo lắng.

Nàng nhìn thấy tiểu thư nhà mình trong tư thế gần như ngã xuống đất, được Kỳ Uyển Hân giúp đỡ, lập tức nhanh chóng chạy tới, đỡ tay Kỳ Vân Thư.

"Tiểu thư, ngài không sao chứ?"

Kỳ Vân Thư lắc đầu.

"Nhị tỷ tỷ, người che chở nàng làm gì? Loại con hoang thế này nên bị ngã chết." Kỳ Linh Chi thấy thế, vẻ mặt oán hận câu nhàu.

Những ngón tay nhỏ dài như ngọc của Kỳ Uyển Hân thu hồi lại từ trên vai Kỳ Vân Thư, thần sắc trấn tĩnh đi về phía Kỳ Linh Chi.

Kỳ Linh Chi vốn tưởng rằng Nhị tỷ tỷ yêu chiều mình nhất, muốn tới sờ sờ đầu mình, nhẹ nhàng an ủi nàng một phen.

Không ngờ.....

Bốp —

Một cái tát vang dội, ổn định vững chắc dừng ở trên khuôn mặt dịu dàng của Kỳ Linh Chi.

"Ai dạy người tác quái như vậy? Vân Thư là tỷ tỷ người, cũng là trưởng bối của người, sao có thể nói ra lời nói như thế? Tiên sinh dạy học không dạy người sao, đối nhân xử thế không thể vô lễ hay sao?"

Giọng nói rắn dạy, cùng với âm thanh bàn tay theo nhau truyền đến!

Tĩnh tĩnh Kỳ Uyển Hân luôn luôn rất tốt, không ngờ cũng có một mặt tàn nhẫn như vậy, thực sự khiến người sợ hãi.

Kỳ Linh Chi che lại gương mặt đang nóng lên của mình, trừng lớn mắt.

Kể từ khi nàng có thể nhớ tới nay, Nhị tỷ tỷ là người yêu quý nàng nhất, chưa từng đánh mắng nàng. Hôm nay, Nhị tỷ tỷ đã ăn phải hỏa dược gì?

"Nhị tỷ tỷ? Người đánh ta?" Nàng khó hiểu, lại mang theo tức giận.

Kỳ Uyển Hân nắm hai tay trước bụng, thần thái vẫn đoan trang như cũ: "Người từ nhỏ được nuông chiều từ bé, tính tình trở nên càng ngày càng hư hỏng. Nuông người vì sinh ra người mà chết, cha không dạy dỗ người đã đánh, tổ mẫu cũng mặc kệ người. Gửi người tới thư phòng đọc sách người cũng không đi, cả ngày chỉ làm ảm ĩ cùng với Tam ca người, học một bụng toàn là thủ đoạn xấu xa!"

Oa!

Những lời này được nói ra từ trong miệng Kỳ Uyển Hân luôn luôn ít nói, thật sự giống như tia sét đánh vào Kỳ Vân Thư!

Sao nàng không phát hiện ra, chính mình có một tỷ tỷ có tài ăn nói, đầy tài năng như vậy!

Kỳ Linh Chi tức giận đến nỗi thân thể nhỏ run lên, thấp phần không phục, bủi bủi môi, trực tiếp biến tức giận thành ánh mắt bén nhọn, di chuyển xung quanh Kỳ Uyển Hân, sau đó thẳng tắp hướng về phía Kỳ Vân Thư.

"Đều là do người, ta muốn đánh chết người."

Dứt lời, bước nhỏ tiến lên phía trước, lao về phía Kỳ Vân Thư.

Nhưng Kỳ Vân Thư động tác rất nhanh, lời kéo Loan Nhi trốn tránh sang một bên, khiến tiểu nha đầu tự ném mình vào khoảng không.

Bởi vì trên phiên đá có tuyết, hơn nữa Kỳ Linh Chi đang đi đôi giày thêu kim tuyến với đế giày trơn nhẵn, vì thế không kịp thu chân, thân mình không ổn định, tự ném mình về phía bồn hoa.

Choang —

Chậu hoa bằng sứ rơi xuống đất, cả thân mình nho nhỏ đều rơi xuống mặt đất.

"Linh Chi."

Kỳ Vân Thư quá tử tế, bước nhanh một cái, kéo nàng lên khỏi mặt đất.

Phía sau, Kỳ Uyển Hân cũng bị dọa đến nỗi thất thần!

Vì những mảnh sứ bị vỡ, hai tay ấn ở trên chậu hoa, hai bàn tay của Kỳ Linh Chi đều bị thương, máu tươi theo lòng bàn tay chảy xuống mặt đất.

"A ô a ô" Bắt đầu khóc vang!

Nhưng cũng không quên dùng một tay đẩy Kỳ Vân Thư ra.

"Ta chán ghét người, ta hận người, ta căm người chạm vào ta, tay của ta....."

"Loan Nhi." Kỳ Vân Thư nón nóng gọi một tiếng: "Mau, mang Tứ tiểu thư vào nhà lấy thuốc."

"Vâng."

Loan Nhi vừa mới tiến lên, Kỳ Linh Chi không chút khách khí đá một chân, vừa lúc đá vào trên cẳng chân Loan Nhi.

"Cút ngay."

Gia hỏa nho nhỏ, sức lực rất lớn!

Kỳ Vân Thư cuối cùng thẳng thắn, nghiêm túc mắng một tiếng: "Nếu người muốn tay bị phế, vậy thì cứ tiếp tục nhào đi."

Nàng ta mặc kệ, vừa khóc vừa mắng: "Ta muốn nói với cha, nói các người khi dễ ta, ta muốn cha giết hết các người, ta hận các người."

Nói xong, gờ đôi tay đang chảy máu đầm đìa, nhanh chân chạy vội ra phía bên ngoài sân, không ngừng kêu khóc.

Uy uy uy, người không muốn cầu nữa sao?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cố* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43: Chương 43: Kỳ Vân Thư Cáo Trạng

Edit & Dịch: Emily Ton.

Trận phong ba này thực sự tới quá nhanh khiến cho Kỳ Vân Thư không có thời gian chuẩn bị.

Khu vực quanh sân nàng vẫn luôn thanh tịnh trong những năm qua, nếu như ngày nào đó nàng và Loan Nhi chết đi, chi sợ cũng không có người phát hiện.

Hôm nay là ngọn gió nào thổi tới, Kỳ Linh Chi tới, Kỳ Uyển Hân cũng tới!

Nhìn thân ảnh nho nhỏ đang chạy trốn ra ngoài lần nữa, trong lòng Kỳ Vân Thư tự nhiên cũng biết, nếu như Kỳ Linh Chi thật sự đi cáo trạng, phòng chừng bản thân mình sẽ ăn không hết gói đem đi!

Kỷ Uyên Hân vẫn mang một khuôn mặt như thường lệ, dịch bước chân bắt an lại đây.

Mặc dù trong lòng lo lắng về Kỷ Linh Chi, nhưng vẫn không quên nói: "Văn Thư, mới vừa rồi gặp người hình như đang muốn đi ra ngoài, người đứng lo lắng, Linh Chi bên kia đã có ta, người cứ làm chuyện của người."

"Nhị tỷ, vừa rồi cảm ơn người."

"Người một nhà không cần khách khí." Nàng nói với sự chân thành trong mắt.

Kỷ Văn Thư gật gù đầu: "Toàn bộ Kỷ gia, chỉ sợ cũng chỉ có Nhị tỷ người mới xem ta là thân nhân."

Lời này, tiết lộ một cảm xúc hỗn độn: cay đắng, hạnh phúc và thậm chí là sợ hãi.

Kỷ Uyên Hân vuốt tay chạm nhẹ ở trên mu bàn tay nàng, nói: "Ta biết trong lòng người có oán, từ nhỏ đã chịu rất nhiều nỗi khổ, nếu đổi lại là người khác, chỉ sợ cũng chịu không nổi. Ta thực sự hâm mộ khả năng phục hồi và sự dẻo dai tận trong xương cốt của người."

Nàng mỉm cười nhẹ nhàng, không đáp.

"Vậy không nói nhiều nữa, ta đi xem Linh Chi. Nhà đầu kia ngoài miệng thổi gió, cũng không biết sẽ gặp phải sự tình gì nữa, người cứ đi làm việc, ta che chắn cho người trước!"

"Àn."

Kỷ Văn Thư gật đầu đồng ý.

Kỷ Uyên Hân bước nhỏ rồi đi, xa xa còn nghe thấy tiếng nàng ho nhẹ.

Thật đáng tiếc, một tú nữ xinh đẹp như thế, nhưng lại bị bệnh!

Lúc này, Loan Nhi đang ưu sầu đầy mặt, cắn cắn môi: "Tiểu thư, Từ tiểu thư sẽ không đi cáo trạng đúng không?."

Dương nhiên!

Hiện tại, Kỷ Văn Thư không rảnh lo những điều đó. Nàng quay trở lại trong phòng, thay đổi nam trang, sau đó vội vàng chạy đến huyện nha.

Tới cửa nha môn, hai gã nha dịch bên ngoài vừa nhìn thấy nàng đến gần, mặt mày hớn hờ.

"Kỷ tiên sinh đã tới!"

Giống như hàng xóm láng giềng đi ra ngoài tản bộ.

Kỷ Văn Thư cũng không liếc mắt nhìn một cái, thẳng thân mình. Một bộ trường bào màu xanh nhạt bị gió cuốn lên, hai ống tay áo to rộng rung động qua lại theo nhịp điệu của cơn gió mùa đông lạnh lẽo.

Mặt mày nghiêm túc nhưng không mất đi vẻ thanh nhã, khuôn mặt thâm trầm nhưng không mất đi vẻ đẹp tinh tế, quả thực có thể nói là Mỹ Kiều Lang!

Lương Tề Tử sinh con Mộ Tử Ngọc Lang.

*Đoan châu giai quá giai tiểu giai bạc tuấn.**

*(*Chỉ vẻ đẹp không bị xói mòn theo thời gian)*

Dùng hai câu thơ này để hình dung quả thực rất thích hợp!

Hai tên nha dịch nhìn thoáng qua lẫn nhau. Hôm nay, Kỷ tiên sinh sao lại kỳ quái như thế.

Không ngờ.....

Kỷ Văn Thư đi đến cái trống lớn Đăng Văn Cổ trước nha môn, cầm lấy chày gỗ, cao cao giơ lên, dùng sức đánh.

Tùng tùng tùng tùng tùng tùng tùng.....

Một tiếng một tiếng, toàn bộ bảy lượt.

Nha dịch run rẩy, đồng thời sùng sốt.

Thả chày gỗ lại chỗ cũ, Kỷ Văn Thư nghiêng người về phía hai người, nghiêm túc nói: "Có người đánh trống, chẳng lẽ không ai đi thông báo cho Lưu đại nhân khai đường hay sao?"

Vừa định thần lại, nha dịch vẫn không hiểu được tình huống, dịch về phía sau vài bước, về mặt ngây ngốc, cuống gật đầu: "Vâng vâng vâng....."

Sau đó mới nhanh chóng chạy tới hậu viện nha môn đi thông báo.

Kỷ Văn Thư cũng bước chân vào nha môn.

Trong lúc đó, Huyện thái gia đang ngồi ở trong đình hậu viện phẩm trà, rõ ràng nhàn nhã tự tại, nhưng thần thái lại rất khẩn trương. Tuy rằng khóe miệng xoa nịnh hót cười, nhưng bàn tay lại run rẩy mà không thể lắng xuống!

Nguyên nhân, còn chẳng phải từ trên người Cảnh Dung đang ngồi đối diện hấn sao!

Cảnh Dung ngồi đối diện. Một cánh tay treo băng vài lần vơi trên cổ, một cánh tay khác đang bụng chén uống trà, thật sự có chút buồn cười!

Một canh giờ trước, đại tôn Phật này lại giả làm hần xá lẫn nữa, nói là muốn tìm Huyện thái gia hấn uống trà, thảo luận một số chuyện.

Tuy nhiên, một khi ngồi xuống, những gì Cảnh Dung nói, đều là những sự vụ vào Nam ta Bắc hơn nửa năm qua của hần.

Cái gì mà một lão hòa thượng hoàn tục thành thán! Cái gì mà heo chó đánh nhau! Cái gì mà một nữ tử bị kết án sống với heo vì ngoại tình.....

Ai ai ai, người đây không phải kỳ vãn dị sự, ta còn từng gặp qua cục đá nở hoa! Cây liễu giàchảy máu!

Huyện thái gia nghĩ trong lòng!

Nhưng khi Cảnh Dung nói chuyện, Huyện thái gia lại không dám bỏ lỡ một từ, dựng lỗ tai lắng nghe cẩn thận đã lâu, con buồn ngủ dần dần tấn công tâm trí.

"Đại nhân....." Nha dịch hấp tấp chạy tới.

Được câu rồi được câu rồi!

Huyện thái gia mắt tỏa ánh sáng, trông cây vào nhanh chóng được đi khai đường, thoát khỏi tôn Phật này.

Nha dịch thờ hồn hển đi vào trong đình, nhanh chóng nói: "Đại nhân, Kỳ..... Kỳ....."

"Gà gì?"*

** 纪: Kỳ; 鸡: Kê (gà). Cả hai đều có phiên âm giống nhau: Jì.*

"Không phải gà." Nha dịch xoa xoa tay, hít thở một hơi: "Là Kỷ tiên sinh, hần đang đánh trống ngoài nha môn, đánh bảy lần!"

Đánh trống bảy lần, thuyết mình án kiện cục kỳ nghiêm trọng!

Huyện thái gia bật dậy, hai mắt trừng lớn: "Kỷ tiên sinh đáng trống, vì cái gì?"

"Không biết, nói là để ngài nhanh chóng đi khai đường."

"Điều này....." Huyện thái gia nhìn thoáng qua Cảnh Dung, còn phải đợi mệnh lệnh của hắn.

Cảnh Dung mặt đẹp như mây, siết chặt chén trà trong tay căng thẳng.

Tiểu gia hóa, tự đưa mình tới cửa!

Tôi hôm qua ném bốn Vương ở nghĩa trang ngủ một đêm, chỉ để lại tin nhắn cho Lang Bạc, muốn chạy trốn thật xa khỏi lòng bàn tay của bốn Vương như vậy sao?

Hắn gật gật đầu: "Đi thôi, bốn Vương ở phía sau nhìn, không cần nói bốn Vương đang ở đây."

"Văng văng văng....."

Liên tục đáp.

Nhanh chóng mang theo quan phục tới khai đường.

Dưới cao đường, Ký Vân Thư đang đứng thẳng tắp.

Huyện thái gia mới vừa ngồi xuống, theo thói quen đang chuẩn bị lấy Kinh Đường Mộc tới tay, đột nhiên dừng tay lại, người đánh trống chính là Vân Thư!

Nhìn về phía Ký Vân Thư, vẻ mặt hoang mang: "Vân Thư, người đánh trống làm gì? Ai khi dễ người?"

Ngay sau đó, Ký Vân Thư nhắc áo bảo lên quỳ xuống.

"Đại nhân, thảo dân tới là đánh trống minh oan."

Toàn bộ người trong cao đường sợ hãi.

Đều là người quen cũ, quý cái gì mà quý!

Huyện thái gia đứng dậy, chạy nhanh nói: "Vân Thư, người nhanh chóng đứng lên, trên mặt đất rất lạnh!"

Ký Vân Thư không nhúc nhích, thấp phần nghiêm túc, cường điệu một câu: "Đại nhân, thảo dân là tới đánh trống minh oan."

"Vây..... Vậy người đánh trống gì? Minh oan gì vậy?" Huyện thái gia cẩn thận hỏi.

"Thảo dân muốn cáo trạng một người."

"Ai?"

"Người này họ Ký, tên là Vân Thư."

Diễn rồi! Diễn rồi! Diễn rồi!

Huyện thái gia run rẩy một cái, dùng tay ngoáy ngoáy lỗ tai để chắc chắn mình không nghe lầm.

Trong khi đó, Cảnh Dung ở phía sau cao đường cũng hơi nheo mắt lại, nâng trái tim lên nghi hoặc. *Tiểu thư sinh này, vừa đến đã nháo là sao?*

Nhưng xem ra, hắn là có một hồi trò hay.

Thật sự nên lấy một ít hạt dưa tới cắn một cắn!

Chỉ thấy Huyện thái gia nhắc ngón tay run rẩy, chỉ chỉ Ký Vân Thư đang quỳ trên mặt đất, nói: "Người..... người lặp lại lần nữa."

Ký Vân Thư đảo mắt nói một câu: "Thảo dân muốn cáo trạng Ký Vân Thư là họa sư nha môn, xử án không rõ ràng, vì có sơ hở nên dẫn đến án sai, oan uổng người, thảo dân khẩn cầu khai đường một lần nữa, điều tra rõ án mạng Chu gia."

Ách.....

Trong nha môn, từ trên xuống dưới đều đã ồ lên!

Vụ án Chu gia không phải đã chấm dứt sao?

Hung thủ không phải đã nhận tội?

Văn án thượng tấu vụ án cũng đã gửi cho Hình bộ, trong một vài ngày, sẽ có phán quyết đến.

Điều này..... tình huống gì đang xảy ra vậy?

Huyện thái gia nuốt nước miếng, "Vân Thư, chúng ta..... chúng ta đừng náo loạn."

"Ai náo loạn với ngài?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Chương 44: Sao Người Không Thử Đoán?

Khóe miệng Huyện thái gia hơi giật giật vì sợ, nhưng lại không biết phải làm sao!

"Nhưng..... hung thủ đã nhận tội, bản quan thứ nhất không thẩm tra ràng, thứ hai không đánh ràng, chính nàng tự nhận, thậm chí còn đóng dấu vào bản án. Hơn nữa, nào có người sẽ ngu ngốc như thế, rõ ràng mình không phải là hung thủ, nhưng vẫn thừa nhận?" Ánh mắt như cái móc câu xuống, không rõ, vẫn là không rõ.

"Đó là bởi vì, chính nàng cũng không biết hung thủ là một người khác!" Ký Vân Thư nói.

Cái gì?

"Đây là có ý gì?"

Huyện thái gia đã hoàn toàn không thể ngồi nổi trên ghế, đơn giản vòng qua án đài, nắm theo quan phục của mình, đi xuống cao đường.

Vừa đi vừa nói: "Đứng lên trước, người quỳ trên mặt đất, bản quan thấy khó chịu khi nói chuyện với người."

"Vây ngài đồng ý khai đường?" Nàng ngước mắt hỏi hắn.

Huyện thái gia trả lời bằng cử chỉ tay: "Người có chứng cứ không? Dựa theo trình tự, hung thủ đã được vẽ áp, nếu muốn lật lại bản án, không có chứng cứ, bản quan không thể khai đường lần nữa, điều này, người cũng đã biết."

"Đương nhiên là có chứng cứ."

"Thật sự?"

Ký Vân Thư chống thân thể từ trên mặt đất, vỗ vỗ bụi trên áo choàng, nghiêm túc nói: "Còn thỉnh đại nhân lập tức hạ lệnh, mang lão quân gia Chu gia đến đây hỏi chuyện."

Lão quân gia?

Chu gia có lão quân gia sao? Vì sao lúc ấy hắn không chú ý?

Thấy Huyền thái gia còn đang chăm chú, Ký Vân Thư trừng mắt liếc nhìn hắn một cái: "Đại nhân, chẳng lẽ ngài còn muốn thảo dân ra ngoài nhà môn đánh trống?"

"Không cần không cần, người cũng đừng thảo dân thảo dân....." Liên tục xua tay, hắn rất tin Ký Vân Thư, quay đầu phản phò nha dịch: "Đi, mang quân gia Chu phủ đến đây."

"Vâng."

Nha dịch vừa chuẩn bị rời đi, đã bị Ký Vân Thư kéo lại.

"Ký tiên sinh còn có gì phản phò?" Nha dịch chớp mắt hỏi.

Nâng tiến đến bên tai hắn, thì thầm vào câu, nha dịch mình bạch gật gật đầu, lúc này mới mang theo vài tên nha dịch khác đi về hướng Chu gia.

Huyền thái gia tâm cao đáng ngờ, bước từng bước nhỏ tới gần Ký Vân Thư, miệng nhấp nhấp, nhử nhử: "Hung thủ thực sự là người khác? Có quan hệ gì với lão quân gia kia? Chẳng lẽ..... hung thủ chính là hắn?"

"Đại nhân muốn biết như thế sao?"

"Đương nhiên rồi!" Trả lời với khuôn mặt đầy tò mò, tới gần Ký Vân Thư nói: "Người nói với bản quan, không phải người đã tìm ra hung thủ hay sao? Hai người kia cũng đã thừa nhận? Vì sao hiện tại muốn lật lại bản án, người hãy nhanh chóng nói với bản quan đi."

"Đại nhân từng nghe qua một câu nói hay không?"

"Câu nói gì?"

"Tò mò hại chết miều!"

Huyền thái gia không thể tìm được lời nào để nói!

Giờ phút này, một đôi mắt lạnh xuyên thấu qua những khe nhỏ hẹp, gắt gao nhìn chăm chăm hai người, giống ngưng tụ nên một ngọn lửa, gần như thiếu chút nữa là ném tới hai người.

Không có việc gì thì tôi như thế làm gì? Bọn họ đang nói gì với nhau?

Cánh Dung gần như dán lỗ tai ở trên ván cửa, nhưng cánh tay bị thương đã trở thành vật cản, khiến hắn không thể tiến lại gần hơn.

Tuy nhiên, đây lòng thật là khó chịu.

Lưu Thanh Bình, lá gan của người thật lớn, dám dựa vào tiểu thư sinh của bốn Vương.

.....Edit & Dịch: Wattpad@Emily Ton.....

Đại khái đợi thời gian một chén trà, nha dịch đã mang theo lão quân gia Chu phủ tới.

Đôi tay lão quân gia đặt ở phía sau lưng, đáng người vẫn gấp lại như cũ, bởi vì hai chân không gắng sức, khi bị nha dịch túm kéo tiến vào, luôn có cảm giác sắp rơi xuống về phía trước.

Bị áp đến cổng đường, quỳ gối trên mặt đất.

Lão quân gia cũng không chống đối, cực kỳ thuận theo!

Điều duy nhất đáng chú ý, đó là bởi vì trên gương mặt có chứa vết sẹo nên khuôn mặt trở nên dữ tợn hơn. Như thường lệ, lão vẫn cúi đầu rất thấp và chôn mặt xuống mặt đất.

Cùng đi theo và tiến vào phía sau, còn có Chu lão gia và Chu phu nhân.

Không có lý do vào phủ dẫn người, sao lại không kinh động tới chủ nhân? Hơn nữa mang đi lại là lão quân gia đã làm lâu năm ở trong phủ, Tình thúc.

Hiện tại, người đã được đưa tới, Huyền thái gia cũng nhanh chóng trở lại trên cao đường, ngồi xuống trên ghế của mình.

Bang —

Đập Kính Đường Mộc xuống bàn một cái.

Dưới cao đường, lão quân gia quỳ, Ký Vân Thư đứng, Chu lão gia và Chu phu nhân đứng ở bên cạnh.

Huyền thái gia ngưng tụ sắc mặt: "Ký Vân Thư, bản quan nghe nói người đánh trống mình oan, người hãy nói xem, đến tột cùng là có chuyện gì?"

Ký Vân Thư chấp hai tay, hơi nhắc lên: "Đại nhân, tại hạ xin ăn có sự nhầm lẫn, cái chết của Chu tiểu thư, hung thủ thực sự là một người khác, khẩn cầu đại nhân mở lại bản án này."

"Vậy người hãy nói xem, bản quan nghe, nếu thật sự đúng như lời người nói, hung thủ là một người khác, bản quan tự nhiên sẽ mở lại bản án."

Nghe thấy hung thủ là một người khác, cả người Chu lão gia và Chu phu nhân run lên.

Chu lão gia nói: "Đại nhân, đây tột cùng là chuyện như thế nào? Hung thủ chẳng lẽ không phải là Tô Văn sao?"

"Điều này..... chờ Vân Thư giải thích đi, bản quan..... bản quan cũng không biết chi tiết tình hình cụ thể."

Cả hai người đều hướng ánh mắt về phía Ký Vân Thư.

Ký Vân Thư chậm rãi bước về phía trước, cúi đầu nhìn thoáng qua lão quân gia, nhẹ giọng hỏi: "Lão tiên sinh, người có biết vì sao mình lại bị đưa tới nơi này?"

Nửa ngày, không thấy trả lời.

Nàng cười cười, khoe miệng gọi lên một tia quý quyết, nói: "Lão tiên sinh thân mình không tốt, nhà giam âm u ẩm ướt, chuột chạy thành đàn, cũng không biết lão tiên sinh có chịu được không?"

Vẫn không đáp như cũ.

Người khác không rõ, *vô duyên vô cớ nói lên những điều này làm gì?*

Phía sau cao đường, Cánh Dung cũng tò mò đến nỗi không chịu được, xê dịch trên ghế, nhích lại gần về phía trước.

Nhưng dù hắn làm gì đi chăng nữa, thân hình hơi thừa cân của Huyền thái gia đều cản trở tầm nhìn của hắn. Vì thế, đơn giản lặng lẽ đi chuyển qua một bên.

Tầm nhìn rộng lớn!

Có thể thưởng thức rất tốt!

Ký Vân Thư cũng không chú ý tới, Cánh Dung đang ẩn ở một bên.

Nàng bước chân đi vòng quanh sau lưng lão quân gia, khoe miệng lại câu lên một lần nữa.

"Người có thể không nói lời nào, nhưng đồ vật lại có thể nói chuyện. Lão tiên sinh, sao người không thoải mái hào phóng thừa nhận, Chu tiểu thư..... là do người giết."

Xôn xao ~

Hôm nay phía trên công đường, thật sự là từng trận từng trận xôn xao!

Náo nhiệt này, nếu bỏ qua thì thật đáng tiếc.

Lão quân gia quỳ trên mặt đất, run rẩy nhượng thân mình lên trên, hai tay túm chặt góc áo mình.

Động tác nho nhỏ, dừng ở trong mắt Ký Vân Thư, tự nhiên thành chột dạ.

Người đầu tiên phá vỡ khiếp sợ lần này, chính là Chu phu nhân, vành mắt sưng lên, nói giọng yếu ớt: "Tiên sinh, người muốn nói gì vậy? Không có khả năng là A Tĩnh, hắn sẽ không làm như vậy, hắn đã nhìn nữ nhi của ta lớn lên, tuyệt đối sẽ không."

Rất kiên định!

Chu lão gia cũng phụ họa: "Hung thủ đã nhận tội, vì sao tiên sinh hiện tại lại nói hung thủ là A Tĩnh? Có phải đã nghĩ sai nơi nào rồi hay không?"

"Chu lão gia, Chu phu nhân. Thật không may, tại hạ đã mắc lỗi trong khi phá án, tất nhiên sẽ bị phạt, chỉ là hiện tại có việc cấp bách, tại hạ phải có trách nhiệm tìm ra hung phạm"

"Nhưng....." Chu lão gia ngẹn họng

Ký Vân Thư lại đi tới trước mặt lão quân gia lần nữa, nhượng lòng mày lên, tư thế hùng hổ dọa người.

"Ta hỏi người một lần nữa, Chu tiểu thư có phải do người giết hay không? Vì sao người lại giết nàng?"

Rõ ràng là giọng điệu chất vấn, nhưng lại mang theo một chút kinh ngạc.

Loại câu hỏi khiến lão quân gia không tự chủ được ngẩng đầu lên, tuy rằng khuôn mặt dữ tợn, nhưng ánh mắt ôn hòa, khóe miệng nhẹ nhàng thoáng qua, nói với giọng trầm thấp.

"Tiên sinh thông minh như thế, hẳn là đã có đáp án, vậy vì sao, không tự mình đoán xem?"

"Ách!"

Ký Vân Thư hơi giận một chút, giọng điệu như vậy, rõ ràng không hề mang theo một chút sợ hãi, ngược lại mang theo hương vị thoải mái.

Trong khi đó, một câu này của lão quân gia, cũng khiến tất cả mọi người minh bạch một điều.

Chu tiểu thư, quả nhiên là lão giết!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Chương 45: Chân Tướng Trồi Lên Mặt Nước

Sau khi biết hung thủ là ai, những người có phản ứng quyết liệt nhất, lại không phải là Chu lão gia và Chu phu nhân.

Mà là vị đang thượng vị ở trên cao đường kia tức giận bất bình, Huyện thái gia.

Nắm lấy Kinh Đường Mộc trên án đài và chỉ vào lão quân gia trên mặt đất, đứng dậy, xúc động phẫn nộ nói: "Người người người, Chu tiểu thư cùng người không oán không thù, người vì sao muốn giết nàng? Nói, người nói đi!"

Trong giọng nói, giống như còn mang theo một chút phẫn khởi.

Ai ai ai! Hắn còn chưa nói có thù hay không, sao người lại kích động như vậy!

Lão quân gia không trả lời, hắn lại hỏi: "Nếu như người lại không thừa nhận, bản quan sẽ đánh người năm mươi đại bản trước, xem người còn giữ được mạng như thế hay không, nhanh thú nhận nhận hết tội của người, miễn cho phải chịu hình."

Ký Vân Thư thật sự không quen nhìn, duỗi tay ra về phía hắn và ấn xuống.

Ngồi xuống!

Nhận được tín hiệu của Ký Vân Thư, Huyện thái gia cảm thấy rất không xấu hổ, ngồi xuống với một cái nhìn gắt gông.

Sau đó, cũng đến phiên Chu lão gia và Chu phu nhân.

Sau khi cả hai đều chờ đợi một lúc lâu, dần dần mới phản ứng lại.

"Là người đã giết nữ nhi của ta? A Tĩnh, đúng không? Nhưng vì sao người phải làm như thế? Vì cái gì?" Chu phu nhân chất vấn.

Nhưng bất luận là ngôn ngữ hay là động tác, cũng đều không phải thực sự kích động.

Trong ánh mắt, gần chỉ mang theo thống hận và thất vọng mà thôi!

Không bình thường, phản ứng quá bất thường.

Đối với Chu lão gia, lại chỉ thờ dài một tiếng, không có gì hơn!

Trong lòng Ký Vân Thư lại lần nữa bị bao phủ một đoàn sương mù, mơ mơ hồ hồ, kỳ kỳ quái quái.

Mà lão quân gia vẫn không hề để ý một chút nào tới chất vấn của Chu phu nhân, một lần nữa hướng ánh mắt về phía Ký Vân Thư.

Lão cười: "Tiên sinh, không phải người nói, ta có thể không nói lời nào, nhưng đồ vật có thể chứ? Nếu trong lòng người đã có đáp án, cần gì phải phải chất vấn đến ta."

"Người không phải là đang muốn thử nghiệm ta đi?"

"Ta chỉ là không rõ, tiên sinh làm thế nào mà biết, hung thủ là ta? Đó là vụ giết người rất hoàn hảo, người không có khả năng phát hiện ra."

Thật sự là đủ tự tin!

"Hoàn hảo?" Lúc này, nên cười chính là Ký Vân Thư.

Nàng nắn thẳng thân thể, duy nhất ánh mắt hơi rũ xuống, dừng ở trên vết sẹo dữ tợn trên khuôn mặt lão quân gia.

Một cụm từ chỉ ra: "Nếu như tại hạ không đoán sai, vết thương trên mặt người, hẳn là do Chu tiểu thư gây ra!"

Lão quân gia cũng không kinh ngạc: "Làm sao người biết?"

"Người bảo để ta đoán, ta đây đương nhiên là đoán được, bất quá nghe khẩu khí của lão tiên sinh, đại khái ta cũng đoán đúng rồi."

Lão quân gia trầm mặc, một đôi mắt có thần, vẫn rất hoang mang.

Đơn giản, Ký Vân Thư câu hỏi: "Người tất nhiên lại muốn hỏi ta, chỉ một điều này thôi, sao có thể kết luận ra người chính là hung thủ?"

Nói xong, nàng lấy ra một túi giấy vàng đã được gấp cẩn thận từ bên hông, mở ra từng tầng giấy, bên trong lộ ra một khối dầu sáp trắng hơi mỏng, dính sát ở trên mặt giấy, thấp phần rõ ràng.

Đây không phải là độc, đúng không?

Trên mặt Cảnh Dung đang ẩn một bên co giật.

Trước công chúng, tiểu gia hỏa này lại chuẩn bị hạ độc hay sao?

Chỉ thấy Ký Vân Thư đem giấy vàng duỗi ra trước mặt lão quân gia, hỏi: "Nhận ra không?"

Về mặt nghỉ hoặc! Rõ ràng không nhận ra!

Đưa giấy vàng lên, Kỳ Vân Thư rất có tư thế nói dài, khỏe miệng mang theo kiên quyết, gài thích nói: "Vật trong tay ta, là một khối dầu sáp, nó đã rơi xuống và dính lên tay ta khi chạm vào quần áo của lão tiên sinh."

Vừa khéo chính là, lão quân gia vẫn hồn nhiên không biết, giờ phút này vẫn còn đang mặc bộ quần áo tang vải thô kia.

Người cổ đại chính là như vậy, một bộ quần áo, một tháng chỉ đổi một lần!

Chỉ khi lão quân gia phản ứng lại, liếc mắt nhìn ống tay áo của mình một cái, thì đã quá muộn.

Kỳ Vân Thư tiếp tục: "Thông thường dầu sáp chỉ có mùi của nhựa cây, nhưng khối dầu sáp này, lại có mùi vị hoa sen thượng đẳng. Đây là điều mà thậm chí ở trong hoàng cung, cũng chưa chắc sẽ có một cái giá nền như vậy, cổ tình, trong Chu phủ có."

Nói xong, nàng nhìn thoáng qua nha dịch một bên, nha dịch gật đầu, từ sau lưng mình lấy ra một vật được bọc trong vải bố trắng, đưa tới trong tay Kỳ Vân Thư.

Nàng tháo miếng vải ra, vật kia hiện ra ở trong mắt mọi người.

Đó chính là giá cấm nền thủy tinh ở trong phòng Chu tiểu thư.

Mọi người đều nghi hoặc, không hiểu!

Huyền thái gia cũng không hiểu, tò mò chỉ vào vật kia: "Chuyện này có liên quan gì với Chu tiểu thư?"

"Đương nhiên là có."

Nàng giờ giả cấm nền, nghiêng người đối mặt với lão quân gia, chân mày nhíu chặt, yếu điệu nói.

"Người làm ta đoán, ta liền tiếp tục đoán, đêm đó, Chu tiểu thư như thường lui tới giống nhau, điểm này trên nàng mỗi đêm đều cần thiết yếu điểm giá cấm nền, chuẩn bị ăn canh được liền đi nghỉ ngơi, nàng vừa mới bụng lên kia chén có độc được, liền nhìn đến người xuất hiện ở trong sân, nàng lúc ấy thực không cao hứng, thông thường lúc ấy, nàng tuyệt đối sẽ không cho phép bất luận kẻ nào đi quấy rầy nàng, điểm này, nói vậy tỏ vãn cùng kiểu tâm đều là biết đến, mà một cái nguyên bản hoạn có trọng độ hành vi tình huống bách chứng người, một khi đánh vỡ nàng lập quy củ, nàng còn như thế nào làm một cái doan doan có lẽ đại tiểu thư?"

"Cho nên, nàng lúc ấy phạm vào bệnh, tất nhiên là bức hung thành giận, mắng người, cũng đánh người, mà người nhớ tới chính mình trên mặt kia nói nhiều năm trước bị Chu tiểu thư hoa thương, cuối cùng, không thể nhìn được nữa, người đi vào nội phòng, nằm trên giường gối đầu, đêm này che chết ở mà."

Mọi người lại ồ lên một trận.....

Lời nói chưa xong, Kỳ Vân Thư tiếp tục nói: "Liền ở kia trong quá trình, người dựng phải trong phòng kia cái giá nền, trên quần áo bị huân ra một khối đậm màu đen đóm, mà giá cấm nền ngã xuống đất khi, mặt trên sáp du cũng tự nhiên mà vậy đứng ở người trên quần áo, người càng thêm không nghĩ tới chính là, liền ở Chu tiểu thư gây giữa đồng thời, nguyên bản bị nàng đặt lên bàn kia chén thuốc cũng đánh nghiêng trên mặt đất, tiệm tới rồi nàng trong miệng, cũng tiệm tới rồi người trên quần áo kia khối sáp du thượng, cho nên, kia khối sáp du không chỉ có có bảo liên hương vị, còn có chén thuốc trung xuân về hương vị."

"Chu tiểu thư chết sau, người đem kia cái giá nền thả lại chỗ cũ, đem trong phòng thu thập một lần, liền ở lúc ấy, người vừa lúc nhìn đến tổ vãn trộm vào sân, cuống quít dưới, người liền Chu tiểu thư xác chết đều không kịp xử lý, liền vội vàng rời đi, nhưng là người ăn ở nơi tối tăm, phát hiện tổ vãn nhìn đến thì thể khí thế nhưng không gọi cũng không nhắc, còn đem Chu tiểu thư thi thể, nâng tới rồi trên giường, người rất kỳ quái, nhưng là cũng thực an tâm, bởi vì có người thể người thiện sau."

"Cho nên, người liền tiếp tục quản giá tốt của người, mà Tổ Vãn, coi như là kẻ chết thay người!"

Kỳ Vân Thư nói xong, mọi người đều tròn mắt há hốc mồm!

Vụ án này, không ngờ lại phức tạp như thế.

Một bộ quần áo, một giọt dầu sáp, lại là chìa khoá để đưa vụ án ra khỏi bức tranh.

Xem ra, hẳn là nên tắm rửa mỗi ngày, thay quần áo mỗi ngày!

Nhưng, ánh mắt lão quân gia vẫn bình đạm ôn hoà như cũ, mặc kệ giờ phút này, hẳn dường như đã bị lộ da, bị phơi bày trước mặt mọi người.

Lão vẫn không có bất luận sự hãi nào!

Kỳ Vân Thư chất vấn lão: "Hiện tại, người thừa nhận, hay là không thừa nhận?"

"Tiên sinh..... thật sự rất thông minh!"

Đúng vậy, lão nhận!

Đồng thời khi nói chuyện, lão rút cuộc nâng khuôn mặt lên không chút nào che dấu, vết sẹo đỏ sậm, trông giống như bị nhúng trong máu loãng, nhìn thẳng vào Kỳ Vân Thư!

Cổ tình, ngay đúng lúc này.....

"Đại nhân, không tốt, phạm nhân..... phạm nhân đã chết." Ngục tốt cuống quít chạy vào.

Huyền thái gia nhíu mày: "Phạm nhân nào?"

"Chính là..... chính là Tổ Vãn của Chu gia, tự sát nên đã chết, dùng cái đĩa đựng đèn dầu cắt vào cổ tay để chết!"

Đèn dầu?

Đó là ngọn đèn dầu Kỳ Vân Thư để lại cho nàng, dùng để sưởi ấm!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Nữ Nhi Của Ai?

Edit & Dịch: Emily Ton.

Tổ Vãn tự sát!

Tất cả mọi người tại đây đều bị bất ngờ.

Ngục tốt lấy ra một khối khăn tay đầm máu, đưa qua cho Kỳ Vân Thư.....

Trên khăn tay to tằm mềm mại, những dòng chữ nghiêng ngã được viết bằng máu, bao bọc bởi hai đóa hoa dầu màu đỏ và xanh, cực kỳ bắt mắt!

Kỳ Vân Thư hơi cứng lại, lúc này mới vươn đầu ngón tay ra nhận lấy chiếc khăn và nhìn!

Chữ viết vốn rất tinh tế, dùng máu viết ra, lại rất đơn giản và mạnh mẽ.

Phía trên viết ba hàng chữ rõ ràng rành mạch:

Nguyện dùng mạng để nhờ,

bào đảm Lâm Doan sống khỏe!

Gửi Kỳ tiên sinh.

Hai tay run lên dữ dội!

Đầu ngón tay nàng chạm vào trên sợi chỉ thêu hai đóa hoa dâu, giống như vô số con dao thật nhỏ, mơ hồ đâm vào trái tim nàng!

Nàng nên phá án nhanh hơn một chút! Nên nhanh hơn một chút, nhanh hơn một chút!

Đáy lòng tức hận, giống như một củ hành tây, bị lột ra từng tầng vỏ, khiến hốc mắt nàng đỏ lên.

Nàng nhìn về phía lão quân gia, vụn phấn lên án mạnh mẽ, "Người có biết, người đã hại chết không phải một mạng người, mà là hai mạng?"

Lão quân gia rũ mắt rũ mấy, cuối cùng lộ ra một chút hối hận và áy náy.

"Ta..... ta không muốn làm như thế." Lão lắc đầu.

"Nhưng chung quy người đã giết người, chung quy cũng đã hại người."

"Ta không muốn... ta thật sự không muốn....."

Ngay sau đó, lão đột ngột ngừng đầu lên, sự bình tĩnh và thờ ơ lúc trước đã biến mất, kích động nhìn về phía Kỳ Vân Thư rồi rống lên một tiếng.

"Ta giết nữ nhi của mình, người cho rằng ta thực sự vui vẻ lắm sao? Nếu không phải nàng làm ra sự tình như vậy, ta sẽ không giết nàng."

"Đừng nói nữa."

Hai giọng nói một trước một sau vọng lại. Chu lão gia luôn trầm mặc kích động cất bước đi về phía trước, cặp mắt kinh hoàng và khiếp sợ trừng mắt nhìn lão quân gia, khuôn mặt đỏ ngầu, chỉ vào lão.

"Người đã từng đáp ứng với ta, việc này cho dù người chết, người cũng tuyệt đối sẽ không nói ra."

Chu tiểu thư, không phải là nữ nhi của Chu lão gia sao?

Từ khi nào, đã trở thành nữ nhi của lão quân gia?

Điều này khiến cho mọi người ở đây, bao gồm cả Kỳ Vân Thư đều chấn động không thôi.

Thật sự là một bí mật kinh thiên!

Cánh Dung ẩn một bên yên lặng, cong môi, mắt sáng hơi dương lên.

Một bàn tay nhẹ nhàng vỗ trên đầu gối hơi nâng lên của mình, mang theo mùi phấn hương thú.

Mau mau mau, bốn Vương đều gấp không chờ nổi muốn biết chân tướng các án kiện này.

Bởi vì Chu lão gia lên tiếng ngăn cản, lão quân gia quả nhiên nuốt vào những lời muốn nói, tuy nhiên, thần minh mơ hồ run rẩy, trong đôi mắt sâu thẳm tràn đầy nước mắt, trong miệng cũng phát ra từng tiếng khóc hối hận.

Huyền thái gia gãi gãi ót, vẻ mặt mờ mịt.

Đon giản, lại đập khối Kim Đường Mộc xuống bàn lần nữa.

Bang một tiếng!

Kỳ Vân Thư kín đáo trừng mắt nhìn hán một cái, *trong đầu người này chắc hẳn đã bị ngấm qua nước, lúc này đập cái gì mà đập!*

Lập tức nghe Huyền thái gia háng giọng hỏi "Nói rõ ràng, nói rõ ràng. Điều này có nghĩa là gì? Tất cả đều nói đầy đủ rõ ràng cho bản quan, phía trên công đường, không được dấu diếm, bằng không, bản tử của bản quan sẽ hầu hạ các người."

Hầu mười người!

Lúc này, Chu phu nhân cúi thân mình xuống, thờ dài, tiến lên, "Để ta nói đi."

Giọng nói quá trầm, trầm đến nỗi có chút yên tĩnh.

Chu lão gia tiến lên giữ chặt phu nhân mình lại, kinh sợ nói, "Phu nhân, đừng nói."

"Điều đã đến lúc này, còn có gì không thể nói rõ cho người khác biết." Trong ánh mắt, tựa hồ xem thường hết thảy.

Ánh mắt Chu phu nhân, chuyển từ trên người Huyền thái gia, tới trên người lão quân gia đang run rẩy khóc nức nở ở trên mặt đất, một lần nữa lại chuyển tới trên người Chu lão gia.

Ánh mắt tràn ngập hối ức, "Hai mươi năm trước, sau khi ta gả cho lão gia, vẫn luôn không thể sinh hài tử cho Chu gia, cho dù ta điều dưỡng thân mình như thế nào đều không làm nên chuyện gì. Sau đó, ta đã trải qua nhiều phiên chẩn trị, lúc này mới biết được, không phải ta không thể sinh hài tử, mà là thân thể lão gia..... không được. Khoảng thời gian đó, mỗi ngày lão gia đều mặt ừ mây chau, mỗi ngày đều uống đến nỗi say khướt. Vì thế, ta mới....."

Nói tới đây, Chu phu nhân bắt đầu nghẹn ngào, dùng ống tay áo xoa xoa nước mắt.

Ngẩng đầu lên, tiếp tục nói, "Lúc ấy ta cũng hồ đồ, mới nghĩ tới có thể cùng với A Tinh làm ra sự tình như vậy. Ta chỉ muốn có hài tử, giúp lão gia đạt được tâm nguyện. Sau này lão gia biết chuyện, cũng không trách cứ ta, mà là giấu diếm chuyện này đi. Chúng ta vốn nghĩ rằng việc này sẽ trôi qua như vậy, sẽ không ai nhắc tới nữa."

Ánh mắt dừng ở trên người lão quân gia.

"Nhưng mấy năm trước, nữ nhi A Tinh vào phủ gặp hán, bởi vì không cẩn thận làm bản quan áo của Ngưng nhi, đã bị Ngưng nhi nhốt lại. Kết quả, đang sống sờ sờ bị tra tấn đến chết, vết sẹo trên mặt A Tinh, cũng là thời điểm cứu nữ nhi, bị Ngưng nhi gây ra. Mặc dù A Tinh đau buồn vì cái chết của nữ nhi mình, nhưng nói đến cùng, Ngưng nhi cũng là nữ nhi hán. Vì thế, chuyện kia hán không đi báo quan, cũng không nói ra ngoài. Chỉ có ba người ta, lão gia và hán biết."

Giờ này khắc này, Chu phu nhân đã khóc không thành tiếng!

Khuôn mặt Chu lão gia càng nhăn hơn, đôi tay ôm phu nhân mình, cực kỳ khó chịu.

Kỳ Vân Thư lắng nghe, đại khái cũng minh bạch.

Chu lão gia không có năng lực! Chu phu nhân mượn tính sinh con!

Hai nữ nhi thân sinh của lão quân gia, một nữ nhi giết một nữ nhi khác, mà lão, đã giết một nữ nhi còn lại!

Thật sự là phức tạp!

Khó trách, thời điểm biết được lão quân gia là hung phạm, Chu phu nhân không hề kích động. Chu lão gia cũng không tức giận.

Vụ án lúc này, đã rõ ràng sáng tỏ.

Nhưng tâm tình của tất cả mọi người, càng thêm nặng nề.

Ngay cả Cảnh Dung vốn mang theo tâm tình nhìn xem náo nhiệt, khuôn mặt cũng chậm rãi trầm xuống, trong lòng hơi nghẹn lại.

Huyền thái gia liếm liếm môi khô cằn, dựa theo nước chảy, hán cần phải hỏi lại một lần nữa, "Lão quân gia, bởi vì nữ nhi người bị Chu tiểu thư giết chết, cho nên đêm đó khi bị Chu tiểu thư đánh chửi, mới nổi lên sát tâm, giết nàng, có phải hay không?"

Sau một lúc lâu, lão quân gia co thân mình lại, chôn thật sâu khuôn mặt dữ tợn của mình, rồi cuộc không còn nhìn thấy cặp mắt dụ dăng của hán, mà là hai tròng mắt tràn ngập hối hận!

Chỉ nghe thấy một từ, "Vâng."

Huyền thái gia vừa lòng gật gật đầu, nhìn thoáng qua sự gia, sự gia lập tức cảm tờ giấy vừa mới viết xong tội trạng, đi đến trước mặt lão quân gia, đặt ở trên mặt đất, trực tiếp ấn ngón tay cái của lão quân gia lên sắp đó một cái, sau đó lại ấn trên bàn tội trạng.

Án mạng Chu tiểu thư, cuối cùng kết thúc.

Nhưng mỗi người, dường như không còn chút hưng phấn.

Đặc biệt là Kỳ Vân Thư.

Lão quản gia bị áp vào nhà giam, Chu lão gia và Chu phu nhân cùng nhau ôm đầu khóc rống, tâm như tro tàn, cũng rời đi!

Trên công đường nha môn, Kỳ Vân Thư vẫn còn đứng ở nơi đó, ngốc ngốc nhìn khối băng hiệu ở trên cao đường.

Gương sáng treo cao!

Nàng không thể không thờ dài một tiếng.

Trong tay nàng, vẫn đang cầm khối khăn tay có thêu hoa đào.

Nàng thật sự hận chính mình, hận chính mình vì sao không điều tra ra vụ án nhanh hơn một chút. Nếu không bị Kỳ Linh Chi náo loạn một phen, nói không chừng, có thể đã cứu được Tổ Văn trước khi nàng ấy nổi lên ý niệm tự sát!

Càng hận chính mình, vì sao phải để lại cho nàng ấy chiếc đèn dầu kia.

Huyền thái gia nhìn xem nàng đứng ngốc hồi lâu, vuốt tay vầy vầy, "Tan tan, đều tan."

Bọn nha dịch hai bên, tuân lệnh lui ra.

Cảnh Dung cũng không biết từ khi nào, đã rời khỏi công đường, không thấy bóng người.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Bồn Vương Bị Thương

Huyền thái gia đi xuống cao đường, ngẩng đầu nhìn theo ánh mắt của nàng.

Gương sáng treo cao!

Bốn chữ này, có chỗ nào không thích hợp sao?

Hắn vuốt tay quơ quơ ở trước mắt Kỳ Vân Thư.

Kỳ Vân Thư không có phản ứng, đôi mắt to vẫn nhìn chăm chăm trên khối băng hiệu!

Huyền thái gia không nhịn được hỏi, "Vân thư, xảy ra chuyện gì?"

Nàng lắc đầu.

"Hay là mấy chữ này có chỗ nào sai rồi?" Huyền thái gia sờ sờ cằm mình, bụng mặt cẩn thận nhìn xem lần nữa, nhẹ giọng nói thầm một câu, "Không có gì sai!"

Kỳ Vân Thư nghe được lời nói thầm của hắn, thu hồi ánh mắt, sắc mặt ghét bỏ liếc mắt nhìn hắn một cái, "Người đừng trở nên kỳ quái."

"....."

"Vụ án Chu gia đã kết thúc, ta sẽ viết một phản hành án cho người."

"Được được được."

"Vậy mượn thư phòng đại nhân dùng một chút, viết xong, ta sẽ quay về."

Thật kỳ lạ, ngày thường, Kỳ Vân Thư không phải đều luôn viết ở nhà, sau đó mới đưa đến nha môn hay sao? Vì sao hôm nay muốn viết ở trong nha môn?

Hắn nào biết đâu rằng, bởi vì sáng nay Kỳ Linh Chi đã nháo một trận, hiện tại nếu nàng trở về, không chừng sẽ phải chịu tội đến nỗi cơ hội ngồi ghế dựa cũng đều không có.

Sân nhà lạnh băng kia, đang chờ đợi nàng.

Lời này, Kỳ Vân Thư cũng lười nói ra.

Rốt cuộc, quan thanh liêm khó tránh khỏi việc nhà! (*清官難斷家務事! thanh quan nan đoan gia vụ sự*)

Huyền thái gia đưa nàng tới hậu viện, vào trong thư phòng.

"Người đi ra ngoài đi, khi ta viết hành án không thích bị người quấy rầy." Kỳ Vân Thư nói với giọng điệu lạnh lùng.

Huyền thái gia cười cười và nói một cách ngay thơ, "Được được được, giấy và bút mực đều đặt ở trên bàn, người hãy viết cẩn thận, bản quan không quấy rầy người."

Nói xong, hắn lập tức di chuyển bước chân, cuống quýt rút lui ra ngoài.

Một gian thư phòng nhỏ nhỏ, nhưng đồ vật thật ra đầy đủ hết, chung quanh đầy kệ sách, phía trên được nhồi nhét tràn đầy sách.

Trong 5 năm qua, đây vẫn là đầu tiên Kỳ Vân Thư tiến vào thư phòng của Huyền thái gia. Mùi sách dày đặc, bố trí cũng thập phần tinh xảo và tao nhã.

Huyền thái gia an nhàn như khi, không ngờ cũng có trình độ thưởng thức cao như thế.

Không tệ, không tệ!

Xuất phát từ tò mò, nàng lướt qua trên mấy kệ sách một chút, nâng mắt nhìn từng cuốn một.

Đặt ở trên kệ sách, có một quyển sách về hồ sơ vụ án với tiêu đề《Lâm Kinh Án》, hấp dẫn chú ý của nàng.

Đơn giản, vuốt tay rút nó ra khỏi kệ sách.

Sau khi lật qua xem một vài trang, ánh vào mi mắt, là một hàng chữ viết "Tóm tắt án kiện của Ngự Quốc Công".

Ngự Quốc Công?

Có vài phần quen thuộc, trong đầu quét qua một lần, nhưng không có gì cụ thể.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Ngoài cửa, ngay thời điểm Huyền thái gia vừa mới lui ra ngoài, lưng hắn đụng phải một bộ ngực đỉnh bạt, vừa định chửi ầm lên.

Tên nào không có mắt!

Vừa quay đầu lại, chính là đối diện với ánh mắt sắc bén của Cảnh Dung.

Ngay lập tức co ro như một con mèo nhỏ, lấp bắp trong miệng. "Dung....."

Lời nói còn chưa dứt, Cảnh Dung đã nhẹ giọng ngăn lại, "Cấm miệng."

Trong cơn hoảng loạn, Huyền thái giám che miệng mình lại, cũng không dám thở mạnh.

Lưu Thanh Bình, vừa rồi người dựa vào thư sinh của bốn Vương có thoải mái hay không?

Cảnh Dung xoa xoa tay, nhàu chặt chân mày, "Nơi này không cần người, tránh xa một chút, không có việc gì, đừng tới đây quấy rầy."

Không dám lên tiếng, Huyền thái giám che miệng lại, liên tục gạt đầu, lui lại mấy bước phía sau, rồi mới xoay người vội vàng rời đi.

Cảnh Dung khẽ lắc đầu.

Quên đi, bốn Vương cũng không phải là người nhỏ mọn. Vì thế nâng bước chân, đi vào thư phòng.

Khoảnh khắc hần bước vào, lập tức nhìn thấy Kỳ Vân Thư đưa lưng về phía mình, đang đọc một cuốn sách nào đó.

"Vừa mới phá án xong, không phải nên nghỉ ngơi hay sao? Tiên sinh thật sự rất chăm chỉ!"

Giọng nói chậm rãi vang lên, thực sự khiến Kỳ Vân Thư hoảng sợ, lập tức đóng lại hồ sơ vụ án trên tay.

Xoay người lại, đã nhìn thấy bộ dáng ngà ngọc của Cảnh Dung, cùng với cánh tay bị thương của hắn.

Thật sự là niềm vui không thể giải thích!

Kỳ Vân Thư lên tiếng, "Vương gia vì sao lại ở đây?"

"Không thể sao?"

"Đương nhiên có thể, chỉ là hiện tại lúc này, Vương gia không phải nên dưỡng thương hay sao? Hoặc là, truy tra hung thủ độc chết thuộc hạ của người hay sao?"

Vừa nói, Kỳ Vân Thư vừa đặt lại hồ sơ vụ án, đi đến trước án thư và ngồi xuống, lấy một tờ giấy Tuyên Thành đặt ở trên bàn, một tay cầm nghiền mực, một tay giữ ống tay trường bào to rộng để tránh dính màu, bắt đầu nghiền mực.

Nếu như không nói về chuyện hung thủ còn tốt, hiện tại nhắc tới nó, Cảnh Dung có chút không vui.

Tiến lên vào bước, đứng đối diện Kỳ Vân Thư.

Bất mãn nói, "Người có biết nghĩa trang là nơi nào hay không?"

Kỳ Vân Thư ha hả cười, "Vương gia, sao ngài lại hỏi vấn đề này?"

"Người có biết, bốn Vương bị người ném ở nghĩa trang, ngủ một đêm ở đó!." Giọng nói tràn đầy oán hận.

Ngay cả khi hắn phải ăn những món ăn thôn quê trên núi, ngủ trên gỗ đổ ẩm ướt, nhưng ngủ một đêm ở nghĩa trang, đó vẫn là trước nay chưa từng có.

Thử hỏi, Vương gia triều nào, từng ngủ ở nghĩa trang?

Kỳ Vân Thư ngược mắt nhìn hắn, chỉ vì việc này mà hắn phải tới tìm nàng lý luận?!

Nàng hơi nhún vai, giọng điệu vẫn bình tĩnh như cũ, "Nếu Vương gia bởi vì việc này mà đến vấn tội tiểu nhân, vậy không bằng như vậy, tiểu nhân cũng đến nghĩa trang ngủ một đêm, như thế nào?"

"Người muốn kết thúc vấn đề này như vậy?"

"Nếu không, Vương gia còn muốn như thế nào?"

Nàng vừa nói xong, Cảnh Dung đột nhiên nắm lấy bàn tay đang nghiền mực của nàng, giữ chặt ở trước ngực.

Nếu không phải cách nhau một cái bàn, lúc này, Kỳ Vân Thư đã nhào vào trong vòng tay của hắn!

Chẳng lẽ hoàng đế sinh nhai con, thật sự đều bá đạo như thế?

Cổ tay bị một lực lượng mạnh mẽ nắm lấy, khiến Kỳ Vân Thư cảm thấy đau đớn.

"Thình Vương gia buông tay!"

Nào biết đâu rằng, khuôn mặt Cảnh Dung trở nên nghiêm túc, ánh mắt nhìn nàng chăm chăm, "Bốn Vương không phải muốn người tới ngủ ở nghĩa trang, mà bốn Vương chỉ không hài lòng với cách xử sự của người."

"Cái gì?"

"Người thay bốn Vương phá án, cuối cùng vụ án như thế nào, người nên giải thích rõ ràng với bốn Vương, sao có thể tùy tiện tìm người nhận được? Chính mình thì bỏ trốn mất dạng. Đây chính là cách người đối phó với vụ án của bốn Vương?"

Rõ ràng không vui!

Trong một khoảnh khắc, Kỳ Vân Thư thực sự không thể nói nên lời!

Ngay sau đó, Cảnh Dung lại nói, "Người cố gắng bỏ chạy nhanh như thể.... thật sự không muốn gặp lại bốn Vương?"

Lời hắn nói khiến cho cả người Kỳ Vân Thư run lên.

"Vương gia, người buông ta ra trước."

Cổ tay thật sự đau đớn muốn mệnh!

Cổ tình, hắn chẳng những không buông, ngược lại xiết chặt hơn nữa, kéo thêm một cái, một nửa thân mình Kỳ Vân Thư đều nằm ở trên bàn.

Hình ảnh kia, thật sự có chút khó coi!

"Bốn Vương vì người nên đã bị thương, người nhìn thấy không!."

Cánh tay hắn vừa động, hơi nhấc cánh tay bị thương lên.

Không khí quanh đây, đến tận cùng là đến từ đâu? Hiện tại Kỳ Vân Thư giống như đã lọt vào trong sương mù, cũng có cảm giác hoảng sợ.

Đặc biệt là khi đối diện với cặp mắt đang phẫn nộ, lại mang theo cực nóng, tựa hồ như có một ngọn lửa đang đốt cháy trái tim, lửa cháy càng ngày càng dữ dội!

Sau một lúc, đối mặt với Kỳ Vân Thư ửng đỏ, yếu ớt mở ra: "Vậy Vương gia, muốn tiểu nhân làm gì? Muốn tiểu nhân đến nghĩa trang ngủ một đêm, hay là muốn tiểu nhân báo cáo vụ án này một lần nữa, hoặc là, muốn bẻ gãy cánh tay của tiểu nhân, cùng đau với Vương gia?"

"Bốn Vương đều không quan tâm. Tiểu thư sinh, hiện tại bốn Vương chỉ có một bàn tay, rất bất tiện. Từ hôm nay trở đi, người hãy bởi ở bên người bốn Vương, vừa báo cáo tất cả về vụ án của bốn Vương, vừa chiếu cố cuộc sống áo cơm hằng ngày của bốn Vương, cho đến khi vết thương của bốn Vương lành hẳn!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Lâm Kinh Ân

Điên rồi! Điên rồi! Điên rồi!

Nào có "nam nhân" chiều cổ nam nhân?

Kỷ Vân Thư mở to mắt sáng, vịn vẹo cổ tay cầu mình, biểu tình cấp bách.

"Vương gia, tiểu nhân vụng về, ngay cả cuộc sống áo com hăng ngày của mình đều khó chiều cổ, Vương gia cần gì phải khiến ta khó xử?"

"Người cảm thấy bồn Vương đang gây khó dễ với người?" Nhưống mảy ngáy ngón!

"Vâng."

Hơi dừng lại một chút, sau đó hần lập tức nhanh nhẹn dứt khoát, nói "Ta cũng đoán vậy."

Vào lúc đó, buông lỏng nằng ra.

Cổ tay đã được tự do, Kỷ Vân Thư lập tức lui về phía sau hai bước, giấu cả hai tay vào trong ống tay áo, kín mít.

Bất ngờ, Cảnh Dung vòng qua bàn trước mặt, tiến thẳng về phía nằng, bước chân dần dần tới gần, khiến Kỷ Vân Thư căng thẳng dây thần kinh, trực tiếp nâng ống tay áo lên, giấu hai tay về phía sau lưng.

Hành động nhỏ nhỏ! Dừng ở trong mắt Cảnh Dung, thật sự rất đáng yêu!

Bước chân dừng lại cách nằng gần ba cái nắm tay, Cảnh Dung câu môi nói: "Bồn Vương từ nhỏ thích nhất, là khiến người khó xử, cảm thấy hứng thú nhất, đó là uy hiếp người. Kỷ tiên sinh, nếu lựa chọn một trong hai, người lựa chọn cái nào?"

Nằng có thể lựa chọn sao?

Người bị thương, đổ lỗi cho ta?

Người không có năng lực tự lo cuộc sống com áo hằng ngày, cũng đổ lỗi cho ta?

Sắc mặt Kỷ Vân Thư xen kẽ giữa xanh và trắng, từ từ lui thân mình về phía sau. Hai con người giống vũng mực dầy sáo, thật sự bắt mắt nhìn chăm chăm hần.

"Dung Vương, không nên khi dễ người như thế."

"Nga, bồn Vương quên mất một điều, bồn Vương vui nhất, chính là khi dễ người." Xoa mảy đặc ý mãnh liệt.

"....."

Lúc này, trên trán nằng có bao nhiêu vạch đen xuất hiện, Kỷ Vân Thư cũng lười đếm chúng.

Khóe miệng run run, không có lời nào để nói!

Cảnh Dung đôi phản ứng của nằng, cực kỳ vừa lòng, ánh mắt tràn ngập nghiền ngẫm, nheo mắt lại, hai chân bất động, thân mình như cố ý lại như vô tình "áp" về phía Kỷ Vân Thư.

"Coi như bồn vương gây khó dễ cho người cũng được, uy hiếp người cũng tốt, hoặc là khi dễ người cũng thể. Cảnh tay của bồn Vương sẽ toàn quyền giao cho người, sau này nếu như không thể hồi phục, vậy thì người vĩnh viễn đừng nghĩ trốn, chỉ có thể làm cánh tay của bồn Vương suốt đời!"

Ách!

Kỷ Vân Thư phải thừa nhận, giọng điệu kia rõ ràng khiến người muốn đánh hần, nhưng khi đứng ở bên tai nằng, lại mang theo một loại cảm giác tê dại, kéo dài một đường từ máng tai đến ngực nằng.

Tiếng tim đập kịch liệt, khiến nằng không thể không bắt đầu cảm thấy kinh sợ!

Chuyện gì đang xảy ra với mình vậy?!

Bỗng chốc, nằng chuyển ánh mắt khi bồn mắt va chạm đan chéo, hơi rũ xuống.

Bộ dáng thẹn thùng, hoàn toàn dừng ở ánh mắt Cảnh Dung.

Hần cực kỳ vui vẻ, cực kỳ đặc ý!

Môi mòng câu lên, đốt ngón tay thon dài chạm rài vuron từ trong ống tay áo, hướng về phía mũ quan trên đỉnh đầu Kỷ Vân Thư, giống như muốn kéo chốt ra để bụi tóc rơi xuống.

Trong khi đó, Kỷ Vân Thư vẫn đang cúi đầu, vì thế vẫn hồn nhiên không biết!

Đốt ngón tay dần dần tới gần, ánh mắt Cảnh Dung vội vàng thoáng nhìn qua, thật trùng hợp, bỗng nhiên dừng lại ở sau lưng Kỷ Vân Thư, trên quyền sách được bày ở trên bàn.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Đó chính là 《Lâm Kinh Ân》!

Bàn tay dừng lại, ánh mắt ngáy ngón từ màu hồng phấn ban đầu, lập tức chuyển thành một tia sáng kỳ lạ, sắc mặt ngẩn ra.

Lập tức vòng quanh Kỷ Vân Thư, đi qua, cầm lên cuốn 《Lâm Kinh Ân》, để ở trong tay, hỏi nằng: "Người đã đọc nó?"

Kỷ Vân Thư xoay người nhìn về phía hần, nói "Đã lật qua vài tờ."

"Vậy người biết 《Lâm Kinh Ân》 là gì?"

"Vụ án Ngự Quốc Công phủ."

"Biết nội dung sao?"

"Vừa mới lật xem, không biết."

Một hơi một đáp, biết nghe lời phải!

Sắc mặt Cảnh Dung trở nên trang nghiêm, nhẹ giọng "Ân" một tiếng, đưa quyền 《Lâm Kinh Ân》 trong tay về phía Kỷ Vân Thư.

"Như vậy, bồn Vương cho người thời gian ba ngày, hãy cẩn thận đọc kỹ từng câu từng chữ trong《Lâm Kinh Ân》. Hai ngày sau, bồn Vương sẽ chờ người ở Quảng Cự viện phía thành tây."

Đây là lần đầu tiên Kỷ Vân Thư nhìn thấy khuôn mặt Cảnh Dung ngưng trọng, ánh mắt mang theo thần bí và nồn nóng như thế, khiến người cũng cảm thấy lo lắng!

Nằng cúi tay nhận lấy cuốn《Lâm Kinh Ân》.

Trong miệng nhẹ giọng hỏi một câu: "Vì sao?"

Cảnh Dung vẫn duy trì sự trang nghiêm của mình: "Sau khi người đã quen với nội dung của nó, bồn Vương sẽ tự nói cho người."

Tuy nhiên, Kỷ Vân Thư rất thông minh, tựa hồ như đã có sẵn từ khi sinh ra, trong tim dấy lên nghi ngờ, nói tiếp, "Liệu có liên quan gì với.... vụ án 72 xác chết mà Vương gia từng nhắc tới?"

Thần sắc hơi nhăn lại!

Hần phải thừa nhận, Kỷ Vân Thư quá thông minh!

Đồng thời cũng chứng minh rằng, mình đã tìm đúng người!

Nhưng.....

"Việc này rất trọng đại, hiện nay bốn Vương cũng không thể nào nói rõ với người, nhưng bốn Vương có thể báo cho người biết, bốn Vương rời kinh nửa năm nay, đúng là vì việc này."

Kể từ khi được thụ phong là hoàng tử Đại Lâm, chỉ được ban phong hào, không được phong đất. Tất cả phù đệ, thường chỉ giới hạn ở trong kinh thành. Lý do thứ nhất, chính là để thuận tiện cho lão tử của bọn họ tiến hành theo dõi và quản lý bọn họ, thứ hai cũng là ngăn chặn việc bọn họ có ý niệm nuôi quân nổi dậy.

Mà hoàng tử rời khỏi kinh càng là một vấn đề đại sự, thứ nhất là sợ bọn họ sau khi rời kinh sẽ chiêu binh mãi mã, thứ hai là sợ bọn họ đi nhờ cậy những nước khác, khởi binh mưu phản!

Từ xưa, hoàng đế luôn nhiều nghi kỵ, đây là bệnh chung của tất cả quân chủ qua các triều đại.

Vì thế, đương kim hoàng đế Đại Lâm Kỳ, đã từng ban hành một sắc lệnh, bắt loạn hoàng tử nào rời khỏi kinh thành, cần phải người hồi kinh thông báo hành tung ba ngày một lần, một khi đến trễ, ngay lập tức xem như có ý mưu phản!

Mà năm thì thế bị thiếu, đúng là những người mà Cảnh Dung đã hạ lệnh phái về kinh thông báo. Tuy nhiên, đã bị người hại chết!

Cảnh Dung rời kinh, vừa rời đi chính là nửa năm, càng khiến người cảm thấy ngạc nhiên.

Có thể thấy được 《Lâm Kinh Ân》 rất trọng đại!

Kỷ Văn Thư gật gật đầu, không tiếp tục hỏi thêm, "Vâng, tiểu nhân nhất định sẽ phản tích rõ ràng từng câu từng chữ."

Vâng lời như vậy, Cảnh Dung thực sự rất hướng thụ.

Thu hồi sự nghiêm túc ở trên khuôn mặt lại, nhẹ nhàng cười, "Vậy bốn Vương sẽ không quấy rầy người nữa, hãy cẩn thận. Giờ Thìn hai ngày sau, đừng đến trễ."

Nói xong, phất quần áo rộng lớn, rời đi!

Thư phòng, cũng lập tức trở nên an tĩnh lại.

Kỷ Văn Thư ôm cuốn 《Lâm Kinh Ân》nặng trĩu, hoa văn trên văn bản giống như ngọn sóng trên mặt nước, lúc lúc lúc trầm, dường như phản ánh sự dao động trong tim nàng, cũng có chút khản trương!

Nặng nề buông sách xuống, nàng vẫn nên nhanh chóng viết xong hành án vụ Chu gia, sau đó ôm sách về nhà và giải!

Ước chừng thời gian một chén trà nhỏ, hành án đã được hoàn thành, đặt nó ở trên bàn, chữ viết phía trên thấp phần tinh tế chỉnh tề.

Đó chính là từ khi nàng xuyên qua, đã mất thời gian hơn nửa năm để luyện viết chữ cổ.

Tốn rất nhiều nỗ lực trong đó!

Nàng cũng không đợi Huyền thái gia tiến vào ký nhận, ôm quyển sách, rời khỏi nha môn.

Đọc theo đường đi, tâm tư nàng có chút hơi mất tập trung.

Nói đến cùng, vẫn bởi vì Tổ Văn.

Một nữ tử đang êm đang đẹp, vì tình lang của mình, liền chết không sợ!

Tình yêu đó, nàng có chút không thể nào hiểu được.

Ít nhất hiện tại, nàng vẫn chưa gặp được một người nào, có thể khiến nàng nguyện ý vứt bỏ sinh mệnh của mình để cứu người ấy.

Nàng không ngừng suy nghĩ lên miên trong đầu, cho đến khi trở lại Kỷ gia, hết thấy đều bị gián đoạn.

Đẩy cửa trong viện ra, lập tức nghe được tiếng vang "lách cách" bên trong!

Bốn năm tên gia đình cầm gậy, đập phá những bồn hoa bên trong viện nàng, mặt đất đầy đồ sứ vỡ, đầy bùn đất, đầy những nhánh cây và hoa đã bị đập hỏng.

"Đừng đập, Tam thiếu gia, cầu xin người đừng đập nữa, những thứ này đều do tiểu thư cực khổ nuôi lớn, cầu Tam thiếu gia, đừng đập nữa!"

Giọng kêu khóc khẩn cầu của Loan Nhi truyền tới bên tai Kỷ Văn Thư

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Hỗn Độn Đầy Đất

Nhìn thấy một màn này, Kỷ Văn Thư cũng không kinh ngạc. Đôi tay Kỷ Linh Chi đã bị thương, khẳng định sẽ đi cáo trạng!

Mà Kỷ Nguyên Chức vẫn luôn làm bạn cùng với nàng ta, tự nhiên sẽ muốn xả giận giúp nàng ta.

Chỉ đau lòng cho tất cả những cây hoa trong sân của nàng, trở thành nạn nhân vô tội.

Kỷ Văn Thư thán nhiên đi tới, rheo mắt liếc nhìn một cái, mặt không có biểu tình gì.

Loan Nhi đang quỳ trên mặt đất, mặt đầy nước mắt, nhìn thấy tiểu thư nhà mình trở về, lập tức khóc càng thương tâm hơn, khóc lớn hô một tiếng: "Tiểu thư."

Kỷ Văn Thư đi đến bên người nàng, vừa đỡ nàng lên từ trên mặt đất, vừa nói: "Ai bảo người động một chút là quỳ xuống như thế, thật không có tiền đồ."

Loan Nhi nghẹn thở một cái, dùng ống tay áo lau sạch nước mắt như điên.

Còn không phải nàng quá đau lòng cho những cây hoa đó sao!

Hai tay Kỷ Nguyên Chức đặt phía sau lưng, ưỡn ngực, vênh vào tay đắc thắng đầu nhìn Kỷ Văn Thư. Nhìn thấy nàng một thân nam trang, trời đã bắt đầu tối mới quay về phủ, khiến đáy lòng hắn cảm thấy không được thoải mái.

"Hừ" một tiếng!

Rống to về phía mấy tên gia đình: "Còn không nhanh chóng đập hết cho ta, một chút không được chừa lại, đập hết tất cả."

Gia đình tuân lệnh, cầm gậy càng thêm ra sức đập tan, trong sân giống như đang nổ pháo "lách cách".

Quả nhiên, ba ngày một việc nhỏ, một tháng một đại sự!

Đúng giờ giống như kỷ kinh của nàng.

Kỷ Văn Thư trầm mặt, nhìn Kỷ Nguyên Chức, chỉ nói: "Đập đi, đập hết thay đi, nếu như cảm thấy chưa hết giận, trong phòng còn có một số, không bằng mang chúng ra ngoài, cũng đập nốt đi?"

"Người còn dám tranh luận?" Sự tức giận của Kỷ Nguyên Chức bùng lên dữ dội!

"Tam ca, không phải người thích đập đồ vật hay sao? Một khi đã như vậy, cũng đập nốt đồ trong phòng đi, không phải càng tốt hơn sao?"

"Người cho rằng ta không dám sao?" Kỷ Nguyên Chức nghiêng người về phía trước, thấp phần tức giận: "Người đây ngã Linh Chi, khiến đôi tay nàng bị thương, đừng nói là đập đồ trong viện của người, thậm chí đốt hết cả sân này của người cũng không hề quá phận, người một đứa con hoang, cần bản không xứng là người Kỷ gia ta."

Con hoang!

Lại là một câu con hoang!

Khuôn mặt vô cảm của Kỳ Vân Thư vẫn, đột nhiên trở nên sắc bén, ánh mắt như dầu đen nóng bỏng, hất ó trên cặp mắt kiêu ngạo và ương ngạnh của Kỳ Nguyên Chức.

Kỳ Nguyên Chức giật mình một cái, cảm thấy hai chân mềm nhũn, mặt mày hơi hoảng.

Kỳ Vân Thư bước về phía hần, mỗi bước lạnh như băng, găm gù: "Những năm gần đây, thứ nhất ta không sử dụng đại môn Kỳ gia. Thứ hai, chưa từng xưng mình là người Kỳ gia khi đi ra ngoài. Thứ ba, không cần một dính bạc Kỳ gia. Hôm nay, người luôn mồm, một ngụm gọi ta một đứa con hoang. Kỳ Vân Thư ta, 1) không nợ người, 2) không xúc phạm người. Nương ta cũng không nợ gì Kỳ gia, người dựa vào đâu mà ba lần bốn lượt vu nhục ta?"

"Người....."

Kỳ Nguyên Chức giờ tay, mở ra năm ngón tay, đang muốn vung chưởng xuống.

"Có bản lĩnh người cứ đánh!" Kỳ Vân Thư hét lên.

Cùng với những lời nói không chút nào sợ hãi, nàng ngẩng mặt lên, một đôi mắt lạnh lùng trong sáng, giống như bắn ra những mảnh băng bén nhọn!

"Người hẳn đã biết, đao trong tay ta là dùng để cắt xác chết, hôm nay nếu như người dám lưu lại một vết sẹo ở trên mặt ta, ta cũng không ngại cho người cũng ném thù tư vị kia!"

"Ách!"

Kỳ Nguyên Chức là một hán tử táo bạo, trời sinh tính tình thấp phần bi ôi, sự tình ác độc nào mà chưa từng làm qua. Nhưng giờ này khắc này, khi đối diện với ánh mắt biết nói của Kỳ Vân Thư, hẳn thật sự cảm thấy có chút sợ hãi.

Tay giờ qua đỉnh đầu, cứng đờ ở trong không khí, không dùng ở trên mặt Kỳ Vân Thư.

Đây cũng là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một mặt khốc liệt của Kỳ Vân Thư như thế.

Khốc liệt? Nàng đâu chỉ là khốc liệt?

Nếu như bản tay hắn thật sự dám đánh xuống, hôm nay nàng sẽ mở tử thi hần, kiểm nghiệm xem tử da phía dưới trái tim hắn, đến tốt cùng là màu hồng hay là màu đen!

"Tam tiểu thư, lão phu nhân và lão gia triệu tập ngài tới tiền sảnh."

Đúng lúc này, một giọng nói truyền vào từ bên ngoài viện.

Nhà đầu chạy vào, đầu tiên liếc mắt nhìn qua cảnh tượng trong viện một cái, giật mình, lúc này mới nói với Kỳ Vân Thư: "Tam tiểu thư, nhanh chạy đi thôi, lão phu nhân và lão gia đều đang chờ."

Kỳ Nguyên Chức còn đang bối rối, rốt cuộc tìm được bậc thang để thả bản tay không có tiền đồ của mình xuống, còn không quên "*ph*" trên mặt đất một ngụm.

"Ta bên này xem như giáo huấn giúp Linh Chi đủ rồi, phía bên cha, người hãy chuẩn bị chờ bị giáo huấn đi."

Vung tay lên, mang theo những gĩa đình mở hồi dấy đầu rồi đi.....

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Trong viện đầy những mảnh bồn sứ vỡ nát, bùn đất, trộn lẫn với tuyết tan chảy, thật sự là hỗn độn đầy đất, rất lộn xộn.

Tóm lại, những thứ có thể đập, hết thảy đều đã đập, những thứ có thể làm hư, hết thảy cũng đều đã hỏng rồi.

Ngay cả cây gỗ đàn hương màu đỏ mà nàng chăm sóc đã nhiều năm nay, cũng bị nhổ tận gốc, nằm ở giữa sân, cảnh tàn là bại!

Kỳ Vân Thư lẳng lặng nhìn cảnh tượng trước mắt, mị bưng lên, bất động thanh sắc, hai tay ôm sách nắm chặt, chặt đến nỗi đầu ngón tay dần dần chuyển sang màu trắng.

Loan Nhi một bên, lúc này vẫn còn đang nhỏ giọng khóc thút thít, xoa xoa mắt, bước tới.

"Tiểu thư, đều là nô tỳ không tốt, nên thù sản tốt hơn, không cho Tam thiếu gia tiến vào, nếu ngài muốn tìm người để trách, xin hãy trách nô tỳ đi."

"Không liên quan gì tới người!"

Tiểu nha đầu tiến đến thông báo e sợ việc sẽ bị chậm trễ, dịch bước tiến lên: "Tam tiểu thư, ngài vẫn nên nhanh chóng đi tới tiền sảnh đi."

Nàng bình tĩnh gạt đầu, nhét 《Lâm Kinh Án》 trong tay vào tay Loạn Nhi: "Cất vào trong phòng đi."

"Vâng." Khóe nức nở đáp lại.

Sau khi sách đã được cất cẩn thận, Kỳ Vân Thư cũng lột thay đổi sang một thân nữ trang, không cho Loạn Nhi đi theo, một mình tự đi tới tiền sảnh.

Quả nhiên, trong đại sảnh, Kỳ lão phu nhân và Kỳ Thư Hân đều đang chờ ở đó. Kỳ Linh Chi cuộn thân mình nhỏ nhỏ trong vòng tay Kỳ lão phu nhân, co đầu lại, mắt đầy nước mắt, hai tay bị thương do mảnh sứ vỡ đã được quấn băng vải, treo ở trước ngực.

Bên cạnh, còn có Kỳ Mộ Thanh với vẻ mặt chờ xem kịch vui, cùng với Kỳ Uyển Hân lộ vẻ mặt lo lắng.

Nếu không phải Đại ca và Nhị ca năng đều đang làm việc ở kinh thành, cùng với Kỳ Nguyên Chức vừa rồi đã giáo huấn xong, vừa lòng quay trở về. Hiện nay, toàn bộ người Kỳ gia hẳn là đều đã đến đông đủ!

Nhìn Kỳ Vân Thư một thân nam trang, mị mắt nhăn nhoe của Kỳ lão phu nhân nhấc lên, con người nói trận lời đỉnh.

Kỳ Thư Hân càng tức giận đến nỗi trước ngực đang bốc lên hết đợt này đến đợt khác, lỗ mũi thở ra nặng nề, siết chặt nắm tay, dùng sức đập một cái trên bàn bên cạnh.

Chén trà rung động!

"Hôm nay, sao người có thể đẩy Linh Chi như thế?" Kỳ Thư Hân chất vấn.

Đẩy? Từ đâu mà nói được như thế!

Rõ ràng là tự nàng ta vô huyệt nên té ngã, có quan hệ gì với nàng đâu?

Kỳ Vân Thư bắt ngờ liếc mắt nhìn về phía Kỳ Linh Chi một cái, tuổi còn nhỏ, nhưng đã học được cách cáo trạng không nói, còn thích nói ngoa, gieo rắc rắc rối!

Bị Kỳ Vân Thư nhìn chăm chăm, Kỳ Linh Chi bấu môi, rúc trong người Kỳ lão phu nhân.

"Tổ mẫu, ngài nhìn xem Tam tỷ tỷ."

Ác nhân cáo trạng trước!

Kỳ lão phu nhân trừng mắt nhìn Kỳ Vân Thư, uốn lưỡi: "Như thế nào, người còn không phục? Linh Chi bất quá chỉ mới tám tuổi, người đã ngoan độc đến nỗi muốn mạng của nàng, quả thực giống y như di nương đã chết kia của người, đều là mầm ngoan độc!"

Nàng không nói!

Cho dù dùng thiên ngôn vạn ngữ để giải thích, chỉ sợ cũng không làm nên chuyện gì.

Mọi người nhìn thấy, đều là đôi tay đầm máu của Kỳ Linh Chi!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cố* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Gia Pháp?

Trong đại sảnh giống như tràn ngập khói thuốc súng, mọi vũ khí dường như đang chìa thẳng về phía Kỳ Vân Thư.

Kỳ Uyên Hân một bên trên mặt tràn đầy lo lắng, sử dụng khăn tay che miệng miệng lại và ho nhẹ vài tiếng, mở miệng nói: "Tổ mẫu, cha, các người không nên hiểu lầm Vân Thư. Lúc ấy, ta cũng ở trong sân, tiểu nha đầu Linh Chi đã tự mình té ngã."

Lời này vừa ra, Kỳ Mộ Thanh lập tức không hài lòng.

Đôi mắt phượng nhãn ngăm về phía nàng.

"Uyển Hân, chúng ta đều biết người quan hệ với Vân Thư rất tốt, nhưng cũng không cần phải che chở nàng như vậy, hôm nay nàng khiến Linh Chi bị thương nơi tay, vạn nhất nào một ngày nào đó chặt đứt thì phải làm sao? Đến lúc đó người còn muốn che chở nàng nữa hay không?"

Giọng nói kia, vẫn âm dương quái khí như cũ!

"Những lời ta nói là sự thật."

"Vậy ý người muốn nói chính là, Linh Chi đã nói dối?"

Kỳ Mộ Thanh nhướng mày, lời này vừa ra, Kỳ Linh Chi nhanh chóng tiếp miệng.

"Ta không nói dối, rõ ràng chính là Tam tỷ tỷ đẩy ta, Nhị tỷ tỷ, người rõ ràng nhìn thấy, người vì sao không giúp ta mà lại giúp nàng?"

Kỳ Linh Chi cắt cao giọng, nhìn về phía Kỳ Uyên Hân phản bác.

Nói xong, nâng hai tay giống như bánh chưng của mình lên, nước mắt lưng tròng nhìn phụ thân mình, khóc kêu: "Cha, người nhất định phải giúp ta giáo huấn Tam tỷ tỷ, chính là nàng đẩy ta, tay của ta đau quá."

Kỳ Thư Hân hừ một tiếng, tay vừa nhấc, đập lên bàn một lần nữa, hỏi Kỳ Vân Thư: "Linh Chi tốt xấu cũng là muội muội người, thậm chí trong lòng người có oán hận ta gả người cho Vệ gia, cũng không nên trút giận lên nàng."

Nàng chỉ cười: "Nếu cha và tổ mẫu đều nhận định ta là người đã đẩy Linh Chi, ta nói thêm gì cũng đều vô dụng."

"Người còn cãi bướng."

"Nữ nhi chi không có lòng cãi lại."

Kỳ Thư Hân tức giận đến nổi trán nổi gân xanh, chỉ vào nàng: "Thật sự là một sai lầm lớn khi sinh ra một súc sinh ác độc như ngươi, người nhìn người xem, cả ngày một bộ nam trang, quả thực bại hoại nề nếp Kỳ gia ta, người kiên quyết như thế, cũng đừng trách ta làm cha nhẫn tâm. Người tới, chuẩn bị gia pháp cho ta."

Gia pháp!

Không phải không xem nàng là người Kỳ gia sao? Hiện tại, vì sao muốn sử dụng gia pháp!

Kỳ Vân Thư cười cười, con người bình thân quát cường, đối thẳng với tầm mắt của phụ thân mình.

Ánh mắt như vậy, không hề mang theo nửa điểm cầu xin, kích thích thần kinh mẫn cảm của Kỳ Thư Hân, khiến hắn càng thêm "phấn khích".

Hướng về phía gia đình một bên, tàn nhẫn nắn: "Còn không mau lấy roi tới cho ta?."

Gia đình co giật bộ mặt, hấp tấp lấy cái roi được làm bằng thỏ cảm vàng và ngọc bích, Đẳng Mã Kim đưa qua.

Roi kia, nghe nói là do hoàng thượng ban thưởng, Kỳ Thư Hân xem nó như bảo bối cung, gọi nó là gia pháp!

Kỳ Vân Thư từng nghe Loan Nhi nói, nguyên chủ lúc sinh thời, chỉ không cẩn thận làm vỡ một cái bình Thông Ngọc Hồ trong thư phòng Kỳ Thư Hân, lập tức đã bị ăn ba roi, nằm ở trên giường, hôn mê mấy ngày mấy đêm!

Nếu lần này lại lấy ra nữa, cũng không biết là ba roi, hay là mười roi!

Kỳ Uyên Hân thấy thế, nhanh chóng tiến lên: "Cha, không được, này roi đánh vào trên người, sẽ chết người."

"Hôm nay ai dám khuyên can ta, ta cũng sẽ đánh cả nàng."

Kỳ Thư Hân đã hạ quyết tâm tàn nhẫn!

Kỳ Uyên Hân không thể cầu xin, đành phải kêu Kỳ Vân Thư qua, khuyên: "Vân thư, người nhanh chóng nhận sai với cha đi, không thể nhận roi kia."

Đối lại, chỉ có nụ cười khinh thường của nàng, nguyên chủ đã từng ăn ba roi vẫn chịu được, nàng sợ cái gì?

"Nếu vẫn khẳng khái muốn đánh ta mấy roi, chuyện này mới có thể qua đi, vậy được, gia pháp này, ta chịu."

Trong khi nói, nàng xốc áo choàng lên quý xuồng!

Một thân trường bào màu xanh nhạt, thân mình trắng thẩn, lộ ra một tòa ra hào quang nam tính!

Kỳ Thư Hân đã giờ roi lên, cắn răng, vung xuồng không chút lưu tình.

Bốp —

Một roi hạ xuồng!

Bà vai và sau lưng, đau đớn xuyên tủy.

Màng tai cùng với trong đầu, vang lên từng tiếng ầm ầm.

Kỳ Vân Thư vẫn thẳng thân mình như cũ, ngao cọt vẫn còn!

Lại là một roi!

Thân mình nàng không thể không di chuyển về phía trước, một đôi tay ấn ở trên mặt đất, nắm thành quyền, hốc mắt đỏ ngầu như máu, cắn chặt đôi môi, không cho mình phát ra một chút âm thanh đau đớn nào.

Một roi tiếp theo quát đánh ở trên người nàng, vang vọng ra âm thanh da tróc thịt bong thanh ở trong toàn bộ Kỳ gia.

Cuối cùng, thân mình Kỳ Vân Thư, đã hoàn toàn nằm ở trên mặt đất, sau lưng, là từng vết bị roi đầm máu.

Cực kỳ đáng sợ!

Nàng bị đánh đến nổi hơi thở chỉ còn thoi thóp, nhưng vẫn không muốn xin tha, cắn môi nứt ra máu, cũng không muốn kêu một tiếng đau.

Cuối cùng không chịu đựng nữa, té xỉu và ngất đi.

Nàng bị nâng về trong viện như thế nào, nàng cũng không nhớ rõ, chỉ mơ mơ hồ hồ nghe thấy tiếng khóc, có lẽ là của Loan Nhi!

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Thời điểm tỉnh lại, đã là giữa trưa hôm sau.

Ghé vào trên giường, nàng vừa thoáng động, toàn thân nơi nào cũng đau!

Loan Nhi vừa lúc bụng chén thuốc vào nhà, thấy nàng muốn đứng dậy, nhanh chóng đi qua.

"Tiểu thư, người đừng đứng dậy, vẫn nên nằm thêm đi." Mắt đầy nước mắt!

Nàng không thể đi chuyên, tiếp tục ghé vào trên giường: "Ta không chết được."

"Tiểu thư, đều do ta vô dụng, ta không thể báo hộ tiểu thư, làm hại tiểu thư bị nhiều khổ như thế."

"Nha đầu ngọc, người nhìn, ta thật sự không có việc gì."

Rõ ràng sắc mặt tái nhợt, rõ ràng hai mắt vô lực.

Loan Nhi khóc một hồi lâu, sau đó lau sạch nước mắt nước mũi.

Ký Vân Thư uống thuốc, lại tiếp tục ngủ.

Nằm ở trên giường suốt hai ngày, trong lúc đó, cũng chỉ có Ký Uyển Hân qua thăm hỏi một chuyến, người Ký gia còn lại, thật sự ước gì nàng chết đi.

Cũng trong hai ngày này, Ký Vân Thư vẫn luôn nằm ở trên giường xem quyển 《Lâm Kinh Ấn》.

Ngày thứ ba, nàng đã tốt hơn rất nhiều, phớt lờ khuyên can của Loan Nhi, xuống giường, thay đổi nam trang, chải búi tóc quan.

Thời điểm đi đến trong viện, đã không có những chậu hoa chậu cảnh nơi đó, toàn bộ sân đều trống rỗng!

Rời khỏi Ký phủ, nàng đi về hướng Quảng Cự viện ở thành Tây.

Bởi vì trên người có thương tích, bước chân cũng thong thả hơn rất nhiều.

Trải qua một gian hàng bán ngọc thạch, nhìn thấy phía bên trong vây đầy người, đang to nhỏ bàn tán trong khi chỉ trò gì đó bên trong.

Nàng không nghĩ sẽ dễ ý tới, lại đột nhiên nghe được giọng nói của Vệ Dịch.

"Không phải ta, ta thật sự không làm vỡ ngọc bội của người, không phải ta!" Giọng nói thấp phần hoảng loạn.

Ký Vân Thư dừng bước chân lại, đi về phía trước đám người, lập tức nhìn thấy tiểu tử ngọc Vệ Dịch đang đứng ở bên trong, dùng sức xua tay.

Chường quấy ngọc thạch nắm lấy tay hắn, một tay khác giờ lên một khối ngọc bội đã vỡ thành hai nửa.

"Người làm vỡ ngọc bội của ta, phải bồi tiền, một trăm lượng, một đồng cũng không thể thiếu." Chường quấy cực kỳ hung hãn, thậm chí ra tay đánh lên Vệ Dịch.

Vệ Dịch vừa cố gắng chống đỡ, vừa điên cuồng nói: "Ta không chạm vào ngọc bội của người, thật sự không phải ta."

"Vừa rồi người nói muốn nhìn xem, người vừa mới cầm ở trong tay đã bị rơi xuống."

"Không phải ta....."

Ký Vân Thư nháu mày lại, khẽ lắc đầu, đi vào.

"Có thể để ta nhìn xem khối ngọc bội này không?."

Vệ Dịch vừa chuyển đầu, nhìn thấy là nàng, có chút hưng phấn, gọi một tiếng: "Ca ca."

Ký Vân Thư không để ý tới hắn, duỗi tay trực tiếp cầm lấy ngọc bội trong tay chường quấy, tính tế kiểm tra kỹ một hồi.

Sau đó đối mặt với chường quấy, hỏi: "Ta hỏi người, ngọc bội này vừa mới bị vỡ nát?"

Chường quấy gật đầu: "Đương nhiên."

"Ta đây lại hỏi lại người, ngọc bội này vẫn luôn đặt ở cửa hàng, được đựng trong hộp?"

"Đương nhiên, đây đều là hàng mới, rất quý báu, bị ngọc từ này đập nát." Chường quấy vẫn nổi trận lôi đình như cũ.

Ký Vân Thư trầm sắc mặt xuống, mạnh mẽ lên án một tiếng.

"Người đang nói dối!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 51: Có Phải Khiến Người Đau Hay Không?

Edit & Dịch: Emily Ton.

Ánh mắt chường quấy hơi mờ đi một chút, sau đó biến mất, lấy lại vẻ mặt tức giận.

"Người nói bấy gì thế, ta không nói dối, chính tiểu tử này đã làm vỡ ngọc bội của ta."

Trong khi nói, hắn càng dùng sức nắm tay Vệ Dịch.

Vệ Dịch bị ấn đau, chau mày, đáng thương nhìn Ký Vân Thư.

Ánh mắt Ký Vân Thư rất bình tĩnh, hơi nâng hai nửa ngọc bội vỡ vụn lên, thờ ơ nói: "Người nói ngọc bội này vừa rồi mới bị vỡ nát? Rõ ràng chính là đang mở to mắt nói dối. Bất luận ngọc thạch nào, cũng đều là một khối đá cứng, nếu như vừa rồi mới bị vỡ, những nơi có vết nứt, các cạnh sẽ không đồng đều, nhất định sẽ rất sắc bén, để ở trên tay cũng sẽ có chút đau. Tuy nhiên, những vết nứt trên khối ngọc bội đã bị vỡ này, các cạnh đều rất mịn màng và bóng loáng, giống như do ma xát đã lâu trở nên có chút kém sắc nét."

Lời này vừa ra, chỉ thấy trên mặt chường quấy có chút phát ngốc.

Đó là một sự hoảng loạn đã được che dấu!

Mặc dù vậy, hắn vẫn cố gắng gượng gạo, không cam lòng: "Đây chính là ngọc thượng đẳng, cho dù đã bị vỡ, chỗ vết nứt cũng sẽ rất bóng loáng, điều này thực sự hợp tình hợp lý."

Hợp tình hợp lý? Cường từ đoạt lì!

Được thôi, xem người còn có thể bịa đặt thêm như thế nào!

Ánh mắt Ký Vân Thư đáp xuống bàn tay của chường quấy kiểu ngạo, tiếp tục nói: "Chường quấy, nếu như ta đoán không sai, người hẳn là vừa mới ăn qua bánh bao nhân nước! Trên tay còn dính dầu mỡ chưa lau khô."

Ách!

Chường quấy kinh ngạc đầy mặt, nhìn nhìn chính tay mình, sau đó mới quan sát trên quần áo của mình, vẻ mặt hơi xấu hổ.

"Chẳng lẽ ta ăn bánh bao cũng có tội sao?"

"Đương nhiên không có tội." Kỳ Vân Thư tiến về phía trước một bước: "Nhưng đúng là bởi vì trên tay ngươi dính dầu mỡ, cho nên trên khối ngọc bội này, cũng dính loại dầu mỡ này như nhau, mà ta đang cầm ở trong tay, trên tay ta tự nhiên cũng bị dính vào."

Đồng thời với khi nói chuyện, Kỳ Vân Thư đột nhiên giơ tay Vệ Dịch lên, mở năm ngón tay ra.

Nàng giải thích: "Nếu như khối ngọc bội này, thật sự bị đập vỡ từ trong tay tiểu tử ngọc này, như vậy trên tay hắn nhất định cũng sẽ dính dầu mỡ. Tuy nhiên, trùng hợp chính là, trên tay hắn không dính một chút nào. Điều này chỉ có thể chứng minh, hắn căn bản chưa từng chạm qua khối ngọc bội này. Mà khối ngọc bội này, rõ ràng do chính ngươi đã làm vỡ nó từ lúc trước. Ngươi thấy hắn giống như kẻ ngọc, cho nên mới ăn vạ trên đầu hắn, dự định lừa hắn một vỏ."

"Ta..... ngươi....."

"Nếu như ngươi vẫn không thừa nhận, vậy thì đánh phải báo quan, để Huyện thái gia tới phá án, như thế nào?"

Chương quỳ chột dạ, buống Vệ Dịch ra, hai tay nắm chặt thành một khối, thu vào trong ống tay áo!

Mọi người bắt đầu chỉ chỉ trò trò, sôi nổi nghị luận!

Chương quỳ nuốt nuốt nước miếng, ánh mắt đảo quanh, giọng nói run rẩy: "Quên đi, chỉ cần quên nó đi..... coi như chưa từng phát sinh sự tình gì."

Quên đi?

Khó mà làm được!

Kỳ Vân Thư nghiêng người, nhìn về phía Vệ Dịch, thấy ngay lúc này, hắn đang xoắn cánh tay với vẻ mặt đau đớn. Có lẽ khi chương quỳ đánh hắn vừa rồi, đích xác đã dùng tới sức mạnh!

Lông mày nàng nhếch lên, hỏi: "Vệ Dịch, khi hắn nói ngươi làm vỡ ngọc bội của hắn, ngươi có tức giận không?"

Vệ Dịch phồng miệng lên, những thoáng qua chương quỳ, rất nghiêm túc gật đầu vài lần.

"Vậy khi hắn đánh ngươi, ngươi có đau không?"

Vệ Dịch gật đầu lần nữa!

"Tốt, vậy ngươi đuổi tay ra."

Vệ Dịch ngoan ngoãn đuổi tay ra!

"Siết chặt nắm tay."

Vệ Dịch siết chặt nắm tay của mình!

"Đánh trên cánh tay của hắn, dùng sức đánh đi." Kỳ Vân Thư ra lệnh một tiếng!

Vệ Dịch giống như một con rùa nhỏ, rút tay lại và lùi về phía sau, bước chân dịch tới sau lưng Kỳ Vân Thư, lắc đầu.

Nhìn thấy hắn như vậy, thật ra Kỳ Vân Thư có chút buồn cười, nhưng vẫn cố giữ khuôn mặt nghiêm túc.

"Vi sao không đánh vậy? Hắn đã mắng ngươi, cũng đã đánh ngươi."

Vệ Dịch co lại ở sau lưng Kỳ Vân Thư. Hắn cao hơn nàng một cái đầu, đôi tay giống như mèo cào, yếu nhược đáp ở trên vai nàng, ập ứng nói

"Không được, nương ta từng nói, không thể tùy tiện đánh người. Mặc dù hắn mắng ta, cũng đã đánh ta, nhưng ta không thể mắng hắn, cũng không thể đánh hắn. Nếu không, nương ta sẽ không vui, ta cũng sẽ không vui, ca ca, ta không đánh, ta không đánh....."

"Thật sao?" Ánh mắt nghiêm túc hỏi hắn.

Hắn lều lều gật đầu, cặp mắt dè dặt xuống, khiến hắn càng thêm đáng thương

Kỳ Vân Thư cũng không ép buộc hắn, ngược lại nói với chương quỳ gian trá: "Ngươi hãy nghe cho rõ, nếu như ngươi tiếp tục oan uổng người khác, ta sẽ mời người tới nha môn ngồi, bàn từ gỗ đó đánh người thật ra đã lâu chưa được dùng tới."

"Vâng vâng vâng, công tử giáo huấn rất đúng, ta sẽ không bao giờ dám nữa, sẽ không bao giờ làm thế nữa." Chương quỳ cong eo, khều giọng nói!

Có một số người, đại khái chính là như vậy, không cho chút giáo huấn, sao có thể biết sai?

Nghĩ đến đây, nàng không thể không cười khổ một tiếng

Cười chính bản thân nàng!

Nếu không phải bởi vì một lời hứa vào hai năm trước, nàng cần gì phải nén giận, nàng sao có thể không kiêu ngạo không siểm nịnh sống ở Kỳ gia, chịu đựng vô số ánh mắt xem thường và đánh đập đây?!

Nhưng những gì nàng lo lắng, cũng không phải là những điều này, mà là người nọ, đến tốt cùng, sẽ tới? Hay là không tới?

Kỳ Bối, hai năm nay, ngươi rồi cuộc đang ở đâu?

Suy nghĩ dần dần có chút lệch khỏi quỹ đạo, nàng lập tức bừng tỉnh.

Nhìn thấy thái độ tốt trong việc nhận sai của chương quỳ, nàng lập tức rời khỏi cửa hàng bán ngọc thạch, tiếp tục đi về phía trước.

Sau lưng nàng, Vệ Dịch ngơ ngác nhìn thân ảnh phía trước, vẫn luôn theo đuổi ở sau lưng nàng

Nàng bước nhanh một bước!

Hắn cũng bước nhanh một bước!

Nàng chậm lại một bước!

Hắn cũng chậm lại một bước!

Cuối cùng, Kỳ Vân Thư dừng lại, xoay người. Nhìn thấy hắn hơi cúi thấp đầu, nhưng ánh mắt vẫn nhìn về phía Kỳ Vân Thư không tránh, mười ngón tay xoắn lại, đan xen tới tới lui lui ở trước ngực.

Hành động nhỏ, cũng rất đáng yêu!

"Ngươi đi theo ta làm gì?" Kỳ Vân Thư hỏi.

Hắn nhấp môi thành một đường thẳng, không đáp.

"Ta hỏi ngươi, vì sao ngươi đi theo ta?"

Hắn thật cẩn thận dịch về phía trước một bước, mở miệng: "Ta không biết nên đi nơi nào?"

Giọng điệu thật rất ngây thơ!

"Ngươi có thể về nhà."

"Ta không muốn về nhà."

Kỳ Vân Thư cảm thấy đau đầu, *ngươi không muốn về nhà, cũng đừng đi theo ta!*

"Hiện tại ta đang có việc, không có thời gian chơi với ngươi, tự ngươi tìm một chỗ ngồi xuống, chờ ngươi một hồi, hãy quay về nhà."

Nàng cúi lúi, đang định tiếp tục đi, Vệ Dịch đã chạy lên, cản đường nàng lại. Hắn nở nụ cười trong sáng, con ngươi mang theo khẩn cầu: "Ca ca, ngươi muốn đi đâu? Ngươi hãy đưa ta đi cùng, ta thích chơi với ngươi, được không?"

"Không được." Một lời từ chối ngay lập tức.

"Vì sao?"

"Không có vì sao." Vòng qua người hắn, Kỳ Vân Thư tiếp tục bước đi.

Nào biết, Vệ Dịch quyết định giữ chặt tay nàng, không rời duyên cớ vì sao, lời kéo cánh tay Kỳ Vân Thư, kéo đến nỗi sau lưng nàng tê rần. Nàng lập tức nhún mảy lại, trong miệng nhẹ nhàng bật ra một tiếng "A".

Vệ Dịch đột nhiên khiếp sợ, nhanh chóng buông tay.

"Ta..... ta không phải cố ý, ca ca, ta không phải cố ý."

"Không liên quan tới chuyện của ngươi."

Kỳ Vân Thư ôm cánh tay mình, chờ khi đau đớn sau lưng đỡ hơn một chút, lúc này mới thở ra một hơi, nhìn Vệ Dịch đang bị dọa sợ.

Cuối cùng, nàng vẫn không đành lòng, nhấp môi: "Không phải ngươi muốn đi theo ta sao? Đi thôi."

Kỳ Vân Thư ôm lấy cánh tay, đi về phía trước, Vệ Dịch đuổi theo phía sau.

"Ca ca, vừa rồi có phải ta đã khiến ngươi đau hay không?"

"Không có."

"Vậy vì sao ngươi đau?"

"Bởi vì....."

Hai thân ảnh một cao một thấp, càng lúc càng xa, để lại những dấu chân thâm sâu khác nhau trên tuyết, kéo dài một đường tới Quảng Cừ viện ở thành Tây!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Bằng Hữu?

Hai người chậm rãi bước đi, rốt cuộc cũng tới cửa Quảng Cừ viện.

Ngoài cửa, hai gã thị vệ nghiêm trang đứng ở hai bên, đeo trường kiếm dài. Quảng Cừ viện, thật ra Kỳ Vân Thư đã từng đi qua vài lần, nhưng mỗi lần cửa viện đều đóng chặt. Lần này cánh cửa mở rộng, tiếp đón vị kia vào ở bên trong.

Vệ Dịch ngừng đầu, xoa xoa cổ, lời kéo ống tay áo rộng của Kỳ Vân Thư.

"Ca ca, đây là chỗ nào?"

Nàng vuốt tay chỉ vào khối bảng hiệu trên cửa lớn: "Chữ kia, ngươi đọc được không?"

"Đọc được, gọi là Quảng....." Hắn si ngốc nhìn, đầu ngón tay của một bàn tay gãi gãi cằm, không thể đọc tiếp.

Kỳ Vân Thư nheo mắt liếc nhìn hắn một cái, kiên nhẫn nói: "Quảng Cừ viện, chữ kia gọi là Cừ, nhớ kỹ chưa?"

"Nhớ kỹ, gọi là Cừ."

Cục kỳ hưng phấn!

Giờ phút này, khoe miệng Kỳ Vân Thư câu lên, nở nụ cười rạng ngời, mang theo một chút sùng kính!

Nhấc chân leo lên bậc thang, cất bước tới cửa Quảng Cừ viện.

Hai thị vệ canh cửa ngăn nàng lại.

"Ngươi nào?"

"Tại hạ tới tìm Dung Vương."

Thị vệ nhìn nhau một cái, hỏi: "Chính là Kỳ tiên sinh?"

Nha, xem ra đã được giao đãi về sự xuất hiện của nàng!

Nàng nhẹ nhàng gật đầu.

Hai gã thị vệ lúc này mới thối lui, một người trong đó nói: "Thỉnh tiên sinh theo ta đi vào, Vương gia đã đợi ngươi lâu rồi."

Đợi lâu rồi? Không phải đã nói giờ Thìn hay sao?

Hiện tại, chỉ vừa mới đến giờ Thìn!

Kỳ Vân Thư mang theo Vệ Dịch, theo gã thị vệ đi vào.

Quảng Cừ viện vốn là phủ đệ nhân gia nhà giàu, những người này sau đó đã chuyển đến kinh thành. Mặc dù đã bị bỏ hoang khá lâu, Quảng Cừ viện vẫn nổi tiếng vì sự hào nhoáng và rộng lớn của nó. Bên trong bất luận là bài trí hay là đồ dùng, đều rất thượng thừa!

Hôm nay vừa thấy, quả nhiên là đúng.

Ngay cả tiền viện sảnh chính, cũng phải đi một hồi thật lâu.

Vệ Dịch thường xuyên kéo ống tay áo Kỳ Vân Thư, thân mình quay đến quay đi, nhìn khắp nơi chung quanh, tràn ngập cảm giác tò mò.

Hắn chỉ vào bông sen mùa đông đang nổi trên mặt hồ, kính hô: "Nhà ta cũng có!"

Một lát sau, hắn chỉ vào một cây bách tùng lớn, kính hô: "Nhà ta cũng có!"

Sau đó một lần nữa, hắn chỉ vào một tượng đá Ti Hư: "Nhà ta cũng có!"

Vàng vàng vàng, nhà ngươi có, nhà ngươi cái gì cũng có.

Nhà ta không có!

Người không biết, còn tưởng rằng nàng đang mang theo một cái bình keo.

Ít nhất, Cảnh Dung đã cho là như vậy!

Khi thị vệ đưa Kỳ Vân Thư tới đình hóng gió nơi hậu viện, Cảnh Dung liếc mắt một cái đã nhìn thấy Vệ Dịch đang dán ở sau lưng nàng, hơn nữa một đôi tay đang lôi kéo ống tay áo của nàng.

Không phải cái bình keo, thì là cái gì?

Sắc mặt Cảnh Dung khó chịu, *sao lại mang theo một người, còn là nam tử?*

Cảnh Dung ngồi ở bên trong, rót một ly trà. Hương trà tán ra bốn phía, tràn ngập trong toàn bộ đình hóng gió!

Kỷ Vân Thu chào bằng cử chỉ tay: "Tiểu nhân gặp qua Dung Vương."

Đồng thời, bởi vì Vệ Dịch vốn đang nắm lấy ống tay áo Kỷ Vân Thu, cho nên khi nâng nâng hai tay lên để chào, Vệ Dịch không thể không tiến lên phía trước, thân thể thẳng đứng chắn ở trước mặt Kỷ Vân Thu.

Cảnh Dung phẩm trà, liếc mắt ngắm trên dưới Vệ Dịch một cái, bất mãn, mắt lạnh ném qua Kỷ Vân Thu: "Đây là tình lang của người?"

Không chờ Kỷ Vân Thu mở miệng, tiểu tử ngốc bỗng hơi gật mình mỉm cười.

"Tình lang là gì? Giống như chiếc bánh, có thể ăn sao?"

Phốc —

Cảnh Dung vừa mới uống vào trong miệng một ngụm trà, thiếu chút nữa đã phun ra ngoài, nhưng mảy lên cao, vẻ mặt hoang mang.

Yêu nghiệt này tới từ nơi nào?!

Kỷ Vân Thu tiến lên, kéo Vệ Dịch qua, giải thích: "Vương gia, đây là bằng hữu của ta, có điều đầu óc không thông minh lắm, lời nói cũng hơi kỳ quặc, người đừng để ý."

"Bằng hữu của người? Đầu óc không thông minh?" Cảnh Dung lập lại lời nàng nói, suy nghĩ một chút, dường như đã hiểu rõ, gật gật đầu: "Tên hần là gì?"

Vệ Dịch đoạt lời đáp: "Ta gọi là Vệ Dịch, Vệ trong vị trí, Dịch trong số một*."

**Trong tiếng Trung, từ Vệ (卫: wèi) đồng âm với chỗ ngồi/vị trí (位: wèi), Dịch (隹: yì) đồng âm với số một (一: yì), thường không được dùng để đặt tên riêng. Ý của Vệ Dịch muốn nói là "người số một/ người duy nhất" hoặc là "một người". [Dịch: Emily Ton]*

Ai nha!

Đại ca, người có thể đừng nói chuyện được không?

Sắc mặt Kỷ Vân Thu cứng đờ, ánh mắt co rút, trong lòng thờ dài một tiếng, tốt xấu người vẫn là "bằng hữu" của ta, đây không phải mặt mặt ném đến trên đầu ta sao?

Mà Vệ Dịch lại không cho là đúng, vẻ mặt có chút đắc ý.

Ấn, chính mình nói không sai!

Kỷ Vân Thu nhanh chóng giải thích: "Vương gia, Vệ có nghĩa là bảo vệ, Dịch có nghĩa là tinh thần sáng láng."

Vốn tưởng rằng sẽ nhận được sự khinh thường của Cảnh Dung, nhưng hần thực sự lại rất tò mò, cặp mắt giống như được mạ một tầng ánh sáng bạc, trên dưới đánh giá Vệ Dịch một lần, câu môi cười, mang theo nghiền ngẫm.

"Kỷ tiên sinh thông minh như thế, sao lại nhầm lẫn như vậy? Bỏn Vương luôn cảm thấy, Vệ chính là vị trí, Dịch là số một."

"Đúng vậy, đúng vậy." Vệ Dịch điên cuồng gật đầu.

Cảnh Dung đứng dậy, đi đến trước mặt Vệ Dịch, ý cười càng đậm: "Vệ Dịch, vậy người có biết, quân tử gọi là gì hay không? Lễ kính nhện ba phần là gì hay không?"

"Là gì vậy?"

"Người đoán xem!"

"Tiên sinh không dạy, nương cũng không dạy, cha cũng không có." Hần nói thẳm trong miệng, vẻ mặt suy tư, quay đầu hỏi Kỷ Vân Thu: "Ca ca, người biết không?"

Biết, nàng đương nhiên biết!

Kết luận một câu, *quân tử không nên đoạt người yêu của người khác!*

Tuy nhiên, lời này từ trong miệng Cảnh Dung hỏi ra, là có ý gì?

Kỷ Vân Thu một đầu đẩy hắc tuyến, lười suy nghĩ thêm, ánh mắt trầm xuống: "Vương gia, tiểu nhân còn phải báo cáo về vụ án năm thi thể bị thiêu, trước tiên hãy vào chính sự quan trọng hơn."

"Thì ra tiên sinh còn nhớ rõ có chính sự muốn làm. Bỏn vương còn tưởng rằng, người mang theo bằng hữu người, qua đây tìm bỏn vương uống trà!" Hai chữ "bằng hữu" nói ra từ trong miệng hần, đặc biệt nhấn mạnh.

"Vương gia thứ tội, nếu như Vương gia ngại hần ảm ỉ, tiểu nhân sẽ để hần rời đi."

Hần gợn tay: "Không cần, vào cửa chính là khách, bỏn vương sao có đạo lý để khách nhân ngoài cửa." Đổi giọng, gọi một tiếng: "Lang Bạc."

Ngay lập tức, một bóng người đột nhập vào trong đình, đứng ở bên cạnh Cảnh Dung.

"Vương gia có gì phân phó?" Lang Bạc cúi đầu hỏi.

Oa, người anh em, người vẫn luôn tròn ở chỗ nào? Sao có thể đột nhiên đã vụt ra đây? Cũng không lên tiếng chào một câu!

Cảnh Dung nói: "Mang vị bằng hữu này của Kỷ tiên sinh tới biệt viện nghỉ ngơi, hần muốn chơi gì cứ cho hần chơi, muốn ăn gì cứ cho hần ăn, muốn cái gì, hết thầy cũng đều cho hần. Một câu, không được phép chậm trễ."

"Vâng."

Lang Bạc tiến lên, đứng ở bên cạnh Vệ Dịch, cúi thấp đầu: "Công tử, thỉnh bên này!"

Nhưng Vệ Dịch không theo, thân mình co rụt lại sau lưng Kỷ Vân Thu, lắc đầu: "Không cần, ta muốn đi theo ca ca, ca ca đi chỗ nào ta sẽ đi chỗ ấy!"

"Điều này....." Lang Bạc nghẹn lời.

Kỷ Vân Thu nghiêng mắt, nhìn Vệ Dịch sau lưng, nói giọng dịu dàng: "Vệ Dịch, nếu người còn muốn đi theo ta, hãy ngoan ngoãn nghe lời, đi tới biệt viện chờ ta trước, đợi ta xong việc, sẽ tự đi tìm người."

"Ca ca."

"Đi đi." Ném ra một câu, chắc chắn mười phần.

Vệ Dịch cực kỳ khó chịu, cặp tay sạch sẽ vẫn nắm chặt ống tay áo Kỷ Vân Thu, thật lâu sau, mới nói lòng một chút.

"Vậy ca ca, người nhất định phải tới tìm ta, bằng không ta không thể tìm thấy đường về nhà."

"Yên tâm, ta sẽ đi tìm người."

Sau khi nhận được sự đảm bảo của Kỷ Vân Thu, Vệ Dịch lúc này mới đi chuyển bước chân, miễn cưỡng rời đi, theo Lang Bạc đi ra khỏi đình hóng gió, lưu luyến mỗi bước đi.

Phảng phất như tách biệt sinh tử!

Chỉ là, Vệ Dịch và Kỷ Vân Thu không hề nhận ra, khuôn mặt Cảnh Dung đã biến đen!

Không chỉ đen tối hơn!

Còn có một sự ghen tuông đang cháy!

Chương 53: Âm Dương Thi

Trong đình hóng gió.

Một lần nữa khôi phục sự thanh tịnh, nhưng vốn tràn ngập mùi hương trà nồng đậm, giờ phút này đã có chút nhạt đi, dường như nơi chớp mũi có thể ngửi được mùi đắng cay!

Cảnh Dung cúi người ngồi xuống, giờ tay, giờ đốt ngón tay lên, gõ gõ ở trên bàn.

Là ý bảo nàng ngồi xuống sao?

Thôi, nàng vẫn nên đứng sẽ thoải mái hơn.

"Tiểu nhân đứng cũng được!"

"Bổn vương không bảo người ngồi." Từ thế kia, dường như muốn nuốt sống Kỳ Vân Thư, đốt ngón tay lại tiếp tục gõ nhẹ trên bàn lần nữa: "Ý của bổn vương chính là, ly trà này đã lạnh, hãy rót một ly khác cho bổn vương."

Ai ai ai, tay người bị chặt đứt rồi sao? Tự mình không làm được sao?

"Tay bổn vương bị thương, nâng lên sẽ đau, tiền sinh vẫn chưa quên điều đó, đúng không?" Dường như đã nhìn thấu ý tưởng của nàng.

"....."

Vâng, nàng thật đúng là đã quên.

Ai khiến hần tháo băng vải trên cổ ra rồi?

Thấy Kỳ Vân Thư sùng sốt, Cảnh Dung tò vè không vui!

Khi nàng đối diện với Vệ Dịch, vì sao bộ dáng dường như rất nhiệt tình, nhưng khi đối diện với bổn vương, vì sao lại lạnh băng như thế?

Nghĩ như vậy, hần càng thêm khó chịu.

"Bổn vương khát nước, tiền sinh có thể nhanh nhẹn hơn được không?"

Mặc dù Kỳ Vân Thư muốn đảo trắng mắt khinh miệt, nhưng bên ngoài nàng vẫn ngoan ngoãn vâng lời, nhấc ấm trà lên, nhặt lấy một cái chén không.

Khi nàng đang chuẩn bị rót trà.

Chén trà đã bị bàn tay to của Cảnh Dung nắm chặt.

"Thôi, bổn vương không muốn uống nữa."

"Vâng, Vương gia....."

"Bà vai vương gia hơi đau, tiền sinh có hiểu biết về khung xương như thế, hần là biết cách ấn vị trí trên bà vai thế nào để thoải mái nhất, đúng không?"

Thật là... được một tác lại muốn tiền một thuốc!

Kỳ Vân Thư buông ấm trà và chén trà xuống, nói: "Vương gia, đôi tay này của tiểu nhân, là dùng để hầu hạ người chết, chưa từng hầu hạ người sống, sợ có điều không được chu toàn."

Cảnh Dung nhíu mày, xương sống chợt lạnh!

Kỳ Vân Thư đắc ý trong lòng, thứ nhỏ này, ta còn trị không được người?

Nào biết.....

"Bổn vương không dễ bụng, động tác nhanh lên một chút, bà vai bổn vương thật sự khá đau!"

Được rồi, nàng nhẫn!

Nàng vòng đến sau lưng Cảnh Dung, giờ tay, không ngờ lại không cẩn thận kéo tới con đau sau lưng của mình, nàng cắn chặt môi, nhịn xuống.

Khi nàng vươn mười ngón tay trắng dài từ trong ống tay áo ra, vừa mới đặt trên vai Cảnh Dung.

Lúc nàng đang chuẩn bị dùng sức.

Tay phải đột nhiên bị Cảnh Dung trở tay giữ chặt, lòng bàn tay dùng sức, kéo nàng tới trước người hần. Cảnh Dung cũng bỗng nhiên đứng dậy, một bàn tay nắm chặt ở trên năm ngón tay trắng nõn của Kỳ Vân Thư, một tay khác, vòng chắc ôm ở trên vòng eo mảnh khảnh của nàng.

"A!"

Kỳ Vân Thư gần như đồng thời ngay khi bị kéo, đau đớn kêu lên một tiếng!

Miệng vết thương sau lưng vốn đã khép lại, lại bị nứt ra, áo bên trong, dường như đã nhiễm máu, ẩm ướt.

Cảnh Dung không nghĩ tới Kỳ Vân Thư sẽ phản ứng mạnh như thế, hần thoáng thất thần một lát, lập tức buông nàng ra.

Kỳ Vân Thư trở tay vuốt sau lưng mình, khoe môi trắng bệch.

Con người Cảnh Dung đang cháy, cau mày nghiêm trọng hỏi: "Sau lưng người đã xảy ra chuyện gì?"

"Không có việc gì."

"Để bổn vương nhìn xem." Cảnh Dung vô cùng lo lắng.

"Không cần." Kỳ Vân Thư trả lời trong khi thối lui, duỗi tay lau mồ hôi lạnh toát ra giữa trán, cúi đầu nói: "Hôm nay tiểu nhân tới là muốn bẩm báo với Vương gia về vụ án năm xác chết bị cháy."

"Không cần bẩm báo, Lang Bạc đã nói với bổn vương về vấn đề này, người để bổn vương nhìn xem phía sau lưng người." Sắc mặt ngưng trọng và nóng, đang muốn đưa tay ra kéo nàng lại.

Không ngờ, Kỳ Vân Thư lại lui về phía sau một bước, suýt nữa rơi ra bên ngoài khỏi đình hóng gió!

"Nếu như vụ án năm xác chết bị cháy không cần bẩm báo, vậy không bằng nói về 《Lâm Kinh Ân》."

Nhắc tới 《Lâm Kinh Ân》, Cảnh Dung hơi thoáng dừng lại một chút.

Nhưng.....

"Lúc này không cần vội nói, trước hết hãy để bổn vương nhìn xem lưng người quan trọng hơn."

Vương gia này, vì sao lại gần bước hồ đồ như thế?

Kỷ Vân Thư ngược mắt lên, chạm phải ánh mắt nóng lo lắng của hắn, chặc chặc nói: "Vương gia, tiểu nhân thật sự không có việc gì, sau lưng chỉ bị trầy da, không đáng ngại."

"Trầy da?" Hắn không tin: "Nếu như bị trầy da, vì sao chạm nhẹ một chút, lại khiến người đau đớn như thế?"

"Thật sự là bị trầy da, hơn nữa....." Kỷ Vân Thư ngừng lại một chút, hít thở một hơi thật sâu: "Hơn nữa, thân mình tiểu nhân tiện, sợ sẽ làm bẩn mắt quý của Vương gia."

Nam nữ thụ bất thân, thỉnh Vương gia tự trọng!

Ngay khi Cảnh Dung chuẩn bị nói điều gì đó, Lang Bạc đột nhiên chạy tới.

"Vương gia, không tốt!"

Lang Bạc đi đến trước mặt, sắc mặt trầm trọng.

Cảnh Dung hỏi: "Có chuyện gì?"

Lang Bạc cúi đầu: "Vương gia, Vệ công tử té xuống từ trên cây, sau đó....."

Nghe thấy Vệ Dịch té xuống từ trên cây, Kỷ Vân Thư quên mất đau đớn phía sau, nhanh chóng hỏi: "Sao người để hắn trèo đến trên cây? Có bị rơi mạnh xuống hay không? Có việc gì hay không?"

Sắc mặt Cảnh Dung không tốt.

Lang Bạc hoảng loạn lắc đầu: "Vệ công tử không sao, chỉ là..... thời điểm ngã xuống từ trên cây, dưới tàng cây..... lộ ra một khối hài cốt."

Hài cốt?

Thần kinh nhạy bén của Kỷ Vân Thư khi nghe đến hai chữ hài cốt, luôn tỉnh táo hơn.

"Mau mang ta tới đó nhìn xem!"

Lang Bạc thoáng nhìn Vương gia nhà mình, còn phải xin chỉ thị.

Cảnh Dung liếc mắt nhìn sau lưng Kỷ Vân Thư một cái, tuy rằng lo lắng tận đáy lòng, nhưng vẫn đồng ý: "Đi qua nhìn xem."

Lang Bạc đi ở phía trước, ba người đi tới Thiên viện.

.....Edit & Dịch: Emily Ton...

Từ rất xa, Kỷ Vân Thư đã nhìn thấy Vệ Dịch đang cầm vật gì đó trong tay, có người lại, tránh ở sau lưng một tên thị vệ, ánh mắt sợ hãi nhìn phía dưới cây đại thụ trước mặt.

Phía dưới cây đại thụ, đất đã được đào lên, lộ ra một khối hài cốt.

Vài tên thị vệ vây quanh, không để người khác tới gần.

Chỉ khi Kỷ Vân Thư đến gần, Vệ Dịch nhanh chóng bước qua, vẫn còn một chút sợ hãi chưa ổn định lại.

"Ca ca, nơi đó có một người chết, vừa rồi..... ta rơi xuống từ trên cây, đề ở phía trên." Vệ Dịch nói trong khi chỉ tay về phía bộ hài cốt.

Kỷ Vân Thư không quan tâm tới nhận xét của hắn, ngay sau đó, móc ra một khối khăn tay từ bên hông, quần quanh tay, đi đến quỳ xuống bên bộ hài cốt và bắt đầu xem xét.

Sau khi nâng xem xét một hồi, sắc mặt ngưng tụ, nhẹ giọng nói: "Khối hài cốt này, chắc hẳn đã tồn tại trong khoảng hai năm."

Phía sau, Cảnh Dung không nói gì, muốn tiếp tục nghe nàng nói tiếp.

"Căn cứ vào xương hộp sọ, hộp sọ người chết quá dày, đáy sọ lớn và thô ráp, bề mặt xương cốt lồi lõm, có một độ nặng trong thành phần xương cốt." Hơn nữa, nàng nói tiếp trong khi kiểm tra hộp sọ: "Xương sống cũng thấp phẳng rõ ràng, độ nghiêng của xương trán khá dốc. Giữa lòng mày, lông mi rõ ràng cong ra ngoài, hốc mắt hơi sâu, trên vành mắt rất dày. Có sự nhô ra của xương thái dương, cạnh sau hơi dài, đường kính khá lớn. Xương gò má cao lớn, vòm má thô to."

"Người chết, là nam." Kỷ Vân Thư kết luận.

Một loạt thuật ngữ, khiến người nghe liên tiếp sửng sốt.

Nhưng.....

"Vì sao lại có xương sữa*? Thi thể nam, không nên có xương sữa!"

Ánh mắt Kỷ Vân Thư chuyển qua khung xương chậu.

Nàng cá kinh: "Xương chậu bóng mịn, hơi mỏng, nhẹ và có hình tròn hoặc hình trứng, rộng mà nông, giống như một cái thùng. Phía dưới xương chậu to rộng, xương mu khá ngắn và thấp, có độ cong và độ đàn hồi đáng kể. Vòm xương mu có độ cong khá rộng, các khớp xương chậu có kích thước khá nhỏ."

"Là nữ?"

Rốt cuộc là nam hay nữ?

Cảnh Dung và những người khác không rõ, những từ ngữ chuyên nghiệp đó, chúng là gì, nàng đang nói về điều gì?

"Người nhìn ra được gì?" Cảnh Dung hỏi.

Tầm tư Kỷ Vân Thư trầm xuống, lông mày rũ xuống, tính tế quan sát một hồi, đã có đáp án.

"Đây là một khối..... Âm dương thi."

Âm dương thi?

Giải thích:

(*) : Nhũ cốt (乳骨): xương sữa/xương vú. Xương sữa không tồn tại trong đời thực. Xương sữa là một huyền thoại của TQ, tương tự như huyền thoại trong kinh thánh về người đàn ông có cặp xương sườn nhỏ hơn phụ nữ do Eva được tạo ra từ xương sườn của Adam. Đây là một tác phẩm hư cấu và tác giả có thể là người không am hiểu về lĩnh vực y tế. Đối với trong thực tế, xương chậu là sự khác biệt chính giữa một bộ xương nam hay nữ. Có tổng cộng 12 sự khác biệt chính với một vài khác biệt nhỏ là mật độ xương tổng thể, hình dạng, kích thước, vân vân...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 54: Nghiệm Cốt

Âm dương thi?

Âm dương thi là gì?

Mọi người khó hiểu.

Cảnh Dung giống như một hài tử tò mò, vừa lo lắng về vết thương sau lưng của Kỷ Vân Thư, vừa tiến lên hỏi: "Âm dương thi? Đó là gì? Vì sao lại chôn một khối thi thể ở dưới cây đại thụ?"

Kỷ Vân Thư ngồi xổm trên mặt đất, giải thích nói: "Vì sao lại có một khối thi thể dưới cây đại thụ, tiểu nhân không thể xác định nguyên nhân. Nhưng với âm dương thi, chính là đề cập tới người vô tính. Người chết, có các cơ quan của nam nhân.....

cũng có các cơ quan của nữ nhân!"

Ách —

Đây là vật gì?

Quái vật?

Mọi người lại đều choáng váng, đây là lần đầu tiên được nghe và nói về nó.

Cánh Dung nhìn nhìn về phía đồng xương trắng, trong lòng hoang mang.

Chỉ cần nhìn qua, chạm vào vài cái, liền có thể kết luận người chết chính là âm dương thi.

Kỳ tiên sinh, người quả là rất lợi hại!

"Vây, người chết làm thế nào mà chết?" Cánh Dung lại hỏi lần nữa.

Kỳ Vân Thư tạm thời không đáp lại, bọc khăn trên tay, lật lật bộ xương trắng, tìm thấy một mảnh vải lụa mỏng chưa hoàn toàn bị hư thối, che lại ngực của bộ xương.

Nàng nhẹ nhàng bóc mảnh vải lụa ra, phơi bày 24 xương sườn hoàn chỉnh.

Kỳ Vân Thư lại nhẹ nhàng quét sạch đất bám mặt trên, ở trên những khung xương đó phát hiện ra từng vết cắt rất nhỏ dọc theo xương sườn, trong lòng đã có một kết luận.

"Người chết khoảng chừng hơn 40 tuổi, đã bị người dùng dao hoặc kiếm hoặc thứ vũ khí bén nhọn đâm chết."

"Người chắc chắn không?" Con người Cánh Dung nhu lại.

Nàng chỉ vào hai cốt, nói: "Trên xương vai và xương sườn đều có không dưới 20 vết trầy xước, là do vũ khí sắc bén đâm xuyên qua da thịt thấm nhập sâu tận xương cốt. Những vết trầy xước đều nhạt dần từ trên cao xuống dưới. Theo phán đoán bước đầu, hung thủ chắc hẳn cao hơn người chết một cái đầu. Hơn nữa, trên người người chết đã ăn hơn 20 dao, mỗi dao đều bị đâm sâu đến tận xương cốt. Loại tình huống giống thế này, 4-5 dao đã khiến người mất mạng. Nhưng hung thủ vì sao lại đâm nhiều dao như thế? Có thể suy đoán, hung thủ chắc hẳn có thù oán với người chết. Vì thế đã điên cuồng đâm nhiều dao như thế."

Cánh Dung vừa nghe đã minh bạch, đoán người nghe cũng hiểu.

Kỳ Vân Thư tháo khăn tay ra, quay sang phía Cánh Dung với ánh mắt nghiêm nghị: "Vương gia có nên phái người đi thông tri Lưu đại nhân hay không?"

Án mạng, không thông tri nha môn, còn ở đây làm gì?

Cánh Dung nghe lời nàng nói, lập tức phản phó thuộc hạ đi tới nha môn.

Chưa đến thời gian pha một tách trà nhỏ, Huyện thái gia đã mang theo nha dịch tới.

Huyện thái gia đang chuẩn bị chấp tay hành lễ với Cánh Dung, đã bị hấn ngăn lại: "Không cần hành lễ xã giao, nhanh chóng phá án quan trọng hơn."

"Vâng vâng vâng....."

Đáp lời tiền tục, Huyện thái gia thối lui đến bên người Kỳ Vân Thư, nhìn hai cốt dưới gốc cây, hỏi: "Vân Thư, đã tra ra điều gì về bộ hài cốt này?"

Khuôn mặt nàng bình tĩnh: "Trước tiên vẫn nên mang khối hài cốt này về phòng nghiệm thi ở nha môn đi. Đối với tình hình chi tiết cụ thể, còn cần phải trải qua một bước nghiệm chứng."

"Vây mấy ngày thì có thể có chân dung của bộ hài cốt này? Bản quan sẽ dán ra ngoài, để người tới nhận hài cốt?"

"Bức họa chân dung của bộ xương này, cần một chút thời gian. Trong khi chờ đợi, ngài tìm người mang hai cốt này về, ngăn vạn lần đừng để sót một chút nào hết. Tốt nhất, hãy mang cả bùn đất chung quanh về cùng, ngày mai ta sẽ tới nha môn."

Vết thương sau lưng, càng ngày càng đau, nàng cố nén!

"Tốt tốt."

Huyện thái gia rất hợp tác, vẫy vẫy tay, nẩy tên nha dịch cầm tới một khối vải bố trắng, bắt đầu thận trọng di chuyển hai cốt từng chút một, sợ làm hỏng khối hài cốt này.

Một hồi bận rộn, kéo dài tới tận buổi chiều.

Chờ sau khi khi Huyện thái gia đã thu thập xong tất cả bộ hài cốt, vội vã quay trở lại nha môn, Kỳ Vân Thư cũng đang định quay trở về.

Nàng đi đến trước mặt Cánh Dung: "Vương gia, sợ rằng sẽ phải vẫy cây đại thụ này lại, nếu có bất luận yêu cầu gì, tiểu nhân sẽ tới đây một chuyến."

"Người yên tâm, bốn vương sẽ sai người vây toàn bộ khu vực này, không cho người tới gần."

Rất sáng khoái đáp lời.

"Đa tạ Vương gia." Đòi mời Kỳ Vân Thư đã dần dần trắng bệch.

Bởi vì mặt trời đã lặn khỏi núi phía Tây, hoàng hôn vừa lúc đánh vào trên khuôn mặt nàng, che đi đôi mòng trắng bệch!

"Trời đang tối dần, không bằng tiên sinh hãy lưu lại dùng bữa tối, như thế nào?" Cánh Dung mở miệng.

Là lời mời sao?

Kỳ Vân Thư câu môi cười: "Tiểu nhân vừa mới chạm qua xương trắng, lưu lại dùng bữa, sợ sẽ khiến Vương gia không muốn ăn, huống chi....."

Ánh mắt rơi xuống trên người Vệ Dịch cách đó không xa, đang ngồi ở trên thềm đá đùa nghịch với đồ vật. Tiểu tử này, lúc trước còn bị dọa nát ba hồn bảy phách, hiện tại lại thành thoi nhàn nhả.

Thế giới của kẻ ngốc, đơn giản chính là như vậy!

Thu ánh mắt lại, nàng nói: "Sắc trời đã dần dần tối, tiểu nhân còn phải mang Vệ Dịch trở về, miễn cho người trong nhà hấn lo lắng."

"Tiên sinh thật sự có rất nhiều lý do..."

"Tiểu nhân nói đều là sự thật, còn thỉnh Vương gia không cần khiến tiểu nhân khó xử." Kỳ Vân Thư hơi cúi đầu.

Sắc mặt Cánh Dung trầm xuống, siết chặt hai tay sau lưng: "Được, bốn vương không làm khó người, nhưng tiên sinh đừng quên, liên quan tới một án(Lâm Kinh Án), bốn vương sẽ chờ tiên sinh giải thích bất cứ lúc nào."

Không hề hùng hổ dọa người, thật giống như đã thay đổi một lớp da!

Đơn giản, cũng miễn cho Kỳ Vân Thư lại phải chối từ.

Nàng chấp tay chào, sau đó gọi Vệ Dịch một tiếng.

Vệ Dịch đang cầm một vật trong tay, cười vui vẻ chạy tới, hỏi: "Ca ca, có thể trở về sao? Chơi ở đây không vui."

"Àn, trở về."

Dịu dàng như cũ!

Kỳ Vân Thư mang theo Vệ Dịch, tầm mắt Cánh Dung bám chặt bóng dáng bọn họ, dần dần rời xa.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Cho đến khi thân ảnh kia mờ hồ không thấy, con người Cánh Dung giống như sao trời, chậm rãi bị kín một tầng khiến người không thể nhìn thấu cảm xúc của hắn.

Sau một thời gian dài, hẳn gọi một tiếng "Lang Bạc".

Lang Bạc tiến lên: "Vương gia có gì phân phó?"

"Kỷ tiên sinh nói âm dương thì, người hiểu bao nhiêu?"

Lang Bạc gãi gãi đầu, hẳn là một hán tử, nào biết nhiều như thế?

Đơn giản nói: "Chắc hẳn chính là người đồng tính huyền ái"

Ai ai ai, không biết thì đừng nói bậy! Kỷ tiên sinh đã giải thích rõ ràng, sao người nghe không hiểu?

Tuy nhiên, đồng tính huyền ái!

Bốn chữ nện ở trên người Cảnh Dung, tựa hồ gài đúng chỗ ngứa.

Hai tay sau lưng Cảnh Dung nắm chặt thành quyền.

Chính mình, có phải cũng có khuynh hướng đồng tính huyền ái hay không?

Không có khả năng! Hẳn lập tức trở nên nghiêm túc: "Lang Bạc, không phải bốn vương sai người đi điều tra bối cảnh của Kỷ tiên sinh hay sao? Tra đến đâu rồi?"

"Hỏi Vương gia, đã điều tra, nhưng....."

"Nhưng cái gì?" Ánh mắt sắc bén.

"Kỷ tiên sinh đi về..... chính là phủ đệ của Kỷ lão gia, chắc là người Kỷ phủ. Tiểu nhân cũng đã phái người thẩm tra, tin tưởng sẽ sớm có tin tức."

"Kỷ lão gia?" Cảnh Dung lập tức nhíu mày: "Là lão gia hòa Kỳ Thư Hàn?"

Lang Bạc căng thẳng: "Vâng."

Cảnh Dung mang vẻ mặt tò mò, mí mắt hạ thấp xuống, trong miệng bắt đầu nhỏ giọng nói: "Kỷ Văn Thư... Kỳ Văn Thư... Kỳ..... toàn bộ Cẩm Giang thành, cũng chỉ có một dòng họ Kỳ Thư Hàn nhà hẳn, bốn vương sớm nên nghĩ đến mới phải."

Vương gia nhà mình cảm thấy hứng thú đối Kỳ Văn Thư như thế, Lang Bạc cũng thực sự ngoài ý muốn.

Không đợi Lang Bạc phản ứng lại.

Cảnh Dung đã mở miệng: "Người hãy đi điều tra một chuyện cho bốn vương."

"Vâng."

"Điều tra xem, sau lưng Kỷ tiên sinh có phải bị thương không? Bị thương như thế nào? Là do ai đánh? Ti mi, rành mạch, bốn vương muốn biết toàn bộ."

Trong giọng nói, mang theo một cảm giác ngọt ngào, cực kỳ tức giận!

Bốn vương, cũng không phải chỉ uống nước lớn lên!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Công Nàng Về Nhà

Edit & Dịch: Emily Ton

Kể từ khi rời khỏi Quảng Cừ viện, dọc theo đường đi, Kỳ Văn Thư không nói một lời!

Bước chân của nàng càng ngày càng trở nên nặng nề hơn, thân thể cũng càng ngày càng mềm, mí mắt cũng giống như muốn đánh nhau, nỗ lực chống đỡ để mở ra.

Máu tươi rì ra từ miệng vết thương, khiến sau lưng nàng, một khối nhỏ màu xanh ban đầu trên quần áo đã bị nhuộm thành màu tối hơn, không thể phân biệt rõ, đó là máu, hay là mồ hôi!

Mặc dù trước mắt mờ hồ không rõ, bước chân trở nên không ổn định, nhưng nàng vẫn không hề kêu lên đau đớn, vẫn luôn đi về phía trước.

Đêm cũng dần dần rơi xuống khi bọn họ bước đi!

Vệ Dịch đi bên cạnh, trong tay cầm một cái đèn Không Minh* nhỏ nhỏ, được dùng giấy màu trắng dán lại. Có lẽ bởi vì hẳn đã chơi với nó quá nhiều, vì thế trên chiếc đèn Không Minh đã bị thủng nhiều lỗ.

Hắn hưng phấn không thôi, nhắc chiếc đèn Không Minh nhỏ nhỏ lên, nháy nhót.

"Ca ca, người xem, cái này là ta tìm được ở trong viện kia, có phải rất đẹp hay không? "

Nó đã bị hỏng như vậy rồi, đẹp cái rắm! (好看個屁!)

Kỳ Văn Thư không để ý tới hẳn.

"Ta từng nghe lão sư nói, đèn này gọi là đèn Không Minh, từ lúc ta còn rất nhỏ, nương ta thấp sáng đèn này, để chúng bay lên bầu trời, thật nhiều thật nhiều, rất đẹp. Ca ca, người từng nhìn thấy sao?"

Không!

Nhưng thật ra đã nhìn thấy không ỉ từ thì, có thấy khô, có thì thể thổi rữa, còn có xương trắng, đặt chồng lên nhau thành một khối, cũng đẹp.

Tuy nhiên, Kỳ Văn Thư thật sự không có sức lực trả lời hẳn, đôi môi trắng bệch, bước chân càng chậm hơn rất nhiều, nhưng thân thể vẫn thẳng như cũ!

Vệ Dịch cũng không phát hiện ra sự khác thường của nàng, mặc dù hẳn tiếp tục nháy nhót và đi về phía trước, nhưng đi được ba bước, vẫn sẽ dừng lại chờ nàng.

Sau khi đi được một lúc, hẳn đơn giản quay lại, đối mặt với Kỳ Văn Thư, rất nghịch ngợm bắt đầu đi thụt lùi.

"Ca ca, ta đi như vậy là có thể nhìn thấy người."

"Àn."

"Ca ca, người đi rất chậm."

"Àn."

"Ca ca, chân người đau không?"

"Àn."

Sau khi bước thêm hai bước đi về phía trước, hai chân Kỳ Văn Thư đột nhiên mềm nhũn, trước mắt bỗng chốc tối sầm, thân mình đột nhiên ngồi xồm trên mặt đất, dùng một chân để chống đỡ thân thể mình.

Vệ Dịch thấy thế, bắt chấp đèn Không Minh trong tay đang nâng lên cao, ném nó qua một bên, chạy tới, hai chân quỳ xuống trên mặt đất, mặt đầy hoảng hốt.

"Ca ca, người xảy ra chuyện gì?"

Giọng nói mang theo sợ hãi!

Kỷ Vân Thư cắn môi, phát ra tiếng thở hổn hển rất nhỏ, trên trán cũng bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, con người dùng sức náng lên, nhìn Vệ Dịch.

"Vệ Dịch, người từng công người khác sao?" Giọng nói suy yếu vô lực.

Hắn lắc đầu!

Không!

"Vậy hôm nay, người hãy công ta, được không?"

Nàng vẫn không muốn đề cập tới sự tình mình bị thương sau lưng.

Vệ Dịch điên cuồng găt đầu!

"Được." Giọng nói tuy rằng tươi sáng, nhưng vẫn mang theo lo lắng.

Hắn cúi xuống và đưa lưng tới trước mặt Kỷ Vân Thư, nói: "Ca ca, người lên đi, ta công người."

Nhìn hình ảnh tấm lưng rắn chắc ở trước mắt mình, cho dù đang là ban đêm lạnh lẽo, nhưng nàng cảm thấy một luồng hơi ấm chảy qua.

Một khắc kia, hốc mắt Kỷ Vân Thư suýt nữa đỏ lên.

Chưa từng có người nào, nguyện ý làm như vậy với nàng!

Nàng cắn răng, cố gắng chống đỡ thân thể, trèo lên trên lưng Vệ Dịch.

Vệ Dịch nâng hai chân nàng, không cần nhiều nỗ lực đứng lên từ trên mặt đất.

"Ca ca, người nhẹ quá."

Đúng vậy, nàng quá nhẹ, nhẹ có chút kỳ cục.

Nàng dựa vào trên vai Vệ Dịch, miệng hơi ghé vào bên tai hắn, hỏi: "Vệ Dịch, người biết đường sao?"

"Nơi này ta không biết."

"Được rồi, để ta chỉ cho, hiện tại người hãy đi thẳng."

"Được."

Hắn công Kỷ Vân Thư, đi bước một đi về phía trước, không nhanh cũng không chậm.

"Ca ca, ta hát cho người nghe được không? Trước kia lúc nương ta công ta, cũng sẽ hát."

Hai mắt Kỷ Vân Thư đã dần dần đóng lại, nghe thấy giọng của hắn, vẫn "Ân" một tiếng.

Sau khi nhận được câu trả lời, Vệ Dịch mỉm cười, háng giọng, bắt đầu hát.

"Như đã lâu rồi, gió nhẹ nhàng thổi, Triệu Lang về nhà, mang theo toàn bộ phong cảnh Bộc Dương, một cuốn sách nho nhỏ, Lang Đình tới chào, hát trong gió sương....."

Giọng điệu thô sơ, hát một bài hát, vẫn rất dịu dàng êm tai.

Kỷ Vân Thư cũng không biết, thi ra khi Vệ Dịch bắt đầu ca hát, vẫn ra dáng ra hình.

Nàng cong cánh môi hơi mỉm cười, suy yếu hỏi: "Đây là bài gì?"

"Nương nói nó được gọi là 《thanh niên》, khi còn nhỏ, thời điểm nương công ta, đều sẽ hát bài hát này, nhưng hiện tại, nương không còn công ta nữa, nói ta đã trưởng thành, nên cưới vợ. Sau này, ta có tiểu Vệ Dịch, sẽ phải công tiểu Vệ Dịch của ta, rồi hát bài hát này cho nó nghe."

Tiểu tử ngọc, nương người đối đãi với người thật tốt, thật sự đã nói cho người rất nhiều thứ.

Hắn lại nói thêm một câu: "Ca ca, hiện tại ta đang công người, người có phải chính là tiểu Vệ Dịch hay không!"

Phốc ——

Người mới là tiểu Vệ Dịch, cả nhà người đều là tiểu Vệ Dịch.

Ta sẽ không trở thành nương từ của người, cũng sẽ không sinh tiểu Vệ Dịch với người.

Nếu không phải sau lưng đang có thương tích, đau đến nỗi Kỷ Vân Thư thật sự khó chịu, nàng nhất định sẽ móc các khớp ngón tay lại, dùng sức gõ trên đầu hắn.

Vệ Dịch đi tới một ngã tư, nàng giơ tay chỉ về một hướng: "Đi về phía bên này."

"Được." Vệ Dịch đồng ý.

Vừa nghe chỉ thị của Kỷ Vân Thư đi về phía trước, vừa nổi lên hứng thú hát vang một lần nữa!

Gió đêm lạnh lẽo, thân mình cao thẳng công một thân mình nhỏ gầy, từ từ in bóng xuống trên con đường dài.

Đó là một phong cảnh tuyệt đẹp!

Dọc theo đường đi, Kỷ Vân Thư rất nhiều lần đều suýt chìm vào giấc ngủ vì tiếng ca hát của hắn.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Rất cuộc đã tới công sân phía Tây của Kỷ gia.

"Để ta xuống đi." Kỷ Vân Thư nói.

Vệ Dịch cẩn thận buông nàng xuống, ngảy tho hồn nhiên hỏi một câu: "Ca ca, ta hát hay không?"

Nàng găt găt đầu, dùng sức đẩy cửa công sân phía Tây ra, giờ phút này, trên mặt cũng càng thêm tái nhợt.

Vệ Dịch đột nhiên nháu mày, hỏi nàng: "Ca ca, người có phải bị bệnh hay không?"

"Vệ Dịch, người có nhớ rõ đường trở về hay không?"

"Từ nơi này quay về thì ta nhớ rõ." Thập phần kiên định.

Hai tay Kỷ Vân Thư chống ở trên khung cửa công, thở một hơi thật sâu: "Vậy người quay trở về hãy cẩn thận chút, nếu như nương người hỏi người đã đi đâu, đừng đề cập tới Quảng Cừ viện, biết không?"

"Vì sao?"

"Không có vì sao."

"Nga." Hân nhấp môi thành một đường thẳng, dùng sức găt đầu.

Đột nhiên, ánh mắt hân nhìn nhìn về phía bên trong cánh cửa, giống như đang tìm gì đó, ngoài miệng không tự chủ được nói thẳm một câu: "Tỷ tỷ chắc là đã ngủ rồi."

Có chút thất vọng!

Tỷ tỷ người không ngủ, đang ở trước mặt người đây!

Nàng nghe thấy tiếng nói thẳm của hân. Tiểu tử này, quả thật rất coi trọng mình.

"Vệ Dịch, người xem, trời cũng đã khuya, nhanh chóng trở về đi."

"Nga, vậy ca ca, khi nào ta có thể tới tìm người chơi, ta đều luôn một mình, không có ai chơi cùng ta."

Người thật là đáng thương!

Ít nhất, ta còn có một đồng thi thể và xương trắng để chơi.

Không đánh lòng. Kỳ Vân Thư đánh nói: "Sau này người muốn tìm ta, hãy tới nha môn."

Hân lập tức vô cùng vui vẻ: "Được, vậy ca ca, ta đi đây."

Vẫy vẫy tay, đưa cho Kỳ Vân Thư một nụ cười nhẹ, nhảy nhót, rồi đi!

Kỳ Vân Thư không thể giữ thẳng thân mình, lập tức mềm xuống, đầu gối dè ở trên khung cửa, đau muốn chết.

Cũng may, Loan Nhi đứng lúc ra ngoài sân, nhìn thấy cửa cổng sân phía Tây bị mở rộng ra, lập tức nhìn thấy tiểu thư nhà mình đang nằm ở trên mặt đất.

Nàng sợ tới mức mặt mày tái nhợt!

Nàng cấp tốc chạy qua, ngồi xổm xuống: "Tiểu thư, ngài..... ngài có chuyện gì vậy?"

Tay Loan Nhi nhất thời động tới sau lưng Kỳ Vân Thư, ẩm ướt. Nàng nhấc tay lên vừa thấy, bàn tay mình đầy máu!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Kỷ Bù

Tay đầy máu, khiến Loan Nhi kinh hoàng sợ hãi!

Hôm nay khi Kỳ Vân Thư ra cửa, nàng nên có hết sức ngăn cản mới đúng, tiểu thư nhà mình rõ ràng đã bị thương, nàng nên ngăn lại và không cho nàng ấy ra cửa mới đúng.

Nhìn đến sau lưng tiểu thư nhà mình xiêm y đều ướt do bị nhiễm máu, trong lòng nàng vừa nôn nóng, vừa cực kỳ sợ hãi.

Một bàn tay của Kỳ Vân Thư chống ở trên khung cửa, nàng khuôn mặt nhợt nhạt lên.

"Đỡ ta vào đi thôi."

Loan Nhi bởi vì quá hoảng loạn, trong lúc nhất thời có chút sững sốt, nghe được giọng nói của Kỳ Vân Thư, lúc này mới nâng đôi tay run rẩy, nhanh chóng đỡ nàng vào nhà.

Vội vàng chuẩn bị một chậu nước ấm, cởi bỏ quần áo nhiễm máu trên người Kỳ Vân Thư, lộ ra chiếc yếm sau lưng.

Không xem còn đỡ, vừa nhìn thấy, quả thật đã khiến Loan Nhi sợ hãi.

Sau lưng, các vết thương vốn đã dần dần khép lại, đã bắt đầu vỡ ra và chảy ra máu.

"Tiểu thư, ta đi tìm đại phu." Loan Nhi lau nước mắt.

Đang chuẩn bị muốn đi, nàng liền bị Kỳ Vân Thư giữ chặt.

"Đừng đi, trong ngăn tủ có được, giúp ta tra được là được."

"Nhưng....."

"Mau đi."

Loan Nhi không lay chuyển được Kỳ Vân Thư, lau khô nước mắt, chạy đi lấy được tới, còn có một cuộn băng vải.

Loan Nhi thật cẩn thận dùng nước ấm rửa sạch miệng vết thương, tra được, sau đó quấn băng vải lên.

Nàng cũng thay xiêm y cho tiểu thư nhà mình. Một nhiệm vụ đơn giản nhưng mất khá nhiều thời gian mới hoàn thành xong.

Kỳ Vân Thư ghé vào trên giường, sau lưng đã được tra được nên đã bớt đau, dường như cơn đau đã lắng xuống.

Loan Nhi đang bung chậu máu loãng ra cửa, vừa vận dụng phải một người.

"Nhị tiểu thư?"

Kỳ Uyển Hân đứng ở cửa, nhìn thấy chậu máu loãng trong tay Loan Nhi, lập tức cũng trở nên hoảng sợ.

"Có chuyện gì vậy?" Nàng hỏi Loan Nhi.

Loan Nhi nén một ánh mắt đầy đau lòng nhìn về phía trong phòng.

Kỳ Uyển Hân vội vàng bước vào phòng, nhìn thấy Kỳ Vân Thư đang nằm trên giường.

Vội vàng đi qua: "Vân thư, người xảy ra chuyện gì?" Đồng thời trong khi nói chuyện, nhẹ nhàng xúc chấn lên, lập tức nhìn thấy sau lưng nàng bị quấn băng vải, cuối cùng cũng đã hiểu ra.

"Miếng vết thương nhất định đã bị nứt ra rồi? Vì sao không thỉnh đại phu tới nhìn xem." Dứt lời, Kỳ Uyển Hân đang chuẩn bị phản phò nha đầu của mình đi thỉnh đại phu tới.

"Tỷ tỷ, không cần, chút thương thể nhỏ, đã được tra được, không cần phải phiền toái." Kỳ Vân Thư nói.

"Sao có thể nói là phiền toái? Những vết thương trên lưng có thể nhỏ, nhưng nếu như nó là gốc rễ của căn bệnh....." Nói tới đây, Kỳ Uyển Hân thờ dài, thấp phần đau lòng cầm tay Kỳ Vân Thư đang đặt ở ngoài chân.

Lạnh băng!

Kỳ Uyển Hân ra hiệu một ánh mắt về phía nha đầu của mình, ý bảo nàng ta đi ra ngoài!

....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Đợi sau khi nha đầu kia đã đi ra ngoài.....

"Người cũng thật cứng đầu, nhận sai với cha, không phải sẽ không có việc gì sao? Sao người có thể chịu được roi kia? Người còn nhớ rõ, lần trước người ăn roi, đã hôn mê bao nhiêu ngày? Nếu không phải còn sót hơi cuối cùng, chi sợ....."

Sớm đã chết!

Ký Uyên Hân thấp phần thương tiếc cho muội muội này của mình, đôi mắt đẹp hạnh nhân, nhanh chóng lấp đầy nước mắt!

Tuy nhiên, phản ứng duy nhất của Ký Vân Thư đối với lời nàng nói, lại là một tiếng cười vô cùng yếu ớt.

"Linh Chi bị thương ở tay, Tam ca liền chạy tới đập phá sân ta một chuyến, tổ mẫu yêu thương nàng ta như vậy, sao có thể buông tay? Chỉ sợ ngay cả Linh Chi cũng sẽ tự mình suốt ngày tới tìm ta làm ầm ĩ, tìm ta phiền toái. Người cũng biết, ta sợ tiêu hải tử nhất. Nếu như ta không nhận mấy roi kia, làm thế nào có thể sống yên ổn?" Giọng điệu trong sáng, mặc dù đa số là do sự suy yếu của nàng.

"Nơi này không có người khác, sao người không nói sự thật với ta?"

"Muội muội không rõ ý tý tý."

"Người còn đang đợi Ký Bồi, đúng không?"

Ký Uyên Hân nhu mày.

Ký Bồi, hai chữ này, Ký Vân Thư chưa từng đề cập tới nó trong hai năm qua.

Hôm nay nghe được từ trong miệng Ký Uyên Hân, trái tim nàng giống như bắt đầu ngứa, nhưng lại không thể gãi nó. Dám mặt ở trên gối đầu, nàng nghiêng lại để che mắt, có một chút trốn tránh.

Cổ tích Ký Uyên Hân giống như hoàn toàn nhìn thấu nàng, giọng điệu mang theo khuyên bảo nói: "Ký Bồi đã rời đi hai năm, người còn đau khổ hần làm gì? Có lẽ hần cần bản sẽ không trở lại nữa, hứa hẹn giữa các người, hần cũng sớm đã quên. Vân Thư, người tội gì khiến mình khó chịu như thế?"

"Nhị tỷ, người đừng nói nữa."

"Ta chỉ không thể chịu nổi khi thấy người như vậy. Bảo vệ một lời hứa bằng miệng, bảo vệ một cái sân trống rỗng, đáng giá sao?" Như thế cảm thấy không đủ thuyết phục, nàng tiếp tục nói: "Người rõ ràng không muốn gả tới Vệ phủ, nhưng vẫn chịu đựng nó. Nếu như ta là người, quả quyết sẽ không tiếp tục chờ Ký Bồi, rời khỏi Ký gia, rời khỏi Cẩm Giang thành."

Lòng đầy căm phẫn!

Ký Vân Thư không thể hình dung ra, cảm xúc này từ đâu đến!

Ký Uyên Hân chung quy không hiểu hết Ký Vân Thư.

Nàng không phải là một người vị tha, không phải không quan tâm tới bất cứ điều gì, càng không phải khiến mọi thứ trở nên khó khăn cho mình.

Lý do duy nhất khiến nàng chờ đợi, chính là vì nàng đã hứa.

"Rời khỏi Ký gia rất dễ, rời khỏi Cẩm Giang thành cũng dễ, nhưng..... Nếu như ta rời đi, Ký Bồi trở về, hần làm sao tìm được ta?" Giọng nói như vậy, dường như được truyền đến từ vực sâu thăm thẳm.

"Nhưng khoan dung như vậy, cuối cùng người bị thương, lại chính là người."

"Ta biết."

Giọng điệu rất quyết tâm!

Đúng vậy, Ký Vân Thư như vậy, quá cố chấp!

Cố chấp, có chút cố chấp!

Nàng đã hứa sẽ đợi, nhất định sẽ chờ, hai năm ước hẹn, vẫn còn chưa tới!

Lắc đầu, Ký Uyên Hân cũng không biết nên nói tiếp như thế nào, thiên ngôn vạn ngữ muốn khuyên bảo, cuối cùng, chỉ biến thành một tiếng thở dài.

Nàng chỉ có thể vén góc chăn giúp Ký Vân Thư.

"Người hãy nghỉ ngơi chút đi, đợi lát nữa ta bảo Đồng Nhi đưa chút dược liệu cùng với đồ tắm bỏ lại đây, người hãy dưỡng thân mình cho tốt, tất cả mọi sự, tạm thời hãy gác lại một bên."

Nàng giao phó, Ký Vân Thư đều đồng ý.

Ký Uyên Hân rời đi trước, đau lòng trong ánh mắt không hề mờ đi.

Đêm đó, Ký Vân Thư đau đớn đến mức không thể ngủ được. Tuy nhiên, nỗi đau của nàng không chỉ bắt nguồn từ những vết thương trên lưng.

Còn có cái tên Ký Bồi kia.

Về Ký Bồi, Ký Vân Thư chưa từng nói với bất kỳ ai.

Mà người này, càng là cấm kỵ trong toàn bộ Ký gia!

Không thể đề cập tới, không thể nói tới.

Ngay cả Ký Linh Chi chỉ mới tám tuổi, cũng chưa bao giờ dám nhắc tới!

Thật giống như một người như vậy, chưa từng tồn tại.

Nhưng Ký Vân Thư biết rõ, Ký Bồi, thật sự tồn tại, giữa bọn họ, cũng thật sự tồn tại một đoạn hồi ức tươi đẹp khác cốt ghi tâm!

Mùa đông năm ấy, hoa mai nở rộ rồi.

Ký Bồi đứng dưới tàng cây hoa mai, mặt mày đoan chính, khuôn mặt thanh tú, phong độ nhẹ nhàng, tựa hồ tất cả những từ tốt đẹp đều có thể dùng ở trên người hần.

Hần ngắt một đóa hoa mai, đặt ở trong tay Ký Vân Thư.

Tràn ngập dịu dàng và ấm áp!

"Thư Nhi, hãy hứa với ta, nhất định phải chờ ta, hai năm sau, ta nhất định sẽ áo giáp trở về, cưới người làm vợ!"

Ký Bồi tán ra khí chất thư hương như vậy, thật sự rất tốt đẹp.

Ánh mắt như vậy, giống như bầu trời mùa hè hàng đêm yếu ớt được chiếu sáng bởi những ngôi sao thưa thớt, đủ ấm để khiến cho trái tim của một người bốc cháy, ấm áp.

Nhưng một thiếu niên như vậy, một lời hứa hẹn như vậy, Ký Vân Thư đã bảo vệ nó trong hai năm qua.

.....

Đêm trôi qua, tư vị đau đớn khó nhịn, tra tấn Ký Vân Thư suốt cả một đêm.

Cho tới trước khi bình minh, nàng mới dần dần ngủ được một lúc, khi tỉnh lại, trên gối đầu, đã ướt một tầng lớn.

Không thể phân rõ là nước mắt, hay là mồ hôi!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Đốt Đì

Những vết thương sau lưng đã không còn đau nữa, Kỳ Vân Thư xoa xoa giữa hai lông mày, cẩn thận ngồi dậy từ trên giường.

Sợ miệng vết thương lại vỡ ra lần nữa.

"Loan Nhi!"

Nàng gọi hai lần, nhưng không có phản ứng lại.

Nha đầu này, có thể chạy đi đâu vào sáng sớm?

Nàng xuống giường, lấy chiếc áo choàng rộng màu xanh được treo trên giá phủ lên người và ra khỏi phòng, nhưng vẫn không thấy Loan Nhi.

Đang chuẩn bị quay trở lại trong phòng, liền nghe được tiếng bước chân rõ ràng, đang tiến đến ở sau lưng nàng.

Nàng vào quay đầu, lập tức nhìn thấy Loan Nhi đang thờ hồng học, trong tay ôm một cái hộp dài, mặt trên chiếc hộp bao một lớp vải thô cảm sọc, có vẻ thấp phẩn thanh nhả!

"Tiểu thư, sao ngài lại ở đây? Vết thương trên lưng còn đau nữa không?" Loan Nhi mang vẻ mặt lo lắng.

"Vật trong tay người, từ đâu ra?"

Ánh mắt Kỳ Vân Thư nhìn chăm chú trên hộp gắm trong tay nàng.

Loan Nhi nâng hộp gắm trong tay lên, nói: "Có vị khách quý trong kinh thành mang đến, nói là gửi tới tiểu thư thiếu gia quý phủ mỗi người một phần. Hiện tại, còn đang nói chuyện với Bào gia ở tiền sảnh."

"Khách quý? Từ kinh thành?"

"Vâng." Loan Nhi gật đầu.

Đó có phải là Cảnh Dung không?

Những nghĩ ngờ giá tăng trong trái tim Kỳ Vân Thư, nàng nhận lấy hộp gắm trong tay, phản phô nói: "Người đi tới tiền sảnh thăm dò, nhìn xem vị khách quý kia, đang nói gì với cha ta?"

A? Rình xem! Nghe lên!

Loan Nhi bối rối: "Tiểu thư, điều này....."

"Mau đi."

"Ngà nga nga....."

Loan Nhi bước đi được vài bước, lập tức hăng hái lao tới tiền sảnh rình trộm!

Kỳ Vân Thư ôm hộp vào phòng, vừa mở ra thì thấy, bên trong là một cây Bạch Vân Trường.

Bạch Vân Trường, thật sự cũng không phải là dược liệu hiếm lạ, mà là cực kỳ quý.

Loại dược liệu này, có hiệu quả rất kỳ diệu đối với vết thương do roi da đánh!

Một cách mơ hồ, trong lòng nàng dường như đã nhận ra điều gì đó.

Vị khách quý kinh thành kia, giống như đưa than ngày tuyết, điều này không khỏi quá mức trùng hợp!

Nàng lắc lắc đầu, bởi vì hiện tại sau lưng không đau, nên tập trung vào chính sự quan trọng hơn.

Đi đến cái kệ sau bàn, lấy hộp gỗ đàn hương của mình xuống, mở ra, sau đó lại trải một tờ giấy trắng ở trên bàn.

Trong đầu tinh tế tạo hình một lát, lấy một cây bút kim loan từ trong hộp, nhưng một chút vào trong nghiền mực, nàng bắt đầu vẽ lên trên giấy.

Nửa chừng, trên mặt giấy, đã xuất hiện từng khối xương người được vẽ bằng xương tấu. Nếu quan sát kỹ hơn, có thể thấy rằng, đó là các phần khác nhau của bộ xương sọ!

Đúng là bản phác thảo hộp sọ của âm dương thi!

Xương sọ được chia thành 23 khối, tất cả các xương đều có hình dạng lớn nhỏ khác nhau, trong đó có nhiều xương phẳng và không đồng đều!

Ngay cả mỗi một khối xương nhỏ, đều được nàng tinh tế phân chia một cách cẩn thận.

Giống như đang dựng lại mô hình hộp sọ người. Đây là một thói quen của Kỳ Vân Thư: mở ra và phân giải hộp sọ. Toàn bộ đều căn cứ theo hình dạng lớn nhỏ, dùng đất sét nhào nặn ra mô hình nhỏ trước, sau đó mới vẽ tưởng mạo.

Phương thức vẽ này khác với vẽ những thi thể hư thối vẫn còn có da thịt!

Thậm chí ngay cả ở thời hiện đại, sử dụng công nghệ máy tính cùng với kỹ thuật cao, nàng cũng cần phải tiêu phí không ít công sức.

Huống chỉ tại địa phương như thế này, ngay cả điện cũng đều không có!

Cho nên, chỉ có thể sử dụng loại phương thức này.

Buồng bút kim loan trong tay, ngón tay trắng mịn của nàng nhẹ nhàng gõ trên trang giấy bên cạnh.

Người âm dương?

Đây cũng là lần đầu tiên nàng gặp được.

Suy nghĩ một hồi, nàng dường như lại nghĩ tới điều gì đó.

Thần sắc hơi dừng lại, nàng cuộn bản phác thảo xương sọ này lại, đặt ở một bên, một lần nữa mở một tờ giấy khác ra.

Nàng sắp xếp lại những hộp chứa thuốc màu trong lớp đầu tiên của hộp gỗ đàn hương, sau đó thêm nước vào các khe cắm thật vào trên lớp thứ hai. Tiếp theo, nàng nhúng bản chải vào trong thuốc màu và nước trước khi bắt đầu vẽ.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Trong khi đó, Loan Nhi nghe theo nàng phản phô, vừa rồi mới tới sảnh ngoài.

Rón ra rón rén, không dám tới gần, chỉ đứng sau lưng với mấy nha đầu lắng nghe.

Trong sảnh, thân thể Kỳ Thư Hân đang đứng nhưng hơi cong xuống, bộ dáng vốn như hung thần ác sát, đã chuyển thành bộ dáng cực kỳ nịnh hót, chất đầy ý cười cung kính.

Cảnh Dung ngồi ở trên chính vị, khỏe miệng câu lên một nụ cười mờ nhạt, nhưng thần người khiến nhân tâm hoảng sợ!

Hon nữa, hán từ Lang Bạc đứng ở một bên, giống như một tấm lá chắn, tạo thành một vòng tròn chung quanh Cảnh Dung.

Người sống chó tới gần!

Ánh mắt sắc bén của Cảnh Dung lạnh lùng, liếc mắt nhìn trên dưới Kỳ Thư Hân một cái.

Hắn hừ một tiếng, nói: "Kỳ đại nhân, người vẫn nên ngồi đi, bốn vương thật sự không thích được người khác ngưỡng mộ."

Trong giọng nói, tựa hồ còn mang theo một sự tàn nhẫn.

Gọi Kỳ Thư Hàn là Kỳ đại nhân, thực sự quá không phải. Khi Kỳ Thư Hàn còn trẻ, chính là Lễ Bộ thị lang!

Nhưng Kỳ Thư Hàn chỉ nhìn phía dưới, cúi thấp đầu: "Hạ quan vẫn nên đứng."

"Bổn vương cho phép ngươi ngồi, ngươi cứ ngồi."

"Vâng."

Hắn đánh phải nắng áo choàng lên, ngồi xuống bên cạnh.

"Dung Vương hôm nay tiến đến, còn mang theo một số vật phẩm trân quý cho người nhà hạ quan, không biết..... có lý do gì?"

Như thế nào? Người cho rằng Cảnh Dung hẳn có việc muốn nhờ người sao?

Hắn đường đường là một Vương gia, thật sự đúng là không cần tới đây cầu người.

Cảnh Dung cười cười, con người híp lại, nâng chung trà lên, từ từ nói: "Bổn vương nghe nói, năm đó khi Kỳ đại nhân đang làm quan trong triều, phụ hoàng ta từng ban cho người một cái roi chạm ngọc Đăng Mã Kim, là sự thật?"

Nhắc tới điều này, trên mặt Kỳ Thư Hàn hiện lên vẻ đặc ý.

"Đó đều là phước lành ba đời của hạ quan, mới được hoàng thượng ban thưởng."

"Ngà? Bổn vương còn nghe nói, roi Đăng Mã Kim chính là vật do Ba Tư tiến cống, được làm bằng da Kim Điều (dại bằng vàng) thượng đẳng, không biết bổn vương có vinh hạnh nhìn xem một cái?" Lông mày nhàu chặt!

Nghe được nói này, Kỳ Thư Hàn nhanh chóng nói: "Dung Vương muốn nhìn, hạ quan tất nhiên sẽ mang ra tới."

Quay đầu phản phò gia đình: "Đi lấy Đăng Mã Kim tới đây."

Gia đình cất bước rồi đi, lập tức mang cây roi kia tới.

Còn dùng một cái hộp gấm màu vàng để đựng, thật sự rất đáng chú ý!

Kỳ Thư Hàn lấy nó ra từ trong hộp, cung cung kính kính đưa lên: "Dung Vương, đây là Đăng Mã Kim do hoàng thượng ban thưởng."

Biết là được ban thưởng, không cần phải đề cập tới một lần nữa!

Cảnh Dung buông chén trà trong tay, nhướn mày, ý cười trên mặt trở nên có chút quý quyết.

Tiếp nhận cây roi, nắm ở trong tay nhìn nhìn, nhìn mũi lại, nói: "Roi này đích xác là rất tinh xảo, nhưng, vì sao lại có một mùi máu tươi?"

"Điều này....." Kỳ Thư Hàn có chút hoảng loạn.

Roi này, sau khi đánh Kỳ Văn Thư, rõ ràng đã được rửa sạch sẽ, không thấy một chút tơ máu, sau đó lại được hong qua gỗ đàn hương để tẩy mùi, sao có thể có mùi máu tươi?

Dung Vương, không phải là người có mũi chó, đúng không?

Thấy Kỳ Thư Hàn bị nhện lời, Cảnh Dung nâng cằm, tiếp tục nói: "Không chỉ có một mùi máu tươi, trên tay cầm của roi, dường như còn mang theo một mùi vị sức sinh."

Sức sinh? (Cảm thứ, sức vật)

Người nắm lấy roi trước đó, còn không phải là Kỳ Thư Hàn hay sao!

Đây là bản lĩnh chi cây dâu mắng cây hoè! Nếu Cảnh Dung nói hai, không ai dám nói một.

Giờ này khắc này, sắc mặt Kỳ Thư Hàn quả thực đã xanh tới cực hạn, nuốt nuốt nước miếng, run rẩy nhìn về phía trước: "Vương gia, roi này sao lại có mùi được? Hạ quan mỗi ngày đều hong nó bằng gỗ đàn hương."

"Kỳ đại nhân, vậy người hãy nên tìm gặp đại phu, chữa trị cái mũi của người." Rõ ràng là vẻ mặt mang theo ý cười, nhưng lời nói lại đã đối vị.

Cảm thấy vẫn chưa tận hứng, Cảnh Dung trực tiếp gọi roi hỏi Lang Bạc: "Lang Bạc, người hãy ngửi ngửi, xem có phải mũi của bổn vương có vấn đề hay không?."

"Vâng."

Lang Bạc tiếp nhận roi, đưa lên mũi ngửi ngửi, gật đầu: "Vương gia, đích thực có một mùi máu tươi, trên tay cầm của roi, xác thật cũng có một mùi vị sức sinh."

"Àn." Cảnh Dung rất vừa lòng, ánh mắt đột nhiên đen trầm xuống dưới, thu liễm ý cười, nghiêm nghị.

"Đem roi này, đốt đi!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 58: Ai Mời Tôn Phật Này Đến?

Cái gì?

Đốt roi?

Đó chính là do hoàng thượng ban thưởng!

Không được không được, trăm triệu không được!

Kỳ Thư Hàn đứng dậy, nhanh chóng khom lưng, sắc mặt đã chuyển sang màu xanh: "Dung Vương, roi này chính là do hoàng thượng ban cho, không thể đốt được!"

"Vậy bổn vương muốn hỏi người một chút, ban cho người roi này, là để người làm gì?"

"Điều này....."

Hoàng thượng chưa nói!

Sắc mặt trở nên khẩn trương, Kỳ Thư Hàn tiếp tục nói: "Mong vương gia giọng cao đánh khẽ, nếu như Dung Vương ngự trên roi này có mùi máu tươi, hạ quan nhất định sẽ xử lý nó cẩn thận, nhưng cầu xin Dung Vương đừng đốt roi này!"

Tiểu nhân, ta thích bộ dáng người cầu xin ta!

Nhưng bây giờ, Cảnh Dung đang trong cơn giận dữ, cặp con ngươi lạnh lùng câu ở trên người Kỳ Thư Hàn, thấp phần tàn nhẫn.

Giơ tay lên, nói giọng kiên quyết: "Còn không nhanh chóng đốt đi!"

Không mang theo một chút do dự và đồng cảm nào!

Lang Bạc tuân theo mệnh lệnh, cầm roi ra bên ngoài sảnh, từ bên hông lấy ra mũi kìm, thổi thổi, hướng về phía roi da.

Không biết có phải Lang Bạc có phải là hán tử thô lỗ hay không, có phải đang muốn trêu chọc Kỳ Thư Hàn hay không, mũi kìm đã đặt ở dưới roi nhưng vẫn chậm chạp không đốt.

Dường như còn đang đợi một mệnh lệnh cuối cùng của Cảnh Dung!

Chỉ nghe được "bịch" một tiếng.

Kỷ Thư Hàn quý xuống.

Đôi tay chống ở trên mặt đất, cả người đều bò xuống dưới, điên cuồng cầu xin: "Không được, Dung Vương! Hạ quan cầu xin ngài, ngàn vạn không thể đốt roi! Hạ quan cầu xin ngài, roi này chính là do hoàng thượng ban thưởng. Nếu như đốt mất, hạ quan không dám đương nổi. Cầu xin ngài Dung Vương, đừng đốt nó!"

Không phải sai lầm sao?

Sao cũng học theo Huyền thái gia, có tật xấu thích quý gối trước người ta.

Khỏe môi Cảnh Dung khẽ nhếch, không nhanh không chậm bung lên ly trà, nhấp một ngụm nho nhỏ, nhìn Kỷ Thư Hàn đang quỳ ở trên mặt đất: "Kỷ đại nhân, vì một cây roi, ngài phải quỳ gối đối với bốn vương, thật sự không đáng giá, vẫn nên đứng lên đi."

Nhưng thân mình hẳn lại bò càng thấp hơn, đau khổ cầu xin: "Cầu xin vương gia đừng đốt roi này, nếu không, hạ quan sẽ quỳ mãi không dậy."

Quý mãi không dậy?

Àn!

"Được, vậy ngài hãy quỳ đi." Cảnh Dung búng tay một cái về phía Lang Bạc: "Còn chưa động thủ?"

"Vâng." Lang Bạc tuân lệnh.

Mỗi lần được chuyển qua dưới roi, đầu tiên chỉ là một vài sợi khói nhẹ, nhưng giấy tiếp theo đã tán ra mùi cháy gay mũi, sau đó, lửa nổi lên.

Lang Bạc tuy tay ném nó ở trên mặt đất, roi kia cong lại rồi cuộn tròn, bị mỗi lần vây quanh.

Kỷ Thư Hàn ngửi thấy mùi khói, lập tức ngẩng đầu lên nhìn lại, nhìn thấy cây roi bảo bối của mình đang bắt lửa, từ màu vàng vốn có, trở nên đen tối.

Ngay sau đó, về mặt thông khổ nắm tay thành nắm đấm, hết sức đập mạnh một đấm ở trên mặt đất.

Bảo bối của ta!

Nhìn thấy bộ dáng đau đớn muốn chết của lão gia hỏa kia, Cảnh Dung dường như vẫn chưa hết giận.

Đứng dậy, vòng qua Kỷ Thư Hàn ở trên mặt đất, đi đến dưới mái hiên, quay lưng lại, gọi một tiếng "Kỷ đại nhân".

Kỷ Thư Hàn rũ đầu, về mặt ủ rũ, thờ dài một tiếng, nhưng vẫn trả lời: "Có hạ quan!"

"Bốn vương nghe nói, ở Cẩm Giang thành có một tòa miếu, bên trong cung phụng Bồ Tát thập phần linh thiêng, hình như gọi là chùa Khanh An, đúng không?"

"Vâng."

"Nếu Kỷ đại nhân để ý tới vật phụ vương ta ban thưởng như thế, nói vậy cũng có lòng trung thành đối phụ hoàng ta, đúng không?"

"Đúng vậy." Kỷ Thư Hàn thờ dài một tiếng.

Cảnh Dung lại cười thâm thúy lần nữa: "Rất tốt, bốn vương nghe người ta nói, nếu như đi bộ, leo núi tới chùa Khanh An, một bước khăn một lần, dùng tất cả tấm lòng thành kính, đi tới miếu chùa, hiệu quả của lời cầu nguyện phù hộ, tự nhiên sẽ rất linh nghiệm, đúng không?"

"Đúng vậy." Hẳn lại thờ dài một tiếng.

Cảnh Dung chậm rãi xoay người lại, cúi đầu nhìn hân: "Tốt, sinh thần phụ hoàng ta sắp tới, vậy muốn phiền Kỷ đại nhân, một bước khăn một lần, đi tới chùa Khanh An, cầu Phúc cho phụ hoàng ta. Như vậy, Kỷ đại nhân, chắc hẳn sẽ không cự tuyệt, đúng không?"

Có 9999 bạc đá lên chùa, một bước khăn một lần!

Ngay cả khi đó là leo lên bình thường, cũng phải đi mất một ngày, huống chi là cả đi cả khăn.

Cảnh Dung, ngài xác định ngài không phải là con khi yêu nghiệt* mới đến hay sao? (*khi Tôn Ngộ Không)

Kỷ Thư Hàn thật sự sợ hãi, còn chưa hồi phục lại tinh thần từ việc roi đã bị đốt, hiện tại lại ập đến một đả kích lớn hơn nữa, không tức giận được, chỉ trừng lớn hai mắt.

Suýt nữa đã ngất xỉu.

Về mặt trắng bệch!

Cảnh Dung thấy hân chậm chạp không đáp, trong mắt bốc lửa, giọng hơi nặng nề: "Như thế nào? Ngài không muốn?"

"Không phải, không phải, hạ quan..... hạ quan nguyện ý!"

Hạ quan không hề muốn!

Cảnh Dung gật gật đầu, nở một nụ cười dịu dàng về phía hân: "Rất tốt, bốn vương cũng sẽ phái người đi theo Kỷ đại nhân ngài, miễn cho ngài bỏ mất một bước không khăn, như thế không tốt."

"Ta..... Tạ Dung Vương."

Kỷ Thư Hàn run rẩy dừ dột!

Giám thị nguy trang, thật sự là biến thái.

Cảnh Dung cảm thấy mỷ mẫn, tức giận nơi đáy lòng đã thoáng giảm xuống một nửa.

Ngươi dám khi dễ tiểu thư sinh của bốn Vương, ngươi dám đánh tiểu Văn Thư của bốn vương, thật sự nên trị tội ngươi!

Cuối cùng, Cảnh Dung mang theo Lang Bạc, vừa lòng rời đi.

Để lại Kỷ Thư Hàn vẫn quỳ trên mặt đất, sắc mặt khó coi đã tới cực điểm.

Tôn Phật kia, rốt cuộc là ai đã mời hân đến?

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Toàn bộ quá trình đều đập vào mắt Loan Nhi, trong lòng nàng có một mặt trận sáng chói không nói nên lời.

Khách quý từ kinh thành kia, đúng thật là Dung Vương!

Hơn nữa, giáo huấn lão gia thành như vậy, thật sự có thể trút bỏ được oán hận cho tiểu thư nhà mình.

Vì thế, nàng vui vẻ về về tới sân phía Tây, nói tin tốt này với Kỷ Văn Thư.

Kỷ Văn Thư vẫn đang vẽ tranh, nghe thấy tin mừng Loan Nhi nói, thật sự sinh động như thật!

"Tiểu thư, ngài không thể nhìn thấy, khuôn mặt của lão gia lúc ấy, lúc thì chuyển sang màu xanh lúc lại chuyển sang màu trắng. Dung Vương cũng thật lợi hại, lời nói, xử lý tình huống, quả thực khiến người lau mắt mà nhìn."

Bộ dáng Loan Nhi hiện lên vẻ mặt hoa si, thật sự cực kỳ đáng yêu.

Kỷ Vân Thư vẫn tiếp tục vẽ vẽ, thần thái tự nhiên, không hề bị Loan Nhi ảnh hưởng chút nào.

Cho đến khi vẽ xong nét bút cuối cùng, những bút kim loan vào trong nước rửa rửa, cất vào trong hộp gỗ đàn hương.

Lúc này mới nâng mắt lên, liếc mắt nhìn Loan Nhi một cái: "Hắn đi rồi sao?"

Giọng điệu nhẹ nhàng!

"Đi rồi, mới vừa đi."

"Àn."

Kỷ Vân Thư nhẹ nhàng cuộn tròn bức họa do mình vừa mới họa xong, dùng một sợi tơ hồng buộc chặt.

Loan Nhi khó hiểu: "Tiểu thư, vì sao ngài dường như không có một chút hứng thú nào cả? Đồ chính là Dung Vương, vừa mới giáo huấn lão già."

Nàng đã nghe thấy, đều nghe thấy, không cần phải lặp lại lần thứ hai!

"Được rồi, những gì người nói ta đều đã nghe."

Nàng vòng qua bàn, vào buồng trong, khi đi ra, đã thay đổi một thân nam trang.

"Tiểu thư, ngài đang muốn đi đâu?" Loan Nhi cực kỳ khẩn trương, vết thương trên lưng tiểu thư nhà mình còn chưa lành, nàng nhất định phải ngăn lại.

"Ta tới nhà giam." Lạc giọng, lại nói thêm một câu: "Người cũng đi theo đi."

Không đợi Loan Nhi nói thêm câu gì, Kỷ Vân Thư đã lấy bức họa, đi ra cửa, Loan Nhi cũng đành phải đi theo.

Khi hai người tới trước nhà giam, lúc trước ngực tốt nhận ba lượng bạc của Kỷ Vân Thư, đi lên đón, "Kỷ tiên sinh, sao người lại tới nữa?"

"Đưa ta đi gặp Lâm Đoan."

"Được."

Ngục tốt đồng ý, không hỏi nhiều, mang theo nàng đi vào.

Nhà giam này, vẫn âm u nặng nề như cũ, ẩm ướt không thể chịu được.

Loan Nhi dùng tay che mũi mình lại, cau mày. Đây vẫn là lần đầu tiên nàng tiến vào nhà giam.

Nhưng thân sắc Kỷ Vân Thư vẫn rất thanh đậm, không hề có chút ghét bỏ nào.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)**Net.

Chương 59: Xem Như Kỷ Vật

Edit & Dịch: Emily Ton

Từ cửa nhà giam đi một đường tới tận cùng bên trong.

Hơi ẩm và mùi hôi thối xông vào mũi càng thêm nồng nặc, tựa hồ còn mang theo mùi gỉ sắt.

"Tới rồi." Ngục tốt nói một tiếng, dừng lại ở bên ngoài một căn phòng giam.

Kỷ Vân Thư nhìn xuyên thấu qua các cọc gỗ, nhìn thấy Lâm Đoan bên trong. Bởi vì nàng đã từng đưa cho ngục tốt một ít bạc, phòng giam của Lâm Đoan, cực kỳ sạch sẽ, thậm chí còn có thêm một cái chăn trên giường.

Nam nhân kia, đang an vị ở trên giường, rũ đầu xuống, mái tóc rối bù, trong ánh mắt, khó có thể che dấu tuyệt vọng.

Tổ Văn đã chết, trái tim Lâm Đoan chỉ sợ cũng đã chết.

"Mở cửa ra đi." Kỷ Vân Thư nói.

Ngục tốt có vẻ rất khó xử.

"Kỷ tiên sinh, lúc này không thể để ngài mở cửa vào được, sự tình Tổ Văn lần trước....."

Đúng vậy, nếu không phải nàng đi vào trong để gặp Tổ Văn, để lại cho nàng ấy một cái đèn dầu, Tổ Văn cũng sẽ không dùng đèn dầu tự sát.

Nàng cũng không muốn khó xử hắn.

Đơn giản.....

"Thôi, vậy người đi ra ngoài trước đi."

"Được."

Ngục tốt ngoan ngoãn rời đi.

Kỷ Vân Thư gõ gõ ở trên cọc gỗ, gọi một tiếng: "Lâm Đoan."

Lâm Đoan vẫn không có phản ứng.

"Vụ án này đã điều tra rõ, người và Tổ Văn mặc dù không giết người, nhưng người hẳn đã biết, người phá hủy từ thi, từ tội có thể miễn, nhưng tội sống khó tha, chờ công văn Hình bộ gửi xuống, chung quy người cũng sẽ bị định tội."

Ngay cả khi nàng nói hết những lời nói đó, nhưng Lâm Đoan vẫn không có phản ứng gì.

Loan Nhi một bên kéo kéo góc áo nàng, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu thư, có phải hắn bị choáng váng hay không?"

"Hắn không phải bị choáng váng, nhưng có thể đã chết tâm."

Lời này, thật ra Kỷ Vân Thư muốn nói với Lâm Đoan.

Cuối cùng cũng có chút tác dụng. Lâm Đoan giật giật thân mình, ngẩng đầu lên nhìn về phía Kỷ Vân Thư, trong ánh mắt mang theo tuyệt vọng, cũng tràn đầy hận ý.

"Là người, là người đã hại chết nàng."

Giọng điệu rất nặng nề, trầm thấp giống như một khối băng!

"Thực sự xin lỗi." Kỷ Vân Thư nói nghẹn giọng một tiếng.

"Văn nhi đã chết, người xin lỗi thì có ích gì?" Dứt lời, đứng thẳng thân mình, đột nhiên vọt tới. Cả người hắn trực tiếp đánh vào trên cọc gỗ, khuôn mặt hiện lên vẻ hung ác, lớn tiếng gào thét về phía Kỷ Vân Thư: "Đều là do người, các người đều

chết hết đi, toàn bộ các người đều chết hết đi, chôn cùng Văn nhi cho ta."

Đồng thời khi Lâm Đoan đắm tới, may mắn Loan Nhi nhanh tay lẹ mắt, kéo Kỳ Vân Thư lui về phía sau hai bước.

Nếu không, cái cổ tinh tế của nàng, chỉ sợ đã bị giam cầm ở trong lòng bàn tay Lâm Đoan.

"Lâm Đoan, ta biết trong lòng người oán hận, nhưng nếu như lão quân già không xuất hiện, Chu tiểu thư nhất định cũng sẽ uống chén độc dược kia, các người đích thực là muốn giết người! Tổ Văn chết, ta thừa nhận, là sai lầm của ta, nhưng người biết không? Nàng tự sát, cũng chỉ vì người."

"Người nói vậy, chính các người đã ép nàng chết."

Tiếng rống giận kia, quanh quẩn ở trong toàn bộ phòng giam!

Ngục tốt nghe thấy âm thanh ấy, tất nhiên cũng đi vào, nhìn thấy Kỳ Vân Thư không việc gì nên lại đi ra.

Lúc này, Lâm Đoan rất dữ tợn!

Tình yêu, thật sự là có thể khiến người sống chết, cũng có thể huỷ hoại tâm trí người.

Nàng không biết, nếu Kỳ Bồi ở giữa ranh giới giữa sự sống và cái chết, nàng có thể cũng như vậy hay không?

Kỳ Vân Thư bừng tỉnh, móc ra một chiếc khăn tay từ bên hông, đưa về phía hân.

"Chiếc khăn tay này hân là người không xa lạ, đúng không? Chữ viết của Tổ Văn, người chắp hân cũng rất quen thuộc, đúng không?"

Lâm Đoan vội vã nắm lấy chiếc khăn tay. Chiếc khăn trong tay, hân quá quen thuộc.

Hai đóa hoa dâu, một đỏ một xanh, thực sự chói mắt.

Sau đó, ba hàng chữ đậm máu, được khắc ở trên chiếc khăn tay màu trắng, càng thêm bắt mắt.

Sau khi Lâm Đoan xem xong, thân thể tê liệt ngồi xuống trên mặt đất, vừa nắm chặt chiếc khăn tay và bắt đầu nức nở.

Vừa tự trách bản thân: "Văn nhi, ta nên sớm mang người rời đi, đều là ta không tốt, ta không thể chiều cổ người tốt hơn, làm hại con của chúng ta không còn, hiện tại ngay cả người cũng rời khỏi ta, Văn nhi....."

Mỗi một câu đều xuyên thấu trái tim Kỳ Vân Thư, khiến nàng cũng cảm thấy vô cùng nặng nề.

Cuối cùng, nàng quyết định đưa cuộn bức họa mà mình mang đến cho hân.

"Hãy xem nó như một kỷ vật đi."

Sau khi cảm xúc họa trong tay, hân chậm rãi mở ra. Trên bức họa cuộn tròn, họa một nữ tử xinh đẹp mặc áo xanh, khuôn mặt thanh tú, ánh mắt linh hoạt, môi mông ửng đỏ, lông mày tinh tế.

Thật sự sinh động như thật!

Phảng phất giống như Tổ Văn đang đứng ở trước mặt hân.

Bỏ đi không khí ngột ngạt vừa rồi, Lâm Đoan nhìn thấy bức họa, thất thần.

Kỳ Vân Thư không muốn quấy rầy, mang theo Loan Nhi chuẩn bị rời đi.

Nàng vừa mới bước đi được hai bước, đã nghe thấy Lâm Đoan phía sau nói một tiếng: "Cảm ơn."

Nàng dừng bước chân lại, cũng không trả lời, nghiêng người liếc mắt nhìn Lâm Đoan một cái, sau đó lập tức rời đi.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Ra khỏi nhà giam, tuyết đột nhiên bắt đầu rơi. Những bông tuyết thừa thớt trôi dạt, theo gió lạnh thổi đến trên mặt, đau đón lạnh run!

Loan Nhi nâng mắt lên, oán giận: "Vừa rời ra cửa nên mang theo dù. Tiểu thư, hay là đợi lát nữa hẵng đi?"

"Chỉ một chút tuyết, không ngại. Người hãy chờ ở đây, khi tuyết ngừng rồi đi. Ta đi tới nha môn, cách nơi này không xa, nhân tiện mượn dù của Lưu đại nhân."

"A? Nó tỷ vẫn nên đi cùng ngài."

"Ta đi khám nghiệm tử thi, những đồng xương trắng kia, người không sợ hay sao?"

Sợ, đương nhiên nàng sợ, quả thực cực kỳ sợ hãi.

Kỳ Vân Thư vừa nói như vậy, Loan Nhi lập tức co cổ lại, ánh mắt kinh sợ.

Kỳ Vân Thư tiếp tục nói: "Hơn nữa, nếu người ở đó, sẽ vương tay vương chân."

Lời này, thật sự rất trực tiếp!

Nàng cũng không sợ Loan Nhi sẽ thương tâm.

Kỳ Vân Thư không để ý tới Loan Nhi, cất bước đi vào trong tuyết. Những bông tuyết trắng rơi trên búi tóc, trên vai, rất nhanh đã chất thành đồng!

Thời tiết tháng 11, thật sự khiến người khó nắm bắt!

.....

Tới nha môn, Huyện thái gia đã chờ nàng một thời gian. Nàng nói rằng hôm nay muốn tới nghiệm thi, hân đương nhiên phải đợi.

"Vân Thư, đã dùng cơm sáng chưa?" Huyện thái gia hỏi với giọng vui vẻ.

Thật đúng là chưa ăn.

Nàng sờ sờ bụng, hỏi: "Có đồ gì ăn?"

"Xương sườn hầm khoai tây, rau cần xào thịt, cà tím với nước tương. Nếu người ăn cơm cùng, ta sẽ thêm món móng heo hấp."

"Ngài có bệnh sao? Mới sáng sớm đã ăn toàn đồ dầu mỡ!"

"....."

Sắc mặt Huyện thái gia cứng đờ, qua loa lấy lệ một chút đã bị á khẩu không thể trả lời, hàm răng giống như được đổ nước lạnh vào trong!

Kỳ Vân Thư ngồi xuống, gõ gõ trên bàn: "Chỉ cần một ít măng xào và canh thịt viên là được. Tốt nhất, thêm một chút cải trắng vào, làm xanh lên, ta không muốn trì hoãn canh giờ nghiệm thi."

"Được rồi được rồi, ta sẽ lập tức phân phó."

Huyện thái gia vội vàng triệu tập người tới, nói ra một vài tên món ăn.

Sau đó, cũng đặt mông ngồi đối diện Kỳ Vân Thư, trên mặt cười lớn, ngó ngán nhìn nàng.

Người có bệnh sao?! Kỳ Vân Thư trầm nghĩ.

"Tùng tùng....."

Đột nhiên, một loạt âm thanh từ chiếc trống Đăng Văn Cổ trước nhà môn truyền tới.

Có người đánh trống!

Huyền thái gia thần sắc khấn trương, không lâu sau, nha dịch lập tức vội vàng vàng chạy vào, chỉ vào cổng lớn, nói: "Đại nhân, có người đánh trống."

"Ai vậy?"

"Là một ngốc tử!"

Ngốc tử? Vệ Dịch sao?

Huyền thái gia hỏi: "Ngốc tử nào?"

Nha dịch trả lời: "Chính là ngốc tử Vệ gia, nói là tới tìm ca ca hần. Hần đứng ở cửa, không chịu rời đi."

Về mặt bất đắc dĩ!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Nơi Đây Gọi Là Phòng Nghiệm Thi

Edit & Dịch: Emily Ton.

Tới nhà môn để tìm ca ca?

Huyền thái gia lúng túng!

Hần gãi gãi đầu, lẩm bẩm trong miệng: "Ngốc tử Vệ gia, không phải là con trai độc nhất hay sao? Ca ca hần tới từ đâu?!"

Người khác không biết, Ký Vân Thư đương nhiên biết.

Tối hôm qua, bất quá nàng chỉ nói một câu tới nhà môn tìm nàng là được, không nghĩ tới tiểu tử ngốc kia, thật sự tới!

Nha dịch hỏi: "Đại nhân, ngốc tử kia không chịu đi, làm sao bây giờ?"

"Làm sao bây giờ cái gì? Đẩy đi!"

"Được được được....."

Nha dịch đang chuẩn bị xoay người, Ký Vân Thư đã gọi hần lại: "Không cần, ta đi xem sao."

"Vân Thư, đồ ăn sắp tới rồi!" Huyền thái gia nhanh chóng nói.

"Ăn ăn ăn, ngài chỉ biết đến ăn."

Ký Vân Thư trừng hần một cái, đứng dậy đi về phía cửa nhà môn.

Hành động này khiến Huyền thái gia hồ đồ. Tình tình Ký Vân Thư không phải rất nhạt nhẽo hay sao? Vì sao lại quan tâm tới một ngốc tử như vậy?

Tại cửa nhà môn, Vệ Dịch ôm chày gỗ của Đăng Văn Cổ, đang định đánh lên trên Đăng Văn Cổ lần nữa.

Một tên nha dịch nhanh chóng nắm được tay hần.

"Vệ công tử, người hãy nhanh chóng buông thứ này ra, trống này, không phải có thể tùy tiện đánh loạn."

Vệ Dịch không buông tay: "Ca ca nói, ta có thể tới nhà môn tìm ca ca."

"Nói này không có ca ca của người, ca ca người cũng không ở đây. Người xem, tuyết rơi đầy trời, nếu người vẫn không quay về, đợi lát nữa sẽ không về được." Dứt lời, nha dịch đang định đoạt lấy chày gỗ trong tay Vệ Dịch.

Hần uốn éo thân mình, trừng mắt liếc nhìn nha dịch một cái, phồng má lên giận giữ.

Không vui nói: "Ca ca ta nói... nói... ta có thể tới đây tìm ca. Người đừng gạt ta! Ta biết ca ở đây."

"Được được được, Vệ công tử, Vệ đại công tử, người muốn tìm ca ca, ta để người đi tìm. Nhưng, người hãy đưa vật trong tay người cho ta, thứ này không thể chạm vào!"

"Không muốn."

Vệ Dịch trực tiếp giấu chày gỗ sau lưng.

Nha dịch mang về mặt bất đắc dĩ, trên trán nổi lên những đường hắc tuyến!

Vệ Dịch đứng thẳng thân mình, nói: "Nếu ta trả lại vật này cho người, người sẽ không mang theo ta đi tìm ca ca. Ta không tin người, người sẽ gạt ta."

"Trời cao làm chứng, ta tuyệt đối sẽ không lừa người."

"Không được, ta vẫn không tin người."

Nói xong, Vệ Dịch lại chuẩn bị đánh trống!

"Dừng tay."

Giọng nói của Ký Vân Thư vang lên cùng lúc với động tác giơ tay của hần.

Vừa nhìn thấy Ký Vân Thư đi ra từ bên trong, về mặt Vệ Dịch trở nên hưng phấn, hai tay buông lỏng, chày gỗ rớt xuống từ trong tay hần.

Thật tình cờ, cái chày nện ở đúng trên chân nha dịch.

"A!"

Nha dịch nâng lên chân, đau đến nỗi chau mày.

Vệ Dịch không thèm quan tâm, lập tức chạy về phía Ký Vân Thư: "Ca ca."

Cực kỳ vui vẻ!

"Người chạy tới nơi này làm gì?" Ký Vân Thư nhìn hần.

"Ca ca không phải đã nói hay sao? Nếu như muốn tìm người, có thể tới nhà môn!"

"Người tới tìm ta thì tìm ta, vì sao lại đánh trống?" Ánh mắt nàng liếc nhìn về phía Đăng Văn Cổ.

Vệ Dịch nhướn mày, rất tự tin trả lời: "Bởi vì ta nhìn thấy rất nhiều người tới nha môn, đều phải đánh trống trước. Ca ca, vì thế ta cũng đánh trống. Người xem, sau khi ta đánh, người liền xuất hiện."

Ấn, cũng rất hợp lý!

Nhưng.....

"Vệ Dịch, trống kia người không thể tùy tiện đánh." Ký Vân Thư cẩn thận cảnh báo hắn.

Nhưng Vệ Dịch không hiểu, chỉ vào nha dịch vẫn đang ôm chân đau, nói: "Hắn cũng không cho ta đánh, vì sao?"

Điều này.....

Ký Vân Thư cũng không biết giải thích như thế nào, đơn giản kéo hắn, bước vào nha môn.

Nàng đi ở phía trước, hắn đi ở phía sau.

Lần đầu tiên nhìn thấy nha môn, Vệ Dịch đương nhiên cực kỳ tò mò.

Nhìn trái nhìn phải, không chú ý dưới chân nên dẫm lên một tảng tuyết và té ngã, nhưng bị vướng phải hòn đá nhỏ, thân mình xiêu xiêu vẹo vẹo, nhìn qua, có vẻ rất tình nghịch!

.....Edit & Dịch: Emily Ton..... Vào trong phòng, Ký Vân Thư phất phất tuyết trên vai

Ngay sau đó, xoay người, gió tay về phía bả vai Vệ Dịch, rất cẩn thận cũng phui tuyết ở trên vai hắn.

Ngoài miệng nói: "Lần sau khi người rơi xuống dưới tuyết, nhớ rõ dùng tay phui đi, nếu như tuyết thấm vào trong quần áo, sẽ bị cảm lạnh."

"Cảm ơn ca ca."

Hắn càng đứng thẳng người, bộ dạng rất đặc ý, rất hưởng thụ sự "phục vụ" của Ký Vân Thư.

Nhìn hắn như vậy, Ký Vân Thư trừng hắn một cái.

Tiểu tử, ta muốn đánh người, người biết không!

Mặc dù như vậy, nàng vẫn cẩn thận phui tuyết giúp hắn.

Hai người trong mắt người khác, giống như nam tuấn, nữ tiểu, quả thực khiến người ghen tị!

Nhưng..... Huyện thái gia đang ngồi ở bàn ăn sau lưng, kinh ngạc sững sờ!

Đây là tình huống gì?

Ngốc từ Vệ gia, từ khi nào nhận được sự đối đãi như vậy của Ký Vân Thư?

Trong lòng Huyện thái gia không cam lòng, đứng dậy đi qua, hơi uốn thân hình béo ú của mình, trực tiếp cầm đầu đi vào giữa hai người bọn họ.

Sau khi đẩy Ký Vân Thư ra xa và "thay thế" nàng, bắt đầu phui tuyết trên người Vệ Dịch.

"Hãy để ta làm đi, Vân Thư, đồ ăn đang lạnh, người nhanh chóng ăn đi." Thúc giục.

Huyện thái gia đột nhiên chen vào, đẩy Ký Vân Thư qua một bên.

Uy uy uy, thân mình người lớn như thế, còn ép mình vào giữa, không xấu hổ sao?!

Vệ Dịch nhìn đôi bàn tay dính đầy dầu mỡ ở trên vai mình, lập tức không vui. Hắn lùi về phía sau vài bước, sau đó nhanh chóng chạy đến sau lưng Ký Vân Thư, không hài lòng trừng mắt nhìn Huyện thái gia.

"Người chạm vào ta làm gì?"

"Ta đang giúp người."

"Ta không cần, ta muốn ca ca giúp."

"Người....." Huyện thái gia á khẩu không trả lời được.

Ký Vân Thư giờ tay đỡ trán, lắc đầu, hỏi Vệ Dịch: "Người đã ăn gì chưa?"

Hắn lắc đầu: "Chưa."

Vì thế, Ký Vân Thư lại kéo hắn ngồi vào bàn ăn.

Trên bàn, ngoại trừ những món Ký Vân Thư đã nói, còn có vài món ăn đầy dầu mỡ của Huyện thái gia.

"Ăn đi, ăn xong đưa người đi tới một nơi." Ký Vân Thư nói.

"Được."

Hắn cầm lấy chén đĩa, vui vẻ nhanh chóng bắt đầu ăn.

Huyện thái gia đi tới, trong mắt gần như bắn ra lửa.

Ngốc từ, người cầm chén đĩa của ta! Ta ăn như thế nào?

Huyện thái gia đùng nhẹ vào Ký Vân Thư, hỏi: "Vân Thư, đây là tình huống gì?"

"Người đoán!"

"Bản quan không đoán được."

"Vậy đừng đoán." Ký Vân Thư miễn cưỡng trả lời.

Vừa mới sáng sớm, sắc mặt Huyện thái gia đã chuyển sang màu xanh vài lần!

Không mất nhiều thời gian, đồ ăn trên bàn, đa số đều bị Vệ Dịch giải quyết, Ký Vân Thư chỉ ăn một chút, Huyện thái gia ngồi nhìn toàn bộ quá trình, trừng lớn cặp mắt nhìn Vệ Dịch.

"Ăn no chưa?" Ký Vân Thư hỏi Vệ Dịch.

Hắn sờ sờ bụng mình: "Ăn no rồi."

"Được, đi theo ta."

Đứng dậy, không hề dấy dư dấy cà, đi ra ngoài.

Vệ Dịch đuổi kịp bước chân nàng, hắn còn tưởng Ký Vân Thư sẽ dẫn hắn đi chơi, vô cùng vui vẻ!

Cuối cùng, bọn họ dừng lại ở trước cửa một gian phòng trong nha môn.

Đẩy cửa ra, một mùi máu nồng đậm cùng với mùi hôi thối vọt vào trong mũi.

Trên chiếc bàn cao được đặt đối diện với cửa, đặt một đồng hồ vật, phía trên được dùng một khối vải bố màu trắng che lại.

"Ca ca, nơi này là chỗ nào?" Vệ Dịch che mũi lại: "Nơi này thú vị quá."

"Nơi này... đều là một số thứ thú vị." Giọng điệu mang theo một chút hài hước.

"Nhưng ca ca....."

Lời còn chưa nói xong, đã bị Ký Vân Thư kéo vào.

"Nơi này, gọi là phòng nghiệm thí." (Phòng khám nghiệm tử thi)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Vệ Dịch Thông Minh Sao?

Tất nhiên, Vệ Dịch không biết phòng nghiệm thí là gì!

Chỉ lo che mũi mình lại, bị Ký Vân Thư kéo vào.

"Ca ca, nơi này chơi không vui!"

Vệ Dịch nhúm mày bĩu môi, vừa mới ăn vào trong bụng, thiếu chút nữa đã phun ra!

"Người ngoan ngoãn đứng ở một bên, không được nhúc nhích." Ký Vân Thư nói.

"Ngà."

Cho dù Vệ Dịch không muốn, nhưng vẫn rất nghe lời, thân thể trực tiếp cúi xuống qua một góc, che mũi mình lại.

Ký Vân Thư kín đáo cười cười, ai khiến người ăn nhiều như vậy.

Một lát sau, nàng trở nên nghiêm túc.

Mang vào bao tay màu trắng một bên, sau đó xốc vải bố trắng trên bàn lên.

Lộ ra bộ hài cốt âm dương thi!

Bọn nha dịch làm việc cũng khá nghiêm túc, ngay cả đất cũng đã đào lên, xương trắng nằm ở phía trên, vẫn được bảo tồn nguyên dạng của nó.

Lúc này, Huyện thái gia cùng với một số nha dịch bước vào.

Huyện thái gia liếc mắt nhìn Vệ Dịch một cái, còn đang buồn bực về bữa cơm sáng của mình đã bị hắt ăn!

Huyện thái gia đi đến bên người Ký Vân Thư, hỏi: "Vụ án này, khó giải quyết?"

"Còn chưa xác định được. Xét cho cùng, khối xương cốt này đã được hai năm." Nàng đề đôi găng tay xuống treo ở trước ngực, tiếp tục hỏi: "Đã điều tra chưa? Hai năm trước ở Cẩm Giang, có người dân nào mất tích hay không?"

"Sư gia đang tra họ phổ (尸谱: sổ hộ khẩu), bản quan cũng phái người đi tra hỏi, chắc hẳn sẽ có kết quả. Nhưng Vân Thư, còn phải chờ bức họa của người!"

"Bức họa xương trắng cần phải có thời gian, trong vòng ngày mai có thể sẽ có."

"Vậy tốt rồi, bản quan sẽ phái người điều tra trước, cũng đỡ cho người quá mệt mỏi."

Ai da, Huyện thái gia thật là mồm mép, từ khi nào trở nên tốt như vậy!

Không hề chậm trễ chính sự, nàng tiếp tục xem xét đồng xương trắng.

Sau đó nói: "Vết thương trí mạng trên thi thể âm dương thi, chắc hẳn là bị đâm hơn 20 dao ở trên xương sườn và trên vai. Các vết dao đều từ trên cao đâm xuống, là hung thủ đã nắm ngược chuôi dao và đâm vào trên người người chết. Vì thế, vết thương trên xương vai và xương sườn đều giống nhau. Từ đây, có thể xác định hung thủ cao hơn so với người chết. Người chết không có dấu hiệu trúng độc, trên cổ tay cũng không có xương bị gãy, trước khi chết, nhất định sẽ phản kháng. Nếu như thế, đối phương rất có khả năng là một nam nhân."

Nàng nói một hồi, mọi người đều nghiêm túc lắng nghe.

Ánh mắt Ký Vân Thư kéo dài từ trên thân xương cốt xuống tới phía dưới, cuối cùng tay ấn ở trên xương đùi nơi mắt cá chân, nhúm mày lại: "Người chết đã bị thương ở chân?"

Vì để xác định giả thuyết của mình, nàng gõ gõ ở trên mắt cá chân xương trắng, sau đó phất pho nha dịch: "Đi lấy một chút dầu long não* cùng với dấm lại đây."

(*樟木汁: chường mộc trấp = dầu long não) {Edit. & Dịch: Wattpad/@Emily_Ton}

"Được."

Nha dịch vội vội vàng vàng đem những vật nàng yêu cầu tới, đặt ở một bên.

Ký Vân Thư bưng chén dầu long não đổ lên trên xương cốt của mắt cá chân, sau đó tìm một tờ giấy trắng, ngâm qua giấm trắng, gói nó quanh xương mắt cá chân.

Chờ một lúc sau, tờ giấy trắng dần dần biến thành màu đỏ.

Mọi người khó hiểu.

"Ký tiên sinh, chuyện gì đang xảy ra vậy?" Nha dịch hỏi.

Nàng thật ra không vội trả lời, lấy tờ giấy trắng ra, cầm ở trong tay, đột nhiên gọi một tiếng: "Vệ Dịch."

Vệ Dịch đang trốn ở góc phòng vừa nghe thấy gọi tên mình, cả người run lên một chút. Thời điểm khi Ký Vân Thư xốc tấm vải lên để lộ ra bộ xương trắng, hẳn đã sợ tới mức nghẹn họng nhìn trần trời, hai chân run rẩy lợi hại.

Hắn không có một cái động phía sau, để hẳn có thể nhanh chóng cúi ra!

Sau một lúc không thấy Vệ Dịch đáp lại, Ký Vân Thư quay đầu nhìn hắn, sắc mặt cực kỳ nghiêm túc: "Vệ Dịch, lại đây!"

"Ca ca, ta sợ."

"Người chết, có gì phải sợ. Người nên sợ, là người sống mới đúng!"

Ách.....

Mọi người chung quanh, giật giật khóe mắt!

Vệ Dịch cúi đầu, dưới sự uy hiếp của Ký Vân Thư, di chuyển bước chân đi tới, nhưng vẫn nghiêng người, không dám nhìn đồng xương kia.

"Vệ Dịch, người biết nếu một người bị bong gân mắt cá chân thì sẽ thế nào?"

Vô duyên vô cớ, hỏi điều này làm gì?

Vệ Dịch vẫn cúi đầu như cũ, thấp giọng trả lời "Sẽ đau!"

"Còn gì nữa?"

"Sau đó....." Đôi mắt đột nhiên sáng ngời, ngừng đầu nhìn thẳng vào mắt Kỳ Vân Thư: "Sau đó trên chân sẽ biến thành màu đỏ, sau khi màu đỏ biến mất, nó sẽ biến thành màu xanh, sau đó sẽ tốt dần lên."

"Không sai, Vệ Dịch, người rất thông minh."

"Cảm ơn ca ca."

Hắn hoàn toàn quên mất mình đang đứng cạnh một đồng xương trắng.

Kỳ Vân Thư hỏi nhắc tờ giấy trong tay lên, tiếp tục nói với hắn: "Như vậy, những lời ta nói tiếp theo, người cũng phải nhớ kỹ. Cho dù một đồng xương trắng đã qua bao lâu, chỉ cần ở trên xương cốt, đầu tiên rải lên một ít dầu long não, sau đó dùng giấy trắng ngâm trong giấm trắng và bọc trên xương cốt. Nếu như tờ giấy biến thành màu đỏ, điều này nói lên rằng, người chết vừa mới bị thương trước khi chết. Nếu như biến thành màu xanh, điều này nói lên rằng, người chết nhất định đã bị thương một khoảng thời gian trước khi chết. Phương pháp này, là dùng để phán đoán trước khi người ấy chết, có phát sinh dấu vết tranh đấu cùng với người khác hay không."

"Vệ Dịch, hiểu chưa?"

Vệ Dịch phản xạ có chút hơi chậm, cuối cùng, vẫn gật đầu, chỉ vào tờ giấy nàng đang cầm trên tay, kinh hô: "Ta hiểu được ca ca, hẳn nhất định là vừa mới bị thương."

"Không phải là vừa mới, mà là vừa mới bị thương trước khi chết!" Nàng nghiêm khắc sửa đúng hắn.

"Nga, ta hiểu được."

Xác định hắn thật sự đã hiểu, lúc này Kỳ Vân Thư mới nhìn về phía Huyện thái gia cùng với mấy nha dịch, hỏi: "Như vậy, các người đã hiểu chưa?"

Đoán người gật đầu.

Nàng buông tờ giấy ra, Vệ Dịch thối lui ra sau, tiếp tục lui về chỗ góc phòng.

Kỳ Vân Thư bắt đầu xem xét phần còn lại của tàn lưu quần áo ở trên bộ xương.

Vải dệt bằng lụa, khó trách có thể tồn tại hai năm!

"Quần áo của người bình thường, cơ bản đều là vải bố, mà loại này là vải dệt lụa, hẳn là nhân gia nhà giàu, xem ra, đồng xương trắng này, chắc là kẻ có tiền."

Nàng lại lật xem kỹ, trên quần áo, có một vài lỗ hổng.

"Trên quần áo có vài lỗ rách, chắc hẳn là do dao nhọn đâm thủng."

Vừa tra xét vừa nói, Huyện thái gia lại hơi nheo mắt, thấp giọng hỏi nàng.

"Vân Thư, người vừa rồi nói chuyện cùng với ngốc tử kia để làm gì?"

Ai ai ai, ta vẫn đang nói chính sự!

Huyện thái gia, đầu óc người nhất định có bong bóng trong đó!

Tuy nhiên, Kỳ Vân Thư cũng không tức giận, ngược lại câu khóe môi lên, mắt lạnh ném về phía Huyện thái gia.

"Đại nhân cảm thấy, Vệ Dịch thông minh sao?"

"Thông minh? Hắn?" Không thể tưởng tượng: "Hắn là một ngốc tử."

Giọng nói cực thấp!

"Nhưng ta không cho là vậy, nếu như được dạy dỗ cẩn thận, nói không chừng, hắn cũng là một Ngổ tác tốt."

"A?"

Huyện thái gia mở to hai mắt nhìn, càng thêm không thể tin nổi, nhìn thoáng qua về phía Vệ Dịch, tiểu tử cơ người ở nơi đó, hèn nhất như chuột, nơi nào giống Ngổ tác?

"Vân thư, người không phải..... muốn nhận hắn làm đồ đệ chứ?"

"Vẫn đang suy xét." Mây đẹp của Kỳ Vân Thư nhẹ nhàng nhướng lên.

Coi bao tay xuống, vỗ vỗ, cũng không quan tâm tới bộ dáng ngốc nghếch của Huyện thái gia, giao phó: "Trước mắt, đó là tất cả những thông tin ta có thể lột sạch về khối xương cốt này, người hãy đề sự gia ghi chép lại tất cả, chờ sau khi điều tra rõ khối xương trắng này rốt cuộc là ai, sau đó dựa vào những thông tin căn bản để tiến thêm một bước nữa, đó là tra ra hung thủ!"

Bọn họ gật đầu!

Kỳ Vân Thư đã chạy tới bên người Vệ Dịch, hỏi: "Thích nơi này sao?"

Lắc đầu: "Không thích."

"Vậy thì đi thôi."

Nàng quay người đi ra ngoài, Vệ Dịch nhanh chóng đuổi kịp!

Sau lưng, sắc mặt Huyện thái gia cứng đờ.

Hắn xác định mình không hề nghe lầm. Kỳ Vân Thư, đang có ý định nhận Vệ Dịch làm đồ đệ.

Có phải hắn lầm hay không?!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 62: Hung Thủ Là Ai?

Edit & Dịch: Emily Ton.

Lời kéo Vệ Dịch ra khỏi phòng nghiệm thi, Kỳ Vân Thư mượn một chiếc dù, rời khỏi nha môn.

Kỳ Vân Thư mở dù ra, sau đó nhét nó vào trong tay Vệ Dịch.

"Người cao hơn, người giữ."

"Được."

Hắn vừa lòng, đề dù dính ở trên đầu hai người, bước đi vào trong tuyết.

"Vệ Dịch, ta hỏi người, người thích gì? Đọc sách? Viết chữ?" Kỳ Vân Thư vừa đi vừa hỏi hắn.

Nghĩ nghĩ, hần lắc lắc đầu: "Ta đều không thích."

"Vậy, vừa rồi ngươi thích đồng xương trắng kia không?"

"Xương trắng?" Sắc mặt Vệ Dịch trầm xuống, nhanh chóng vẫy tay: "Không không không, ta cũng không thích."

Bởi vì tay rung, chiếu dù trên đỉnh đầu cũng xiêu xiêu vẹo vẹo. Kỳ Vân Thư lập tức cầm tay hần, ánh mắt nghiêm khắc: "Không được phép lắc tay." Ánh mắt thuận thế rơi xuống trên vai mình: "Ngươi xem, tuyết đều rơi xuống trên vai ta."

Tuy nhiên, lực chú ý của Vệ Dịch, dường như không phải tuyết ở trên bả vai Kỳ Vân Thư, mà là trên đôi tay đang nắm chặt tay mình.

Mười ngón trắng nõn, vừa nhỏ vừa thon dài, nắm ở trên bàn tay to rộng của hần, ấm áp và thoải mái.

Trong lúc nhất thời, đầu óc Vệ Dịch méo mó, ngốc lảng nhìn nàng.

Kỳ Vân Thư ý thức được điều này, lập tức thu tay vào trong tay áo, nghiêng người: "Tiểu tử ngươi, sao lại có thói quen kỳ lạ, nhìn chằm chằm vào cổ tay người khác."

"Ca ca, tay ngươi rất giống tay tỷ tỷ!"

"Giống nơi nào?"

Vệ Dịch mở miệng cười, nói: "Lần trước khi tỷ tỷ cầm dao khiến ta sợ hãi, ta nhìn thấy trên mu bàn tay nàng ấy có một nốt ruồi nhỏ. Trên mu bàn tay của ca ca cũng có một nốt ruồi giống như vậy."

Ăn?

Kỳ Vân Thư giờ tay lên nhìn, trên mu bàn tay gần sát khe hẹp chỗ ngón tay cái, quả thực có một nốt ruồi đen.

Nốt ruồi rất nhỏ, nhỏ đến nỗi 5 năm qua, ngay cả bản thân Kỳ Vân Thư cũng chưa bao giờ chú ý tới nó.

Tiểu tử này, tâm tư rất tinh tế!

Thu tay mình vào trong tay áo, nàng vừa tiếp tục đi về phía trước, vừa nói: "Được rồi, trước tiên ta sẽ đưa ngươi quay về Vệ phủ."

"À?" Vệ Dịch có chút không tình nguyện: "Ca ca, ngươi dẫn ta đi tìm tỷ tỷ được không? Ta có thứ muốn tặng cho nàng."

"Thứ gì?"

"Không thể để ca ca nhìn thấy, ta phải tự mình đưa cho tỷ tỷ."

Điều này khiến Kỳ Vân Thư bắt đầu cảm thấy hứng thú, dừng bước chân lại, miệng lưỡi mang theo một chút uy hiếp nói: "Nếu ngươi không nói cho ta biết, ta sẽ không mang ngươi đi tìm nàng ấy, sau này cũng sẽ không."

Vệ Dịch bối rối, nhanh chóng nói: "Được được được, ta nói."

Dứt lời, duỗi tay tới eo lưng, móc ra một cái túi nhỏ, đặt nó trong lòng bàn tay.

"Chính là cái này, ta muốn tặng tỷ tỷ."

Kỳ Vân Thư tiếp nhận túi nhỏ trong tay hần, mở ra nhìn vào. Bên trong, đựng một khối ngọc bội màu da cam, cực kỳ trong suốt.

Nàng có chút khó hiểu: "Ngọc bội này từ đâu ra? Ngươi vì sao..... muốn tặng ngọc bội cho tỷ tỷ ngươi?"

"Đây là khối ngọc mà cha đưa ta, nói có thể bảo vệ bình an, ta muốn đưa nó cho tỷ tỷ."

"Nhưng tỷ tỷ ngươi, chưa chắc sẽ thích!"

"Nương nói, nữ hài từ nhỏ đều thích những vật quý giá, khối ngọc này rất quan trọng với ta, tỷ tỷ nhất định sẽ thích."

Tiểu tử ngốc, vật quý trọng như vậy, cũng có thể bỏ đi và tặng người như thế!

Tỷ tỷ ngươi đã hù dọa ngươi nhiều lần, ngươi vì sao vẫn thích khi nàng ấy luôn lạnh lùng với ngươi?

Nàng trả lại ngọc bội, nói: "Ngươi nên giữ ngọc bội cẩn thận, cha ngươi tặng ngươi, không thể mang đi tặng người khác, hiểu không?"

Hần không hiểu!

"Không có gì phải lo lắng, ca ca, ngươi dẫn ta đi tìm tỷ tỷ đi, ta sợ tự mình đi, tỷ tỷ sẽ không gặp ta."

Cực kỳ uy khuất!

Sắc mặt Kỳ Vân Thư hơi cứng lại, không biết nên nói thế nào.

Vệ Dịch bỗng nhiên biến thành miệng lưỡi suôn sẻ, tiếp tục nói: "Ca ca, ngươi hãy đáp ứng ta đi, ta thật sự muốn tặng khối ngọc bội này cho tỷ tỷ. Ta thích tỷ tỷ, ta muốn tặng ngọc bội cho nàng. Ca ca, mang ta đi tìm tỷ tỷ đi, được không?"

Sao còn chơi tới mức vô lại như thế!

Tiểu tử ngốc này, thật sự khiến người đau đầu!

Không còn lựa chọn nào khác, Kỳ Vân Thư đành phải nhận lấy khối ngọc bội lần nữa: "Tỷ tỷ ngươi nãy giờ gần đây thân thể không tốt, ngươi không thể tới gặp nàng. Ngọc bội này ta nhận giúp nàng ấy, nhất định sẽ giao cho tỷ tỷ ngươi."

"Điều này....."

"Như thế nào, ngươi lo lắng ta sẽ giữ ngọc bội này sao?"

"Không phải không phải." Dừng sức lắc đầu: "Được, vậy ca ca nhớ phải đưa ngọc bội cho tỷ tỷ."

"Ngaoan." Kỳ Vân Thư hơi mỉm cười, thả ngọc bội vào trong ống tay áo của mình.

Không hề chậm trễ canh giờ, hai người tiếp tục đi về phía trước, Kỳ Vân Thư đưa Vệ Dịch đến cửa Vệ phủ.

Vệ Dịch có chút không muốn buông tha, tròn mắt đảo quanh, khoe miệng bắt đầu xà: "Ca ca, hay là ngươi vào cùng ta đi, trong phòng ta có rất nhiều đồ ăn ngon."

Nàng lấy lại cây dù trong tay Vệ Dịch, xua xua tay, ý bảo hần nhanh chóng đi vào.

"Không cần, ta còn có việc."

Không hề dừng lại, nàng đã xoay người rời khỏi cửa Vệ phủ.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Dọc theo đường đi, từ Vệ gia đến Kỳ gia, cũng có một đoạn đường phải đi qua khu chợ nhộn nhạo. Sau khi đi vòng qua tới trên đường lớn, lúc này mới thoáng yên tĩnh hơn một chút.

Nhưng dọc theo đường đi, bước chân Kỳ Vân Thư càng ngày càng chậm, cuối cùng, dừng lại.

"Xuất hiện đi, không cần phải đi theo ta."

Phía sau nhìn như không có điều gì bất thường, nhưng đột nhiên đi ra một người.

Người nọ khoảng 5-60 tuổi, một thân quần áo vải thô, tóc mai trắng bạc, thấp lùn. Nhìn qua, thấp phần khăn trương sợ hãi!

"Người vẫn luôn đi theo ta từ nhà môn tới đây, rốt cuộc là có chuyện gì?" Kỳ Vân Thư hỏi.

Người nọ bước về phía trước vài bước, nhìn nhìn chung quanh cảnh giác, nâng lên mắt, lúc này mới nói: "Kỷ tiên sinh, ta đi theo người... thật ra... có một việc muốn nói với người."

"Lão nhân gia, người cứ nói đi. Nơi này không có người khác."

"Là về..... về thi thể âm dương thi."

Cái gì?

Sắc mặt Kỳ Vân Thư trở nên căng thẳng, truy vấn: "Người biết điều gì?"

Lão nhân gia căng thẳng, đầu càng cúi thấp hơn nữa: "Ta biết..... biết thi thể kia là của ai."

"Ai?"

"Là..... Giang lão gia, Quảng Cừ viện, chính là dinh thự của Giang lão gia." Giọng nói run rẩy.

Trong lòng Kỳ Vân Thư càng thêm nghi hoặc: "Sao người biết được? Xương cốt kia đã được hai năm, hơn nữa, bức họa còn chưa vẽ ra."

Người nọ nhanh chóng giải thích: "Bởi vì ta biết, người có cơ thể âm dương, chính là Giang lão gia."

"Vậy lão nhân gia, người rốt cuộc là ai?"

"Ta là một hạ nhân của Giang gia. Giang lão gia là người âm dương, việc này, rất ít người biết được." Nói tới đây, thân mình lão nhân gia run lên.

Không bình thường, không có một chút bình thường!

Kỳ Vân Thư nhủ mảy: "Sao người biết đồng xương trắng đó là của Giang lão gia, cũng vì sao, người không tới nhà môn nói cho Lưu đại nhân, ngược lại đi theo ta từ cửa nhà môn đến đây, nói việc này với ta?"

"Điều này....." Do dự.

"Lão nhân gia nếu như có lý do gì khó nói, không tiện nói ở nhà môn, vậy trực tiếp nói với ta đi."

Lão nhân gia đối thẳng với ánh mắt Kỳ Vân Thư, thân thể run rẩy một chút. Sau một hồi lâu, rốt cuộc cũng mở miệng.

"Bởi vì, ta biết hung thủ là ai, nhưng, ta không dám tới báo nhà môn, nếu như để Giang phu nhân biết, ta sợ..... sợ mình sẽ đưa tới họa sát sinh."

Những lời này vừa ra, thực sự khiến Kỳ Vân Thư chấn kinh.

"Hung thủ là ai?" Nàng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Giang Phu Nhân

"Là..... là đệ đệ Giang phu nhân."

Giọng nói run rẩy thấp phản lại.

Tuy nói hai năm trước, Giang gia đã di chuyển từ Quảng Cừ Viện tới kinh thành, nhưng cái chết của Giang gia lão, vì sao không được báo với nhà môn?

Trong đó không phải rất cổ quái sao?

Đáy lòng Kỳ Vân Thư thật sự không rõ, bước chân về phía trước vài bước dò xét, mặt mày càng thêm ngưng trọng.

Vì thế, nàng hỏi: "Lão nói đồng xương trắng kia là Giang lão gia, vậy vì sao chủ nhân một nhà chết thảm, nhà môn lại không nhận được báo án? Nếu như theo lời lão nói, hung thủ chính là đệ đệ Giang phu nhân, ngay cả khi Giang phu nhân hết lòng bảo vệ đệ, để tránh việc này bị phát hiện, nên mới di chuyển cả nhà tới kinh thành. Nhưng, một người đang sống sờ sờ, chẳng lẽ trên dưới Giang gia đều bị che hai mắt hay sao? Cũng hoặc là, giống như lời lão vừa mới nói, mọi người đều lo lắng tiết lộ một câu nửa chữ, sẽ bị Giang phu nhân diệt khẩu, điều này..... có hơi xa vời để tin!"

Lão bị oan a, những lời lão nói đều là sự thật!

Lão nhân gia nắm chặt đôi tay, giọng điệu có chứa một chút sợ hãi: "Kỷ tiên sinh, ta nói đều là sự thật, không hề gạt người. Lão gia bởi vì thân thể âm dương, phu nhân cũng chỉ biết được sau khi đã gả tới. Vì thế việc này, phu nhân thật sự rất hà khắc đối lão gia. Lão gia..... lão gia làm người làm việc càng không dám ngừng đầu! Trong phủ, hạ nhân từ trước đến nay cũng không quan tâm đối lão gia, hơn nữa người làm chủ Giang gia, chính là phu nhân."

"Có liên quan gì tới vụ án?"

"Kỷ tiên sinh, ta biết lão gia là bị sát hại. Vào buổi tối ngày hôm đó, ta tận mắt nhìn thấy đệ đệ phu nhân nổi lên tranh chấp cùng với lão gia. Bởi vì đây không phải là sự tình một hai lần, vì thế ta cũng không để ý nên đã rời đi. Nhưng, chờ tới thời điểm khi ta quay lại, đã nhìn thấy phu nhân và đệ đệ bà ấy đang đào hố chôn thi thể. Toàn bộ quá trình, ta đều nhìn thấy, nhưng ta không dám nói ra. Sau khi lão gia mất tích, không ai báo quan. Phu nhân chỉ nói, lão gia bởi vì phát điên nên đã mất tích, vì vậy mọi người bị cấm nói về nó. Không bao lâu sau, phu nhân liền phân tán một số hạ nhân, mang theo thân tín dời đến kinh thành."

Thật sự là một câu chuyện hấp dẫn!

Kỳ Vân Thư rất chăm chú lắng nghe.

Chân mày nàng nhàng nhướng lên, Kỳ Vân Thư nói: "Lão nhân gia, theo như lời lão nói, ta đều đã nhớ kỹ hết, nhưng đến tội cùng chuyện xảy ra như thế nào, vẫn là phải đợi tới khi bức họa được vẽ ra. Xét cho cùng, người chết đến tội cùng là ai, không phải chỉ dựa vào lời lão nói. Còn nữa, tuy rằng lão nói đã thấy một màn hành hung, nhưng lão chỉ nhìn thấy mà thôi, nếu như không có chứng cứ thực tế, dù là Lưu đại nhân cũng không có khả năng bắt người. Lão phải biết rằng, hết thấy, đều phải có chứng cứ."

Lão nhân gia gật gù đầu: "Vẫn luôn nghe nói Kỷ tiên sinh có bản lĩnh xử án, tin tưởng ngài nhất định sẽ tìm được công đạo cho lão gia."

"Lão hãy yên tâm, vụ án này nếu đã qua tay ta, tất nhiên muốn tìm ra hung phạm mới thôi." Nàng hỏi dừng lại, sau đó tiếp tục nói: "Lão nhân gia, ta biết... lão có vẻ cân nhắc, nhưng sự tình liên quan tới mạng người. Ta hy vọng, chờ sau khi ta họa ra bức họa, nếu người nọ thật sự là Giang lão gia, lão có thể đi một chuyến tới nhà môn hay không?"

"Điều này....." Lão nhân gia hoảng hốt!

Giang phu nhân là người thế nào? Khiến cho trên dưới Giang gia đều sợ hãi bà ấy như vậy?

Trong thế giới hiện đại, chỉ sợ không phải là nữ cường, mà là ma quỷ!

Kỳ Vân Thư hiện lên bộ dáng nghiêm túc, nói với lão: "Giết người thì phải đền mạng, nếu lão có thể tới công đường làm chứng, cũng coi như đã trả lại công đạo cho lão gia nhà lão."

Sắc mặt lão nhân gia hoảng loạn, tròn mắt xoay quanh vài lần, lúc này mới cắn răng một cái.

"Được, ta..... ta sẽ tới công đường làm chứng!"

"Tin tưởng rằng nếu Giang lão gia lĩnh thiêng, cũng sẽ thấp phần cảm kích." Nàng nói.

Lão nhân gia gật đầu, thân mình càng run rẩy lợi hại hơn, không ở lại lâu, vội vội vàng vàng rời đi.

Kỳ Vân Thư đứng tại chỗ một hồi, trong lòng cân nhắc. Nếu sự thật giống như lão nhân gia đã nói, hung thủ, chính là đệ đệ Giang phu nhân, chờ khi bức họa vừa ra, vụ án này, không phải đã phá rồi hay sao?

Đơn giản như thế?

Trong lòng như bị nắm lấy, khuấy động một hồi, nhưng vẫn không thể nào xác định!

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Sai khi trở lại Kỳ gia, nàng cũng không rảnh lo đổi được cho miệng vết thương phía sau lưng, sai Loan Nhi đi đào một ít bùn, bắt đầu đúc mô hình lên trên xương sọ.

Nàng bận rộn cho tới khi màn đêm buông xuống.

Loan Nhi bung một chén cháo nóng tiến vào, đặt ở bên cạnh.

Đau lòng nói: "Tiểu thư, hãy uống chút cháo trước đi, ngài vừa trở về đã vội vàng bận rộn, cơm chiều cũng không ăn. Nô tỳ lo lắng ngài đói là thân mình, còn có, đã tới canh giờ đổi được, ngài hãy vào nằm trong phòng, nô tỳ thay được giúp ngài."

Khi bắt đầu bận việc, Kỳ Vân Thư vẫn luôn như vậy, không có chút quan niệm về thời gian, thậm chí ngay cả đồ ăn cũng quên!

Vặn vẹo cổ, quả thực có chút mệt mỏi, nàng đặt xuống mô hình đất sét trong tay đã hoàn thành khá nhiều, rửa sạch tay, bung chén cháo nóng lên uống.

Loan Nhi bên cạnh lại nói: "Đứng rồi tiểu thư, được liệu hôm nay vị Dung Vương mang đến, nô tỳ đã bóp nát, đợi lát nữa sẽ áp lên ở phía sau lưng ngài, tin rằng không bao lâu nữa tiểu thư sẽ không có việc gì."

Nhắc tới Cảnh Dung, biểu tình Kỳ Vân Thư hơi thay đổi một chút.

"Loan Nhi, không phải người đã nói, Dung Vương đã đốt cây roi của cha hay sao?"

"Đúng vậy!"

"Còn bắt hấn lên chùa Khanh An, một bước khấn một bước?"

"Đúng vậy, lão gia hiện tại đã đi chùa Khanh An, hiện tại, có khả năng vẫn còn ở chân núi." Loan Nhi mang một bộ dáng vui sướng khi người gặp họa.

Xúng đáng!

Hai tròng mắt nàng hơi hạ xuống, nhẹ giọng thì thầm: "Hắn trùng hợp đưa Bạch Vân Trường tới trị vết thương do bị roi đánh như vậy, còn đốt roi, gây khó dễ và giáo huấn lão cha, chẳng lẽ, hắn đã biết thân phận nàng?"

Nhìn thấy trong miệng tiểu thư nhà mình đang nói điều gì, Loan Nhi đi tới gần hơn, hỏi: "Tiểu thư, ngài đang nói gì vậy?"

"Không có gì!"

Buông chén xuống, nàng vứt bỏ suy nghĩ, đi vào trong phòng, để Loan Nhi đổi được giúp mình.

Vừa mới coi bỏ quần áo, bên trong rốt xuống một thứ. Loan Nhi nhặt lên, mở ra xem, vừa nhìn thấy lập tức kinh ngạc: "Tiểu thư, ngọc bội này từ đâu ra vậy? Thật đẹp mắt!"

Kỳ Vân Thư cúi tay cầm lấy nó, lập tức nhét vào phía dưới gối đầu.

"Không có gì, nhanh chóng đổi được cho ta."

"Ngại!"

Loan Nhi cũng không hỏi nhiều, bắt đầu thay được giúp nàng.

Chờ sau khi thay được xong, Kỳ Vân Thư lại tiếp tục với mô hình đất sét.

Bởi vì thời gian cấp bách, hai ngày này, nàng vẫn luôn ở trong phòng, cho đến khi cuối cùng họa xong bức họa, lúc này mới ra khỏi cửa, đưa bức họa này tới nha môn.

Cùng trong ngày hôm đó, người trong bức họa đã được xác định, chính là Giang lão gia!

Kỳ Vân Thư ban đầu vốn nghĩ lão nhân gia chắc chắn sẽ tới nha môn làm chứng, nhưng không ngờ, người tới lại không phải là lão nhân gia.

Mà là một phụ nhân hơn 40 tuổi, người mặc cẩm y hoa phục cao quý.

Bên người phụ nhân, còn đi theo hai nha đầu cùng với một nam nhân hơi trẻ tuổi.

Bốn người đi vào cổng đường nha môn, đều mang bộ dáng hoàn toàn mình là hàng cao quý ngạo kiêu. Trong ánh mắt, thậm chí mang theo một chút ghét bỏ!

Huyện thái gia đã ở nha môn vài thập niên qua còn không ghét bỏ, các người ghét bỏ cái gì!

Huyện thái gia tất nhiên nhận ra vị phụ nhân này, tiến lên: "Là Giang phu nhân đúng không? Bản quan đang định phái người tới kinh thành thông báo với các người, sao các người lại đột nhiên tới đây?"

Giang phu nhân liếc mắt quét Huyện thái gia một cái: "Mấy ngày gần đây, ta cũng là vừa khéo hỏi hương tể tử, khi vừa mới vào thành, liền nghe nói đã tìm được hài cốt của phu quân ta. Lưu đại nhân, ta tới đây là để nhận lại hài cốt của phu quân ta, đưa về hạ táng. Thành đại nhân hãy đưa ra đây."

Nói chuyện thẳng tới chủ đề!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Tranh Chấp Hài Cốt

Edit & Dịch: Emily Ton.

Giang phu nhân, quần áo trên dưới đều là tơ lụa cẩm tú thượng đẳng, phối hợp với vòng ngọc trang sức, kim thoa (trâm cài đầu) bằng vàng, bông tai bằng bạc, mỗi thứ đều là trân phẩm.

Cách trang điểm, thật sự có thể so sánh cùng với Kỳ Mộ Thanh và Kỳ lão phu nhân của Kỳ gia.

Trương lai nếu biết được nơi hạ táng, Kỳ Vân Thư thật sự nên cẩn thận ghi nhớ tới huyết mộ bà ta!

Vạn nhất nếu may mắn, có thể đào ra được, đó cũng coi như là một phúc lành.

Có tính, dạng người như thế này trong đầu dường như đều được khắc chữ "ngạo mạn". Tư thế thẳng đứng, thần thái lạnh lùng, khi nói chuyện, cũng luôn mang theo miệng lưỡi mệnh lệnh!

Nếu không phải bà ta tự báo tên họ, Kỳ Vân Thư còn tưởng rằng, bà ta cũng là một người Kỳ gia!

Nhưng nữ nhân như vậy, từ trước đến nay đều là dạng rất khó đối phó.

Huyện thái gia vừa nghe thấy muốn mang hài cốt về, đương nhiên không cho phép.

"Giang phu nhân, sự tình liên quan tới mạng người, cần được thẩm tra, sau đó mới có thể giao hài cốt cho người."

"Người nào không phải là mạng người, ta chỉ biết đó là hài cốt phu quân ta, ta muốn hạ táng ngay lập tức." Giang phu nhân nhấn mạnh điểm này, ánh mắt trở nên nguy hiểm.

"Hiện tại bản quan không cho phép! Đây là một vụ án mạng, đã tới nha môn, sẽ phải tra đến khi tra ra manh mối. Cho dù là ai, đều không thể che khuất sự thật. Tất cả mọi thứ, đều phải dựa theo luật của Đại Lâm mà làm. Giang phu nhân, người cũng không ngoại lệ."

Oa, Huyện thái gia, người thật sự mặt dày!

Kỳ Vân Thư một bên gần như nhanh chóng trở thành người hâm mộ của người!

Ánh mắt Giang phu nhân giống như thanh kiếm, đâm về phía Huyền thái gia: "Luu đại nhân, người muốn nói tới luật với ta? Được, ta đây sẽ nói chuyện về luật với người." Di chuyển hai bước, ngừng đầu lên nói: "Luật của Đại Lâm, điều nào quy định, không cho phép gia quyền hạ táng hài cốt thân nhân? Và điều nào quy định, cho phép nha môn có thể giữ lại bộ xương trắng? Đồng xương trắng kia chính là phu quân ta, chẳng lẽ mang hài cốt phu quân mình đưa đi hạ táng, cũng cần đến sự đồng ý của nha môn hay sao?"

"....."

Trong luật của Đại Lâm, thật đúng là không có hai quy định này!

Huyền thái gia bị nói đến nổi nghẹn lời, không biết trả lời như thế nào!

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Kỳ Vân Thư khẽ lắc đầu, khi thế vừa rồi đâu hết? Chưa gì đã héo?

Bất đắc dĩ, Kỳ Vân Thư phất phất ống tay áo, tiến lên.

"Giang phu nhân, bộ hài cốt kia, trước mắt người không thể mang về."

Giọng nói vang lên, đẩy lời nói của Giang phu nhân trở về.

Lúc này Giang phu nhân mới chú ý tới năng, mi thanh mục tú, nhìn như một gió xuân nhẹ nhàng, nhưng cặp con ngươi đen như mực, tạo ra một cảm giác giá lạnh.

"Người là người nào?"

"Tại hạ chỉ là một hạ sư trong nha môn, hy vọng Giang phu nhân có thể bình tĩnh và suy nghĩ về điều này. Giang lão gia chết thảm, hung phạm vẫn chưa tìm ra. Vì thế bộ hài cốt này, tuyệt đối không thể để người mang về."

Giang phu nhân luôn luôn quát tháo, sao có thể tha thứ cho người dám tranh luận với mình?

Giọng điệu bắt đầu cao lên: "Phu quân ta nằm đó phát điên sau đó mất tích, hiện giờ có thể tìm về, ta chỉ muốn mang hài cốt phu quân ta về. Những việc còn lại, ta không muốn bàn luận đến. Đối với chuyện chết thảm, lý do từ đâu mà nói? Quả thực là đang nói bậy."

Tuy rằng mấy liễu tình tế không nhìn thấy bất luận dao động gì, nhưng khi thế kia lại bức thẳng tới tâm người.

Kỳ Vân Thư tiếp lời bà ta: "Giang phu nhân, án mạng chính là án mạng! Nếu như đã xảy ra án mạng, cần phải giao cho nha môn xử lý. Trên hài cốt của Giang lão gia, có dấu vết bị dao nhọn đâm hơn 20 nhát. Ở trên xương mắt cá chân của lão, cũng có vết bầm tím, chứng tỏ trước khi lão chết đã từng tranh đấu với người khác. Dù loại dấu hiệu đều cho thấy, Giang lão gia đã bị người giết chết."

"Đủ rồi!"

Giang phu nhân vung tay áo lên, ánh mắt thật sự bắn lửa nhìn Kỳ Vân Thư.

Cực kỳ không vui: "Người chỉ là một hạ sư nhỏ nhoi, tùy tiện nói bậy vài câu, ta sẽ tin tưởng người sao? Ta nói cho người biết, hôm nay bất luận như thế nào, tóm lại chuyện này, ta không cho phép tiếp tục điều tra. Nói đến cùng, đây là sự tình Giang gia ta, muốn tra hay không, đều tùy thuộc vào ta."

"Người rõ ràng đang bao che ai đó."

"Bao che? Người nói bậy gì vậy?" Giang phu nhân càng thêm tức giận.

Kỳ Vân Thư nói thẳng: "Cái chết của Giang lão gia, có một lỗi nhân ở Giang gia chính mắt nhìn thấy, đã nói hết toàn bộ tình hình thực tế cho ta, lão cũng đã đồng ý, sau khi ta hoạ xong bức họa, sẽ tới nha môn làm chứng và chỉ ra hung phạm!"

Huyền thái gia vừa nghe thấy, nhanh chóng tiến lên, hỏi: "Vân Thư, thật sự? Vậy hung thủ là ai?"

Ánh mắt Kỳ Vân Thư chắc chắn mười phần khi chạm vào ánh mắt của Giang phu nhân.

Nàng nói: "Chính miệng lão nói cho ta, hung thủ, chính là đệ đệ Giang phu nhân."

"Sao ta có thể giết tỷ phụ được?" Người nói chuyện, đúng là nam tử bên cạnh Giang phu nhân, sắc mặt nồn nóng, tiến lên phản bác, chỉ vào Kỳ Vân Thư, tiếp tục nói: "Người đừng ngấm máu phun người, ta không làm điều đó, ngày đó tỷ phụ ta mất tích, ta căn bản không có ở nhà."

Hiện tại, Kỳ Vân Thư mới cẩn thận chú ý tới người này. Cảm giác đầu tiên đó là, cầu thả và bắt cần dò!

Kỳ Vân Thư kiên định nói: "Lời này, chính là lỗi nhân gia kia nói, lão đã tận mắt nhìn thấy."

"Quả thực là trò cười." Giang phu nhân hừ lạnh một tiếng, kéo đệ đệ kéo ra phía sau lưng, lúc này mới trên dưới đánh giá Kỳ Vân Thư, nói: "Tiểu công tử, nếu như lời người nói chính là sự thật, vậy vì sao lão trộm nói cho người hung thủ là ai, nhưng lại không tới nha môn báo án? Công tử cũng không nên tùy tiện oan uổng và vu khống người khác. Không có chứng cứ, sao có thể chỉ ra hung thủ? Tuyên bố này không phải vô lý hay sao?"

"Tất cả những gì ta nói....."

Kỳ Vân Thư còn chưa nói xong, Giang phu nhân đã cắt ngang lời nàng.

"Nói vậy, lỗi nhân gia trong miệng người nói kia, chắc là Thất thúc đi? Thật là trùng hợp, ngay buổi sáng hôm nay, Thất thúc phát bệnh, đã qua đời!"

Ách!

"Đã chết?" Kỳ Vân Thư sững sốt một chút, một thời gian dài vẫn không phục hồi lại tinh thần.

Giết người diệt khẩu sao?

Giang phu nhân càng thêm hùng hổ dọa người, lập tức chìa mũi tên về phía Huyền thái gia: "Luu đại nhân, nói thêm chỉ dư thừa, ta không muốn nói tiếp, thỉnh ngài lập tức trả lại hài cốt phu quân ta cho ta. Ta cần phải hạ táng phu quân càng sớm càng tốt."

Huyền thái gia nói: "Nhưng trên hài cốt kia, chính xác có dấu vết dao thương."

"Luu đại nhân hẳn đều đã biết, phu quân ta lúc sống vốn đã bị điên, thường xuyên dùng chủy thủ đâm mình bị thương. Những vết thương đó, nhất định là do nhiều năm tích lũy nên đã lưu lại, tuyệt đối không phải do người nào tàn hại mà chết."

"Vậy..... sau khi Giang lão gia mất tích, Giang phu nhân đòi tội kinh thành, vì sao hài cốt Giang lão gia lại tìm được ở dưới gốc cây trong phủ?" Huyền thái gia tâm sinh nghi hoặc!

Biểu tình của Giang phu nhân vẫn không hề có chút hoảng loạn, liếc mắt nhìn Kỳ Vân Thư một cái, giọng điệu trấn định: "Vừa rồi tiểu công tử này không phải đã nói hay sao? Trên mắt cá chân của phu quân ta đã bị bong gân, có lẽ sau khi ta rời khỏi kinh thành không lâu, phu quân ta đã quay trở lại, bất hạnh đã bị tọng chân, có thể đầu va vào gốc cây mà chết. Điều này rất có khả năng."

Có ý tìm kiếm lời để giải thích!

Huyền thái gia nhỏ giọng hỏi Kỳ Vân Thư một câu: "Trên xương sọ, có va chạm không?"

Nàng gật đầu: "Có, nhưng lực va đập rất nhỏ, tuyệt đối không phải là vết thương trí mạng, nhiều lắm chỉ để lại vết sưng."

"Nếu trên đầu phu quân ta đích xác từng có va chạm, cho dù lực độ như thế nào, tóm lại ta nói không sai." Khi thế Giang phu nhân vẫn kiêu ngạo như cũ.

Trong khi không có bất luận chứng cứ mới nào, giờ phút này, đều không thể nào phản bác.

Huống chi, Thất thúc đã chết!

Hiện nay, nếu như không đưa ra được chứng cứ, đồng xương trắng này, rất có khả năng phải trả về cho Giang phu nhân.

"Chẳng lẽ hiện tại, vẫn còn không muốn giao ra đây? Nếu như ta cáo trạng tới Đại Lý Tự, mũi cánh của Luu đại nhân người, chỉ sợ cũng khó giữ được." Mươi phần uy hiếp.

Nhưng lời này vừa ra.....

"Nếu như bốn vương không cho phép thì sao?"

Ngoài công đường, giọng nói của Cảnh Dung vang lên!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Hoa Cốt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Bốn Vương Chỉ Tin Kỳ Tiên Sinh

Cảnh Dung vẫn quần áo nhẹ nhàng như cũ, mày kiếm mắt sáng. Những bước đi phảng phất mang theo cảm giác khẩn trương xúc động lòng người.

Bộ dáng ngai ngời thường thấy, giờ phút này, được thay bằng bộ mặt đứng đắn trang nghiêm.

Từ bên ngoài tiến vào, ánh mắt nhìn thẳng vào tâm mắt của Kỳ Vân Thư. Đôi mắt hân hoan ngập sự ấm áp mặc dù chúng dường như đã bị đóng băng từ ánh nhìn của Kỳ Vân Thư.

Tiểu thư sinh, mặc dù người vẫn luôn đông lạnh như sương đối bốn Vương, nhưng bốn Vương sẽ khiến người ấm áp như một ngày mùa hè.

Hắn di chuyển ánh mắt, đi đến bên người Giang phu nhân.

Lông mày nhướng lên, nói với Giang phu nhân: "Nếu như bốn Vương hạ lệnh, không cho phép người mang hài cốt về, ta muốn biết, người cũng sẽ bẩm báo bốn Vương với Đại Lý Tự hay không?"

Trong giọng nói, mang theo một chút trọng lượng nặng nề.

Giang phu nhân sững sốt, không thể phản ứng lại?

Chỉ thấy Huyện thái gia giống như con chó mặt xệ*, lập tức chấp tay đi lên đón.

(*哈巴狗: search ra là chó pug hay chó mặt xệ) {Dịch: Emily Ton}

"Tham kiến Dung Vương."

"Dung Vương?" Giang phu nhân nói nhẹ ngoài miệng.

Bà ta đã sống ở kinh thành hai năm, tất nhiên biết có một vị nhân vật như vậy, chỉ là Dung Vương kia, không phải đã rời kinh nửa năm trước hay sao? Vì sao lại ở đây?

Vì thế.....

"Dân phụ không biết Dung Vương ở đây, mong rằng thứ tội."

Bà ta vừa muốn hành đại lễ, đã bị Cảnh Dung ngăn lại: "Bốn vương đang ở bên ngoài, không cần giữ lễ tiết."

"Tạ..... Dung Vương!"

Giang phu nhân và đệ đệ bà ta, thoáng nhìn qua lẫn nhau.

Ân, gặp phải nhân vật khó giải quyết!

Cảnh Dung câu môi mỉm cười lạnh lùng, nghiêm túc: "Giang phu nhân, nhà ngoại người chính là một tộc với Lý lão tướng quân. Lý lão tướng quân chính là nguyên lão ba triều của Đại Lâm ta, được tiền đế sắc phong là Trường Thanh tướng quân, ngay cả phụ vương ta cũng càng thêm tôn trọng. Nhiều thế hệ Lý gia, đều là hiền thần triều ta, nhưng vì sao Giang phu nhân, lại ngang ngược như thế? Quả thực khiến bốn vương phải mở rộng tầm mắt."

Giọng điệu trào phúng!

Khó trách bà ta kiêu ngạo như vậy, thì ra có nhà mẹ đẻ chống lưng!

Sắc mặt Giang phu nhân cứng đờ, gia thế của chính mình, đã bị Vương gia hiểu biết chuẩn xác như vậy.

"Dân phụ mới vừa rời thất lễ, nhưng chuyện của phu quân ta....."

"Bốn vương hiểu cảm giác khi phu quân người chết, bốn vương cũng cảm thấy tiếc nuối, nhưng chuyện hài cốt lần này, coi như bốn vương cũng là nhân chứng. Sự tình không rõ ràng, sao có đạo lý giao hài cốt cho người? Nếu nói đây là án mạng, vậy thì cần phải điều tra. Không chỉ phải tra, còn phải tra từng bước một, tra đến khi mọi thứ đều rõ ràng rành mạch mới được."

"Vương gia, phu quân ta hiện giờ chỉ còn lại một đồng xương trắng, ta chỉ muốn an táng sớm một chút, mong rằng Vương gia có thể khai ân."

Giọng điệu Giang phu nhân rõ ràng đã suy yếu, trong mắt, thậm chí vẫn còn có gợn roi ra vài giọt nước mắt.

Gà vờ! Người cứ cố gắng tiếp tục gà vờ!

"Bốn vương nói, đây là một vụ án mạng, vì thế hài cốt kia, không thể để người mang về." Cảnh Dung không màng tới bộ dáng của bà ta, giọng điệu thấp phẫn kiên quyết.

"Vương gia, ngài đừng nên tin vào lời nói bậy của người khác, phu quân ta không có khả năng bị người giết hại, vết thương trên người, thật sự là do bị điên nên tự mình gây ra, Vương gia....."

Cảnh Dung đột nhiên giờ tay, ngăn bà ta lại nhai!

Ngay sau đó, hân lạnh lùng cười: "Những lời mọi người đã nói, bốn vương lúc ở bên ngoài, đều đã nghe thấy hết, không cần phải lặp lại một lần nữa. Hôn nữa....."

Đồng thời khi nói chuyện, hắn đã xoay người, bước một bước tới gần Kỳ Vân Thư, nhìn nàng, nghiêm túc nói: "Bốn vương tin tưởng, chỉ có một mình Kỳ tiên sinh."

Ách!

Trái tim Kỳ Vân Thư khẽ run lên.

Nàng xác định, mình không hề nghe lầm.

"Nếu hắn nói đó là án mạng, bốn vương sẽ tin đó là án mạng. Nếu hắn nói có người đã nói với hắn hung thủ là ai, bốn vương cũng tin. Chỉ cần đó là lời do Kỳ tiên sinh nói ra, bốn vương đều tin hết thảy."

Một khắc kia, những lời nói đó, ánh mắt như vậy, gần như khiến nàng bóng rắt đến nỗi gần tan bên ngoài! Nàng đã từng nghe người ta nói, lăng mạn trên đời này, không phải một câu nói "ta yêu người".

Mà là "ta tin người"!

Khóe môi Cảnh Dung chậm rãi nổi lên một nụ cười dịu dàng, giống như ánh sáng bình minh chiếu sáng ngày xuân, tỏa xuống trên người Kỳ Vân Thư, ấm áp và thoải mái.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, dường như đang ở trong một thế giới của riêng bọn họ!

Điều này khiến Kỳ Vân Thư cảm thấy hoảng sợ và lo lắng trong tim!

Cổ tình.....

"Vương gia, nếu người nói như vậy, cũng chính là không cho Giang phu nhân mang hài cốt về?"

Huyện thái gia đã tiến lại đây.

Phá vỡ bầu không khí khi hai người bốn mắt dung hợp.

Ai ai ai, sao người không thức thời như vậy, không có mắt nhìn như vậy?

Lưu hồ đồ, bổn Vương thật sự nên trừng trị ngươi!

Kỷ Vân Thư nháy mắt lui người lại, thân mình nghiêng qua một bên, tránh khỏi ánh mắt của Cảnh Dung.

Quay trở lại vấn đề, Cảnh Dung xoay người, nói với Giang phu nhân: "Bổn vương hạ lệnh, nha môn hãy tra cho rõ chuyện về hài cốt, tìm ra hung phạm. Giang phu nhân cùng với thân tín của ngươi, trong khoảng thời gian này, tốt nhất đứng rời khỏi Cẩm Giang. Nếu cuối cùng, việc này thật sự có quan hệ với đệ đệ ngươi, tự nhiên sẽ xử trí theo luật."

Lời này, thật sự không dọa được Giang phu nhân, ngược lại đã dọa tới đệ đệ bà ta, Lý Triệu.

Ánh mắt Lý Triệu hơi co lại, hai tay hợp lại ở trong tay áo.

"Ta đã nói rồi, không phải ta, ngày đó tỷ phu ta chết, ta..... ta không ở trong phủ!" Giọng điệu Lý Triệu yếu ớt.

Giang phu nhân cũng nói: "Đừng vậy, đệ đệ ta tuyệt đối sẽ không làm ra sự tình như vậy, vị tiểu công tử kia nói, đó là do một lão nhân Giang gia nói ra. Người nọ tất nhiên chính là Thất thúc, nhưng trong lời nói đó rõ ràng rất thiếu sót. Hơn nữa, hiện tại đã chết không thể đối chứng, tuyệt đối không thể tùy tiện oan uổng người."

Giọng điệu vẫn cao như cũ, nhưng ngạo mạn đã hơi giảm xuống.

Kỷ Vân Thư đang định nói gì đó, kết quả đã bị Cảnh Dung giành trước một bước.

"Đừng hay không đúng, chờ sau khi điều tra rõ sự tình rồi nói tiếp. Tóm lại, nếu như Giang lão gia thật sự đã bị người giết hại, ta tin tưởng, Kỷ tiên sinh nhất định sẽ tìm ra hung phạm. Đến lúc đó, bổn vương cũng tuyệt đối sẽ không niệm tình Lý gia ba đời nguyên lão, mà nhân từ nương tay, khoan dung độ lượng."

Giọng nói uy nghiêm, đến nỗi Giang phu nhân và Lý Triệu đều hai mắt nhìn nhau.

Sau một lúc, Giang phu nhân mới thở một hơi, nói giọng hơi run: "Nếu Dung Vương đã hạ lệnh, dân phủ tất nhiên không dám nhiều lời nữa, vậy thỉnh Lưu đại nhân hãy mau chóng chấm dứt việc này."

Huyện thái gia tiến lên: "Đó là điều đương nhiên."

Giang phu nhân không quên hung hăng trừng mắt liếc nhìn Kỷ Vân Thư một cái, trong lòng bốc đầy lửa giận.

Cuối cùng, rất không cam lòng mang theo Lý triệu, cùng với hai nha đầu rời đi.

Phụ nhân kia, thật sự khó chơi!

Không thể không nói, những lúc như thế, vị Vương gia này, vẫn rất hữu dụng!

Nếu như không phải hần xuất hiện, lần này, hài cốt đã bị Giang phu nhân mang đi.

Huyện thái gia giờ tay lau mồ hôi một phen, hai tay không có lực vẩy vẩy, thở dài: "Đã sớm nghe nói Giang phu nhân ngang ngược bá đạo, hôm nay thật sự đã cảm nhận được. Thật sự ý vào thể lực nhà mẹ đẻ của mình, ngay cả bản quan đều không làm gì được bà ta."

"Đó là vì ngươi vô dụng."

Cảnh Dung quăng cho hần một câu.

Huyện thái gia co rút hai má!

Cảnh Dung nhìn về phía Kỷ Vân Thư, giọng điệu trầm trầm: "Kỷ tiên sinh, nếu bổn vương đã hạ lệnh tra rõ việc này, vụ án này cũng coi như đã treo ở trên đầu bổn vương, vậy phiền Kỷ tiên sinh nhanh chóng tìm ra hung phạm"

Nàng thấp cúi đầu: "Vâng, tiểu nhân nhất định nhanh chóng tra xét vụ này."

Hần đang nhìn nàng chăm chăm, nhưng thấy nàng không có phản ứng nào, trong lòng dường như đang suy nghĩ chuyện gì.

"Ngươi có chuyện gì vậy?" Hần hỏi.

"Tiểu nhân đang suy nghĩ, trước đó hai ngày vị Thất thúc kia, đích xác đã tới đi tìm ta, cũng nói rằng lão đã nhìn thấy Giang phu nhân và đệ đệ bà ta chôn thi thể."

"Nhưng..... người đã chết." Cảnh Dung nói.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Thiêu

Edit & Dịch: Emily Ton.

Người đã chết, chết không có đối chứng!

Nhưng Kỷ Vân Thư vẫn không cam lòng. Kỷ Vân Thư suy nghĩ, đột nhiên nói với Huyện thái gia: "Lưu đại nhân, trong ngày hôm nay, có thể tra ra được vị Thất thúc kia ở nơi nào sao?"

Trông mặt Huyện thái gia vừa chần: "Trong Cẩm Giang thành người được gọi là Thất thúc rất nhiều, nhưng Thất thúc đã làm việc ở Giang gia, hẳn là có thể tra được. Hiện tại bản quan sẽ lập tức sai người đi tra hộ khẩu nơi đó."

Nói xong, Huyện thái gia lập tức gọi mấy nha dịch chạy tới, phân phó vài câu.

Trái tim Kỷ Vân Thư hơi trầm xuống, nặng nề nghỉ ngơi.

Thất thúc đột nhiên chết đi, hay là, thật sự do Giang phu nhân giết người diệt khẩu?

Cảnh Dung biết trong lòng nàng hiện giờ đang đắm chìm trong vụ án, cho nên ngoan ngoãn ngồi ở trên ghế, bưng trà mới lên uống.

Mà Kỷ Vân Thư cũng không nhân rồi, sai người tìm một ít giấy và bút mực, trên giấy họa xong bức chân dung một người, sau đó cẩn thận gấp lại, thu vào trong ống tay áo!

Không lâu sau, Huyện thái gia đã mang theo một mảnh giấy viết địa chỉ tới, giao vào trong tay Kỷ Vân Thư.

"Chắc hẳn là nơi này, Vân Thư, ngươi định....."

"Ta muốn đi một chuyến."

"Bản quan đi cùng ngươi....."

Hần nói còn chưa dứt lời, Kỷ Vân Thư lập tức ngắt lời: "Đại nhân hãy chờ ta ở nhà môn đi, một chuyến này, cũng chưa chắc sẽ có manh mối."

Hần nghĩ lại cẩn thận, nàng nói cũng đúng!

Cảnh Dung ngồi ở một bên phẩm trà mở miệng: "Không bằng bổn vương bồi ngươi đi một chuyến?"

Kỷ Vân Thư đã cắt địa chỉ vào trong tay áo, nhìn về phía Cảnh Dung, nói: "Không cần phiền Vương gia, tiểu nhân tự mình đi một chuyến là được."

Dứt lời, Cảnh Dung đứng dậy, đi đến trước mặt nàng, biểu hiện trên khuôn mặt rõ ràng có một chút không vui.

"Như thế nào? Bổn vương vừa mới nói tin nhiệm ngươi, nhưng ngươi trái lại, không hề tin nhiệm bổn vương? Muốn đẩy bổn vương ra xa ngàn dặm hay sao?"

"Tiểu nhân thân phận ti tiện, không đáng để Vương gia tin nhiệm như thế!"

"Bốn vương nói đáng giá, vậy thì nó đáng giá."

Giờ phút này, hẳn thật sự hận không thể nắm cầm Kỳ Vân Thư, để nàng có thể nhìn kỹ bản thân mình, nghe từng câu từng chữ của hắn, đang nói nghiêm túc bao nhiêu!

Nhưng hẳn không thể xuống tay, luyện tức không nhéo được khuôn mặt tỉnh xảo kia của nàng.

Kỳ Vân Thư buông ánh mắt xuống, dường như có chút không dám nhìn thẳng vào hắn.

Thấy nàng không nói gì, Cảnh Dung tiếp tục: "Kỳ tiên sinh, vụ án này không thể trì hoãn, người là người rõ ràng nhất so với bất luận kẻ nào. Hơn nữa, là bốn vương đã hạ lệnh tra rõ việc này, nếu không, hài cốt đã bị Giang phu nhân mang đi. Nếu người tra không ra, thể diện của bốn vương cũng sẽ mất hết. Vì thế chuyện này, không chỉ dừng lại là chuyện của nha môn và người, mà cũng là chuyện của bốn vương."

Nói nhiều như vậy, còn không phải muốn đi theo hay sao?

Vòng tới vòng lui, vòng đến đâu cả đầu!

Kỳ Vân Thư đánh phải gạt đầu: "Như Vương gia nguyên ý, vậy tiểu nhân cũng không thể cự tuyệt, thành Vương gia đi theo."

Nói xong, nàng nâng bước chân lên, rời khỏi công đường!

Sau lưng, khéo miệng Cảnh Dung câu lên, thư giãn lông mày, bắt đầu đi theo.

Ra khỏi nha môn, hai người lập tức chạy tới nơi ở của Thất thúc.

Cũng may Cẩm Giang không lớn, khoảng cách giữa thôn xóm xung quanh cũng không xa lắm, chỉ mất nửa canh giờ (1h) cũng đã đến nơi.

Dọc theo đường đi, Kỳ Vân Thư chỉ lo đi, không chú ý tới hắn.

Nhưng bộ dáng của Cảnh Dung lại luôn đặc ý như gió mùa xuân, nhìn thân ảnh nàng nho nhỏ thẳng thắn, bước chân không nhanh không chậm đi tới phía trước.

Ở trong mắt hắn, thấp phần đáng yêu.

Trong đầu, mơ hồ còn quanh quẩn những lời Lang Bạc báo lại đêm đó.

"Vương gia, đã tra được, thì ra Kỳ tiên sinh..... Không, nên là..... phải nói là Kỳ cô nương, nàng là tam tiểu thư Kỳ phủ."

Ngay khi nghe được những lời nói kia, Cảnh Dung ngốc lẳng hồi lâu, rồi cuộc đập bàn một cái.

"Bốn vương đã nói, bốn vương không phải là Long Dương!"

Quá mừng, quá vui!

Ngay sau đó, Lang Bạc lại bẩm báo về việc vì sao Kỳ Vân Thư bị roi đánh sau lưng.

Tức giận, một con giận đốt cháy trái tim hắn.

Vì thế nên ngày hôm sau, hắn đã tặng được liệu Bạch Vân Trường cho nàng, sau đó lại thống khoái giáo huấn Kỳ Thư Hàn.

Tuy nhiên.....

Tiểu Vân Thư có nhận thấy được hay không?

Nghĩ đến đây, bước chân của hắn bỗng nhiên chậm lại.

Cho đến khi Kỳ Vân Thư xoay người nói: "Vương gia nếu như mệt mỏi, tiểu nhân sẽ tự mình đi."

Vừa nhắc mắt, bất quá chỉ cách nhau hơn bốn mét. Kỳ Vân Thư đứng ở nơi đó, một thân trường bào đơn giản, gió thổi bay ống tay áo, nghiêng người ngoái đầu nhìn lại. Nàng đứng ở trong tuyết, thật sự cực kỳ xinh đẹp!

Một khắc kia, Cảnh Dung nhìn xem đến nỗi có chút thất thần.

Kỳ Vân Thư nhấp môi, ánh mắt cực nóng như thế, nàng không dám nhìn vào, vì thế cúi đầu hạ mắt xuống, lại hỏi thêm một lần nữa.

"Vương gia rốt cuộc..... có đi hay không?"

Phục hồi tinh thần lại, hắn trả lời chắc chắn: "Đi, đương nhiên đi."

Vì thế nhanh chóng đi theo.

Kỳ Vân Thư vẫn luôn cúi đầu xuống, bước chân vẫn luôn duy trì khoảng cách vài bước nhanh hơn hắn, sợ một lần nữa va chạm với ánh mắt biết nói kia.

Nhìn đến nỗi trong lòng mình cảm thấy hoảng sợ!

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Cuối cùng cũng tới nơi ở của Thất thúc, toàn bộ sân vườn đều bị bỏ trống, không nhìn thấy người.

Đang tự hỏi trong lòng, bỗng nhiên có một lão phụ (bà lão) đi ra từ trong phòng, khuôn mặt tiểu tụy, đầu đã có những lọn tóc trắng.

Nhìn thấy trong viện mình xuất hiện hai người xa lạ, lập tức có chút cảnh giác.

"Các người là ai?" Lão phụ hỏi.

Kỳ Vân Thư tiến lên, giọng nói nhẹ nhàng: "Lão nhân gia, xin hỏi, nơi này có phải là nhà Thất thúc hay không?"

Vừa nghe hỏi như thế, lão phụ thở dài một tiếng: "Lão gia của ta buổi sáng hôm nay đã chết, các người tìm lão làm gì?"

Kỳ Vân Thư móc ra bức họa chân dung mình vừa rời về ra ở nha môn từ trong ống tay áo, đưa cho lão phụ.

"Đây là Thất thúc sao?"

Nhìn thấy bức hình bạn già của mình, hốc mắt lão phụ hốc trở nên đỏ ửng, tay cầm bức họa run rẩy.

"Đúng vậy, đây là bạn già của ta!" Giọng nói nghẹn ngào.

Xem ra, Giang phu nhân nói vị Thất thúc kia, thật sự chính là lão nhân gia đã đi theo nàng.

Kỳ Vân Thư nhìn thấy bộ dáng thương tâm của lão phụ, cũng có chút đau lòng, nhưng vẫn hỏi: "Lão nhân gia, xin hãy nén bi thương đã qua, ta muốn hỏi một chút, thì thể Thất thúc vẫn còn nguyên vẹn?"

"Thiếu, đã thiếu (đốt). Sau khi chết liền lập tức thiếu."

Lão phụ thở dài liên tục!

Thiếu? (Đốt cháy)

Kỳ Vân Thư khó hiểu: "Vừa mới qua đời, vì sao....."

Lời nói còn chưa hỏi xong, lão phụ đã ngắt đầu lên, trả lời: "Đây là tập tục của thôn chúng ta, nếu người đã chết, lập tức phải thiêu, thì thể không thể hạ táng."

"Vậy trước khi Thất thúc qua đời, đã gặp qua người nào? Hoặc là đã gặp phải chuyện gì?"

Lão phụ suy nghĩ một lúc, lắc đầu: "Không có, bạn già của ta hai ngày nay thân thể không tốt, đều ở trong nhà, nhưng sáng sớm hôm nay..... đã đi rồi."

Nói tới đây, trong mắt lão phụ bí mật mang theo những giọt nước mắt!

Nhân chứng duy nhất đã chết, hơn nữa thi thể đã bị thiêu.

Hiện tại, Kỳ Vân Thư thực sự không còn manh mối.

Không đành lòng nhìn thấy lão phụ tiếp tục thương tâm, Kỳ Vân Thư không hỏi thêm nhiều, lập tức rời đi.

Trên đường trở về.

Cảnh Dung thấy nàng nháu mày yên lặng, liền nói: "Tiên sinh thật là thận trọng."

Ân?

Nàng hỏi: "Vì sao Vương gia nói như vậy?"

"Người hiểu được bức họa chân dung, chứng thực Thất thúc đã qua đời rốt cuộc có phải là lão nhân người đã nhìn thấy hay không. Nếu vậy, cũng lo lắng rằng người nọ mà mình nhìn thấy, không phải là Thất thúc theo như lời Giang phu nhân đã nói."

Đúng vậy, nàng sợ dĩ vãng một bức họa chân dung, thật sự muốn chứng thực điểm này.

Mà sự thật chứng minh, người nọ, thật sự chính là lão nhân già mà mình nhìn thấy.

"Vương gia nếu có thể biết được, vậy thì người thận trọng, hẳn là ngài mới đúng."

Tại thời điểm này, hai người đi bộ bên nhau!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cố* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Cá Chiên

Edit & Dịch: Emily Ton.

"Người nói bốn vương thận trọng, xem như là đang khen bốn vương sao?"

Trong lòng hắn nảy sinh một chút hạnh phúc!

Hắn ghé mắt nhìn nàng, trên khuôn mặt tinh xảo, lộ ra lực hấp dẫn khiến người không thể nào kềm chế.

Kỳ Vân Thư bước chân nhanh hơn, bỏ hắn lại phía sau.

Cảnh Dung truy vấn.....

"Người hãy nói thật với ta, mới vừa rồi không phải người đang khen ngợi bốn vương?"

Cảnh Dung bước chân hắn đuổi kịp nàng, về mặt li lợm tiếp tục trêu chọc nàng.

"Ký tiên sinh, người nói đi!"

Hắn quay người qua nắm lấy ống tay áo của Kỳ Vân Thư!

Kỳ Vân Thư hạ thấp mí mắt, nhìn hắn một cách kỳ lạ.

Hiện tại, vì phả án không có thời gian rảnh rỗi, tôn Phật này còn khen ngược, có tâm tình truy vấn những thứ tầm thường đó.

Để ngăn hắn tiếp tục vô lại như thế.

Kỳ Vân Thư đơn giản trả lời hắn.....

"Vâng, tiểu nhân đang khen Vương gia, hiện tại được rồi sao?"

"Không được."

Một câu chặn nàng trở lại!

Kỳ Vân Thư dừng bước chân lại, cực kỳ kinh ngạc. Nàng nghiêng người, cặp mắt trong sáng nhìn hắn, hoang mang: "Vương gia rốt cuộc muốn làm gì?"

Khóe môi hắn giương lên, mang theo hài hước: "Bốn vương không thích vì tiên sinh khen chưa đủ."

"Người....."

"Bốn vương không chỉ có thận trọng, còn được biết đến như một nhân tài và rất mỹ mạo."

Bà vai Kỳ Vân Thư run rẩy, lập tức dời ánh mắt qua một bên, tiếp tục đi về phía trước, quăng ra một câu: "Tâm tư của Vương gia, thật sự khác biệt, tiểu nhân không thể hiểu."

Nàng hiểu, đương nhiên hiểu!

Nhân tài là năng, mỹ mạo cũng là năng!

Cảnh Dung vô có nói với nàng như vậy, tất nhiên..... Là đã phát hiện ra nàng nữ nhi.

Nhưng cổ tình vẫn không nói toạc ra!

Tâm trí Kỳ Vân Thư căng thẳng, bước chân không dám hơi chậm nửa bước, sợ lại đi song song cùng với hắn, nghe hắn nói tiếp những lời kỳ quái.

.....Edit & Dịch: Emily Ton....

Bọn họ đi từ thôn xóm vào đến trong thành, bầu trời đã bắt đầu tối!

Trên đường nhỏ, nhưng người đi lại khá nhiều. Ven đường, những người bán hàng rong đang hét to, khoe khoang những mặt hàng được trưng bày trước quầy hàng của bọn họ.

Người đến người đi!

Đèn lồng treo khắp nơi!

Phụ nữ và trẻ em đang tận hưởng buổi tối!

Sinh động yên bình!

Toàn bộ con đường dài của Cầm Giang thành, đều bị náo nhiệt vây quanh.

Kỷ Vân Thư đi ở trong đám người, Cảnh Dung đi theo ở phía sau nàng.

Nàng nghĩ vòng qua mấy con phố, sau đó sẽ đường ai nấy đi.

Không ngờ, tay phải của nàng đột nhiên bị người nắm lấy, bước chân dừng lại. Lực trên cổ tay kia có chút hơi mạnh, khiến nàng lao đảo vài bước, nhưng bà vai được người dùng tay đỡ lại, nàng mới đứng vững vàng.

Nàng nghiêng mắt nhìn lại, vừa lúc đối diện với ánh mắt của Cảnh Dung.

Hắn hơi mỉm cười: "Ta hơi đói bụng, cũng hơi mệt mỏi, không bằng ngồi xuống ăn chén mì, nghỉ một chút?"

Nàng theo bản năng lập tức vùng vẫy, bất đắc dĩ, cổ tay bị giam cầm ở trong bàn tay Cảnh Dung chặt như thép, sức lực nàng không địch lại được, không thể nào thoát ra!

"Vương gia buông tay."

"Vào một đêm mùa đông như vậy, tiên sinh định quay về và nằm trong chăn ngủ sao?"

"Đúng vậy."

"Nhưng bốn vương lại cảm thấy, thật sự rất lãng phí."

Lãng phí cái đầu người, đêm trời đông giá rét, nếu không đi ngủ, vậy đi ném tuyết hay sao?

Không đợi Kỷ Vân Thư từ chối, thân mình đã bị hắn kéo tới một quán mì bên cạnh, ngồi xuống một cái bàn trống.

Cảnh Dung vẫy vẫy tay: "Lão bán, cho hai bát mì tương, một bát không bỏ hành lá."

"Tới ngay!"

Lão bán đặt chiếc khăn lông trên vai, bắt đầu bận việc.

Cảnh Dung lại nói: "Lão bán, khi đặt mì vào nước, hãy dùng chiếc đũa chậm rãi khuấy vài lần. Khi lấy ra khỏi nồi, nhớ rửa dùng nước lạnh rửa qua một lần, như vậy khi ăn sẽ thơm hơn nhiều."

"Được được!"

Thật là thành thạo!

Ai ai ai, Cảnh Dung, người có phải từ nhỏ đã lớn lên ở ven đường hay không? Sao lại quen thuộc với cách thức của ẩm thực đường phố như vậy?!

Nhưng.....

Kỷ Vân Thư hỏi hắn: "Vì sao Vương gia nghĩ..... ta không ăn hành lá?"

Cảnh Dung gờ tay về chiếc giỏ đựng đũa, chọn một đôi đũa, gỡ một cái trên ẩm trà trước mặt, trả lời: "Lần trước ở Chu gia, tiên sinh trước khi dùng bữa, đã nhặt hết tất cả hành lá ra. Người sáng suốt, vừa nhìn là hiểu."

Àn, người là người sáng suốt.

"Nhưng, Vương gia nghĩ sai rồi, ta không phải không thích hành lá."

"Àn? Sai rồi? Sai nơi nào?"

Cảnh Dung tò mò, vì sao lại sai, người rõ ràng đã nhặt hết hành lá ra ngoài!

Lúc này, Kỷ Vân Thư mỉm cười, cũng lấy ra một đôi đũa từ giỏ đựng đũa, cũng gỡ một cái trên ẩm trà trước mặt.

"Vương gia còn nhớ rõ, món gì trên bàn ăn ta đã nhặt hành lá ra không?"

Cảnh Dung nheo mắt lại nghĩ nghĩ, trông mắt sáng ngời: "Cá chiên."

"Trí nhớ thật tốt, vậy Vương gia có biết hay không, nếu bỏ thêm hành lá vào cá chiên, toàn bộ mùi cá ở bên trong đều sẽ bị hành lá hấp thụ? Mặc dù ta quen ngửi mùi máu tươi, nhưng lại hoàn toàn khác với mùi máu tươi của cá. Mùi cá, rất hăng, khiến cho tâm trí khó chịu. Nhưng khi mùi máu tươi đi vào mũi, sẽ nồng nhưng không ngấy. Nếu người quen, còn mang theo mùi vị tươi mát."

Leng keng.....

Kỷ Vân Thư vừa mới nói xong, sau lưng, vang lên âm thanh của cái thìa rơi xuống đất.

Chỉ thấy lão bán với khuôn mặt run rẩy, bị giật mình bởi những lời nói vừa rồi của Kỷ Vân Thư, cũng sợ hãi không kém.

Lão bán lập tức kéo mồm mép tươi cười trở lại, bụng lên hai bát mì: "Hai vị..... hai vị chậm rãi dùng."

Giọng nói run rẩy!

Hôm nay lão gặp được khách nhân, vô cùng kỳ lạ, phẩm vị cũng rất độc đáo!

Lão bán đặt bát xuống và nhanh chóng tránh ra.

Kỷ Vân Thư không nhận được cười thành tiếng, hoàn toàn quên mình không vui khi bị Cảnh Dung mạnh mẽ kéo đến nơi này.

Khi cười, lông mi của nàng rũ xuống, đều rơi vào trong mắt Cảnh Dung!

Hắn rất tò mò, nếu nữ nhân này thay thành nữ trang, tóc xoã trên vai, sẽ đẹp như thế nào?!

Hắn ý thức được mình đang thất thần, lập tức kéo mình quay lại hiện thực.

Nói một câu: "Nhanh chóng ăn đi, nếu không sẽ nguội."

Cảnh Dung chọc chọc chiếc đũa, bắt đầu ăn.

Kỷ Vân Thư nhìn hắn một cái, cũng bắt đầu động đũa.

Nhưng nàng chỉ ăn một miếng đã đặt đũa qua một bên.

Ngược lại, Cảnh Dung chìm trong bát mì, di chuyển chiếc đũa mấy lần, một chén mì đã hết. Hắn vừa nhấc đầu lên, mắt nhìn thấy bát mì của Kỷ Vân Thư gần như không động đến, hỏi: "Không ăn à?"

"Ăn không vào."

"Vậy không cần lãng phí."

Nói vừa xong, Cảnh Dung đã bụng bát mì trước mặt nàng qua.

"Ờm....." Kỷ Vân Thư cảm thấy khiếp sợ.

Không kịp ngăn cản, Cảnh Dung đã nhúng đôi đũa vào bát mì của nàng, một lần nữa bắt đầu ăn ngon lành.

Một khắc kia, hành động của hắn khiến Kỷ Vân Thư sốc như bị sét đánh vào một ngày trời quang đãng.

Nàng há hốc mồm, trong một khoảng thời gian dài vẫn không thể động.

Cánh Dung đã ăn xong bát mì của nàng, cực kỳ thống khoái. Hắn nhìn thấy bộ dáng kinh ngạc của nàng, khỏe mỗi cong thành một nụ cười, sau đó vươn đốt ngón tay thon dài, móc chỗ cằm của nàng, hơi nhấc lên.

Nhẹ nhàng khép miệng nàng lại!

"Tiên sinh kinh ngạc như vậy làm gì? Bỏn vương không hề chê người."

"....."

"Tốt, ăn no rồi, đi thôi."

Cánh Dung móc bạc ra và đặt lên bàn, một lần nữa kéo tay Kỳ Vân Thu.

Rời khỏi quán, hào vào trong đám người!

Nhìn tay mình bị Cánh Dung nắm lấy, Kỳ Vân Thu luôn cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Nàng vung tay lên, tay áo bay trong không khí. Kỳ Vân Thu rút tay mình về, hai tay nắm chặt, để tránh cho Cánh Dung lại vươn tay ra nắm lấy tay mình.

"Trời không còn sớm nữa, tiểu nhân về trước."

Kỳ Vân Thu lạnh lùng, thờ ơ nói, sau đó vòng qua người Cánh Dung, bước nhanh rời đi.

Cánh Dung đứng tại chỗ một hồi, nhìn tay mình trống rỗng, cảm giác mềm vai mới vừa rồi, từ từ biến mất.

Một lát sau, hắn xoay người đuổi theo...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cố* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Lấy Đầu Hai Người Về Phục Mệnh

Từ trên đường dài náo nhiệt vòng đến trên đường nhỏ an tĩnh, bước chân Kỳ Vân Thu vẫn không hề chậm lại chút nào.

Chung quanh là những ngôi nhà nhỏ, trên con đường nhỏ đó, những chiếc đèn lồng đỏ được treo ở các góc của mỗi ngôi nhà. Mặc dù con đường nhỏ này không náo nhiệt như những con đường chính, nhưng cũng có một phen tư vị khác!

Tiếp tục đi qua hai con phố nữa, sẽ đến Kỳ phủ.

Trời giá rét, Kỳ Vân Thu bước chân nhanh hơn.

Trong đêm quá mức yên tĩnh này, âm thanh của gạch ngói vỡ vụn vang lên từng đợt trên những mái ngói từ phía sau lưng, một đường kéo dài tới hai bên sườn nàng.

Bước chân Kỳ Vân Thu dần dần chậm lại, cho đến khi dừng hẳn, hai trông mắt nhìn chung quanh, quét một vòng trên nóc những ngôi nhà nhỏ.

Dưới đêm tối, không nhìn thấy điều gì bất thường.

Nhưng, xuất phát từ trực giác nữ nhân, nàng dám khẳng định, trên nóc nhà hai bên, nhất định có người, hơn nữa không phải chỉ có một người.

Trong lòng nàng còn đang phỏng đoán, bỗng nhiên một mũi tên dài dường như xuyên từ từ trong đêm đen, đầu mũi tên nhọn lạnh lẽo cùng với một cái áo choàng lông trắng loé lên, lao về phía nàng giống như sao băng phóng tới!

Một cái chớp mắt, Kỳ Vân Thu căn bản không kịp né tránh. Hai trông mắt đen như mực, mũi tên nhọn đang dần dần tới gần, đột nhiên phóng đại.

Những năm tháng tuyệt vời, còn chưa tận hưởng hết cuộc sống, chẳng lẽ sẽ phải chết?

Nàng cực kỳ không mong muốn!

Nhưng giờ khắc này, nàng biết, nếu không có kỳ tích, mũi tên nhọn nhất định sẽ xuyên qua da, bắn về phía trái tim nàng.

Nào biết.....

Một bàn tay to ôm lấy vòng eo nàng từ phía sau, sau đó bế nàng lên, kéo người nàng qua một bên. Hai trông mắt của nàng bỗng nhiên mất dấu mũi tên nhọn đang muốn bắn về phía mình.

Mũi tên phóng tới, cũng là lúc nghìn cân treo sợi tóc, đã bị Cánh Dung tay không tiếp được!

Một bàn tay của hắn ôm eo Kỳ Vân Thu, một bàn tay khác nắm mũi tên kia, ánh mắt dừng ở trên mũi tên, mang theo ánh sáng lạnh lẽo chưa bao giờ từng có!

Nổi giận!

Mà chung quanh, vẫn yên tĩnh đến nỗi khiến người hốt hoảng.

Kỳ Vân Thu vẫn đang thờ hồn hển vì mới vừa rồi sợ hãi, Cánh Dung đã hướng mũi mình vào bên tai nàng từ phía sau, nhẹ giọng nói.

"Nhìn thấy ngõ nhỏ bên kia sao?"

Kỳ Vân Thu nhìn qua, thấy lối vào cách xa hơn năm mét.

Nàng gật đầu!

"Ta đếm ba tiếng, người dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới, mình bạch sao?"

Nàng lại gật đầu!

"Một, hai, ba, chạy."

Cánh Dung buông lỏng eo nàng ra, cũng đồng thời khi Kỳ Vân Thu nhắc chân liêu mạng chạy tới ngõ nhỏ kia, trên những nóc nhà nhỏ vốn đang yên tĩnh, đột nhiên nhảy xuống hơn 10 hắc y nhân, cầm trường kiếm đâm tới.

Thậm chí có vài tên hắc y nhân, đã đuổi theo Kỳ Vân Thu.

Thân mình Cánh Dung nhảy lên, đá mấy phát vào trên ngực vài tên hắc y nhân, sau đó chấn ở lối vào ngõ nhỏ.

"Các người rút cuộc là ai?" Cánh Dung hắng giọng hỏi.

Hơn mười tên hắc y nhân vây quanh ở bên ngoài hẻm nhỏ. Mặc dù mang theo mặt nạ đen che mặt, nhưng vẫn có thể nhìn ra được, mặt mày hung ác, rõ ràng chính là mang theo sát ý mà đến.

Hắc y nhân dẫn đầu, tiến lên hai bước: "Đứng đầu lên có thưởng, lấy thủ cấp hai người về phục mệnh."

Khi lời nói vừa rơi xuống, hắc y nhân một lần nữa giờ kiếm tiến lên, tấn công không lưu tình, từng nhát đều muốn lấy mạng.

Cánh Dung cũng không phải là kẻ ăn chay, công phu lợi hại, đoạt kiếm một phen, bắt đầu chém giết cùng những hắc y nhân đó.

Kỳ Vân Thu đã ở trong ngõ nhỏ, ẩn vào trên ngực đang phấp phồng và thở hồng hộc, nhìn cảnh tượng đánh nhau bên ngoài, nàng càng nôn nóng vạn phần.

Mặc dù Cánh Dung chưa bị đánh bại, nhưng vẫn không thể trấn an nàng.

Có câu nói rằng, hai tay khó địch bốn quyền!

Hon mười người công vây một mình hắn, mà hắn, còn muốn bảo vệ an toàn cho nàng, tình thế càng trở nên nguy hiểm.

Ngoài sự lo lắng ra, Kỳ Vân Thư thực sự không thể hiểu rõ, những hắc y nhân đó, vì sao nói muốn "lấy thủ cấp hai người về phục mệnh"?

Nàng từ khi nào, chỗ nào, dính líu tới tất cả những thứ này?Nếu như những hắc y nhân này cùng một nhóm với đám hắc y nhân hành thích ở nghĩa trang lúc trước, theo lý thuyết, bọn họ muốn ám sát, hẳn phải là Cảnh Dung!

Tuy nhiên, nàng đã bị kéo vào chuyện này.

Chắc không phải vì nàng đã xen vào việc người khác nên chọc phải họa, đúng không?

Kỳ Vân Thư nắm chặt xiêm y trước ngực, cắn môi, nghiêng người dán ở trên tường, quan sát tình hình bên ngoài.

Mặc dù trận chiến rất dữ dội, nhưng thân mình nhanh nhẹn của Cảnh Dung vẫn có thể đối phó được với hơn mười hắc y nhân. Trường kiếm trong tay hắn đã đâm chết vài tên, trên thân kiếm, bao phủ đầy máu đang nhỏ giọt đầm đìa.

Bỗng dưng, một hắc y nhân đã lao ra khỏi tuyến phòng thủ của Cảnh Dung, chạy về hướng Kỳ Vân Thư.

"Chịu chết đi!"

Kỳ Vân Thư trở mặt, bước chân liên tục lui về phía sau, cho đến khi phía sau lưng đụng thật mạnh vào một bức tường, không thể nào di chuyển tiếp về phía sau.

Quần áo trước ngực bị nàng nắm chặt nhảu nheo.

Ngay khi trường kiếm cách nàng khoảng ba phần, Cảnh Dung đã dùng chân khoi một viên đá, đá trúng cổ tay người nọ.

Hắc y nhân bị đau, hơi nhẹ buông tay, thanh kiếm vô tình rơi xuống mặt đất.

Thấy vậy, Kỳ Vân Thư cũng lập tức cúi tay ra, dùng sức nhấn một cái ở trên khớp bả vai của hắc y nhân. Hắc y nhân đau đớn la lên một tiếng, ôm cánh tay ngã xuống mặt đất.

"Lại đây."

Cảnh Dung gọi nàng một tiếng, đứng ở đầu ngõ vươn tay về phía nàng.

Nàng cũng ngượng ngùng chạy về phía hắn, đặt tay lên lòng bàn tay to rộng của hắn, mặc kệ hắn dùng sức cầm lấy, giữ chặt tay nàng, một đường chạy khỏi nơi đó.

Phía sau, hắc y nhân càng đuổi theo không bỏ!

Đêm đông vốn yên tĩnh, được bao phủ bởi một tầng không khí quý dị!

Kỳ Vân Thư bị Cảnh Dung nắm tay chạy đi, bên tai là tiếng gió hú liên tục không ngừng.

Kỳ Vân Thư không có sự lựa chọn khác ngoài việc chạy.

"Vương gia, dừng bận tâm tới ta, người nhanh chóng chạy đi thôi. Ta sẽ liên lạc tới người."

Đôi mắt Cảnh Dung như ung cực kỳ quyết tâm, nắm chặt tay nàng.

Nói: "Bỏ vương tuyệt đối sẽ không bỏ rơi người. Sống cùng sống, chết cùng chết!"

Ách!

Kỳ Vân Thư hơi choáng váng, hai chân giống như mất đi trọng lượng. Nghe hắn nói như vậy, nàng cảm động đến nỗi rồi tỉnh rồi mê, đối với nguy cơ tràn ngập phía sau, dường như đã bay đi theo gió lạnh.

Ngay cả Kỳ Bù, cũng chưa bao giờ nói với nàng như thế!

Bọn họ chạy xa khoảng 20m, nhưng cuối cùng hai người vẫn bị đám hắc y nhân xông tới.

Cảnh Dung bảo vệ nàng ở sau người, nghiêng mắt hỏi nàng: "Kỳ tiên sinh, người sợ sao?"

"Sợ."

Nàng không cần chối, cho dù đã quen nhìn người chết, nhưng phải trở thành một trong những khối thi thể kia, nàng thật sự rất sợ.

Vạn nhất Huyền thái gia có cộng đại thần kinh nào không đúng, tìm Ngổ tác tới mổ bụng nàng, vậy chẳng phải là càng thêm đau khổ?

Rõ ràng chung quanh nguy cơ bốn phía, nhưng một câu trả lời "sợ" của nàng khiến Cảnh Dung nở nụ cười.

Hắn nói: "Yên tâm đi, ngay cả khi người xuống điện Diêm Vương, bốn vương cũng sẽ làm bạn cùng người. Người muốn ngắm hoa cũng được, uống rượu cũng thế, bốn vương chắc chắn phụng bồi."

Ai ai ai, người suy nghĩ quá nhiều. Người đã chết, dưới điện Diêm Vương, chỉ mặc quần áo trắng, đi đến cầu Nại Hà, uống canh Mạnh bà, một khi nhắm mắt, lập tức chuyển thế đầu thai.

Còn ngắm hoa? Còn uống rượu?

Thật là ảo tưởng!

Kỳ Vân Thư đứng ở phía sau hắn, một bàn tay đã bị Cảnh Dung nắm chặt, một bàn tay kia lôi kéo tay áo rộng của hắn.

Nàng hít vào chớp mũi một luồng khí lạnh, nói: "Ta không cần ngắm hoa, ta cũng không cần uống rượu. Nếu như ta thật sự chết rồi, hy vọng Loan Nhi có thể đốt cho ta một bộ quần áo sạch sẽ, tốt nhất còn có thêm một đôi giày. Còn có, nhất định phải đốt cả hộp gỗ đàn hương cho ta, bởi vì đồ vật bên trong đều là bảo bối của ta. Không cần đốt ngân phiếu (tiền giấy) cho ta, bởi vì ta lo lắng dưới địa phủ quá ẩm ướt, những tờ ngân phiếu đó sẽ bị hỏng. Tốt nhất nên đốt một rương vàng bạc hoặc là bảo vật. Đứng rồi, còn có....."

Cảnh Dung lần đầu mới biết, thì ra, Kỳ Vân Thư vẫn nói rất nhiều.

Nàng lo độc thoại với mình, vánh mắt chuyển sang đỏ bừng.

Tuy nhiên, Cảnh Dung lại nhũn mày hỏi nàng: "Loan Nhi là ai?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 69: Chỉ Đả Thương, Không Giết

"Loan Nhi là ai?"

Đây không phải là vấn đề a!

Kỳ Vân Thư nhấp môi, nhìn hắc y nhân chung quanh, nói: "Loan Nhi là người thân yêu của ta, nếu như ta chết rồi, nàng chắc chắn sẽ đi theo ta."

Thân yêu?

Sắc mặt Cảnh Dung trầm xuống.

Hắc y nhân xung quanh nhìn thấy hai người tán gẫu vui vẻ, tên cầm đầu mang về mặt hung ác, gió kiếm và tiến lên hai bước.

"Chú từ nói, bất cứ ai có thể lấy được thủ cấp hai người, sẽ có thưởng lớn."

"Giết!"

Hắc y nhân bắt đầu vây sát, các cặp mắt đỏ ngầu hung dữ. Hai cái đầu người, bọn họ nhất định phải có được.

Khi những hắc y nhân đó tới gần, Cảnh Dung kéo Kỳ Vân Thư quay một vòng ra phía sau, sau đó dùng trường kiếm trong tay mình, dẫn dắt kiếm phong của hắc y nhân vào một khối, thành hình một "mộ hoa".

Ngay khi Cảnh Dung đang muốn đẩy thanh kiếm ra, Kỳ Vân Thư đã lấy một cái túi thêu hoa ở bên hông xuống.

"Nhắm mắt lại." Nàng lập tức nói với Cảnh Dung.

Cảnh Dung tuy không hiểu vì sao, nhưng vẫn nhắm hai mắt lại.

Ngay sau đó, Kỳ Vân Thư rải phấn trắng từ trong túi ra ngoài.

Khi hai mắt của Hắc y nhân đụng phải những bột phấn đó, lập tức cay đến nỗi đau nhức, cả hết kiếm trong tay, che hai mắt lại và thối lui ra sau, thậm chí có mấy người còn lăn lộn trên mặt đất.

Một loạt âm thanh kêu la thảm thiết!

Ngay khi Cảnh Dung mở to mắt ra, liền nhìn thấy một thảm cảnh như vậy.

Kỳ Vân Thư ngay lập tức kéo ống tay áo hắt.

"Nhanh chóng đi thôi, vật kia sẽ có tác dụng một lúc nữa, nhưng ta không biết nó có thể kéo dài bao lâu."

Cảnh Dung gật đầu, nắm lấy tay nàng, nhanh chóng rời đi.

Sau khi vòng qua hai con phố, xác định những người hắc y nhân đó sẽ không tiếp tục đuổi theo, hai người mới dừng lại.

Kỳ Vân Thư thở hổn hển, quay đầu lại kiểm tra vài lần, lúc này mới cảm thấy yên tâm.

"Người đã rải thứ gì vậy?" Cảnh Dung nghiêm túc hỏi nàng.

"Là hỗn hợp bột của chanh với nước đá ngầm. Một khi nó tiếp xúc với mắt, không mù cũng hỏng."

"Không ngờ, người còn rất tàn nhẫn."

Tần nhẩn sao?

Nàng liếc mắt nhìn thanh kiếm trong tay Cảnh Dung một cái, nói: "Ta chỉ đã thương người, không giết người. Kiếm của Vương gia, đã dính máu tươi."

Giờ phút này, trên tay Cảnh Dung, vẫn là thanh trường kiếm gần như muốn đâm qua cả hai, trong ánh mắt của hắn, cũng lập tức lóe lên một luồng ánh sáng lạnh lẽo.

"Nếu như ta không giết người, thanh kiếm này, sẽ giết ta và người."

"....."

Kỳ Vân Thư không có lời gì để nói. Giờ khắc này, nàng bỗng cảm thấy hắn nói cực kỳ rất đúng.

Giết người! Chưa chắc đã là tội ác.

Gống như Tổ Văn và lão quân già muốn giết tiểu thư Chu gia, nếu không phải bởi vì ân nhân và thông khổ, bọn họ sẽ không đi tới một bước kia.

Biểu tình của Kỳ Vân Thư dần thư giãn, nhũ mày lại, đầu hơi thấp xuống, bắt đầu bước đi về phía trước.

Cảnh Dung nhìn thấy biểu hiện của nàng, lập tức dùng áo choàng lau máu trên thân kiếm và ném nó trên một đồng rác, sau đó đuổi theo Kỳ Vân Thư.

"Bị dọa rồi sao?" Hắn hỏi nàng.

Nàng lắc đầu: "Không phải."

Bước chân đột nhiên dừng lại, nàng nghiêng người về phía Cảnh Dung, nâng tay mình lên và mở ra, trong lòng bàn tay, nằm yên một khối ngọc bội hình tròn.

"Đây là thứ lúc ta thuận tay, đã lấy xuống từ trên người một hắc y nhân, có phải rất quen mắt hay không?" Kỳ Vân Thư hỏi hắn.

Cảnh Dung nhặt ngọc bội lên, lập tức nhũ mày nói: "Cái này....."

"Ngọc bội này, giống với mặt dây chuyền trên người của đám hắc y nhân ở nghĩa trang lần trước, nhưng nếu như cùng một đám người, vậy người bọn họ muốn hành thích, hẳn phải là Vương gia. Nhưng hôm nay, ngay cả đầu ta cũng muốn lấy, chẳng lẽ, Vương gia không cảm thấy kỳ lạ sao?"

Đầu ngón tay của Cảnh Dung trượt qua các cạnh của mặt dây chuyền, bắt đầu chìm vào suy nghĩ.

Thấy hắn không nói gì, Kỳ Vân Thư tiếp tục nói: "Lang Bạc nhất định đã nói với Vương gia về sự tình khối ngọc bội này và độc thạch ban. Nếu như có thể tra ra được xuất xứ của ngọc bội, nơi phát ra độc thạch ban, chắc hẳn có thể biết được ai là người chỉ huy sau lưng. Nhưng ta có một chút không rõ, vì sao..... ngay cả ta cũng muốn giết? Hay là bởi vì lần trước khi bọn họ hành thích, ta cũng ở đó, vì thế nên muốn giết người diệt khẩu, cắt đứt hậu hoạn. Nhưng nếu làm như thế thì quả mạo hiểm, quá lộ liễu. Nếu không phải nguyên nhân này, vậy thì vì sao?"

Nàng phân tích càng thêm chính xác, giờ phút này đáp án trong lòng Cảnh Dung càng thêm rõ ràng!

Hắn nắm chặt khối ngọc bội trong tay, trong con ngươi, mang theo một cổ hơi thở nguy hiểm.

Nhìn Kỳ Vân Thư, hắn nói: "Sau lưng việc này, bốn vương tất nhiên sẽ giải quyết hết."

"Vì vậy, Vương gia..... biết đó là ai?" Trục giác của nữ nhân!

Hắn nhũ mày lại, lại khôi phục lại khuôn mặt bất động thanh sắc, nói: "Kỷ tiền sinh, sự tình vừa rồi, đừng nên nhắc tới với người khác. Tóm lại, trong lòng bốn vương đã có kế hoạch."

"Àn." Nàng gật đầu.

Cảnh Dung vừa không phủ nhận, nhưng cũng không thừa nhận.

Người phía sau mồm là ai, hắn vẫn không chắc chắn!

"Được rồi, bốn vương vẫn nên đưa người trở về."

"Không cần, ta đi tới góc đường là đến, hiện tại những hắc y nhân chắc hẳn sẽ không đuổi theo, Vương gia nên nhanh chóng quay lại Quảng Cừ viện, nếu người xảy ra chuyện, tiểu nhân mới thật sự không dám đương nổi."

Nghe nàng nói những lời này, Cảnh Dung vốn đã thu liễm đao hoa, đột nhiên lại bùng lên.

Hắn cố ý vô tình đi gần tới Kỳ Vân Thư, thấp giọng xuống hỏi: "Người đang lo lắng cho bốn vương?"

"....."

"Có phải hay không?" Giọng điệu dịu dàng!

Thân thể hắn cũng càng ngày càng gần Kỳ Vân Thư!

Hương thơm trên người nam nhân tấn công vào mũi, chớp mũi lạnh lạnh của Kỳ Vân Thư ảm áp, lập tức lùi ra sau hai bước, vùi đầu xuống càng thấp.

"Ngày mai tiểu nhân còn muốn điều tra vụ án âm dương thi, vì vậy sẽ đi về trước."

Nói xong, nàng xoay người bước nhanh rồi đi, không đợi Cảnh Dung kịp đuổi theo mình.

Nhìn thân ảnh kia, nụ cười trên choker của Cảnh Dung biến thành lo lắng.

Nếu năm thi thể bị thiêu cháy cùng với hai lần hành thích, đều có quan hệ với 《Lâm Kinh Án》. Vậy thì, ai chính là người đang ngăn cản hân hỗi kinh? Ngăn cản hân..... mạng Kỳ Vân Thư hỗi kinh tra án?

Hay là, thật sự là hân ta?

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Trở lại Kỳ gia, tâm tư Kỳ Vân Thư vẫn còn trong trạng thái kinh ngạc.

Sống cùng sống, chết cùng chết!

Sáu chữ này, không ngừng quanh quẩn ở trong đầu nàng.

Vào trong phòng ngồi xuống, thật lâu nàng cũng không thể phục hồi lại tinh thần.

Tuy nhiên, khi Loan Nhi nhìn đến nàng, lại trở nên khiếp sợ.

Trên quần áo Kỳ Vân Thư, có vết máu, còn có bột phấn màu trắng.

"Tiểu thư, có chuyện gì xảy ra với ngài vậy? Đã bị thương ở đâu hay sao? Hay là miệng vết thương sau lưng lại nứt ra rồi? Ngài không cần dọa nô tỳ, để nô tỳ nhìn xem."

Trong khi nói, Loan Nhi tiếp cận gần nàng, muốn xem xét tình huống của nàng.

Kỳ Vân Thư lạnh lùng nhìn nàng một cái, chỉ nói: "Ta không có việc gì, máu này bị dính từ trên thi thể ở nha môn."

"Thật vậy sao?" Loan Nhi lau nước mắt.

"Ta lừa người làm gì? Hiện tại người nhanh chóng chuẩn bị nước đưa vào để ta tắm rửa đi."

Loan Nhi gạt đầu, kéo kéo mũi mình, sau đó vội vàng chạy ra ngoài mức nước.

Đêm đó, Kỳ Vân Thư không thể nào ngủ yên, trần trọc ở trên giường hồi lâu, thờ dài từng tiếng.

Nghĩ đến sự tình mình bị thích khách đuổi giết, lại nghĩ đến những lời nói kia của Cảnh Dung.

Khuyết động cảm xúc của nàng, không thể nào bình tĩnh được.

Mãi cho tới khi bình minh, nàng rời khỏi giường với tóc mắt thâm quầng, gấp gọn chân mền, ăn chút điểm tâm, sau đó vội vàng vàng đi tới nha môn.

Vừa đến nha môn, nàng đã nói với Huyện thái gia: "Lưu đại nhân, ta sẽ đi kiểm nghiệm lại đồng xương trắng kia, nhưng ta cũng cần ngài giúp ta tra một người."

Huyện thái gia hỏi: "Ai?"

"Chính là đệ đệ Giang phu nhân, tra càng tỉ mỉ kỹ càng càng tốt."

"Được, bản quan sẽ lập tức phái người điều tra."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Phương Pháp Tách Rượu

Edit & Dịch: Emily Ton.

Huyện thái gia phái người điều tra đệ đệ Giang phu nhân, trong khi Kỳ Vân Thư đi tới phòng nghiệm thi.

Đồng xương trắng vẫn đang được bày biện ở chỗ cũ, không bị người động qua.

Nàng xúc tẩm vải bố trắng lên, bụi bẩn vấy ra đầy đất, một chút bụi gần như đi vào miệng nàng.

Hai nha dịch trong nha môn cũng đi theo vào, trong đó một người tên gọi là Ngụy Vô mở miệng hỏi: "Ký tiên sinh, nếu cần hỗ trợ gì, ngài cứ việc phân phó."

Nàng gạt đầu: "Người trước hết hãy đứng qua một bên, sẽ có ích cho người."

Trong khi đó, một nha dịch gọi là Vương Tam lại tò mò hỏi nàng: "Ký tiên sinh, xương trắng này không phải ngài đã kiểm nghiệm rồi sao? Vì sao còn muốn lại xem lần nữa?"

"Có đôi khi dường như người sẽ quên thứ gì đó, thời điểm nghiệm thi, người cũng sẽ bỏ lỡ một số thứ. Vì thế, xem thêm vài lần, có lẽ sẽ có chứng cứ mới."

Nàng thật ra cực kỳ kiên nhẫn!

Ngụy Vô và Vương Tam thoáng nhìn qua lẫn nhau.

"Đôi khi Ký tiên sinh nói thật sự rất thâm thúy ách diệu."

"Đúng vậy, Ký tiên sinh thông minh như vậy, khẳng định có thể tìm được hung phạm."

"Đúng vậy đúng vậy!"

.....

Hai người người một câu ta một ngữ, nói chuyện vô cùng vui vẻ!

Trong khi đó, Kỳ Vân Thư đã mang bao tay màu trắng lên, chau mày, lộ ra bộ dáng ít khi nói cười.

Nàng cúi đầu, bắt đầu tỉ mỉ kiểm tra lại đồng xương trắng của âm dương thi.

Nàng vẫn luôn tin tưởng, thi thể người có thể nói dối, nhưng xương cốt nhất định sẽ không.

Nàng càng tin tưởng chắc chắn, nhất định còn có vật quan trọng nào đó mà nàng chưa nhận thấy được.

Nàng kiểm tra toàn bộ xương trắng một hồi, kết quả không khác biệt lắm với khám nghiệm ngày đó, không thuận lợi.

Nàng hơi chau mày ủ rũ!

Ngụy Vô tiến lên cẩn thận thăm dò: "Ký tiên sinh, có tra ra được vật gì mới hay không?"

Kỳ Vân Thư vẫn không nói chuyện, Vương Tam dùng khuỷu tay đụng Ngụy Vô một chút, nói: "Khẳng định có thể tra được, người hơi vấn đề này không phải vô nghĩa hay sao?"

"Ta hỏi một chút thì sao? Ta cũng rất sốt ruột."

"Người và ta thì gấp cái gì."

"Ta không gấp!"

"Người có!"

Hai người lờm nhau, háng say cái cọ.

Cánh tay bọn họ dán vào một khối, nếu như không phải Kỳ Vân Thư đang ở đây, phỏng chừng bởi vì một vấn đề nhỏ nhỏ như vậy, sẽ bắt đầu đánh nhau!

Điều này khiến Kỳ Vân Thư đau đầu, thờ dài một tiếng, nói với Ngụy Võ: "Người hãy thè lưỡi ra."

Lưỡi của ta?

Đang êm đang đẹp, thè lưỡi ra làm gì?

Ngụy Võ giờ tay lên giải giải đầu, khó hiểu: "Thè lưỡi ra làm gì?"

Kỳ Vân Thư đứng dậy, hai tay chấp trước ngực, cười với hắn: "Giúp người xem bệnh miễn phí."

Ai nha!

Nghe thật là tuyệt, không cần tiêu tiền xem bệnh, vì sao không làm?

Vì thế, Ngụy Võ lập tức thè lưỡi ra, hướng về phía Kỳ Vân Thư.

Vương Tam cảm thấy không vui.

Dựa vào đầu chỉ xem bệnh cho Ngụy Võ, không xem bệnh cho mình?

Hắn cất bước tiến lên, lời kéo mồm mép, gương mặt xoắn xít nói: "Kỳ tiên sinh, người không thể chỉ xem cho Ngụy Võ, không xem cho ta."

"Nga, được thôi, người cũng thè lưỡi ra."

"Được được được."

Vì thế, hình ảnh hai tên nam tử trường thành đang đứng thè lưỡi ra một loạt như chó, thật sự rất buồn cười!

Kỳ Vân Thư vung tay lên: "Hai người tới đứng ở cửa đi, đưa lưng về phía ta, nếu ta không cho phép, các người không được thu lưỡi về."

Có ý gì?

Ngụy Võ và Vương Tam quay mặt liếc nhìn nhau, bất đắc dĩ, bọn họ đã thè lưỡi ra ngoài, không thể nói được lời nào.

Mệnh lệnh của Kỳ tiên sinh không dám không nghe, đành phải ngoan ngoãn đi tới đứng ở cửa.

Phía sau, Kỳ Vân Thư không nhận được nụ nụ cười, ngoài miệng lầm bầm một câu: "Phương pháp này rất có hiệu quả, lỗi tại cung yên tĩnh hơn."

Ánh mắt nàng một lần nữa đi chuyển về trên đồng xương trắng, nàng đột nhiên bị hấp dẫn bởi bộ quần áo rách nát.

Ngay sau đó, từ thùng đựng cụ một bên, lấy ra một con dao nhỏ bén nhọn, thật cẩn thận đến chỗ quần áo, chậm rãi tách chúng ra khỏi xương sườn.

Quần áo đã bị tiêu hủy có chút nghiêm trọng, nhưng cũng may là vải dệt lụa, vẫn còn một chút chưa bị phân hóa.

Sau khi dùng con dao nhỏ tách xương ra khỏi quần áo, nàng lại ngạc nhiên phát hiện ra rằng, quần áo này có hai lớp.

Đáng ngạc nhiên hơn nữa là.....

"Vì sao hai loại vải dệt không giống nhau? Bên ngoài là vải lụa, nhưng bên trong lại là vải thô?"

Trong lòng bắt đầu nghi hoặc, động tác trên tay nàng cũng nhanh hơn rất nhiều, cho đến khi hoàn toàn tách quần áo ra khỏi đồng xương trắng.

Nàng gọi một tiếng: "Hai người các người, đưa lưỡi trở về trong miệng đi, lại đây."

Ngụy Võ và Vương Tam đều đã chảy nước miếng đầy đất, khi nghe được lệnh, nhanh chóng thụt lưỡi vào, cùng nhau dùng ống tay áo quẹt miệng.

Nước miếng chảy rất nhiều!

Hai người cong eo tiến vào, Ngụy Võ nuốt nuốt nước miếng, gương mặt tươi cười hỏi: "Kỳ tiên sinh có gì phân phó?"

"Hai người, đi tìm cho ta một tấm sắt mỏng và một chai rượu trắng tới đây. Đứng rồi, còn có một cái bếp lò."

"Tiên sinh..... đang muốn nướng đồ ăn hay sao?"

Ngụy Võ tham ăn gần như chảy nước miếng lần nữa, một tấm sắt mỏng, một bình rượu trắng, và một cái bếp lò, không phải để nướng đồ ăn, thì để làm gì?

Kỳ Vân Thư hít một hơi thật sâu, nỗ lực duy trì bình tĩnh.

"Nhanh lên, ta cần chúng ngay lập tức." Giọng nói nặng nề, báo hiệu một cơn tức giận.

Ngụy Võ và Vương Tam không dám hỏi thêm nhiều, đề phòng nàng lại nói bọn họ thè lưỡi ra, vì thế háp tấp tìm những vật Kỳ Vân Thư muốn càng nhanh càng tốt.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Dựa theo an bài của Kỳ Vân Thư, hai người đặt tấm sắt mỏng cao hơn phía trên bếp lò năm tấc, rắc rượu trắng vào trên đó.

Những âm thanh nóng bỏng vang lên!

Âm thanh rất sáng khoái!

Kỳ Vân Thư đặt bộ quần áo ở trên tấm sắt mỏng, toàn bộ gần như được ngâm trong rượu trắng.

Ngụy Võ tiến đến trước mặt Vương Tam, nhỏ giọng cẩn thận hỏi hắn: "Người nói xem, Kỳ tiên sinh đang làm gì vậy?"

"Người quần nhiều như vậy làm gì, tóm lại, nhất định là phương pháp nghiệm thi. Chúng ta hãy lưu ý kỹ, nói không chừng sau này có thể dùng đến."

"Đứng đứng đứng."

Hai các người, khi nào thì trở nên hoà hợp như thế?

Kỳ Vân Thư cũng bắt đầu giải thích: "Đây gọi là phương pháp tách rượu trắng. Thông thường, đối với những hiện vật đã được chôn ở dưới nền đất..... khụ khụ, ở đây là quần áo. Muốn cho kết cấu của vải không bị hư trong khi tách nó, biện pháp này là tốt nhất. Nhưng khi quần áo tiếp xúc với rượu trắng còn, vải dệt sẽ co lại ở một mức độ nhất định. Quá trình này, tương đối nhẹ nhàng chậm chạp. Hơn nữa, nhiệt độ cực nóng sẽ dẫn đến giãn nở và co lại. Vì vậy, bằng cách sử dụng nguyên lý vật lý co giãn là có thể hoàn toàn tách được các thành phần khác nhau của quần áo."

Những lời giải thích này, Ngụy Võ và Vương Tam nghe được, hoàn toàn sững sờ!

Ngài đang nói gì vậy?!

Ký Vân Thư cũng không giải thích thêm nhiều, chờ đến khi bộ quần áo thoát những luồng khí nóng, lập tức nhặt chúng lên khỏi sắt mỏng, đặt ở trên bàn một bên.

Sau đó dùng con dao nhỏ của mình vừa rồi, tách hai lớp vải kia ra.

Không có một chút hư tổn!

Hon nữa, bộ quần áo bằng vải thô bên trong còn cực kỳ hoàn chỉnh, mặc dù bị thiếu một khối rất nhỏ.

"Các người qua đây nhìn xem, miếng vải này, trông giống cái gì?" Ký Vân Thư gọi hai người qua.

Nguy Vô và Vương Tam mở to hai mắt, khi bọn họ tiếp cận và nhìn, cân nhắc một chút, cùng nhau lắc đầu.

"Nhìn không ra?" Ký Vân Thư hỏi lại.

Vương Tam đột nhiên giống như bùng nổ, vui vẻ, chỉ vào khối vải thô: "Đây hẳn là yếm của tiểu hài tử." (Đồ chip của bé)

Yếm?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Hung Thủ Chính Là Người

Để chứng minh mình không phải đang nói hươu nói vượn, Vương Tam còn cố ý nói: "Nữ nhi của ta cũng có một cái, hình dạng kích thước giống cái này như đúc, người xem, ngay cả màu đỏ cũng giống."

Vương Tam đề cập tới điều này.

Đều là sự thật.

Ngay cả Nguy Vô cũng bắt đầu tham gia, nói: "Đúng đúng đúng, chính là yếm (quần chip). Họ hàng nhà ta cũng có người sinh hài tử, cũng có một cái như vậy. Không sai, nhất định là yếm."

Ai ai ai, người ri rầm cái gì?!

Hai người đều nói là yếm, điều này khiến Ký Vân Thư bắt đầu nghi hoặc.

Yếm?

"Trên người Giang lão gia, vì sao lại có một chiếc yếm của tiểu hài tử?"

Giang lão gia và Giang phu nhân không phải không có hài tử hay sao?

"Nguy Vô Vương Tam, hiện tại các người lập tức đi ra xem, Giang phu nhân rốt cuộc có từng sinh hài tử hay không, còn có, trong phủ Giang gia có tiểu hài tử nào hay không? Nhất định phải điều tra thật kỹ, minh bạch sao?"

"Vâng."

Hiếm khi nghiêm túc!

Hai người lập tức rời đi điều tra.

Ký Vân Thư vẫn ở trong phòng nghiệm thi, cẩn thận kiểm tra chiếc yếm. Một nam nhân hơn 40 tuổi, trên người mang theo một chiếc yếm hài đồng. Điều này quả là khó hiểu!

Chẳng lẽ thật sự là do hắn bị điên?

Nàng lắc đầu, không tiếp tục suy đoán thêm, lấy tấm vải bố trắng mình kéo ra lúc trước, dùng sức mở ra, chuẩn bị phủ lên trên đồng xương trắng.

Dính —

Dường như có thứ gì đó rơi xuống mặt đất.

Nàng cúi đầu tìm một lần, nhìn thấy chỗ góc bàn có một vật nhỏ đen đen. Khi nhặt lên nhìn xem, mới phát hiện đó là một cái cúc áo, mặt trên còn dính bùn đất, chắc hẳn là do bùn đất xung quanh xương trắng bao bọc lấy nó.

Nàng lau khô cúc áo, lập tức phát hiện ra hình dáng ban đầu của cái cúc áo.

Vật liệu sáng bóng, vòng ngoài của cúc áo không bằng phẳng, hiện ra hình xoắn ốc. Xem loại mặt hàng này, hẳn là được dùng trên gấm vóc Thanh Châu. Trên quần áo bọn họ, đều sẽ dùng loại cúc áo này, bởi vậy nên có vẻ thanh lịch tao nhã.

Thông thường, một nút cúc áo như vậy, sẽ được thêu ở trên cổ áo.

Đối với việc vì sao Ký Vân Thư lại biết điều này, cần bàn chẳng có gì lạ.

Bởi vì Ký gia có một nhân vật nhỏ, gấm vóc nơi nào cũng đều không cần, cổ tình chỉ dùng gấm vóc Thanh Châu.

Người này, chính là Ký Linh Chi!

Nhưng khiến Ký Vân Thư cảm thấy kỳ lạ chính là, những cúc áo bình thường, ở giữa sẽ có bốn lỗ dùng để khâu chỉ, nhưng cúc áo này, lại chỉ có ba lỗ.

Mà loại cúc áo này, dường như nàng đã từng thấy qua ở nơi nào đó?

Trong lúc nhất thời, nghĩ mãi không ra.

.....Edit & Dịch: Wattpad@EmilyTon.....

"Vân Thư, chúng ta đã tra ra được."

Giọng nói của Huyện thái gia vang lên từ bên ngoài.

Bên khoe mắt nàng, đã nhìn thấy Huyện thái gia mặc quan phục tiến vào.

"Vân thư, tra được rồi tra được rồi!"

"Tra được thì tra được, ồn ào gì vậy?"

Sắc mặt Huyện thái gia cứng đờ, nhưng vẫn không quên nói ra sự tình đã tra được cho Ký Vân Thư.

Hắn cẩn thận nghiêm túc nói: "Đệ đệ của Giang phu nhân, gọi là Lý Triệu. Mặc dù Lý gia là thế gia, nhưng không phải ở kinh thành, lúc trước vẫn luôn ở tại Thanh Châu. Lý triệu này, hai năm trước đột nhiên đi tới Cẩm Giang, chuyển vào Giang phủ. Tuy nhiên, Giang phu nhân thật ra cực kỳ nghiêm khắc với đệ đệ mình, nhưng điều này đã khiến đệ đệ này bị tổn thương. Hơn nữa....."

"Nói trọng điểm"

"Trọng điểm chính là, Lý triệu rất thích đánh bạc. Hắn cờ bạc khắp nơi ở Thanh Châu, nợ rất nhiều tiền. Sau khi bị Lý gia biết được, lập tức đuổi hắn tới Cẩm Giang, để Giang phu nhân có thể giám sát hắn. Tuy nhiên, làm sao có thể quản được, tính xấu không đổi, hoặc là thích đánh bạc đã thành con nghiện, cũng nợ rất nhiều tiền. Những sòng bạc lớn ở Cẩm Giang đều từng không cho hắn đi vào. Bất quá tính cách người này, vừa rất nhất gan lại vừa yếu đuối."

Ký Vân Thư nheo mắt lại: "Đó là tất cả?"

Huyện thái gia tiếp tục nói: "Cũng không phải, trong nhà hắn còn có vài huynh đệ tỷ muội. Đại tỷ chính là Giang phu nhân, Nhị tỷ là....."

"Được rồi, bắt người đi."

"A?"

"Ta nói, có thể bắt người." Kỳ Vân Thư nghiêm túc sắc mặt khi nói.

Huyền thái gia ngấy người một lúc, sau đó mới đột nhiên lộ ra vui sướng trên mặt, vỗ tay một cái: "Hung thủ chính là Lý Triệu, đúng không?"

Trên trán Kỳ Vân Thư xuất hiện những đường hắc tuyến: "Vậy ngài đi bắt người, hay là không bắt?"

"Bắt bắt bắt, lập tức bắt!"

Vụ án sắp được phá, Huyền thái gia đương nhiên rất hạnh phúc, chạy ra ngoài, nhanh chóng hạ lệnh, sai người mang Lý Triệu tới nha môn hỏi chuyện.

Kỳ Vân Thư siết chặt nút cúc áo ở trong lòng bàn tay, dùng vải bố trắng đắp lên trên đồng xương trắng, cũng đi ra ngoài.

.....

Không lâu sau đó, Lý triệu đã bị nha dịch bắt tới công đường, buộc hún quỳ xuống.

Kỳ Vân Thư nhỏ giọng hỏi nha dịch kia: "Bắt được hún ở đâu?"

Trả lời: "Sòng bạc."

Chẳng trách không thấy Giang phu nhân theo tới. Như vậy càng tốt, đỡ ồn ào nhốn nháo!

"Các người đang làm gì vậy? Dựa vào đâu bắt ta? Có biết cha ta là ai hay không? Có biết gia gia ta là ai hay không?" Lý triệu gào lên.

Biết, gia gia người chính là Lý lão tướng quân!

Huyền thái gia ngồi ở phía trên tức giận dằn lên, đập Kinh Đường Mộc một cái: "La hét gì vậy? Là bản quan cho người bắt người tới, người có khiếu nại gì?"

"Có."

"Người nói nghe một chút."

"Ta không phạm pháp, ngài dựa vào đâu bắt ta tới nha môn? Chẳng lẽ bài bạc cũng phạm pháp sao?!"

Lý triệu tức giận đến nổi siết chặt nắm tay.

Ngày hôm qua, khi có Giang phu nhân ở đây, rõ ràng rúc ở phía sau giống như con mèo nhỏ, hiện tại lại cực kỳ tự tin.

Vào thời điểm này, bài bạc thật đúng là không phạm pháp, Huyền thái gia nhìn thoáng qua về phía Kỳ Vân Thư, ý bảo rằng nhanh chóng giúp đỡ.

Kỳ Vân Thư thật ra không vội, chậm rãi đi tới vài bước, dừng lại ở bên người Lý Triệu, cúi đầu hỏi hún: "Lý Triệu, ta hỏi người, người thật sự không phải là hung thủ đã giết hại Giang lão gia?"

Ánh mắt Lý triệu rõ ràng bắt đầu run rẩy, nuốt nước miếng, nói: "Ta đã nói rồi, không phải ta. Ta không giết tỷ phu. Đó là tỷ phu của ta, sao có ta thể giết tỷ phu?"

"Ta hỏi người một lần nữa. Hung thủ, rốt cuộc có phải là người hay không?"

"Không phải ta, thật sự không phải ta. Ngay đó khi tỷ phu ta chết, ta căn bản không có ở nhà."

"Người vẫn đang nói dối." Kỳ Vân Thư mắng hún một tiếng.

Thân thể Lý triệu đột nhiên run lên, nằng nặt mắt lấp lánh nhìn Kỳ Vân Thư: "Ta..... ta không nói dối."

Kỳ Vân Thư lạnh lùng, mang theo một loại khi thế bức người.

Nói: "Người nói, vào ngày tỷ phu người chết, người không ở nhà?"

"Đúng..... đúng vậy."

"Nói dối hết lần này đến lần khác. Người vì sao biết hún chết vào ngày nào? Hơn nữa, người làm sao có thể kết luận, vào ngày Giang lão gia chết, người không ở trong nhà. Còn có, Giang phu nhân đã nói, sau khi Giang lão gia mất tích, các người mới dời tới kinh thành. Vậy thử hỏi xem, sau khi các người đã chuyển tới kinh thành, Giang lão gia mới chết ở Quảng Cừ viện, vì sao người lại nói mình không ở nhà?"

"Ta....." Sắc mặt Lý Triệu kinh hoàng.

"Mà sự thật lại là, Giang lão gia đã chết trước khi các người dời tới kinh thành. Người vì thoái tác trách nhiệm, mới nói người căn bản không có ở nhà. Nhưng đúng là bởi vì những lời này của người, lại bại lộ chính người đang nói dối. Hung thủ giết Giang lão gia, chính là người!" Kỳ Vân Thư lên giọng rõ ràng vang lên!

Mọi người trong công đường đều bắt đầu căng thẳng trong lòng.

Lý Triệu đã sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, trực tiếp ngồi liệt ở trên mặt đất.

"Không phải ta, không phải ta. Ta không giết người! Thật sự không phải là ta, thật sự không phải là ta....." Giọng nói run rẩy, ánh mắt co giãn vì lo lắng.

Kỳ Vân Thư cũng không vội, lấy cái cúc áo kia ra.

"Lý Triệu, cúc áo này, người hún rất quen thuộc, đúng không?!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 72: Cúc Áo Ba Lỗ

Kỳ Vân Thư kẹp cúc áo ở trên đầu ngón tay mình, đưa nó về phía Lý Triệu.

Khi Lý Triệu nhìn thấy cúc áo kia, ánh mắt thoáng hiện qua một tia nghi hoặc, nhưng sau đó lại mang theo kinh hoàng sâu sắc.

"Ta..... ta làm sao biết được." Trong khi trả lời, hún đột nhiên dùng tay giữ cái đai lưng ở bên hông mình.

Thật không may, đã bị Kỳ Vân Thư nhìn thấy rõ ràng.

Nàng nói: "Sao người lại không biết? Bộ quần áo hôm nay người mặc cũng giống như bộ quần áo hôm qua, đều là gấm vóc Thanh Châu. Cũng chỉ có trên quần áo gấm vóc Thanh Châu, mới có thể thêu loại cúc áo này."

"Vậy..... vậy thì thế nào? Điều đó cũng không thể nói, chính ta đã giết tỷ phu ta. Ngài đừng nên nói hươu nói vượn, oan uổng người tốt."

"Người nói xem đây có phải là trùng hợp, nút cúc áo này đã rớt ra từ bộ hài cốt kia hay không? Hơn nữa, nơi mất cả chân của bộ hài cốt chỉ vừa mới bị thượng trước khi chết. Như vậy, nói cách khác, Giang lão gia lúc còn sống nhất định đã phát sinh tranh chấp cùng với người khác. Cũng trong quá trình tranh chấp, tình cờ kéo nút cúc áo này xuống từ trên quần áo hung thủ."

Lý Triệu càng nghe càng hoảng, nhưng cũng không quên thể thờ phỉ nhận: "Ngay cả khi cúc áo kia là của hung thủ, nhưng..... nhưng cũng không có quan hệ với ta!"

Đôi mắt hún không dám nhìn Kỳ Vân Thư.

Một cuộc đấu tranh vô ích! Kỳ Vân Thư cũng không nóng nảy, mỗi móng chỉ hơi nhếch lên.

"Lý Triệu, chẳng lẽ ngay cả cúc áo trên quần áo mình người đều không nhận biết sao?"

Đi?

Lời này, từ đâu mà nói như vậy?

Huyện thái gia cũng mang vẻ mặt không hiểu, thoáng đứng thẳng thân mình từ trên ghế hoa lê (梨花椅), hỏi: "Chỉ là một cái cúc áo, có chỗ nào kỳ quái? Vì sao lại kết luận đó là Lý Triệu?"

Vấn đề này, không chỉ có Huyện thái gia muốn biết, sự gia và bọn nha dịch ở đây cũng rất báo hức muốn biết.

Nắm lấy vấn đề này của Huyện thái gia, Lý Triệu lập tức phản bác: "Gắm vóc Thanh Châu ở khắp nơi nơi, loại cúc áo này cũng rất phổ biến, người dựa vào đâu mà nói đó là của ta?"

"Ngài gấp như vậy làm gì? Còn không yên lặng để ta nói hết lời?" Kỳ Vân Thư trầm sắc mặt xuống, bước từng bước chân đi tới bên trái Lý Triệu, nói: "Theo ta được biết, cúc áo thông thường, ở giữa sẽ có 4 lỗ nhỏ dùng để khâu chỉ. Quần áo gắn vóc Thanh Châu cũng không ngoại lệ, phía trên cúc áo cũng đều là 4 lỗ. Tuy nhiên, đây là một ngoại lệ."

Nàng ấn nút cúc áo trở lại lần nữa trong tay, bắt đầu giải thích chi tiết: "Mọi người có thể nhìn xem, một cái cúc áo ở trong tay ta, lỗ dùng để khâu chỉ, không phải là 4 lỗ, mà là 3 lỗ. Thông thường, trên quần áo gắn vóc Thanh Châu được đính cúc áo 3 lỗ, đều được làm theo yêu cầu. Có khả năng mọi người không hiểu, vì sao không cần 4 lỗ tốt hơn, mà phải làm 3 lỗ? Bởi vì..... đây là tín ngưỡng của dân tộc bực!"

Àn?

Mọi người hai mặt nhìn nhau, lắc đầu không hiểu.

Vì sao lại đi chuyển trọng tâm tới cúc áo 3 lỗ, nó có liên quan gì?

Khi tất cả mọi người đều đang nghi hoặc, Lý Triệu lại không kinh ngạc chút nào, cũng không hoang mang chút nào. Ngược lại, hắn giống như đã bị người lột da, cả người run rẩy vì lạnh!

Ánh mắt Kỳ Vân Thư quét một vòng tất cả mọi người ở đây, sau đó quay trở lại trên chiếc cúc áo trong tay.

"Ta tin rằng, nhất định có người ở đây đã từng tới sông bạc đánh cuộc trà tiền. Các người biết vận may là gì, cũng biết tán tài là gì, nhưng nhất định không biết, thông ăn* là gì!"

*Tán tài (散财): tiêu tan tiền của. Thông ăn (通吃): "ăn cả" {Dịch: Emily Ton}

"Ta biết!" Một tên nha dịch nhấc tay, giống như đang muốn trả lời đáp án, nói: "Thông ăn chính là toàn ăn (ăn cả)! Đó chỉ là khi nhà cái thắng."

"Sai."

Khuôn mặt nha dịch co giật, gãi gãi gương mặt, sai rồi sao? Không sai chứ? Ở sông bạc, chính là ý nghĩa này.

Nha dịch nói với giọng run rẩy hỏi: "Vậy, Kỳ tiên sinh, điều này có nghĩa là gì?"

Kỳ Vân Thư nhoen miệng cười, tươi cười thâm nhập nhân tâm: "Cái gọi là thông ăn, bình thường dân cơ bực gọi là toàn ăn. Nhưng, đối với dân nghiện cờ bạc, điều này có ý nghĩa, chính là thông tài ba mặt. Lý Triệu, ta nói rất đúng hay sao?"

Ánh mắt nàng lại lần nữa rơi xuống trên người Lý Triệu!

Lý triệu cúi đầu, vẫn không dám nhìn nàng như cũ, liếm liếm môi: "Ta....."

Nặng không ra một lời.

"Người không nói, được, ta nói thay người. Từ nhỏ đến lớn, người rất thích mặc quần áo gắn vóc Thanh Châu. Thói quen này, hiện giờ người cũng không sửa, mà người lại càng thích nó hơn. Thông thường, cúc trên quần áo, giống như loại cúc áo này, đều thêu ở trên cổ áo. Nhưng người lại khác, người đã thêu nó ở trên đai lưng bên hông. Điều này đủ để chứng minh người thực sự rất thích loại cúc áo này. Người thích nó đến nỗi, người khác dùng cúc 4 lỗ, người lại muốn phò trương thị hiếu của mình, đặt làm cúc 3 lỗ."

"Đương nhiên, người sở dĩ thích loại cúc áo ba lỗ, cũng có nguyên nhân của nó. Bởi vì người thích đánh bạc, một con nghiện cờ bạc, không chỉ tin tưởng vào vận may, còn cực kỳ tin vào phong thủy. Người nghiện cờ bạc thực sự tin tưởng, cúc khuy cái thắt lưng bên hông, ba lỗ là tốt nhất, tất cả tám hướng, tài thông ba mặt."

Từng lời như châu ngọc, nói rất có khí phách!

Cả người Lý Triệu đã run lên bần bật. Nhất như chuột, quai là danh bất hư truyền!

Kỳ Vân Thư tiếp tục rên sất khi còn đang nóng, chỉ vào đai lưng bị hắn dùng tay che lại: "Nếu như người vẫn không thừa nhận cúc áo này là của người, vậy người hãy lấy tay ra, để mọi người nhìn kỹ xem, ta nói, là đúng hay sai."

Lúc này, hắn làm sao dám lấy tay ra, thật sự hận không thể cỡi đai lưng của mình xuống, nuốt lưng.

Nhìn thấy hắn thật lâu cũng không lấy tay ra, Huyện thái gia nóng nảy, ra hiệu ánh mắt cho nha dịch.

Hai gã nha dịch ngấm hiểu, tiến lên phía trước, trực tiếp lôi kéo hai bên tay của Lý Triệu.

"Các người..... các người buông ta ra!" Lý Triệu hét to.

Tuy nhiên, cúc áo trên thắt lưng bên hông hắn đã bại lộ trước mặt người khác.

Quả nhiên, chính là cúc áo 3 lỗ.

Giống như đúc với cái cúc áo Kỳ Vân Thư đang cầm trong tay!

Huyện thái gia mở to hai mắt nhìn, vừa thấy lập tức tức giận, đập Kính Đường Mộc một cái.

Bang—

Toàn bộ công đường vang vọng một hồi.

"Lý Triệu, hiện giờ chứng cứ vô cùng xác thực, trước đây người nói dối, hiện giờ đã có cúc áo làm chứng, người còn không thừa nhận chính người đã giết Giang lão gia? Chớ bắt bản quan phải tra tấn."

Kỳ Vân Thư trừng hấn một cái!

Người muốn làm gì, muốn đánh cho hắn nhận tội?!

Lý Triệu bị hai gã nha dịch nâng lên, giờ phút này sắc mặt trắng bệch. Mặc dù rất hoảng loạn, nhưng, đầu óc hắn đột nhiên như có một luồng sáng chạy qua.

Hắn nhìn về phía Kỳ Vân Thư bắt đầu phản bác: "Chỉ bằng một cái cúc áo, người đã kết luận ta là hung thủ. Đây căn bản chính là không có căn cứ, chỉ là lời cáo buộc của người. Ta không giết ai cả. Ta không giết người. Ta không giết!"

Đối với Kỳ Vân Thư mà nói, hiện tại hắn đơn giản là đang cố gắng hấp hối gây dựa một hồi cuối cùng mà thôi.

Nàng nghiêm nét mặt, một đôi mắt lạnh lùng bức người nhìn hắn, ép hỏi nói: "Hiện giờ người vẫn còn cố ngụy biện? Được, ta đây sẽ nói ra toàn bộ tình hình đêm đó để người nghe. Bởi vì người đánh bạc thiếu một đồng nọ, bị chủ nọ đuổi theo tới cửa, người thực sự quá sợ hãi, không biết nên làm thế nào cho phải, nhưng người lại không dám mở miệng đòi tiền tỷ tỷ người. Vì thế mấy ngày sau, người vừa trốn tránh chút nọ đuổi theo tới cửa, vừa uống say để quên hết những rắc rối của mình....."

"Không phải, không phải....."

"Cho đến một buổi tối ngày nọ, người nhìn thấy Giang lão gia. Mặc dù người biết Giang lão gia ở gác gia không có địa vị, nhưng tốt xấu bề ngoài cũng là một chủ nhà. Vì thế, người muốn tìm lão giúp người thoát khỏi rắc rối, tìm lão vay tiền."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Hậu Trường?

"Ta....."

"Nhưng Giang lão nhân không đồng ý, thậm chí răn dạy ngươi vài câu, còn nói muốn nói việc này với tỷ tỷ ngươi. Ngươi thực rất sợ hãi, cầu xin lão đừng nói ra ngoài, nhưng Giang lão già không nghe. Bản thân ngươi vốn nhất gan lại sợ phiền phức, tuy nhiên vì lúc đó ngươi say rượu, khiến tâm trí ngươi không rõ, bực bội biến thành tức giận. Vì thế ngươi lấy chùy thủ ra, đâm vào lão nhiều dao."

"Không phải, ta không giết lão, ta không giết!"

"Đồng thời khi ngươi đâm Giang lão già, hai tay lão trong lúc vô tình nắm được đai lưng ngươi, kéo đứt cúc áo ba lỗ, sau khi ngã xuống, bị trật mắt cá chân, đầu va vào gốc cây, từ vong ngay tại chỗ!"

Trong khi Kỳ Vân Thư đang nói, nàng đi từng bước một tới gần Lý Triệu.

Lý Triệu mang vẻ mặt tái nhợt, cả người run rẩy và liễu mạng lác đầu. Rốt cuộc, hắn liên tục lặp lại với giọng run rẩy.

"Ta thật sự không giết lão, ta không làm!"

"Chính là ngươi, chính ngươi đã dùng chùy thủ đâm chết lão, sau đó đã chôn thi thể lão."

"Không phải, là người khác giết lão, là người khác làm. Ta chỉ đẩy lão một chút, chỉ đẩy lão một chút. Ta không biết lão đã bị ai giết, ta chỉ chôn thi thể của lão mà thôi."

Giọng nói của Lý Triệu rất lớn.

Àn!

Rất tốt.

Miền là người thừa nhận nó.

Những lời Lý Triệu vừa nói ra, toàn bộ mọi người đều thấp phản khiếp sợ.

Không cần nghiêm hình bức cung, Lý Triệu đã thú nhận.

Hắn có mặt lúc Giang lão già chết!

Kỳ Vân Thư nhận được câu trả lời thoát đáng, khoe môi hơi khẽ mở ra, mang theo một loại cảm giác như trút được gánh nặng.

Nàng nói: "Cuối cùng ta đã có lời thú nhận của ngươi. Lý Triệu, ngươi nói rất chính xác. Ngay cả khi ngươi nói dối và cúc áo này là của ngươi, đều không đủ để chứng minh, ngươi chính là hung thủ giết người. Nhưng những thứ này cũng đủ để khiến ngươi cảm thấy sợ hãi. Thời điểm khi một người ở trong tình trạng sợ hãi, đồng thời bị mạnh mẽ ép hỏi, như vậy, dưới tình huống xuất phát từ bản năng, hắn sẽ nhất định nói ra đáp án người khác muốn."

Lời này vừa ra, Lý triệu lúc này mới bùng tỉnh.

Tuy nhiên, hiện giờ hắn đã không thể hồi hận.

Cả người đều giống như bị xi hơi, hai tay rơi xuống từ trong tay nha dịch, mềm nhũn sụp xuống mặt đất, ánh mắt tràn ngập tuyệt vọng và buồn bã.

Thần minh Huyền thái gia gần như nằm ở trên bàn, chỉ vào Lý Triệu hỏi: "Lý Triệu, hiện giờ ngươi đã nhận tội, vậy bản quan hỏi lại ngươi lần nữa. Đến tội cùng có phải giống như Kỳ tiên sinh đã nói, ngươi phát sinh tranh chấp với Giang lão già, vì thế đã giết chết lão hay không?"

Lý Triệu đã vứt mất ba hồn, ngốc nghếch ngồi ở dưới đất.

Ngoài miệng nhẹ nhàng niệm: "Ta không làm, ta không làm. Đồng vậy, ta nợ rất nhiều tiền, ta không muốn bị tỷ tỷ ta biết, vì thế mới tìm tỷ phu ta để vay tiền. Nhưng lão đồng tây kia, nói thể nào cũng không chịu cho, còn uy hiếp ta, muốn nói cho tỷ tỷ ta biết, nói cho ta cha biết. Lúc ấy ta thực sự rất tức giận, nhưng, ta chỉ đẩy lão một chút. Sau khi ta nhìn thấy lão té lăn trên đất, ta đã lập tức rời đi."

"Nếu như ngươi chỉ đẩy lão một chút, vậy dao thương trên người lão đến từ đâu? Hơn nữa, vì sao ngươi phải chôn thi thể lão, rõ ràng chính là lo lắng hành vi phạm tội sẽ bị bại lộ."

Hắn lác đầu, không hề kích động giống như lúc trước: "Ta thật sự chỉ đẩy lão một chút, sau đó ta lập tức rời đi. Thời điểm khi ta quay về, ta phát hiện..... phát hiện lão đã chết, trên người..... đầy máu. Ta thực sự rất sợ hãi, vì thế..... vì thế mới chôn lão."

Trăm ngàn chỗ hở!

Không chờ Huyền thái gia truy vấn tiếp, Kỳ Vân Thư đã nói: "Nếu ngươi không giết người, vì sao phải chôn thi thể? Vì sao không tới nha môn tố báo quan? Hơn nữa, người chôn thi thể, còn có Giang phu nhân, đúng không? Bà ấy biết ngươi giết Giang lão già, nhưng không đành lòng đưa ngươi đi gặp quan. Vì thế, đã cùng với ngươi, chôn thi thể Giang lão già, sau đó vội vàng đi chuyển tới kinh thành."

"Ta đã nói rằng ta không làm, ta không giết người. Chôn thi thể, cũng chỉ có một mình ta. Ta thực sự hận lão già hóa kia không cho ta tiền, vì thế ta cảm thấy lão chết rất xứng đáng. Ta còn muốn cảm tạ người kia đã thay ta giết lão. Có người đã thay ta giết người, vậy ta sẽ giúp người kia chôn thi thể. Nguyên nhân chính là như vậy. Đó là tất cả, thực sự không có gì khác."

Lý do này, quả thực rất vô lý!

Lý Triệu cắn răng, vẻ mặt mang bộ dáng không còn có hy vọng, hoảng sợ và nhất gan lúc trước, đều đã bị cuốn trôi.

Giọng điệu và thái độ này của hắn, rõ ràng là đang che dấu điều gì!

Kỳ Vân Thư cân nhắc trong lòng. Nếu như lúc trước Thất thúc đã nói là đúng, vậy thì, người chôn thi thể, phải là hai người Lý Triệu và Giang phu nhân mới đúng.

Nhưng hiện tại, Lý Triệu không thừa nhận giết người, chỉ thừa nhận mình đã đẩy người và chôn thi, cũng không muốn khai ra Giang phu nhân.

Điểm chết người chính là, nhân chứng mục kích đã chết. Chết không có đối chứng!

Lý Triệu nhìn thấy Kỳ Vân Thư chìm trong suy tư, đột nhiên nở nụ cười, nói với nàng: "Kỳ tiên sinh, đúng không? Ta đã nói với ngài, người căn bản không phải do ta giết. Vì thế, chỉ dựa vào cúc áo kia, ngài không thể chứng minh được ta là hung thủ giết người. Ngài cũng không tìm được chứng cứ chứng minh ta đã làm điều đó. Hơn nữa, ta cũng hiểu luật pháp, các người nhiều lắm chỉ có thể phán ta một tội chôn thi và tội lừa gạt. Sau đó, ông nội ta và cha ta, nhất định sẽ nghĩ mọi cách loại bỏ mọi thứ. Ta nhiều lắm chỉ phải ngồi trong nhà lao mấy ngày là sẽ được thả ra."

Công khai dọn ra hậu trường như thế, thật sự rất tốt hay sao?

Điều này quả thực giống như cha ta, Lý Cương!

Huyền thái gia bắt lặc, nhìn thoáng qua Kỳ Vân Thư. Đáp lại hắn, chỉ là một đôi mắt bất đắc dĩ như nhau.

Chứng cứ, ràng thật đúng là không có!

Vì vậy.....

Huyền thái gia quay về phía Lý triệu, nói: "Nếu ngươi vẫn còn mạnh miệng, bản quan có rất nhiều biện pháp khiến ngươi phải mở miệng." Dứt lời, phân phó với nha dịch: "Áp hắn vào nhà giam, thẩm vấn hắn cho tốt."

"Vâng."

Nha dịch nâng Lý Triệu trên mặt đất lên.

Hắn kéo thần mình, vẫn cười to như cũ: "Nếu như các người dám dựng hình với ta, Lý gia ta nhất định sẽ không buông tha các người."

Giọng nói càng ngày càng xa!

Huyền thái gia bước xuống từ trên cao đường, đi đến bên cạnh Kỳ Vân Thư, nhỏ giọng hỏi: "Thế nào? Thật sự không có chứng cứ nào mới, chứng minh hắn chính là hung thủ?"

"Không có." Trà lị cực kỳ dứt khoát.

Chính xác là không tìm được.

Huyền thái gia nâng ống tay áo lau mồ hôi một phen, vỗ hai tay một phát, ngoài miệng lẩm bẩm "Lý gia dù sao cũng là hiền thần nhiều năm, nếu như thật sự không thể có được một câu trả lời dứt khoát, nói không chừng..... người của Lý gia sẽ tìm tới nhà môn, buộc bản quan thả người."

"Chẳng lẽ ngay cả vương pháp cũng không để ý tới hay sao?"

Huyền thái gia thờ dài một tiếng: "Đây không phải là kinh thành, hoàng đế ở xa."

Ý ngoài lời, chính là muốn nói, hần chỉ là một Huyền thái gia nhỏ nhỏ không đáng kể. Nếu như phía trên thật sự có người buộc hần thả người, cuối cùng, hần thật đúng là không thể không thả!

Kỷ Vân Thư cũng hơi lo lắng. Ngay cả khi nàng chưa gặp phải 20-30 vụ án, nhưng cũng đã từng trải qua 17-18 vụ, nhưng, đều chưa từng gặp qua hung thủ nào có bối cảnh như thế!

Tuy nhiên, suy nghĩ sâu sắc hơn, sự tình cần phải tra rõ lần này, dù nói thế nào, cũng là lệnh của nhi tử hoàng đế!

Bối cảnh lớn thì sao, có thể lớn hơn Cảnh Dung sao?

Đương nhiên, không hơn được nữa!

P phía trên Cảnh Dung, chính là hoàng đế!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Thư Nhi

Kỷ Vân Thư biết, Lý triều bị bắt, tin rằng không lâu sau sẽ truyền tới tại Giang phu nhân.

Nữ nhân kia, miệng đầy đạo lý và lý do, hiện tại Cảnh Dung không có ở đây, cũng không biết bà ta sẽ nháo ra chuyện xấu gì!

Nàng suy tư một lát, sau đó nói với Huyền thái gia: "Đại nhân, ta nghĩ, đợi lát nữa Giang phu nhân chắc hẳn sẽ tới nhà môn, nhất định sẽ buộc ngài thả Lý Triệu ra. Ngài nhất định phải cần chặt rằng, không thể thả ra. Còn có, Lý Triệu đã thừa nhận chôn và che dấu thi thể, bắt hẳn ngồi nhà lao là theo lẽ bình thường. Trước khi chưa có chứng cứ mới, tốt nhất, đừng để hẳn rời khỏi nhà giam."

"Điều này bản quan minh bạch, đến lúc đó, nhất định sẽ cần chặt rằng."

Ánh mắt hần thấp phần chắc chắn.

Nhưng Kỷ Vân Thư lại lo lắng hơn, chỉ sợ hần thật sự cần chặt quá, cuối cùng hảm rằng đều rút hết.

Đúng ngày lúc này.....

"Tiểu..... công tử." Thiếu chút nữa đã gọi là tiểu thư.

Một giọng nữ yếu ớt vang lên, từ xa đến gần.

Vừa quay đầu lại, đã nhìn thấy Loan Nhi mồ hôi đầm đìa đang chạy vào, thờ hồng hộc.

Kỷ Vân Thư nhíu mày hoang mang, hỏi: "Sao người lại tới đây?"

Loan Nhi nhanh chóng nói: "Trong nhà..... trong nhà có chuyện, công tử cần phải nhanh chóng trở về."

Có chuyện? Chuyện tốt hay là chuyện xấu?

Dường như cũng chỉ có chuyện xấu. Chuyện tốt, chẳng đợi tới lượt nàng!

Nhìn Loan Nhi sốt ruột như vậy, Kỷ Vân Thư đành phải quay lại giải thích với Huyền thái gia: "Những lời ta đã nói vừa rồi, đại nhân ngàn vạn đừng quên. Còn có, nếu như có kết quả sự tình ta giao cho Ngụy Vô và Vương Tam điều tra, nhất định phải tới nói cho ta trước tiên."

"Người bảo hai người bọn hần điều tra cái gì?"

"Trước đừng hỏi, chờ điều tra ra được rồi nói sau."

Huyền thái gia gật đầu, Kỷ Vân Thư cũng rời khỏi nhà môn cùng với Loan Nhi.

Ngay sau khi rời khỏi, Kỷ Vân Thư lập tức hỏi nàng: "Rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì? Sao người hoang mang rối loạn như vậy, còn chạy tới nhà môn?"

"Là người Vệ phủ tới, Vệ lão gia và Vệ phu nhân, mang theo vệ công tử tới, nói là để ngài gặp mặt với Vệ công tử một lần."

Điều nàng nên đối mặt, sớm hay muộn đều không tránh khỏi!

Dọc theo đường đi từ nhà môn trở lại Kỷ phủ, Kỷ Vân Thư vẫn luôn cảm thấy dường như có ai đó đang đi theo mình, nó giống như là trực giác của nữ nhân lại đang quấy phá.

Chỉ đến khi nàng tiến vào cửa sau sân phía Tây của Kỷ phủ, Lang Bạc vẫn luôn đi theo phía sau nàng mới hiện thân.

Kỷ Vân Thư đã an toàn trở lại Kỷ gia, hần cũng cảm thấy yên tâm.

Sự tình hành thích tới hôm qua, Cảnh Dung tự nhiên phải đề cao cảnh giác, những người kia đã nói, muốn lấy thủ cấp hai người về phục mệnh, tất nhiên, hần cũng phải người âm thầm bảo hộ Kỷ Vân Thư.

Nhưng ngoài miệng Lang Bạc cũng không quên lẩm nhảm vài câu: "Vương gia thật tốt đối với Kỳ cô nương, lo lắng nàng xảy ra chuyện, còn sai ta âm thầm bảo hộ. Ài, xem ra, Vương gia nhà ta, đã động tình với Kỳ cô nương."

Cảm giác như thế nào? Có phải là vị của dấm chua?

.....*Edit: Emily Ton.....*

Kỷ Vân Thư quay về phòng cũng lập tức thay nữ trang, chải đầu, tẩy trang.

Sau đó, nàng đi tới sảnh ngoài.

Cũng may lần này, Kỳ Mộ Thanh và Kỳ Linh Chi không có ở đây, Kỳ Uyển Hân cũng không ở đây, Tam ca muốn tìm chết kia không chừng còn đang dạo ở trong nhà thổ.

Như vậy cũng tốt!

Nàng đoan trang lễ phép đi vào, nhìn thấy tươi cười ấm áp giăng co trên khuôn mặt phụ thân mình.

Ánh mắt nàng thuận theo đó, rơi vào bên tay trái của Kỳ Thư Hân - một cái nặng!

Có vẻ như, khi đi chùa Khanh An một bước khăn một lần, đã khiến hần bị nội thương. Hiện tại đi đường, cũng cần dùng nặng hỗ trợ.

Trong khi đó, Kỳ lão phu nhân một bên, thật sự rất hiền lành, hoàn toàn không có bộ dáng hung ác khi đánh nàng đêm đó.

"Cha, tổ mẫu." Kỷ Vân Thư hành lễ, sau đó nhìn về phía Vệ lão gia và Vệ phu nhân: "Vệ bá phụ, Vệ bá mẫu."

"Ngaoan." Vệ phu nhân rất vừa lòng đối con dâu này.

Vệ Dịch vẫn luôn ngồi ở trên ghế, từ một khắc khi Ký Vân Thư tiến vào, ánh mắt giống như nhựa cao su, dính chặt trên người Ký Vân Thư. Tiểu tử ngốc, khuôn mặt ửng hồng như một quả táo đỏ!

Hắn nhỏ giọng tiến đến bên tai mẩu thân mình, hỏi: "Nương, nương từ người nói, là nàng sao?"

Vệ phu nhân gắt gắt đầu, vỗ vỗ đùi hắn: "Đừng vậy, thế nào, Vân Thư có phải rất xinh đẹp hay không?"

Một khắc kia, Vệ Dịch giống như được nhận một phần lễ vật lớn nhất từ trước tới nay, vẻ mặt kính ngạc hưng phấn, há to miệng, đôi mắt dường như được phóng đại rất nhiều lần, chăm chăm nhìn thẳng vào Ký Vân Thư!

Ai nha, thì ra, tỷ tỷ chính là nương từ của mình.

Thật tốt! Thật tốt!

Hai tay hắn đặt ở trên đùi, không ngừng vòng tới vòng lui, nhấp môi, mang theo một sự thẹn thùng, thậm chí, còn đang cười trộm

Ai ai ai, vui như thế hay sao?

Nhìn thấy nhĩ từ mình vui vẻ như vậy, trong lòng Vệ phu nhân cũng yên tâm hơn rất nhiều!

Lúc này, Ký Thư Hàn nâng tay chỉ về phía Vệ Dịch, nói: "Vân thư, người nhìn xem, đáng vẻ Vệ công tử rất đường hoàng, thật sự xứng đôi với người."

Ký lão phu nhân cũng không quên phụ họa: "Đúng vậy, người gả tới Vệ phủ, cũng là phúc phận của người. Cha người và ta, đã giúp người tìm được một cửa hôn nhân tốt. Mặc dù người là thứ xuất, nhưng cũng không hề bạc đãi người."

A phi!

Sói đội lột cừu!

Ký Vân Thư không đáp lại.

Hai tay nàng nắm chặt thu ở trong ống tay áo, khóe miệng ngầm cười lạnh một cái!

Đợi lát nữa cho các người khóc.

Lúc này, Vệ phu nhân đột nhiên kéo Vệ Dịch đứng lên, đi đến bên cạnh Ký Vân Thư, cực kỳ hưng phấn nói: "Dịch nhi, tới đây! Nhìn kỹ xem, đây là nương từ người! Lần trước người ỏn ảo không chịu cưới vợ, lúc này nương lại mang người tới một chuyện, để người nhìn xem, thế nào? Có phải rất thích hay không?!"

Người nghĩ đang đi chợ chọn đồ hay sao?!

Sắc mặt Ký Vân Thư biến xanh vì tức giận!

Vệ Dịch điên cuồng gắt đầu: "Thích, ta thích tỷ tỷ, ta muốn tỷ tỷ trở thành nương từ của ta, tương lai, sinh thật nhiều thật nhiều tiểu Vệ Dịch."

"....."

Vệ phu nhân đột nhiên vỗ nhẹ vai hắn, sửa lời của hắn: "Tỷ tỷ cái gì! Vân Thư tương lai chính là nương từ người, người cần phải gọi nương từ mới đúng."

"Nga, nương từ tỷ tỷ!"

Xấu hổ!

Vệ lão gia không nhìn được nữa, hắng giọng nói: "Phu nhân, người đừng khiến Vân Thư sợ hãi, vẫn còn chưa qua cửa, không thể để Dịch nhi gọi vậy."

"Văng vẳng văng, người xem, ta đều hồ đồ rồi." Vệ phu nhân không cảm thấy xấu hổ, lại nói với Vệ Dịch: "Dịch nhi, hiện tại vẫn chưa thể gọi nương từ, nhưng người hãy gọi là Vân Thư, biết không?"

Vệ Dịch ngoan ngoãn gật đầu như cũ, cực kỳ sáng khoái đồng ý: "Đã biết."

Vì thế, hắn lại hướng về phía Ký Vân Thư và gọi một tiếng: "Vân Thư."

Giọng nói kia, không ngờ lại khiến người cảm thấy, cực kỳ dễ nghe!

So với khi Huyền thái gia gọi nàng, dễ chịu hơn nhiều! Ít nhất không cảm thấy nhẩy nhụa khi nàng nghe nó.

Ký Vân Thư nở nụ cười hiền lành nhìn hắn, đôi mắt trong sáng như nước, khiến Vệ Dịch như tan trong tê dại.

Ngay sau đó, hắn chủ động kéo ống tay áo của Ký Vân Thư, nói: "Nương và cha ta đều gọi ta là Dịch nhi. Vân thư, ta gọi người là Thư nhi được không?"

Không đời nào!

"Được, Vệ công tử muốn gọi như thế nào, cứ gọi như thế đi."

Ánh mắt Ký Vân Thư dịu dàng, giọng điệu lại có chút lạnh lùng!

"Được, ta đây sẽ gọi người là Thư nhi. Thư nhi, Thư nhi....."

Gọi thêm vài tiếng, gọi đến vô cùng vui vẻ!

Ký Vân Thư nghe thấy dường như cũng không cảm thấy lúng túng. Ngược lại, khi nhìn thấy bộ dáng ngốc nghếch của Vệ Dịch, trong lòng thỉnh thoảng cũng cảm thấy vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Vết Thương Vỡ Ra?

Vệ Dịch gọi từng tiếng "Thư nhi", khiến Vệ phu nhân mặt mày hớn hở.

Nhĩ từ nhà mình, chưa từng gặp qua một cô nương lại xúc động như vậy.

Đúng vậy, chính là xúc động!

Vệ lão gia lên tiếng ngăn lại: "Tốt tốt, Dịch nhi, đừng khiến Vân Thư sợ hãi."

Vệ Dịch không nghe, tiếp tục lôi kéo ống tay áo Ký Vân Thư, vừa bắt đầu lắc lắc, vừa nói: "Thư nhi, Thư nhi, tên thật dễ nghe, ta chỉ thích gọi người là Thư nhi."

Chút lay động này, khiến Ký Vân Thư đột nhiên gợn tay lên dè bả vai mình lại, nhũn chặt lông mày.

Có chút hơi đau.

Nhìn thấy nàng đột nhiên như vậy, Vệ Dịch trở nên kính ngạc: "Thư nhi, có chuyện gì với người vậy?"

Vệ phu nhân một bên cũng khẩn trương, nhanh chóng hỏi: "Có chuyện gì vậy? Có phải vừa rồi Dịch nhi khiến người đau hay không?" Dứt lời, nghiêm túc bắt đầu trách cứ Vệ Dịch: "Tiểu tử người, vừa rồi có phải lôi kéo tay Vân Thư, dùng sức quá mạnh, khiến nàng đau hay không?"

Vệ Dịch cực kỳ vô tội, vội vàng xua tay: "Không phải, ta rất nhẹ tay, thật sự rất nhẹ tay."

"Không liên quan tới Vệ công tử, là thân thể Văn Thư không tốt, có thể do thời tiết quá lạnh, bệnh phát nên hơi đau." Kỳ Văn Thư nói.

Kỳ Văn Thư nhũu mày xuống, cắn môi, vẻ mặt chịu đựng cơn đau, thân mình cũng hơi rung lên, hai chân nhỏ nhỏ không có sức lao đao về phía sau hai bước.

Điều này khiến mọi người kinh sợ!

"Văn Thư, có chuyện gì với người vậy?" Kỳ lão phu nhân hỏi.

"Tổ mẫu, Văn Thư..... không có việc gì." Kỳ Văn Thư trả lời rất cẩn thận, cơ thể càng co rụt lại.

Kỳ lão phu nhân nói tiếp: "Thời tiết rất lạnh, người cần phải chú ý nhiều hơn, mặc thêm quần áo nhiều hơn, giữ cho thân mình ấm áp và giữ gìn sức khỏe, chớ nên sinh bệnh. Ta và cha người, đã thương lượng với Vệ bá phụ và Vệ bá mẫu, chờ qua tháng giêng, ngày bảy tháng ba, đúng là ngày lành tháng tốt."

Ý ngoài lời, mồng 7 tháng 3, chính là ngày cưới của nàng!

Mất thấy nàng đứng không vững, nhưng Kỳ lão phu nhân để ý tới, lại là hôn sự của nàng.

Kỳ Văn Thư gật đầu: "Vâng, hết thấy đều nghe theo tổ mẫu và cha."

Kỳ lão phu nhân và Kỳ Thư Hàn không quan tâm tới bệnh của nàng, nhưng Vệ phu nhân lại khác!

Đấy chính là con dâu tương lai của bà!

Sự lo lắng trên mặt càng ngày càng đậm, Vệ phu nhân tiến lên cầm tay Kỳ Văn Thư tay: "Văn Thư, cần phải chăm sóc thân mình thật tốt mới được, đợi lát nữa sau khi ta hồi phủ, sẽ cho người đưa chút đồ bổ cùng với vải dệt qua đây, người hãy bôi bổ thân mình thật tốt, cũng làm thêm mấy bộ quần áo, đừng suy nghĩ quá sức."

"Tạ Vệ bá mẫu."

Kỳ Văn Thư cúi đầu, uốn gối hành lễ.

Ngay sau động tác này của Kỳ Văn Thư, Vệ phu nhân bỗng nhiên nhìn thấy phía sau lưng nàng một mảng vết máu được thấm qua áo.

"Điều này....." Vệ phu nhân kinh ngạc, nhanh chóng vòng đến phía sau Kỳ Văn Thư, kinh hô: "Văn Thư, phía sau lưng người vì sao..... vì sao lại chảy máu?"

Phía sau lưng Kỳ Văn Thư, máu tươi nhuộm đỏ cả áo, bởi vì nàng mặc một thân quần áo màu vàng nhạt thanh nhã, máu chảy thấm ở phía trên, cực kỳ bắt mắt, cực kỳ chói mắt!

Hay là, vết thương đã nứt ra rồi?

Nhưng, Kỳ Văn Thư đã dùng được liệu Bạch Văn Trường, vết thương sau lưng nàng gần như đã khỏi phục.

Vì sao lại chảy máu lần nữa?

Vệ Dịch vừa nhìn thấy, khòe mắt co giật, lông mày đều nhăn lại, không biết phải làm sao để giúp, dậm dậm chân tại chỗ, lo lắng: "Thư nhi..... có phải vừa rồi ta..... vừa rồi ta thật sự khiến người đau hay không? Ta không phải cố ý, người không cần tức giận, người còn đau nữa không? Người đánh ta đi, là ta không tốt."

Có cảm giác muốn khóc!

Kỳ Văn Thư lắc đầu: "Không phải Vệ công tử người sai, phía sau lưng Văn Thư chỉ bị thương một chút, không có gì đáng ngại."

"Bị thương một chút?" Vệ Bào gia cau mày, đứng dậy đi qua, sắc mặt nghiêm túc: "Người hãy nói xem, phía sau lưng vì sao lại bị thương? Vì sao lại nghiêm trọng như vậy? Là ai đã

biến người thành như vậy hay sao? Người nói ra, ta sẽ thay người lấy lại công đạo."

"Vệ bá phụ, ta....."

"Người không cần sợ hãi, chỉ cần nói ra, tuy người vẫn chưa tiến vào cửa Vệ gia ta, nhưng ta đã xem người giống như con dâu, là nữ nhi của ta."

Thật sự khiến người cảm động!

Nhưng đồng thời với những lời nói này của Vệ lão gia, sắc mặt Kỳ Thư Hàn trở nên cực kỳ khó coi, một bàn tay đặt ở trên đầu gối nắm chặt thành quyền.

Kỳ Văn Thư nâng hai tròng mắt, vừa lúc đối diện với ánh mắt của Kỳ Thư Hàn, mím môi, nhỏ giọng trả lời Vệ lão gia, nói.

"Là Văn Thư chính mình không hiểu chuyện, chọc giận cha, gia quy nghiêm ngặt. Vì ta phạm phải sai lầm, nên cha đã dùng roi giáo huấn ta, như vậy rất xứng đáng."

Giọng điệu mềm mại nhỏ nhẹ, nghe ra chính là đang che chở cho hành động của cha mình, nhưng thực ra, chính là đang ngậm cáo trạng!

Thông minh!

Trong chớp mắt, mấy cặp mắt sáng lên cùng đồng loạt roi xuống trên người Kỳ Thư Hàn.

Trong mắt Vệ phu nhân và Vệ lão gia bắt đầu nhóm lửa, kiểm chế.

"Kỳ Bào gia, đây chính là sự thật?" Giọng điệu của Vệ Bào gia hơi nặng nề, không hề khách khí.

Ngay cả con dâu ta người cũng dám đánh, người gác mặt mũi ta ở nơi nào?

Sắc mặt Kỳ Thư Hàn không tốt, trừng mắt liếc nhìn Kỳ Văn Thư một cái, ngược lại xấu hổ cười: "Tiểu nữ không hiểu chuyện, khiến người trong phủ bị thương, lúc này ta mới....."

Lời còn nói chưa dứt, Vệ Dịch đã đứng thẳng người, tiến lên ngắt lời: "Ngài nói vậy, Thư nhi sẽ không dám thương người! Nàng ấy còn dạy ta viết chữ, đưa khăn tay cho ta. Mặc dù nàng từng hù dọa ta, nhưng nàng không hề giết ta. Ngài nói vậy, Thư nhi sẽ không dám thương người."

Liều mạng lác đầu, muốn chứng minh những gì mình nói đều sự thật!

Những lời này, người khác nghe được đều không thể hiểu được, viết chữ cái gì? Khăn tay cái gì? Giết người hay không giết người cái gì?

Cái gì cũng không có nghĩa!

Vệ phu nhân kéo Vệ Dịch lại, nói: "Người đừng nói lời vô nghĩa nữa, người nhìn xem Văn Thư, đều đã đứng không vững, người nhanh chóng đưa nàng quay về trong viện đi, cẩn thận chiều cổ nàng."

Nhi tử, nương tạm thời chỉ có thể giúp người được đến đây. Tiếp theo, tự người phải tự nỗ lực!

"Ngạ." Vệ Dịch gật đầu, đi đến bên cạnh Kỳ Văn Thư, thật cẩn thận đỡ lấy tay nàng: "Thư nhi, ta đưa người trở về được không? Người về giường nghỉ ngơi thật tốt, sau đó uống chút được, như thế sẽ tốt hơn. Khi ta bị bệnh cũng làm những điều này."

Kỳ Văn Thư "Àn" một tiếng, đặt tay ở trên cổ tay Vệ Dịch, khó khăn hành lễ, lúc này mới để Vệ Dịch nâng mình lên, chậm rãi rời khỏi sảnh ngoài!

.....Edit: Emily Ton....

Đám người vừa đi, Vệ lão gia thở dài một tiếng chán nản, trên trán, được khắc lên một ký tự "川".

Hắn nhìn Kỳ Thư Hàn, nói: "Kỳ lão gia, người quả là khác nghiệt! Cho dù nói như thế nào, dù Văn Thư khiến người bị thương, người cũng không thể dùng roi đánh nàng thành ra như vậy! Tốt xấu, nàng cũng là một nữ nhi, sao có thể chịu được roi quất."

Khòe miệng Kỳ Thư Hàn co giật, không biết nên trả lời như thế nào.

Trong lòng Vệ phu nhân tức giận cũng đang bùng cháy, hừ một tiếng: "Đừng vậy, Kỳ lão gia, người cũng đừng quên, Văn Thư sớm muộn gì đều đã là người Vệ phủ ta, người không nhìn mặt Phật thì cũng phải nhìn mặt tăng (nhà sư). Mặc dù Văn Thư là thứ xuất, nhưng Vệ gia chúng ta không ngại chút nào. Thay vào đó, Kỳ lão gia và Kỳ lão phu nhân, hãy tỏ ra khoan dung nhiều hơn một chút."

Nói như thế nào, giống như Kỳ Vân Thư chính là thân nữ nhi Vệ gia.

Những lời Vệ phu nhân nói, hàm nghĩa thật sự sâu xa, thật sự cao siêu.

Kỳ Thư Hàn đánh phải nhanh chóng giải thích: "Vân thư cũng là nữ nhi ta, đánh vào thân hài tử, lòng ta cũng đau đớn không kém, nhưng bởi vì lúc đó không hiểu rõ toàn bộ tình huống."

Vì sao lại không hiểu rõ?

Rõ ràng đều là những lời vô nghĩa, không thể tự giải thích được!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Cá Cẩn Câu

Kỳ lão phu nhân dù sao cũng là người chủ sự, vì thế nói.

"Hai vị, sự tình cũng đã trôi qua, thiên hạ đều có đạo luật, gia cũng có gia pháp, Vân Thư đã đẩy nhà đầu Linh Chi chúng ta, gần như gãy cả tay nó, lúc này phụ thân nàng mới dùng roi đánh nàng, cũng coi như giáo huấn nàng, để tránh khi gả tới Vệ phủ, mang tới phiền toái cho các người."

Ai da, đúng là một tổ mẫu tuyệt vời!

Cho dù Vệ phu nhân nói gì đi chăng nữa, cũng hiểu được sự tôn trọng đối với trường bối. Vệ phu nhân thoáng qua nhìn lão gia nhà mình, hơi nhấp môi, chỉ cười khẽ một chút.

Vệ phu nhân nói với giọng điệu khách khí: "Kỳ lão phu nhân, Vân Thư hiểu chuyện ngoan ngoãn như vậy, ngay cả khi nàng đã phạm phải sai lầm, ta sao có thể nhẫn tâm giáo huấn nàng? Tuy nhiên....."

Vệ phu nhân cố tình kéo dài giọng, lạnh lẽo cười lạnh lần nữa.

Sau đó mới tiếp tục nói: "Tuy nhiên, vừa rồi ngài nói Vân Thư đã đẩy nhà đầu Linh Chi? Ta thật sự không tin. Rốt cuộc, tính cách của nhà đầu Linh Chi như thế nào, ta cũng biết một chút."

Mặc dù Kỳ Linh Chi vẫn còn nhỏ tuổi, nhưng thường đi theo Tam ca ca Kỳ Nguyên Chức, cùng nhau đi bắt nạt người khác.

Bởi vì, nhi tử bảo bối của mình, thường xuyên bị hai kẻ bi ôi kia khi dễ.

Kỳ Thư Hàn và Kỳ lão phu nhân cũng không có lời nào để vận lại, bọn họ đều lâm vào tình cảnh tương đối xấu hổ hơn.

.....Edit: Emily Ton.....

Trong khi đó, khi Vệ Dịch và Kỳ Vân Thư đã bước ra khỏi tiền sảnh, đang chuẩn bị quay lại sân phía Tây.

"Thư Nhi, để ta công người, ta đi rất nhanh, sẽ mang người nhanh chóng trở về nghỉ ngơi, được không?"

Vệ Dịch giờ phút này, vô cùng khẩn trương.

Kỳ Vân Thư quay đầu lại nhìn thoáng qua, gật đầu: "Được."

Vì thế, Vệ Dịch hạ người xuống, giờ tám lưng kiến có đến trước mặt Kỳ Vân Thư, sau đó trở tay vỗ vỗ bả vai mình: "Thư nhi, lên đi."

Giọng nói cực kỳ to lớn vang dội!

Thấy một màn như vậy, Kỳ Vân Thư không nhịn được kín đáo cười, trong lòng cảm thấy rất ấm áp.

Kỳ Vân Thư bò lên lưng hắn, Vệ Dịch móc lấy hai chân nàng, dưới sự hướng dẫn của nàng, đi về hướng sân phía Tây.

"Thư nhi, người và ca ca rất giống nhau, đều rất nhẹ." Vệ Dịch nói.

"Phải không?"

"Àn,"

Kỳ Vân Thư suy nghĩ một chút, hỏi hắn: "Vệ Dịch, người rất thích ta sao?"

Hắn dùng sức gật đầu: "Thích, Vệ Dịch rất thích Thư nhi, sau này Thư nhi chính là nương tử của ta, muốn sinh thật nhiều thật nhiều tiểu Vệ Dịch với ta."

Lại là tiểu Vệ Dịch, thật sự đã bị nương người tẩy não!

"Vậy nếu..... ta không thích người thì sao?"

Lời nàng nói rất nhẹ, nhưng do bám vào bên tai Vệ Dịch, cũng đủ khiến hắn nghe thấy.

Trên mặt Vệ Dịch hiện lên một sự thất vọng, bước chân cũng chậm lại, phồng miệng lên, hỏi: "Có phải vì ta nghèo hay không?"

"Không phải." Kỳ Vân Thư trả lời hắn một cách chắc chắn, trong mắt mang theo một chút đau lòng, mở miệng: "Vệ Dịch, người không nghèo một chút nào cả, người biết không? So với rất nhiều người còn thông minh và chu đáo hơn bọn họ. Hơn nữa, trên người người, có sự trung thực chân thành mà người khác không có. Người là độc nhất vô nhị, người biết không?"

"Vậy vì sao tỷ tỷ không thích ta?"

Đúng vậy, nếu hắn tốt như vậy, người vì sao không thích hắn?

"Bởi vì....." Trong lòng ta đã có một người!

Những lời này, Kỳ Vân Thư đã không nói ra, chỉ nói: "Thôi, người sẽ không hiểu được."

Ngay lúc đó, bọn họ đã vòng qua một hành lang gấp khúc.

Sau khi Kỳ Vân Thư xác định chắc chắn phía sau không có "đôi mắt" nào đi theo, lập tức vỗ vỗ vai Vệ Dịch: "Người thả ta xuống."

"Không được! Thư nhi, hiện tại người đang bị thương, không thể đi."

"Ta không bị thương, người thả ta xuống trước đi."

Vệ Dịch nghe vậy liền sững sốt, lúc này mới chậm rãi thả Kỳ Vân Thư xuống, kỳ quái nhìn nàng chăm chăm, sau đó vòng đến sau lưng nàng, chỉ vào đó và nói: "Nhưng Thư nhi, sau lưng người thật sự vẫn đang chảy máu."

Nàng cười cười, trở tay dùng đầu ngón tay dính dính "máu" phía sau lưng, nhanh chóng bôi một chút trên môi Vệ Dịch.

Hỏi hắn: "Người ném thử xem, có phải máu hay không?"

Vệ Dịch vươn đầu lưỡi ra, liếm liếm trên môi, hít hít máu, giống như suy tư điều gì, nhỏ giọng nói: "Ta ném không ra vị gì."

"Ngốc tử, đây là thuốc màu, không phải máu."

Giải thích xong, Kỳ Vân Thư lập tức xoay người đi về phía trước.

Vệ Dịch đi theo sau, quần liếm nàng hỏi thuốc màu là gì? Kỳ Vân Thư cũng không biết giải thích như thế nào, nói vài câu cho có lệ.

Hai người đi qua hoa viên hậu viện, đột nhiên bị người gọi lại.

"Hai người các người đứng lại."

Giọng nói rất quen thuộc.

Không phải Kỳ Mộ Thanh, thì là ai!

Kỳ Vân Thư nhìn về phía phát ra giọng nói, trong đình được xây dựng ở trên mặt nước cách đó không xa, Kỳ Mộ Thanh đang ngồi ngay ngắn, hơi nghiêng người, một bàn tay đặt ở bên trên cột bên cạnh, một tay khác đang cầm một cái hộp tinh xảo đựng mỗi câu cá trong nước.

Hình ảnh kia, vốn nên đẹp vô cùng.

Tuy nhiên, Kỳ Vân Thư lại cảm thấy, cực kỳ ghê tởm!

Trong đình, ngay cả Kỳ Linh Chi cũng có mặt, đang dùng bút viết thư pháp ở trên bàn đá.

Không phải thiếu chút nữa tay sẽ bị gãy hay sao? Mới qua mấy ngày, đã có thể lấy bút ra viết.

Ngay lúc đó, Kỳ Linh Chi cũng nhìn lại về phía Kỳ Vân Thư, trên bộ dáng nho nhỏ, tràn ngập ghê tở.

Kỳ Vân Thư không thêm đề ý tới, mang theo Vệ Dịch tiếp tục bước đi, nhưng Kỳ Mộ Thanh lại chăm chọc mỉa mai một câu: "Ngốc tử, hôm nay tới đây là để nhìn xem nương tử tương lai của ngươi, đúng không? Ngươi ngàn vạn không cần nhìn rõ quá. Rốt cuộc, loại con hoang sẽ vẫn là con hoang, nhìn nhiều, sẽ bị mù mắt."

Vậy sao ngươi vẫn còn nhìn xem ta!

Vệ Dịch nghe không hiểu ý nàng ta, nhìn thoáng qua Kỳ Vân Thư, nhỏ giọng hỏi: "Thư nhi, tỷ tỷ kia nói gì vậy?"

Ai biết, thay vì trả lời hẳn, Kỳ Vân Thư lại nghiêng mắt hỏi hẳn một câu: "Ngươi biết bơi không?"

Vệ Dịch lắc đầu.

"Àn, vậy tốt rồi"

Àn? Có ý gì? Vệ Dịch vẫn không thể hiểu nổi ý nghĩa phía sau những lời nàng nói.

Trong nháy mắt, trên mặt Kỳ Vân Thư điểm một nụ cười đầy thâm ý, bước chân đi về phía trước, đi theo một hành lang dài dẫn đến bên trong đình ở trên mặt nước.

Nàng nói: "Tỷ tỷ mới vừa rồi gọi ta, có việc gì không?"

"Không có việc gì, chỉ thuận miệng gọi một tiếng, ta thích."

Khuôn mặt kiểu ương đang yếu, Kỳ Mộ Thanh còn không quên rải một chút mồi câu trong nước, nhưng bỗng chốc chú ý tới vết máu sau lưng Kỳ Vân Thư, nhăn mũi hỏi: "Cái gì sau lưng ngươi vậy?"

Kỳ Vân Thư cười cười: "Chỉ bị dính một chút nước màu đỏ, tỷ tỷ không cần kinh ngạc."

Kỳ Mộ Thanh chanh chua mím môi hừ lạnh một tiếng!

Kỳ Vân Thư tiếp tục nói: "Thật khó, Vệ công tử tới phủ gấp ta, ở trong đình này, vừa lúc có thể thưởng thức cảnh đẹp hoa viên." Kỳ Vân Thư xoay người đi tới bên cạnh Vệ Dịch nói: "Vệ Dịch, ngươi thích nơi này không?"

Hắn ngửa đầu, xoay một vòng tròn nhìn nhìn, gật đầu: "Thích."

"Ai cho phép các ngươi vào đây, đi ra ngoài, nơi này là của ta và đại tỷ tỷ." Kỳ Linh Chi chu miệng, bắt đầu ồn ào, dùng bút trong tay, phẫn hận chỉ vào Kỳ Vân Thư và Vệ Dịch.

"Linh Chi, không được hồ nháo, nếu như Tam tỷ ngươi muốn đưa tên ngốc này tới đây nhìn xem cảnh đẹp, vậy cứ để cho bọn nhon xem, miễn cho người Vệ phủ nói chúng ta không hiểu lễ nghĩa." Kỳ Mộ Thanh nói.

Kỳ Linh Chi tất nhiên không vui, trừng lớn hai mắt.

Nhóc con, đợi lát nữa sẽ khiến ngươi khóc.

"Trên đó là gì vậy?" Kỳ Vân Thư đột nhiên chỉ vào một chỗ trên mặt nước và kinh hô một tiếng.

Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía ngón tay nàng chỉ, không có gì bất thường!

Dường như đã bắt được tâm tính tò mò của Kỳ Mộ Thanh, Kỳ Vân Thư lại tiếp tục nói: "Tỷ tỷ chẳng lẽ nhìn không thấy sao? Nó ở ngay nơi đó."

"Nơi nào?!"

Cá cắn câu!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 77: Ai Đẩy Ai?

Bị Kỳ Vân Thư gọi lên dục vọng mạnh mẽ, Kỳ Mộ Thanh tiến đến gần nàng, trong bất tri bất giác, đã bị Kỳ Vân Thư đưa tới bên cạnh đình.

Vừa vào đình này có cấu trúc tám cạnh, bốn phía bị bao vây xen kẽ với bốn phía được mở rộng. Vị trí hai người đang đứng vừa lúc chính là một mặt mở rộng, không có vật nào yểm hộ, chỉ cần hơi sơ ý một chút, sẽ dễ dàng bị rơi vào trong nước!

"Rốt cuộc nó ở đâu? Ngươi chỉ ta xem, rốt cuộc đó là thứ gì?"

"Thứ kia thật là đẹp mắt, nếu như vớt nó lên, ta tin rằng tỷ tỷ nhất định sẽ rất thích."

"Ta không nhìn thấy nó!"

Kỳ Mộ Thanh có chút sốt ruột, ra sức nhìn xung quanh, ngay cả mũi chân cũng đã nhón lên.

Đêm này, ngay từ nhỏ nàng ta đều không hề thay đổi!

Bất cứ nơi nào có sự gì mới mẻ, hoặc một vài tin đồn mới, nàng ta đều thích tìm hiểu về nó hoàn toàn triệt để!

Ngay cả tay sờ ảnh hàng đầu trong thế giới hiện đại, Trắc Vĩ, cũng phải thừa nhận thất bại bởi nàng ta!

Đúng là bởi vì Kỳ Mộ Thanh "tìm hiểu" quá nghiêm túc, căn bản không nhìn thấy nơi khoé miệng của Kỳ Vân Thư, dần dần gọi lên nụ cười quý quyết.

Kỳ Vân Thư lặng lẽ lui ra phía sau một bước, quay đầu lại nhìn Kỳ Linh Chi, nhỏ con kia, cũng đang cố gắng nhìn trên mặt nước!

Nhìn đi, nhìn đi, hãy nhìn bằng cả hai mắt.

Đợi lát nữa sẽ cho ngươi nhìn kỹ hơn một chút!

"Linh Chi, để ta bế ngươi lên, cao hơn một chút, ngươi liền có thể thấy được." Kỳ Vân Thư nói rất dịu dàng.

Trông mắt Kỳ Linh Chi xoay chuyển, thật ra nàng ta cũng rất tò mò, mặc dù mang vẻ mặt ghét bỏ, nhưng vẫn đồng ý.

"Vậy người ôm ta cẩn thận một chút, nếu như khiến ta ngã xuống, ta nhất định sẽ nói cho tổ mẫu biết."

"Ân."

Kỳ Linh Chi gio hai tay lên, duỗi về phía nàng, quay đầu sang một bên, vẻ mặt giống như chú từ!

Mắt thấy Kỳ Vân Thư cong lưng đang chuẩn bị ôm nàng ta, nào biết đầu rằng, tay của Kỳ Vân Thư thay vì ôm vào trên eo nhỏ, lại đặt trên vai nhỏ gầy của nàng ta, dùng sức nhấn một cái.

Đồng thời cùng với động tác này, Kỳ Vân Thư nhanh chóng di chuyển hai chân, nghiêng người qua một bên.

Cũng ngay khi Kỳ Linh Chi bị nàng đè bả vai, nàng ta dùng sức chống lại, thân mình nho nhỏ, nhào về phía sau lưng Kỳ Mộ Thanh, hai tay cao quá đỉnh đầu, tình cờ đâm sầm về phía sau lưng Kỳ Mộ Thanh.

"A!"

Tôm tôm—

Chi thấy cả người Kỳ Mộ Thanh ngã vào trong nước, áo choàng xám màu xanh trên người, nhẹ nhàng nổi trên mặt nước.

Hình ảnh kia, thật sự khá đẹp!

"Cứu mạng! Cứu....." Kỳ Mộ Thanh giãy giụa trong nước, khí chất cao quý, đã không còn nữa.

Kỳ Linh Chi sợ hãi, hai tay còn đang cứng đờ ở trong không khí, hoảng loạn đến nỗi không biết nên làm gì.

Trong khi đó, Vệ Dịch vẫn luôn ở phía sau yên lặng không nói gì, cũng chạy nhanh tới đây, nhìn người bập bềnh trong nước hẳn cũng rất hoảng loạn, bất đắc dĩ, hẳn là vệt trên cạn!

"Thư nhi, tỷ tỷ bị rớt trong nước, chúng ta phải làm sao bây giờ?" Vệ Dịch thực sự lo lắng.

Chúng ta phải làm sao bây giờ? Không làm gì cả!

Kỳ Vân Thư không đáp lại, chỉ lạnh lùng nhìn, giờ khắc này, thật ra nàng ước gì Kỳ Mộ Thanh chết đuối!

Nhưng lần này, nàng không chỉ muốn giáo huấn Kỳ Mộ Thanh, chủ yếu, vẫn là Kỳ Linh Chi.

"Người tới, người mau tới, mau tới cứu... cứu đại tỷ tỷ ta, người mau tới....." Kỳ Linh Chi nôn nóng dậm chân tại chỗ, còn không quên hung hăng trừng mắt nhìn Kỳ Vân Thư vẫn mang vẻ mặt bình tĩnh, siết tay nhỏ thành nắm đấm, chuẩn bị đánh về phía nàng, ngoài miệng ôn ào: "Đều là do người, vì sao người....."

Tuy nhiên, nắm tay đã bị Kỳ Vân Thư chộp vào trong lòng bàn tay, ngay sau đó, một cánh tay khác giờ lên, hung hăng đánh vào trên khuôn mặt nhỏ của Kỳ Linh Chi.

"Người vì sao lại đẩy đại tỷ tỷ xuống nước? Không ai quản người, người quả thực càng ngày càng khó quản giáo."

A, thủ thuật này, dùng rất tốt.

Trên mặt Kỳ Linh Chi bị ăn một cái tát, bị đánh đến nỗi ngốc lảng!

Cặp mắt vô tội đột nhiên phóng đại, quên luôn cả đại tỷ tỷ yêu quý của mình, lúc này còn ở trong hồ uống nước với mỗi câu cá.

Vệ Dịch cũng bị hành động vừa rồi của Kỳ Vân Thư dọa cho sợ hãi, không dám lên tiếng.

"Cứu mạng, cứu..... ta, cứu....." Kỳ Mộ Thanh còn đang giãy giụa trong nước.

Mắt thấy Kỳ Mộ Thanh sẽ phải chìm xuống, trong khi hạ nhân Kỳ gia gần đó cũng đều thấy được, đang chạy về phía bên này.

Thấy thế, Kỳ Vân Thư buông Kỳ Linh Chi, xoay người một cái, nhảy vào trong nước.

Nhưng, nàng cũng là một con vệt trên cạn!

Sau khi rơi vào trong nước, không thể nổi lên.

Lúc này trong nước, Kỳ Vân Thư và Kỳ Mộ Thanh, cùng nhau giãy giụa.

Vệ Dịch bất chấp tất cả, khi nhìn thấy Kỳ Vân Thư sắp chết đuối, hô to một tiếng: "Thư nhi đừng sợ, ta tới cứu người."

Tôm tôm—

Ngay sau Kỳ Vân Thư, hẳn cũng nhảy vào trong nước.

Ba con vệt trên cạn, đây không phải đang tìm đường chết hay sao?

Trong khi đó Kỳ Mộ Thanh đã bắt đầu chìm xuống, chỉ nhìn thấy một đôi tay đang chơi vơi ở trên mặt nước.

May mắn thay, hạ nhân Kỳ gia đã đuổi kịp tới, bảy tám người nhanh chóng xuống nước cứu người.

Sau một chút nỗ lực, rốt cuộc vớt được cả ba người lên.

Vệ Dịch không có trở ngại gì!

Sắc mặt Kỳ Vân Thư trắng bệch, chỗ miệng vết thương phía sau lưng, dường như lại bị nứt ra do nước mùa đông lạnh lẽo, đau đến nỗi cả người nàng đều đang run rẩy!

Đối với Kỳ Mộ Thanh, khi được vớt lên cũng đã hôn mê!

"Đại tiểu thư? Đại tiểu thư, ngài hãy tỉnh dậy đi." Bọn hạ nhân bắt đầu gọi.

"Tránh ra." Kỳ Vân Thư đẩy những người kia ra một bên, chịu đựng đau đớn phía sau lưng, ngồi quỳ ở bên cạnh Kỳ Mộ Thanh, hai tay ấn ở trên ngực nàng ta, cố gắng giúp nàng ta hô hấp.

Cuối cùng, Kỳ Mộ Thanh cũng sặc ra nước trong miệng, tỉnh lại.

Không chết là tốt!

.....Edit: Emily Ton....

Chuyện này, tất nhiên đã truyền tới bên tai Kỳ Thư Hân và Kỳ lão phu nhân.

Kỳ Mộ Thanh được đưa về sân của mình, trong khi mọi người trên dưới Kỳ gia cũng đã tới đây, còn bao gồm cả Vệ lão gia, Vệ phu nhân và Vệ Dịch.

Đại phu chuẩn trị cho Kỳ Mộ Thanh một lần, không có trở ngại gì, sau đó kê một phương thuốc chống cảm lạnh trước khi rời đi.

Kỳ Thư Hân nhìn thấy nữ nhi không có việc gì, thở dài nhẹ nhõm một hơi, hỏi: "Mộ Thanh, người vì sao lại đột nhiên rớt vào trong nước?"

"Ta....."

Nàng ta còn chưa dứt lời, Kỳ Linh Chi đã nhảy ra, chỉ vào Kỳ Vân Thư giờ phút này vẫn đang ướt đầm: "Cha! Là Tam tỷ tỷ đẩy Đại tỷ tỷ. Là nàng ấy."

Sắc mặt Kỳ Vân Thư tái nhợt, giọng nói không còn khí lực, đau khổ nói: "Linh Chi, sao người có thể nói như vậy? Mới vừa rồi, rõ ràng chính người đã đẩy tỷ tỷ."

"Là do người đẩy ta, ta mới đụng phải Đại tỷ tỷ. Là người! Người còn tát ta một cái."

Nói xong, Kỳ Linh Chi lại chui vào trong lòng ngực Kỳ lão phu nhân: "Tổ mẫu, ngài nhất định phải tin tưởng ta."

Lúc này, Vệ Dịch đã lên tiếng, tức giận bắt bình chỉ vào Kỳ Linh Chi: "Không phải Thư nhi đây. Ta đã thấy, chính người đã đây. Vì thế nên Thư nhi mới đánh người. Hơn nữa, Thư nhi còn nhảy xuống nước cứu người, ta đều nhìn thấy."

Vệ phu nhân thấy quần áo nhí từ mình đều ướt đầm dề, cực kỳ lo lắng, nghiêm túc hỏi hần: "Dịch nhi, người thật sự nhìn thấy Linh Chi đẩy nàng ấy sao?"

"Ân, ta tận mắt nhìn thấy. Nương, ta không nói dối."

Hài tử ngoan!

Kỳ Linh Chi quả thực cực kỳ ủy khuất, rúc ở trong lòng ngực Kỳ lão phu nhân, gần như phát khóc.

Kỳ Thư Hàn nhìn mây lại, quay qua hỏi Kỳ Mộ Thanh: "Mộ Thanh, thật sự là Linh Chi đã đẩy người sao?"

"Cha, ta..... ta không nhìn thấy gì." Giọng điệu của Kỳ Mộ Thanh hơi nhẹ. Thật ra, chính là đang muốn che chở cho Kỳ Linh Chi.

Xoay người, Kỳ Thư Hàn lại hỏi mấy hạ nhân: "Các người biết chuyện xảy ra như thế nào sao?"

Một tên gia đình nói: "Không nhìn thấy được là do ai đẩy, lúc ấy khi chúng ta đuổi qua, chỉ nhìn thấy Tam tiểu thư nhảy vào trong nước cứu người, ngay sau đó, Vệ công tử cũng nhảy xuống theo."

Không biết bơi còn nhảy xuống cứu người, thật sự là mười mười tốt!

Đúng ngay lúc này, Kỳ Vân Thư rốt cuộc đứng không vững, cả người mềm nhũn ngã xuống, may mắn được Vệ Dịch kéo vào trong lòng ngực.

"Thư nhi." Vệ Dịch gọi nàng

Vệ phu nhân cũng kinh hãi: "Sau lưng Vân Thư vẫn đang có thương tích, lại còn nhảy xuống nước cứu người, miệng vết thương nhất định càng thêm nghiêm trọng."

Con dâu, người đừng xảy ra chuyện gì!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Mất Hết Mặt Mũi

Edit: Emily Ton.

Kỳ Vân Thư ngã xuống một cái, khiến cho cả đám người đều kinh hãi!

Vệ Dịch ôm chặt nàng vào trong ngực, khăn trương run rẩy gọi nàng: "Thư nhi, Thư nhi....."

Kỳ Vân Thư ở trong lòng ngực hần, hai mắt bắt lực rừ xuống, đôi môi run rẩy, nói không nên lời. Nàng dựa cả người ở trên ngực Vệ Dịch.

"Vết thương phía sau lưng nhất định lại nghiêm trọng hơn, đã biết rõ như vậy, còn nhảy xuống cứu người sao? Đứa nhỏ này, chính là quá thiện tâm." Vệ phu nhân cực kỳ đau lòng, hai mắt ứa lệ, sốt ruột phản phó vài hạ nhân: "Còn đứng đây làm gì? Không nhanh chóng đi mời đại phu?"

Mấy hạ nhân ngốc lẳng một lát, lúc này mới vội vàng đi tìm đại phu!

Kỳ Thư Hàn cũng có chút ngầy người, dùng tay vẩy hai tý nữ tới: "Nhanh chóng đỡ Tam tiểu thư trở về."

Tỷ nữ tiếp nhận Kỳ Vân Thư từ trong tay Vệ Dịch, Vệ Dịch dặn dò: "Các người nhất định phải cẩn thận một chút, không được làm đau Thư nhi."

Bỗng dưng, mọi người nghe thấy tiếng của Kỳ Linh Chi vang lên, hô lớn một tiếng: "Dừng tay, buông nàng ấy xuống."

Nhà đầu này, lại nghĩ ra chuyện xấu gì đây?

Chỉ thấy nàng ta lao ra từ trong lòng ngực Kỳ lão phu nhân, đi thẳng về phía Kỳ Vân Thư, chỉ vào phía sau lưng nàng, hừ một tiếng.

"Vết thương phía sau lưng nàng sớm đã lành, mới vừa rồi, nàng rõ ràng có nói với đại tỷ tỷ, trên quần áo, cần bán chỉ là bị nhiễm chút nước màu đó, ta đã nghe thấy được."

"Linh Chi, đừng nào loạn." Kỳ Thư Hàn hô lên một tiếng.

"Nữ nhi không nháo, nàng cần bán đang lừa mọi người."

Vì để chứng minh lời mình nói chính là sự thật, ngay sau đó, một đôi tay nhỏ nhanh chóng nắm chặt cổ áo choàng của Kỳ Vân Thư, cũng không biết sức lực tới từ nơi nào, dùng sức kéo xuống.

Áo choàng của Kỳ Vân Thư đã bị kéo xuống, lộ ra bà vai gầy nhò, cùng với da thịt ở phía sau lưng cách có ba phân.

Trên làn da vốn nền trắng nõn tinh tế, hiện lên từng miệng vết thương dử tồn, những miệng vết thương này, vốn đã kết vảy, giờ phút này, đã bị vỡ ra, máu đỏ tươi đang chậm rãi chảy xuống, phá lệ bất mất!

Xiêm y, cũng ngay sau một khắc đó, được tỷ nữ bên cạnh kéo lên.

Hai tay Kỳ Vân Thư lạnh băng ôm cánh tay mình, bộ dáng như thể mất đi ý chí sống tiếp, nhỏ giọng nức nờ.

"Linh Chi, người..... sao người có thể như vậy?" Giọng điệu của Kỳ Vân Thư suy yếu, hơn nữa cực kỳ ủy khuất.

Kéo áo nàng lên trước mặt mọi người, ở thời cổ đại, quả thực chính là vô cùng nhục nhã!

Tuy nhiên, những gì xảy đến tiếp theo chính là.....

Vệ phu nhân giờ tay lên, vung ống tay áo, không hề có chút lưu tình.

Bóp —

Trên khuôn mặt nhỏ của Kỳ Linh Chi, được ăn thêm một cái tát.

"Tuổi còn nhỏ, không ngồi lại hoang đường như thế, không hiểu biết lễ nghĩa, trước mặt mọi người lôi kéo xiêm y nữ tử, quả thực vô pháp vô thiên. Không ai giáo huấn người, vậy ta sẽ giúp cha người giáo huấn người."

Tốt xấu gì, Kỳ Vân Thư chính là con dâu tương lai của bà!

Nhục nhả nàng như vậy, không phải cũng đang chà đạp thể diện Vệ gia dưới lòng bàn chân hay sao?

Cái tát này, khiến cho mọi người đều sợ ngầy người!

Kỳ Linh Chi bụm mặt, tự nàng ta cũng biết mình xứng đáng với những gì nhận được, nhưng vẫn ủy khuất khóc lớn, quay đầu chạy tới bên người Kỳ lão phu nhân, nhào vào trong lòng ngực.

"Tổ mẫu, ngài nhất định phải làm chủ cho Linh Chi!"

Không ngờ, Kỳ lão phu nhân dùng một tay đẩy nàng ta ra, trách cứ: "Nhà đầu người, sao có thể làm ra sự tình như vừa rồi được chứ?"

Tức chết mất! Tức chết mất!

Càng tức hơn, vẫn là Vệ phu nhân dám vượt rào giáo huấn người Kỳ gia!

Nhưng, đúng là cháu gái mình đã sai, Kỳ lão phu nhân sao có thể oán giận Vệ phu nhân? Đương nhiên không thể!

Khuôn mặt Kỳ Thư Hàn gần như biến xanh, khóe miệng run rẩy một chút, chóng nặng trong tay, thở dài một tiếng, phản phó với hai tỷ nữ đang đỡ Kỳ Văn Thư: "Các người đưa tiểu thư trở về trước đi."

"Vâng."

"Chậm đã." Vệ phu nhân giơ tay ngăn lại "Ta thấy nơi này không thích hợp để trị thương, cũng không thích hợp để dưỡng bệnh. Văn Thư cũng coi như là người Vệ phủ ta. Thương thế này, vẫn nên tới Vệ phủ đi. Bệnh này, cũng tới Vệ phủ ta điều dưỡng, tránh cho vết thương cũ chưa lành, lại có thêm vết thương mới."

Những lời nói này, thật sự rất đúng!

Kỳ Văn Thư cảm thấy có một khắc như vậy, bà bà này, thật tốt!

Kỳ lão phu nhân có ý kiến khác, tiến lên nói: "Vệ phu nhân, Linh Chi không hiểu chuyện, mới nhào ra sự tình hoang đường như thế. Sau này, chúng ta sẽ tự mình giáo huấn nàng ấy. Vì Văn Thư còn chưa qua cửa Vệ gia các người, nếu chuyển tới trong phủ các người, về tình về lý, đều không thích hợp."

"Không cần lo lắng, cứ định như vậy đi." Nói chuyện, chính là Vệ lão gia với sắc mặt đỏ đậm, hiển nhiên là đang cố nén lửa giận. Vệ lão gia quay lại nói với Vệ Dịch: "Dịch nhi, người bế Văn Thư lên xe ngựa, hồi phủ."

"Ân." Vệ Dịch dùng sức gật đầu.

Hắn vừa tiếp nhận Kỳ Văn Thư từ trong tay hai tỷ nữ, vừa nói "Thư nhi, ta mang người về nhà."

Một tay bế nàng lên, rồi đi.

Cảnh tượng này khiến sắc mặt Kỳ lão phu nhân và Kỳ Thư Hàn càng thêm khó coi.

Vệ lão gia hừ trong lỗ mũi một cái, cũng rời đi.

Vệ phu nhân vẫn không muốn bỏ qua, lửa giận còn chưa nguôi, nói với Kỳ Thư Hàn: "Kỳ lão gia, người không phải từng nói Văn Thư đã đẩy Linh Chi hay sao? Nàng đã hại nha đầu này gần gãy cả tay, cho nên người mới dùng roi khiến trách Văn Thư. Vậy việc này hôm nay, người cũng nên công bằng một chút mới được. Linh Chi không chỉ đẩy người, còn lôi kéo quần áo nữ tử trước mặt mọi người. Ta hy vọng, người sẽ không khiến ta thất vọng. Rất cuộc, trước nhiều đôi mắt nhìn chăm chăm như vậy, quý cù, không thể bị phá vỡ."

"Vệ phu nhân nói đúng, ta sẽ giáo huấn tốt tiểu nữ." Kỳ Thư Hàn thờ dãi nói.

Khi Vệ phu nhân rời đi, còn không quên liếc mắt nhìn Kỳ Linh Chi vẫn đang ngẹn ngào một cái. Tiểu nha đầu kia nhìn thấy, cả người bỗng nhiên run rẩy một cái.

Mặc dù trận phong ba này đã kết thúc, nhưng vì ngại với mặt mũi của mình, Kỳ Thư Hàn không thể không phạt Kỳ Linh Chi.

Tuy nhiên, rốt cuộc tuổi nàng ta còn nhỏ, không thể đánh được!

Vì thế.....

"Đêm nay người hãy tới trước Phật đường, quỳ một đêm, sau đó chép lại 50 lần 《Tam Tán》."

Vừa nghe lời này, Kỳ Linh Chi trở nên hoảng sợ, nàng đầu chịu nổi trừng phạt khắc nghiệt thế này!

"Cha, ngài phải tin tưởng ta, ta không đẩy đại tỷ tỷ. Chính Tam tỷ tỷ đã tự mình nói máu trên áo nàng là nước màu đỏ. Nếu ngài không tin, hãy hỏi đại tỷ tỷ. Cha....."

"Đủ rồi, đừng nói nữa, sự tình hôm nay, không cần nhắc lại nữa. Người bắt cần như thế, tương lai nếu như gặp phải tai họa, cha cũng không bảo vệ được người."

Kỳ Thư Hàn tức giận rời đi.

Hôm nay Kỳ lão phu nhân coi như cũng hoàn toàn mất hết thể diện, tức giận rời đi.

Kỳ Mộ Thanh, vẫn bị bệnh luôn nằm ở trên giường, đều xem hết thấy vào trong đáy mắt. Nàng ta gọi Kỳ Linh Chi còn đang lau nước mắt đến bên mép giường của mình.

Nhỏ giọng hỏi: "Linh Chi, thật sự không phải người đẩy ta?"

"Đại tỷ tỷ, thật sự không phải ta, là kẻ khốn kiếp kia, chính nàng đã lôi kéo ta, lúc đó mới đụng phải tỷ, nàng còn tát ta một cái."

Kỳ Linh Chi bụm mặt, bị Kỳ Văn Thư và Vệ phu nhân đánh hai cái tát, hiện tại đều đã sưng lên.

Nghe Kỳ Linh Chi vừa nói như vậy, trong lòng Kỳ Mộ Thanh suy nghĩ cẩn thận, cũng cảm thấy việc này có chút kỳ lạ.

Vô duyên vô cớ, chỉ vào mặt nước để nàng nhìn thứ gì đó, còn vô duyên vô cớ, muốn đuổi tay ôm Kỳ Linh Chi. Xem ra, nàng ấy sớm đã có mưu kế.

"Linh Chi, thủ hôm nay, ta nhất định sẽ báo."

Nàng ta nheo mắt lại, ngầm một thâm ý nguy hiểm!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 79: Bởi Vì Người Rất Tốt

Kỳ Văn Thư bị đưa tới Vệ phủ, trực tiếp được an bài ở trong viện chủ nhân.

Đại phu tới xem qua, sau khi băng bó xong miệng vết thương cho nàng, kê khai thêm mấy thang được.

Kỳ Văn Thư uống thuốc, thân mình đã tốt hơn rất nhiều, hơn nữa có thêm vài lò sưởi được đưa tới bên mép giường, cơn đau của nàng nhanh chóng giảm xuống, ngay cả trái tim cũng cảm thấy ấm áp hơn.

Dựa vào phía sau trên đệm mềm, nàng nhìn Vệ phu nhân, Vệ lão gia và Vệ Dịch đang vây quanh ở mép giường.

Nàng hỏi cúi thấp đầu: "Vệ bá phụ, Vệ bá mẫu, các người đối đãi với ta tốt như vậy, Văn Thư thật sự không biết hồi báo thể nào."

"Người, đứa nhỏ ngoan này, nói chuyện này làm gì? Hiện tại người quan trọng nhất, hãy dưỡng thân thể thật tốt. Người hãy yên tâm, sẽ không có người nào dám đến khi dễ người nữa." Vệ phu nhân nói.

"Ân."

Vệ lão gia một bên nói: "Phu nhân, hay là để Văn Thư nghỉ ngơi chút đi, chúng ta đừng quấy rầy nàng nữa."

"Vâng vâng vâng." Vệ phu nhân cười cười, nhẹ nhàng vỗ vỗ ở trên nu bàn tay của Kỳ Văn Thư vài cái: "Vậy người hãy nghỉ ngơi thật tốt, có chuyện gì, cứ việc phản phó bọn nha đầu làm giúp, hãy xem nơi này giống như nhà mình, không cần khách khí."

"Văn Thư đã biết."

Vệ lão gia và Vệ phu nhân không tiếp tục quấy rầy nàng nữa, lập tức rời đi.

Tuy nhiên, Vệ Dịch không chịu đi, khẳng khẳng muốn canh giữ ở bên người Kỳ Văn Thư.

"Thư Nhi, lưng người còn có đau hay không?" Vệ Dịch cực kỳ đau lòng.

Nàng lắc đầu, nói: "Không còn đau nữa, thật ra, đó chỉ là một chút thương thế nhỏ."

"Nhưng Thư nhì, người chảy rất nhiều máu."

Kỷ Vân Thư che miệng, nở nụ cười: "Tiểu tử ngốc, không phải ta đã nói với người hay sao? Trên quần áo, là thuốc màu."

"Không phải, không phải." Vệ Dịch xoa tay: "Ta nhìn thấy trên vai và sau lưng Thư nhì, đều đang chảy máu."

Ai ai ai, ai khiến người nhin!

Sẽ đau mắt hột có biết hay không!

Kỷ Vân Thư nhìn thoáng qua về phía cửa, xác định không có ai, lúc này mới nói với hân: "Trên quần áo đúng thật là thuốc màu, miệng vết thương phía sau lưng, là thời điểm ta nhảy vào trong nước, tự mình dùng sức làm nứt nó ra. Tuy nhiên, nó không đau lắm. Ta sẽ đi đứng không vững, cũng không phải bởi vì đau, chỉ bởi vì nếu ta không làm như vậy, sao có thể êm đẹp ngồi đây nói chuyện với người?"

Nghe thấy vậy, Vệ Dịch gãi đầu không hiểu.

"Ta không hiểu."

"Không hiểu cũng không sao, tuy nhiên người phải đáp ứng ta, không thể nói cho người khác biết."

"Ân ân ân, ta nhất định sẽ không nói ra." Vệ Dịch cũng rất thành thật.

Kỷ Vân Thư nhìn vào cặp mắt của hân, dưới hàng mi dài nhấp nháy, mắt sắc đen như mực, đẹp kỳ lạ. Nếu như nhìn hồi lâu, sẽ dễ dàng khiến người chìm vào trong đó.

"Vệ Dịch." Nàng gọi hân một tiếng.

"Ân?"

"Cảm ơn người."

Hân nghiêng đầu: "Vi sao muốn cảm ơn ta?"

"Bởi vì....." Giọng của Kỷ Vân Thư hơi trầm xuống: "Bởi vì người rất tốt."

Đúng vậy, Vệ Dịch rất tốt!

Hân mở miệng cười, ngẩng ngốc nhìn về phía Kỷ Vân Thư, trên khuôn mặt tuấn mỹ, thật sự là tâm điểm ánh mắt của các cô nương.

Vệ Dịch, nếu người không ngốc, vậy thì tương lai của người, chắc hẳn sẽ rất tươi sáng.

Đêm đó, Kỷ Vân Thư đã ở lại Vệ phủ.

Và Vệ Dịch cũng bởi nàng nói chuyện phiếm một lúc lâu, nói hết sự tình phát sinh trên người mình, tất cả đều giảng giải cho Kỷ Vân Thư nghe, nói rất sinh động như thật, còn thường xuyên dùng tay chân để suy diễn.

Đã lâu rồi, Kỷ Vân Thư chưa từng thoải mái cười to như thế!

Ngày thứ hai, trời đột nhiên nổi lên mưa lớn, mang đến những cơn gió lạnh lẽo gần như đóng băng trái tim một người.

Khi Kỷ Vân Thư tỉnh dậy, lập tức nhìn thấy tiểu tử ngốc Vệ Dịch đang ngủ trên bàn gần đó.

Nàng không đánh lòng đánh thức hân, cầm một chiếc áo choàng đắp lên cho hân, sau đó bước ra khỏi cửa phòng.

Trong viện có nấy gia đình, khoác áo mưa, mang mũ hình nón, đang bận rộn di chuyển từng bồn hoa và thảo dược trong viện đến nơi trú ẩn để bảo vệ chúng khỏi cơn mưa lớn.

Không thể không nói, người Vệ gia, thật sự có tình yêu.

"Kỷ cô nương, bên ngoài rất lạnh, ngại vẫn nên vào trong đi thôi."

Một tiểu nha đầu vừa lúc bụng một chén được qua chỗ nàng.

"Kỷ cô nương, được này vừa mới nấu xong, ngại hãy về phòng uống đi."

Kỷ Vân Thư cười cười, lấy chén được từ trong tay nàng ta, nói: "Không cần vào trong đó, công tử nhà người đang ngủ ở bên trong, đừng phiền hân."

Chén được rất đáng, Kỷ Vân Thư nhắm mày uống xuống.

Nàng vừa đưa cái chén không cho tiểu nha đầu, đã nhìn thấy một người đang chạy vào từ ngoài sân.

"Loan Nhì?"

"Tiểu thư."

Loan Nhi mạo hiểm chạy từ trong mưa đến trước mặt nàng, thút thít mũi mình, nước mắt lưng tròng: "Tiểu thư, hôm qua nghe nói tiểu thư nhảy vào trong nước cứu đại tiểu thư, vết thương phía sau lưng lại bị nứt ra, nô tỳ rất lo lắng."

Có thể có một nha hoàn trung thành lo lắng cho mình như vậy, nàng cảm thấy rất vui mừng.

Nàng quay đầu đi, nói với nha đầu đưa được: "Người lui xuống trước đi."

"Vâng."

Sau khi chờ nha đầu kia lui ra, Kỷ Vân Thư nâng ống tay áo lên, vừa vuốt trên đầu tóc ướt choẹt của Loan Nhi.

Vừa nói: "Vết thương trên người ta rất nhẹ, cần bàn không có trở ngại gì, nhưng nha đầu người, tùy tiện tới đây, nếu như để cha và tổ mẫu biết, nhất định sẽ phạt người."

"Loan Nhi lo lắng cho tiểu thư, muốn tới chăm sóc người, không sợ những thứ đó đâu."

"Nhà đầu ngốc!"

"Đứng rồi tiểu thư." Loan Nhi thoáng nhìn qua chung quanh, nhỏ giọng nói: "Sáng sớm hôm nay, người bên nhà môn đã tới, nói sự tình tiểu thư muốn tra, đã tra ra được người mà tiểu thư muốn tra, nhưng tiểu thư người không có ở trong phủ, vì thế ta đã tiễn người nhà môn rồi đi."

Tra ra việc này, chắc hẳn là chính là Ngụy Võ và Vương Tam!

Bất cứ khi nào xảy ra vụ án, Kỷ Vân Thư dễ giống như người trúng độc, luôn chỉ chuyên tâm vào vụ án mà không rảnh bận tâm tới những sự tình khác. Nhưng, mắt thấy trời đang mưa to, mình lại đang ở Vệ phủ. Vệ lão gia và Vệ phu nhân có khả năng có thể tới đây bắt kỳ lúc nào.

Nếu như hiện tại đi tới nhà môn, tất nhiên là không ổn.

Trầm tư một lát, nàng nói với Loan Nhi: "Loan Nhi, hiện tại người đi tới nhà môn một chuyến, bảo bọn họ nói hết sự tình tra được với người, sau khi nghe hết tất cả, người hãy quay về nói với ta."

"Vâng."

"Còn có, nhân tiện người hãy hỏi Lưu đại nhân một chút, ngày hôm qua Giang phu nhân có tới gây rắc rối gì hay không?"

"Vâng." Mặc dù Loan Nhi không biết sự tình của Giang phu nhân, nhưng đều đồng ý hết, tuy nhiên vẫn tò mò: "Nếu vết thương của tiểu thư không đáng ngại, sao không hỏi phủ đi?"

Kỷ Vân Thư nhẹ nhàng cười: "Cứ trở về như vậy, chẳng phải quá dễ dàng cho bọn họ hay sao? Cha và tổ mẫu đã mất hết thể diện, hiện tại nếu ta trở về, chẳng phải sẽ vẫn hỏi lại hết thảy cho bọn họ hay sao? Vì thế, cần phải đợi vài ngày mới được."

Loan Nhi vừa nghe thấy thế: "Tiểu thư thật là thông minh."

"Được rồi, người nhanh chóng đi tới nhà môn đi."

"Àn."

Không hề chậm trễ thời gian, Loan Nhi lập tức đi tới nhà môn.

Lúc này, Vệ Dịch cũng đã tỉnh lại, duỗi eo lưng, hai tay vì bị mình dùng làm gối cả một buổi tối, tự nhiên có chút tê dại. Hắn dùng sức vung tay vãi cái, lúc này mới cảm thấy thoải mái hơn.

Nhìn về phía trên giường, không thấy Kỳ Vân Thư, hắn lập tức ra khỏi cửa phòng, vừa lúc nhìn thấy Kỳ Vân Thư đang đứng ở dưới mái hiên, hơi nâng ánh mắt, nhìn những giọt nước róc rách rơi xuống từ trên mái ngói.

Đôi mắt hạnh cong cong, ánh đường thanh tú, hai má hồng hào trên khuôn mặt tinh xảo giống như hoa đào tháng ba. Nữ tử như vậy, xinh đẹp dịu dàng thanh nhã, hiện ra những nét tiên khí.

Cực kỳ xinh đẹp!

Kỳ Vân Thư vừa chuyển ánh mắt, đã nhìn thấy Vệ Dịch đang đứng ở cửa nhìn mình chăm chăm, nàng hỏi: "Người nhìn ta như vậy làm gì?"

"Thư nhĩ, người rất đẹp."

Vệ Dịch khen ngợi nàng xuất phát từ trong trái tim hắn!

Kỳ Vân Thư cười cười, tiểu tử ngốc này, khi khen người, thật ra không hàm hồ chút nào.

Vệ Dịch bước từng bước nhỏ tiến tới, đi đến bên cạnh Kỳ Vân Thư, cũng học bộ dáng của nàng, hơi ngửa đầu lên, nhìn góc tường nơi xa.

Hắn tự như: "Nếu như sau này Thư nhĩ có thể vẫn luôn sống ở đây thì tốt biết mấy. Bên người ta, có nương, có cha, còn có Thư nhĩ, thật tốt!"

Một khắc kia, Kỳ Vân Thư thật sự không nói nổi nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Đi Tới Thôn Triệu Gia

Sau khi dùng xong cơm sáng, Vệ phu nhân liền tới. Nhìn thấy sắc mặt Kỳ Vân Thư đã đỡ hơn rất nhiều, bà cũng an tâm hơn.

Mọi người hàn huyên một hồi lâu.

Vệ phu nhân nói: "Vân Thư, lát nữa ta và Vệ bá phụ người muốn ra ngoài một chuyến, có khả năng phải vài ngày sau mới có thể trở về. Mấy ngày nay, người hãy an tâm ở chỗ này, chờ đường thương lảnh rồi hãy nói tiếp, cũng nhất định phải chờ ta và Vệ bá phụ người trở lại, được chứ?"

"Vâng, Vân Thư nghe Vệ bá mẫu."

"Về sau, người đừng khách khí như vậy. Nói gì thì nói, người sớm muộn gì cũng là con dâu ta. Mặc dù....." Nói xong, nhìn thoáng qua về phía Vệ Dịch, hơi hạ giọng xuống: "Mặc dù Dịch nhĩ chúng ta không phải là một người bình thường, nhưng tận đáy lòng nó lại rất thiện lương, nhất định sẽ đối đãi với người rất tốt."

Điểm này, không cần phải hoài nghi.

Kỳ Vân Thư chỉ cười không nói.

"Vân Thư, người có thể đồng ý một chuyện với ta hay không?" Vệ phu nhân tiếp tục nói.

"Vệ bá mẫu mời nói, chỉ cần Vân Thư có thể làm được, nhất định sẽ dốc hết toàn lực."

Vệ phu nhân dừng lại một chút, nói tiếp: "Đời này, ta không yên lòng nhất, chính là Dịch nhĩ. Ta hy vọng, người có thể thay chúng ta chăm sóc Dịch nhĩ. Nếu trong tương lai, chúng ta không còn nữa, ta cũng hy vọng, có người có thể ở bên nó, chăm sóc nó."

Mắt tràn ngập nước mắt!

Vệ Dịch nghe xong, lời kéo xiêm y của nương mình: "Nương, người sẽ đứng rồi bỏ Dịch nhĩ, Dịch nhĩ cũng không muốn nương rời đi."

"Đưa nhóc, con người đều có sinh lão bệnh tử, có thể đi theo người cả đời, không phải là cha và nương, mà là nương tử của người. Tuy nhiên, người cũng cần phải nhớ kỹ, người là nam tử hán, nhất định phải đối tốt với Vân Thư, biết không?"

"Nương yên tâm, Dịch nhĩ nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Thư nhĩ, không để nàng bị người khi dễ." Giọng điệu rất chắc chắn.

Kỳ Vân Thư hơi đỏ con mắt!

Nàng duỗi tay, cầm hai tay của Vệ phu nhân, nói: "Vệ bá mẫu, ta đồng ý với người, nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Vệ Dịch, cho dù tương lai phát sinh bất luận sự tình gì, đều sẽ chăm sóc tốt cho hắn, ngay cả khi....." *ta không thể trở thành con dâu của người.*

Mấy chữ cuối cùng, Kỳ Vân Thư không hề nói ra!

Nàng chỉ nói: "Tóm lại, ta hứa với người."

"Có những lời này của người, ta cảm thấy an tâm hơn nhiều."

Vệ phu nhân mỉm cười trong khi vẫn rung rung nước mắt, nhìn Kỳ Vân Thư, càng nhìn càng cảm thấy thích nàng.

Bởi vì phải ra ngoài có việc, Vệ phu nhân không ở lại lâu, sau khi dặn dò một số sự tình, lập tức rời đi.

Vệ Dịch cũng rời đi theo, sau khi đưa cha mẹ ra cửa, hắn lại quay lại gặp Kỳ Vân Thư.

Như vậy cũng tốt, không có Vệ lão gia và Vệ phu nhân ở đây, nếu như vụ án âm dương thì có tiến triển mới, nàng cũng có thể lạng lẹ ra ngoài.

Không lâu sau, Loan nhĩ đã trở về từ nhà môn, nói hết sự mình mình biết cho Kỳ Vân Thư.

"Tiểu thư, Lưu đại nhân nói, hôm qua Giang phu nhân đúng là có tới nhà môn, còn làm loạn lên một hồi, ồn ào muốn Lưu đại nhân thả người, nhưng đã bị hắn đuổi về."

Ai da, không tệ, hắn đã cắn chặt răng!

"Sau đó thì sao?"

"Lưu đại nhân còn nói, Giang lão gia và Giang phu nhân căn bản không hề có hài tử, nhưng trong phủ, từng có một tiểu hài tử, do nữ nhĩ gọi là Ngọc Tẩu sinh ra. Tiểu nữ hài chỉ mới sáu tuổi, sau khi Giang phu nhân chuyển tới kinh thành, Ngọc Tẩu và nữ nhĩ của nàng ấy không rời đi theo, hiện tại đang ở trong thôn Triệu gia." Loan nhĩ mỉm miệng lạnh lợi, nói rất rõ ràng.

"Lưu đại nhân còn nói gì nữa không?"

"Không có, những lời hắn nói, nô tỳ đã không bỏ sót một câu với người."

Kỳ Vân Thư lặng lẽ suy nghĩ, nhưng càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp. Trên người Giang lão gia, vì sao lại có yếm?

Chẳng lẽ, cái yếm kia, là của nữ nhĩ Ngọc Tẩu?

Tong lòng nàng đột nhiên hồi hộp một chút, có một loại dự cảm không tốt!

Giống như có một suy đoán nhỏ nhỏ, tuy nhiên, không dám đưa ra kết luận.

Ngược lại, Kỳ Vân Thư gọi một nha đầu Vệ phủ tiến vào, phân phó: "Cô nương, có thể mang tới cho ta một bộ xiêm y nam tử sạch sẽ hay không? Cờ nhỏ một chút."

Nha đầu kia chớp đôi mắt không hiểu, nhưng vẫn ngoan ngoãn tìm cho nàng một bộ sạch sẽ.

Thay quần áo xong, Kỳ Vân Thư buộc mái tóc dài, sau đó búi tóc lên cao.

Loan nhi kéo tay nàng: "Tiểu thư, ngài muốn đi tới nhà môn hay sao?"

"Không phải, ta sẽ đi tới thôn Triệu gia."

"Tiểu thư, bên ngoài trời mưa rất to! Nếu người muốn tra chuyện gì, không bằng để Lưu đại nhân bọn họ đi tra. Hiện tại thân thể người không tốt, ta lo lắng....."

"Việc này rất quan trọng, nếu đám người trong nhà môn đi tra, nhất định sẽ có chút quấy nhiễu. Sự tình ta đây muốn biết, chỉ sợ cũng rất khó tra ra được. Vì thế, ta phải tự mình đi một chuyến, để coi bỏ..... sự nghi hoặc trong lòng của ta."

Những lời của Kỳ Vân Thư vừa nói, đối với Loan Nhi mà nói, chúng rất thâm áo, khiến nàng đau đầu, có khả năng cũng không thể hiểu rõ.

Đồng thời trong khi nói chuyện, Kỳ Vân Thư đã chuẩn bị xong.

"Loan nhi, Vệ lão gia và Vệ phủ nhân đã rời khỏi phủ, đợi lát nữa Vệ công tử sẽ tới, người hãy nói với hắn, ta đi ra ngoài làm chút sự tình, để hắn không cần tìm ta. Người hãy lưu lại nơi này và đợi ta, hiểu không?"

"Tiểu thư, ta đi với người."

"Không được, ta cũng không biết khi nào ta có thể trở về, nơi này dù sao cũng là Vệ phủ. Nói không chừng, chờ lát nữa cha ta sẽ phái người tới đây mang ta về. Nếu như xảy ra chuyện gì, còn có người ở nơi này giúp ta trì hoãn lại."

Đây là một biện pháp đề phòng!

Mặc dù Loan nhi rất lo lắng, cũng chỉ có thể đồng ý.

Lần tránh hạ nhân của Vệ gia, Kỳ Vân Thư lên lút rời khỏi Vệ phủ, đi về hướng thôn Triệu gia.

Nhưng đường đi tới thôn Triệu gia, không phải là đường núi, mà là đường thủy.

Mưa rơi xuống càng ngày càng lớn, Kỳ Vân Thư cũng đi càng ngày càng chậm.

Khi đã tới bến tàu, vừa vận chỉ có một con thuyền đang đỗ ở đó.

Người chèo thuyền mặc một chiếc áo được bên bằng rom, đầu đội một chiếc mũ hình nón, ở trong mưa rền gió dữ đang kéo một sợi dây thừng, cố gắng hết sức để cột thuyền vào trên một tảng đá lớn.

Kỳ Vân Thư cảm ô đi qua, hỏi: "Nhà dò, có đi tới thôn Triệu gia hay không?"

Người chèo thuyền ngừng đầu, bởi vì tiếng mưa rơi quá lớn nên nghe không rõ những gì Kỳ Vân Thư đã nói, khum lỗ tai lại: "Người vừa nói gì?"

"Có đi tới thôn Triệu gia hay không?"

Lần này người chèo thuyền đã nghe rõ, xua xua tay: "Mưa to quá, không đi."

"Giúp ta đi nhà dò, ta đang vội trở về đưa tang cho cha ta!"

Ồ, thì ra đây là lý do!

Người chèo thuyền cột chắc dây thừng, cẩn nhắc một chút, nhìn nhìn về phía mặt sông, mưa to xối xả, rơi dày đặc ở trên mặt nước.

"Công tử, ngài đừng gây khó dễ cho ta, hiện tại mưa gió lớn như vậy, trên mặt sông đều đã dậy sóng, nếu như bị lật thuyền, chúng ta sẽ chết."

"Nhưng....."

Kỳ Vân Thư còn chưa nói xong, đột nhiên, một đôi tay thò ra và nhét một thỏi bạc cho nhà dò.

"Đủ rồi sao?" Giọng nói rất sâu sắc, mang theo chút uy lực độc đoán.

Kỳ Vân Thư nghiêng mắt nhìn qua, không biết từ khi nào, Cảnh Dung đã xuất hiện ở nơi này.

Thật sự là xuất quỷ nhập thần!

"Người?" Kỳ Vân Thư kinh ngạc.

Cảnh Dung phớt lờ nàng, nhìn nhà dò, nói: "Nếu như bạc này không đủ, chờ người đưa chúng ta tới thôn Triệu gia, ta sẽ đưa thêm cho người một thỏi."

Chúng ta?

Cảm giác như người đang muốn đi theo ta!

Thật sự là nơi nào cũng đều có người!

Nhà dò nhìn thỏi bạc trong tay, hai mắt đều sáng lên, đôi tay run rẩy nắm chặt, nhếch miệng cười, gất đầu điên cuồng: "Được được được. Đi, tất nhiên đi."

Nhân vật điển hình, muốn tiền không muốn mạng!

Cất bạc xong, nhà dò tháo sợi dây thừng từ trên tảng đá.

Kỳ Vân Thư còn chưa phục hồi lại tinh thần, đã bị Cảnh Dung kéo tay mình, đi lên chiếc thuyền đang lắc lư.

Cất dù, ngồi xuống!

"Có phải rất kinh ngạc hay không?" Cảnh Dung mở miệng cười toe toét.

"Sao người lại....."

"Người đang muốn hỏi, bốn vương làm sao biết người ở đây? Hơn nữa, làm sao biết người muốn đi tới thôn Triệu gia?"

Đúng vậy, người thật sự là con gùm trong bụng của ta!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cố* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Trong Thuyền Nhỏ

Edit: Emily Ton.

Lúc này con thuyền đã lắc lư đi về hướng giữa sông, thẳng một đường, đi về phía thôn Triệu gia!

Trong thuyền, Kỳ Vân Thư nhìn Cảnh Dung, mang theo một tia nghi hoặc.

Trong khi Cảnh Dung dường như muốn nâng hồi hộp, câu môi cười, hai mắt nham hiểm hung ác mang theo nụ cười ngà ngời nghiêng ngả, nhưng khi dừng ở trong ánh mắt Kỳ Vân Thư, lại trở thành một hán tử mạnh mẽ tràn đầy dịu dàng.

Giống như một ngọn lửa, từng chút một từng chút một chút lan tràn toàn thân Kỳ Vân Thư!

Bị ánh mắt hán nhìn như thế, nàng có chút không được tự nhiên, theo bản năng di chuyển ánh mắt.

"Vương gia có thể đoán ra được ta muốn hỏi gì, cần gì phải thừa nước đục thả câu với ta?"

"Kỷ tiền sinh, xem ra ngươi thật sự thực không hề sợ chết."

"Điều này có liên quan gì tới việc Vương gia biết ta ở đây, hơn nữa còn biết ta muốn đi tới thôn Triệu gia?"

"Đương nhiên là có." Cảnh Dung trả lời đầy tự tin, ánh mắt sáng lên: "Đêm đó chúng ta bị hắc y nhân đuổi giết, nếu bọn họ có quyết tâm muốn giết, sao bọn họ có thể dễ dàng bỏ qua như vậy? Bốn vương đã sắp xếp ám vệ bên người, hơn nữa bốn vương cũng có thể tự bảo vệ được mình, nhưng Kỷ tiền sinh, ngươi lại lẻ loi một mình."

Ý ngoài lời, chính là lo lắng hắc y nhân sẽ xuống tay lần nữa với nàng!

Kỳ Vân Thư nhìn mặt: "Nếu như tiểu nhân đoán không lầm, Vương gia, hẳn là ngài đã âm thầm phái người theo dõi ta, đúng không?."

"Không phải theo dõi, là bảo vệ."

Giọng nói của hán rất thâm trầm, cực kỳ nghiêm túc.

Trên đường từ nhà môn trở lại Kỳ gia, Kỳ Vân Thư từng phát hiện có người đã đi theo nàng, quả nhiên, đúng là người của Cảnh Dung.

"Đa tạ dụng tâm của Vương gia." Nàng nói.

Cảnh Dung lại mang theo một chút cảm giác tự trách: "Nếu không phải bởi vì bốn vương, ngươi cũng sẽ không bị liên lụy tới. Bảo vệ ngươi, là điều bốn vương nên làm."

"Nhưng cho dù như thế, Vương gia cũng không cần cùng đi tới thôn Triệu gia với ta."

"Để phòng ngừa vạn nhất, không thể không đề phòng. Thứ nhất, ngươi không biết võ công, thứ hai không biết cách chạy trốn, vạn nhất thật sự gặp phải đám hắc y nhân muốn lấy mạng ngày ấy, quãng đời còn lại của bốn vương, đều sẽ phải mắc nợ ngươi."

Những lời nói này, khiến cho Kỳ Vân Thư luôn cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp lắm, lông mi rũ xuống, không hề đáp lại.

Cảnh Dung hỏi tiếp một câu: "Tuy nhiên, ngươi đi tới thôn Triệu gia làm gì? Trời mưa to như vậy, còn vội vã như thế."

Kỳ Vân Thư đáp: "Trên quần áo của Giang lão gia, ta phát hiện ra một cái yếm của tiểu hài tử."

Yếm?

Nghe thấy từ này, Cảnh Dung nhàu mày, giống như suy tư điều gì, khẽ lắc đầu: "Giang lão gia và Giang phu nhân không có hài tử."

"Nhưng, trong phủ từng có một tiểu nữ hài, đó là nữ nhi của Ngọc Tẩu. Hiện tại, các nàng đang ở tại thôn Triệu gia. Vụ án âm dương thì không có tiến triển, đương nhiên phải nhanh chóng điều tra rõ một chút mới được."

"Vi sao ngươi phải khẳng khẳng tự mình đi tới đó? Người trong nhà môn, tay chân đều đã bị chặt đứt rồi hay sao?"

Ai ai ai, ngươi có thể chờ chút đạo đức hay không!

Vừa rồi còn cảm thấy hán có chút bình thường, một câu này, đã bộc lộ toàn bộ bản chất thô lỗ của hán.

Kỳ Vân Thư mím môi dưới, che dấu sự ghét bỏ, nói: "Người nhà môn làm việc, luôn giống trống khua chiêng điều tra, nháo đến nỗi mọi người đều biết. Nhưng, vụ án lần này lại khác."

"Có gì khác nhau?"

"....."

Kỳ Vân Thư bị hán hỏi nên bối rối một lúc. Điều này, nàng cũng không biết giải thích như thế nào.

Nàng lắc đầu, chỉ nói: "Chờ sau khi tới đó, Vương gia tự nhiên sẽ biết."

Cảnh Dung giống như một đứa trẻ tò mò, lúc này mới tạm chấp nhận những gì Kỳ Vân Thư đã nói, không tiếp tục hỏi thêm.

Bên ngoài, mưa to rơi xuống xối xả, đập mạnh vào trên khoang thuyền, âm thanh càng càng lúc càng lớn.

Àm ỉ đến nỗi muốn điếc cả tai!

Người chèo thuyền đứng ở đuôi thuyền, dùng sức đẩy mái chèo.

Con thuyền lắc lư, nhìn qua cực kỳ nguy hiểm.

Càng đi về phía hạ lưu, những con sóng càng ngày càng lớn. Con thuyền đi trên mặt sóng chỉ giống như quả bóng, bị bọt sóng đánh lên xuống dập dềnh, lắc lư muốn lật.

Nếu không phải là người có kinh nghiệm chèo thuyền, lúc này, thuyền hẳn là đã chìm.

Trong thuyền, Kỳ Vân Thư dùng một tay nắm lấy tay vịn, biểu tình cũng càng trở nên căng thẳng.

Cảnh Dung đang ngồi ở đối diện nàng lại không hề có cảm giác khẩn trương, ngược lại hỏi một câu không hợp với tình hình lúc này.

"Cha ngươi đã chết?"

"....."

Nói để gạt người, ngươi cũng tin?

Không biết nên nói hán đơn thuần, hay là đầu óc đơn giản.

Kỳ Vân Thư không đáp lại lời của hán.

Cảnh Dung nhàu mày lo lắng, hỏi tiếp: "Vết thương trên người của ngươi, có khá hơn không?"

"A —"

Đồng thời khi Cảnh Dung nói ra câu hỏi kia, thuyền đột nhiên rung chuyển dữ dội, tay của Kỳ Vân Thư tuột khỏi tay vịn, toàn bộ thân mình không thể khống chế bay về phía Cảnh Dung.

Trong thời gian một cái chớp mắt, tay trái đã không còn lực chống đỡ của nàng bị bàn tay to của Cảnh Dung nắm lấy, vòng eo, cũng trong nháy mắt bị giam cầm trong vòng tay kia của hán.

Khuôn mặt nàng, cũng ngay một khắc kia dán ở trên thân thể Cảnh Dung, đánh vào trên bộ ngực rắn chắc của hán.

Vài sa tanh thượng đẳng, dán vào trên má. Hơn nữa, nước mưa thấm ướt cho nàng cảm giác lạnh lẽo, cũng khiến cho mùi vị nam nhân trên người càng thêm nổi bật, quanh quẩn ở ngay chớp mũi của Kỳ Vân Thư, khiến nàng đột nhiên giật mình một cái.

Thân mình cũng giống như sương giá tháng 12.

Run rẩy yếu ớt!

Cánh Dung ôm hình dáng nhỏ nhắn của Kỳ Vân Thư ở trong lòng ngực, đột nhiên có chút tham lam.

Hắn dùng một chút lực trên tay, kéo Kỳ Vân Thư sát vào người mình.

Chờ đến khi con thuyền không còn rung chuyển nữa, hắn cúi đầu, ghé môi gần sát bên tai nàng, nhẹ giọng hỏi

"Nếu như bốn vương không ở bên cạnh ngươi, ngươi nên làm thế nào?"

"....."

Cách đây 5 năm, khi linh hồn ta xuyên qua, không có người ở đây, không phải ta vẫn không có gì thay đổi hay sao?

Những lời này, tất nhiên Kỳ Vân Thư vẫn ngen ở trong cổ họng, không hề nói ra.

Nàng vừa nhấc mắt, lập tức đối diện với hai mắt Cánh Dung đang nhìn xuống.

Bốn mắt giao nhau, giống như một sợi dây, càng cuộn càng chặt, quấn chặt trái tim người, khiến Kỳ Vân Thư trở nên thấp thòm lo âu.

Nàng không thể không thừa nhận, Cánh Dung là một nam tử cực kỳ thông minh tuấn mệ!

Mặc dù không có sự thuần khiết dịu dàng và an tĩnh của Vệ Dịch.

Cũng không có ánh mắt hiền lành nhạy cảm của Kỳ Bối.

Nhưng, khuôn mặt của Cánh Dung, lại tuấn mệ giống như được trời cao điêu khắc, tản ra một loại uy nghiêm. Trên khuôn mặt tà ác, lúc này đang ngậm một nụ cười sâu thẳm.

Nam tử như vậy, khiến người có cảm giác rất an toàn!

Kỳ Vân Thư lập tức tránh khỏi ánh mắt hắn, bàn tay không bị giam cầm chống ở trước ngực hắn, dùng sức, đẩy thân mình ra từ trong lòng ngực hắn.

"Đa tạ Vương gia, con thuyền rung lắc, tiểu nhân không thể ổn định."

"Vậy ngươi cứ an vị ở bên người bốn vương, bốn vương đỡ ngươi."

"....."

Không đợi Kỳ Vân Thư từ chối, hắn đã kéo nàng ngồi xuống bên người mình, cánh tay bị hắn kéo, hoàn toàn không có ý buông ra.

Kỳ Vân Thư vận vẹo cổ tay, không dám nhìn Cánh Dung bên cạnh, chỉ nói: "Tiểu nhân không sao, còn thỉnh Vương gia buông tay."

"Không buông."

"Vương....."

"Nếu ngươi ngã chết ở trong thuyền, bốn vương còn phải giúp ngươi nhặt xác, quá phiền toái."

"....."

Không còn lời gì để nói!

Cuối cùng, nàng đành phải thỏa hiệp!

Bên ngoài, người chèo thuyền vẫn đang chèo thuyền, nhìn về phía bên trong, mang theo tiếng ồn ào.

"Hai vị công tử không có việc gì chứ? Ngồi chắc chắn một chút, qua một số sóng lớn phía trước sẽ ổn. Mặc dù thôn Triệu gia không xa, nhưng bởi vì hôm nay mưa to, mặt nước không được yên, các ngươi....."

Người chèo thuyền lái nhái nói to ở bên ngoài, mưa to cũng dần dần át đi giọng nói của hắn.

Sau thời gian khoảng một nén nhang, rốt cuộc đã đi tới công thôn Triệu gia.

Cũng may an toàn tới nơi!

Cánh Dung đỡ Kỳ Vân Thư xuống thuyền, lúc này mới buông lỏng cánh tay nàng ra.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Ngọc Tẩu

Đúng như lời Cánh Dung đã hỏi, hắn lại đưa cho nhà dò thêm một thoi bạc.

Cầm bạc, nhà dò tươi cười như hoa, liên tục cúi đầu và nói "Các người đi thông thả".

Trên đường tiến vào thôn Triệu gia, bởi vì trời mưa to, trong thôn không có người nào, thỉnh thoảng có mấy người, nhưng trên chân giống như có gió, không ngừng chạy như điên.

Mặc dù Cánh Dung và Kỳ Vân Thư đều có bung dù, nhưng quần áo và giày vẫn bị ướt choẹt, sự lạnh lẽo lan tràn từ lòng bàn chân tới toàn thân. Thực sự rất lạnh!

Cuối cùng hai người dừng lại ở trước một ngôi nhà tranh cũ nát.

Kỳ Vân Thư gõ gõ cửa, thật lâu sau, cánh cửa gỗ cũ nát mới "kéo kẹt" một tiếng, được người kéo ra.

Một lão phụ đầu tóc hoa râm, còng lưng dò đầu ra, nhìn nhìn Kỳ Vân Thư và Cánh Dung.

"Các người là ai?"

"Lão nhân gia, quấy rầy. Chúng ta muốn hỏi một chút, có thể tìm Ngọc Tẩu ở đâu?"

"Người muốn nói tới A Ngọc sao?" Lão nhân gia nâng tay lên, chỉ về một hướng: "Người đi theo hướng này, sau đó vòng tới một rừng cây, sẽ nhìn thấy một căn nhà gỗ, A Ngọc sống ở nơi đó."

Sống ở trong rừng cây?

Sau khi biết được địa điểm, Kỳ Vân Thư gật đầu cảm tạ: "Cảm ơn lão nhân gia."

Lão phụ hiền từ nhìn nàng, cười cười: "Hai người là người bên ngoài tới đúng không? Là thân thích của A Ngọc sao?"

"Có thể xem như thế."

Kỳ Vân Thư không hề do dự một khi nói dối.

Lão phụ gật gật đầu, lại thở dài một tiếng: "A Ngọc cũng thật đáng thương, trượng phu chết sớm, những ngày trời qua của nàng cũng không tốt lắm. Mấy năm qua thật sự rất khó khăn. Nếu các người là thân thích, có thể giúp đỡ một chút, vẫn nên giúp đỡ một chút."

Lòng tốt của lão phụ cùng với những lời nói ấy, đã để lại cho người rất nhiều cảm xúc.

Kỷ Vân Thư đồng ý, sau khi lấy ra một ít bạc vụn từ trên người đưa cho lão phụ, lúc này mới rời đi.

Toàn bộ hành trình, Cảnh Dung không hề nói chuyện, ngoan ngoãn sắm vai một kẻ "tùy tùng".

Hai thân hình sánh vai đi ở trong mưa, một cao một thấp, tạo nên một khung cảnh đẹp giống như tranh vẽ dưới chiếc dù bằng giấy.

Cảnh Dung xoay chuyển ánh mắt, hỏi lại một câu không cần suy nghĩ.

"Không phải người về đưa tang cho cha người sao?"

"....."

Uy! Sao người có thể nhảy qua chủ đề này, cần phải hỏi lại sao?

Giờ khác này, Kỷ Vân Thư đặc biệt muốn lấp kín miệng hân.

Tuy nhiên, điều đó rõ ràng là không thể, vì thể năng già vờ vì tiếng mưa rơi quá lớn, không trả lời hân.

Đi được một hồi, rốt cuộc nhìn thấy một rừng cây!

Nói là rừng cây, không bằng nói đó là một mảnh phế tích hoang vu.

Bên ngoài, một số cây cối rậm rạp, đã bị mưa to gió lớn quất đến nỗi gần như bị nhỏ tới tận gốc!

Ngay bên đường, đều là bùn mềm lầy lội, chỉ cần không lưu ý một chút, sẽ bị rơi xuống!

Cho dù người nghèo khổ thế nào, cũng không nên sống tại một nơi heo lánh như thế!

Kỷ Vân Thư nhìn thoáng qua về phía Cảnh Dung: "Thân mình Vương gia tôn quý, vẫn không nên đi vào. Nếu như vài sa tanh thượng đẳng dính phải đất vàng, chắc chắn sẽ rửa không sạch."

"Hãy nuốt lại những lời này của người, bốn vương không thích nghe." Cảnh Dung bất động thanh sắc trả lại cho nàng một câu.

"Nhưng....."

"Không phải người muốn tra án sao? Thời gian của những lời vô nghĩa dài dòng đó, chúng ta đã có thể đi vào."

Thật đáng xấu hổ!

Cảnh Dung đã nhắc quần áo lên, dẫn đầu, dẫm chân lên con đường dơ bẩn đất đá bùn vàng, dáng người cao thẳng đĩnh bạt, từ từ tiến vào phế tích hoang vu trong rừng.

Kỷ Vân Thư đi theo phía sau, bước chân dẫm lên trên đầu chân to rộng của Cảnh Dung, dường như cũng không trơn trượt như nàng đã nghĩ.

Một trước một sau, bước chân tương đồng!

Sau khi đã đi qua được một đoạn đường, rốt cuộc giống như ánh sáng ở cuối đường hầm*, xuất hiện một thôn làng khác.

(*) 柳暗花明: Liễu ám hoa minh; ánh sáng ở cuối đường hầm; khi không còn đường tiến nữa, đột nhiên xuất hiện một tia hy vọng (The willow trees make the shade, the flowers give the light; at one's darkest hour, a glimmer of hope; light at the end of the tunnel.)

Nhưng hiện ra trước mắt, lại là một căn nhà gần như sập xuống ở trong mưa lớn, đồ nát tột tệ.

Có thể nói rằng, nó được dùng để chắn mưa gió quá thực là hơi gương ếp!

Bên ngoài căn nhà, là một cảnh hỗn loạn. Đồ đạc đã bị gió to thổi văng khắp nơi, dính phải nước bùn, quả thực dơ bẩn không thể chịu được."Nơi này, thật sự có người sống sao?" Cảnh Dung thốt lên một câu.

"Vào xem sao." Kỷ Vân Thư đi về phía trước hai bước, đột nhiên dừng lại, xoay người nói với Cảnh Dung: "Vương gia, chúng ta tới đây để thăm người thân, nhưng bởi vì người thân đã dọn đi mà chúng ta không biết. Trong lúc nhất thời, không có chỗ dừng chân để nghỉ, vì thế vào đây xin chén nước uống."

"Cái gì?"

Cảnh Dung mở to hai mắt kinh ngạc!

"Vương gia nhớ kỹ những lời tiểu nhân nói là được."

Không nhiều lời, Kỷ Vân Thư đã nhanh chóng chạy tới trước cửa căn nhà. Cảnh cửa, không gì hơn là những tấm ván gỗ được đóng đinh lên, loáng thoáng có thể nhìn thấy bên trong qua mấy khe hở của chúng.

Tuy nhiên, trong phòng tương đối tối tăm, ánh sáng mờ nhạt được tán ra từ một chiếc đèn dầu.

Nàng cuộn ngón tay vào nhau và gõ vài cái.

Một hồi lâu cũng không thấy có người ra mở cửa.

Cảnh Dung hừ mũi tiếng: "Người tránh ra, cửa này không chắc chắn, bốn vương đá một cái sẽ mở."

Đá cái đầu quý của người!

Người có thể có chút tổ chất hay không? Đừng bạo lực như vậy, biết không?

Kỷ Vân Thư hung hăng trừng mắt nhìn một cái: "Cửa nhà nghèo, ngài đá lên đó một chân phá nó. Ngày mưa đông, muốn bọn họ bị đông lạnh hay sao? Hơn nữa....."

Giáo huấn còn chưa nói xong, cánh cửa đã đột nhiên mở ra!

Đầu tiên nhìn thấy, chính là một đôi mắt thẳng trừng, ẩn ở dưới mở đầu tóc hỗn độn, mang theo cảm giác âm u.

Cho đến khi gương mặt kia dần dần dờ ra ngoài, Kỷ Vân Thư và Cảnh Dung lúc này mới kinh giác.

Đây là một gương mặt nữ nhân!

Nhìn qua, da thịt nhợt nhạt, mặt đầy nếp nhăn, mang theo một diện mạo khắc khổ tang thương, nhưng tản ra một loại cảnh giác cách người ngàn dặm.

Thấm nhập khiến trái tim người hoảng hốt!

"Tim ai?" Giọng nói yếu ớt, thờ ơ.

Kỷ Vân Thư nhẹ giọng nói: "Đại nương, quấy rầy ngài. Ta và huynh trưởng vốn tới đây thăm người thân, nhưng ai ngờ người thân đã dọn đi, trong lúc nhất thời, không có nơi dừng chân, muốn mượn nhà đây ngồi xuống một lát, xin chén nước uống"

Có thể bởi vì giọng nói nhẹ nhàng lời cuốn của Kỷ Vân Thư, hơn nữa tướng mạo thanh tú, vì thế nữ nhân kia cũng thoáng buông xuống một tâm đề phòng.

Sau khi đánh giá hai người một phen, lúc này mới kéo cánh cửa đang khép hờ ra.

"Vào đi." Nữ nhân xoay người đi vào.

Kỷ Vân Thư và Cảnh Dung thoáng nhìn qua lẫn nhau, đi theo vào phòng.

Phòng trong, mặc dù tối tăm nhỏ hẹp, nhưng thực sự rất sạch sẽ!

Bàn ghế được xếp đặt rất gọn gàng, chung quanh đều là những dụng cụ và đồ dùng của gia đình người bình thường. Mặc dù đã bị hư hỏng, nhưng phía trên đều được dùng vải bố sạch sẽ phủ lên, không hề cảm thấy dơ bẩn.

Bên trong, còn có một gian phòng nhỏ, được che lại bởi một bức màn vải bố, không thể nhìn thấy bên trong.

Hai người ngồi xuống ở bên cạnh bàn, Cảnh Dung ngồi ngay ngắn thẳng lưng, trên mặt hắn, thật ra không thấy có ý ghét bỏ.

Xem ra tôn Phật này, cũng không phải là kẻ được nuông chiều từ bé!

Nữ nhân bưng hai chén nước tới, nói: "Hai công tử hãy chậm rãi uống nước, nếu không đủ, ta sẽ thêm một ít cho các người."

"Cảm ơn đại nương." Cảnh Dung rất khách khí.

Hắn bưng chén sứ lên, uống sạch một hơi!

Xem ra hắn thật sự khát!

"Đại nương, chỉ có một mình ngài sống sống ở đây thôi sao?" Kỳ Vân Thư thờ hỏi.

"Đúng vậy, chỉ có một mình ta."

Không phải còn có một nữ nhi nữa sao?

Kỳ Vân Thư nghi hoặc trong lòng: "Ngài đã ở đây bao lâu?"

"Đã nhiều năm." Nữ nhân vẫn nói với giọng điệu bình thường, nghe không ra manh mối gì.

"Không biết nên gọi đại nương là gì?" Kỳ Vân Thư hỏi tiếp.

Nữ nhân bỗng chốc nâng hai mắt lên, nhìn thoáng qua Kỳ Vân Thư, nhưng vội vàng tránh đi ánh mắt nàng, nói: "Tất cả mọi người đều gọi ta là Ngọc Tẩu."

Không tìm lầm người!

Tuy nhiên, nữ nhi của nàng hiện giờ chắc hẳn đã được 8 tuổi, ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: A Ngử

Ngay khi Kỳ Vân Thư vẫn đang bàn khoản kỳ quái, phòng trong đột nhiên truyền đến âm thanh đồ vật rơi xuống đất.

Âm thanh này, đúng là được truyền ra từ gian phòng đã bị che khuất bởi tấm màn vải bố.

Chỉ thấy thân mình Ngọc Tẩu hơi run lên, ánh mắt kinh hoàng nhìn về phía căn phòng kia.

"Bên trong có gì không?" Cảnh Dung hỏi.

Ngọc Tẩu nhanh chóng giải thích: "Không có gì, khả năng..... có thể là có vật gì đã bị rớt xuống."

Nhưng, lời này vừa mới nói xong.....

"A!"

Bên trong truyền đến một tiếng thét chói tai!

Tiếng nữ tử thét lên chói tai!

Sau một khắc, Ngọc Tẩu nhanh chân trực tiếp chạy vội vào phòng.

Kỳ Vân Thư sau lưng đuổi kịp!

Trong trong căn phòng nhỏ hẹp, đôi tay không nhìn thấy năm ngón, xông vào mũi, còn có một mùi ẩm ướt, hơi thối, thậm chí còn mang theo một mùi tanh tưởi!

"A!"

Trong không gian đen tối, lại một tiếng thét vang lên.

Đột nhiên, Cảnh Dung cầm chiếc đèn dầu bên ngoài tiến vào.

Ánh sáng chậm rãi chiếu sáng gian nhà ở này, những gì Kỳ Vân Thư và Cảnh Dung nhìn thấy cũng khiến bọn họ kinh ngạc không thôi.

Trong phòng, ánh vào mi mắt đầu tiên, là quần áo hỗn độn đầy đất, cùng với một số chai lọ vại bình vỡ nát. Trên mặt đất, còn có một số vật màu đen do bị phủ bởi bùn đất, cực kỳ ghê tởm.

Theo ánh sáng dần dần tiến vào trong, lúc này mới nhìn thấy rõ Ngọc Tẩu.

Nàng đang ngồi ở trên giường, hai tay dùng sức ôm một đứa trẻ nhỏ.

Đứa trẻ cuộn tròn như quả bóng, tóc rối tung xoã xuống, che khuất khuôn mặt nhỏ tính xảo. Thân mình nhỏ xinh nép mình ở trong lòng ngực Ngọc Tẩu, không ngừng run rẩy, trong miệng lẩm bảm gì đó.

Nhưng khiến người kinh hãi, chính là chỗ xích sắt và gông cùm ở trên hai tay và hai chân nhỏ!

"A Ngử đừng sợ, nương ở đây, nương ở đây....."

Ngọc Tẩu ôm A Ngử, cố gắng an ủi, nhưng bản thân nàng cũng đang nghẹn ngào.

Trong nghẹn ngào, dường như còn mang theo tràn ngập áy náy!

Nữ hài này, chính là nữ nhi của Ngọc Tẩu!

Kỳ Vân Thư nhìn thoáng qua Cảnh Dung: "Đưa đèn dầu cho ta."

Kỳ Vân Thư tiếp nhận đèn dầu từ trong tay hắn, thật cẩn thận đi qua, ánh sáng chuyển tới trên khuôn mặt Ngọc Tẩu, lại chuyển qua trên đỉnh đầu A Ngử.

"Ngọc Tẩu, ta có thể giúp gì?"

"Người tránh ra."

Đồng thời với khi nói chuyện, trong tay Ngọc Tẩu không biết từ khi nào đã có thêm một cái xiên bằng tre nhọn, vung cánh tay lên và đâm về phía Kỳ Vân Thư.

May mắn Cảnh Dung tay nắm lạnh lẽo, dùng một tay kéo Kỳ Vân Thư ra sau, một bàn tay khác ngăn ở trước người nàng, bảo vệ nàng.

Nếu không có phản ứng nhanh nhẹn này, xiên tre bén nhọn kia, chỉ sợ đã cắt qua khuôn mặt tính xảo của nàng!

"Vi sao người luôn phải tự đặt mình vào trong nguy hiểm?" Cảnh Dung nghiêng mắt, trách cứ nàng.

Thật ra, là đang quan tâm tới nàng!

"Ta....."

Nàng lấp bắp một hồi, cũng không thể nói gì hơn.

Trong khi đó, Ngọc Tẩu đã đứng dậy, cực kỳ kích động: "Các người rút cuộc là ai? Vì sao lại tới nơi này? Đi ra ngoài! Đi ra ngoài!"

"Ngọc Tẩu, người đừng hiểu lầm, chúng ta không có ác ý. Ta chỉ lo lắng cho nữ nhi người, bệnh nàng hiện tại thật sự rất nghiêm trọng." Kỷ Vân Thư hiện lên vẻ mặt lo lắng.

"Người mới bị bệnh, nữ nhi ta rất tốt, nàng căn bản không có bệnh, nàng không có bệnh."

Tự mình thôi miễn!

"Nếu người tiếp tục dùng xích sắt xích nàng lại, nàng sẽ chết."

"Người nói bậy." Ngọc Tẩu rống lên một tiếng, xoay người lại ôm chặt nữ nhi đang run rẩy của mình, vuốt đầu nàng: "A Ngừ ngoan, nương ở chỗ này, nương sẽ ở bên người, người sẽ không có việc gì, sẽ không....."

Trong lòng ngực, A Ngừ vẫn đang run rẩy, dường như đang sợ điều gì, cúi đầu, trong miệng vẫn không ngừng lẩm bẩm gì đó.

Lúc này, Kỷ Vân Thư kéo tay Cảnh Dung, nhỏ giọng nói: "Phiền Vương gia đi ra ngoài một chút."

"Người muốn làm gì?"

"Coi bỏ nghỉ hoặc trong lòng ta."

Nghỉ hoặc?

Cảnh Dung nhủ mảy: "Vạn nhất nàng ta lại dùng xiên tre đâm người, bốn vương không có ở đây, ai sẽ bảo vệ người."

Lời này khiến cho lỗ tai Kỷ Vân Thư đỏ lên, gờ phút này không rảnh lo nghĩ nhiều, nàng đơn giản đẩy Cảnh Dung đi ra bên ngoài.

"Ta tự mình cẩn thận, nếu người ở bên trong... rất bất tiện."

Bất tiện? Hẳn ở bên trong, vì sao lại bất tiện?

Người nói rõ ràng cho bốn vương!

Hắn còn chưa kịp mở miệng, đã bị đẩy ra đến bên ngoài.

Kỷ Vân Thư cảm đèn dầu để sẵn vào lần nữa, tâm cũng có thêm một chút dễ phòng.

"Ngọc Tẩu, ta không nói gạt người. Ta là một đại phu, nếu người thật sự muốn tốt cho nữ nhi người, hãy để ta nhìn xem. Có lẽ có thể nghĩ được biện pháp chữa bệnh cho nữ nhi người."

Giọng nói tình tế, khiến người nghe xong thực sự cảm thấy an tâm.

Ngọc Tẩu lúc này mới yên tâm một chút, ngừng đầu nhìn Kỷ Vân Thư, lắc đầu: "Ta đã nói rồi, nữ nhi của ta không có bệnh, các người nhanh chóng đi đi."

"Chẳng lẽ người thật sự không quan tâm tới cuộc sống của nữ nhi người sao?"

"Ta....." Ngọc Tẩu dao động, nhìn nhìn A Ngừ trong lòng ngực, khúc cẳng thương tâm hơn: "Là ta đã sai, là ta không chăm sóc tốt cho nữ nhi, là ta đã sai."

Nhìn thấy một màn như vậy, trong lòng Kỷ Vân Thư cực kỳ khó chịu, vì thế tiến lên hai bước, nói: "Ngọc Tẩu, người hãy yên tâm, ta sẽ không gây thương tổn tới các người. Ta thấy tay chân nữ nhi người xanh xao, đốt ngón tay hơi bị cuộn tròn, kinh mạch cũng nổi lên ở dưới lớp da. Bệnh này, là dấu hiệu của sự kiệt sức về tinh thần. Nếu không điều trị, người sẽ thật sự mất đi nữ nhi, sau đó sẽ thật sự phải thương tiếc nàng ấy."

Kỷ Vân Thư nói những điều này, Ngọc Tẩu chưa chắc đã hiểu, nhưng.....

"Người thật sự là đại phu?"

"Đúng vậy."

"Vậy người..... người thật sự có thể trị liệu cho nữ nhi ta?" Trong mắt Ngọc Tẩu tràn ngập hy vọng.

"Ta sẽ tận lực."

Giờ khắc này, Kỷ Vân Thư thật ra đang nói dối!

Giờ phút này, tâm dễ phòng của Ngọc Tẩu, cũng chậm rãi thả xuống. Sau một lúc do dự, nàng chậm rãi bước vào lòng A Ngừ, đứng lên, thối lui qua bên cạnh.

Kỷ Vân Thư đưa đèn dầu trong tay cho nàng, ngồi xuống bên người A Ngừ.

Ý thức được bên người có thêm một người xa lạ, A Ngừ đột nhiên rụt về phía sau, xích sát trên tay chân cũng truyền ra một loạt âm thanh hỗn loạn.

"Người gọi là A Ngừ? Tên thật sự rất dễ nghe!" Kỷ Vân Thư nói giọng rất nhẹ.

A Ngừ ôm đầu gối mình, dán lưng về phía bức tường phía sau, dùng sức di chuyển tránh khỏi Kỷ Vân Thư.

"Người đừng sợ, ta sẽ không gây thương tổn cho người."

Ngón tay mảnh khảnh của Kỷ Vân Thư vươn ra khỏi ống tay áo, chậm rãi vuốt về phía A Ngừ, chạm lên đầu tóc mềm mại của nàng.

Cả người A Ngừ co rụt lại!

Ngón tay Kỷ Vân Thư từng chút một từng chút một đẩy tóc nàng ra, dưới ánh sáng mờ nhạt, rốt cuộc cũng hiện ra khuôn mặt nhỏ.

Gương mặt gầy ốm có vẻ có chút thô ráp, nhưng ngũ quan lại thập phần tinh xảo. Mũi thẳng đứng no đủ, đôi môi hình con bướm, còn có cặp lông mi đẹp ẩn ở phía dưới mắt.

Không thể không nói, đây là một cô nương rất đẹp!

Hai con mắt cũng ngay một khắc những sợi tóc được vén lên kia, A Ngừ nhìn thấy được Kỷ Vân Thư.

"A ——"

Cùng với tiếng thét chói tai, trong ánh mắt A Ngừ tràn ngập sợ hãi, hai tay dùng sức nắm lấy quần áo trên người!

Ngọc Tẩu lập tức lao tới, dùng sức ôm nữ nhi mình: "Nương ở đây, đừng sợ. A Ngừ, đừng sợ."

Kỷ Vân Thư đối diện với cặp mắt cực kỳ sợ hãi kia của A Ngừ, ngay lúc đó, nàng cũng đã hiểu rõ.

Cho dù không cần coi quần A Ngừ kiểm tra, thật ra nàng đã có đáp án mà nàng muốn biết.

Không cần phải tra xét nhiều thêm nữa!

Kỷ Vân Thư yên lặng đứng dậy, rời khỏi gian phòng hỗn loạn và tanh tưởi này.

Vừa đi ra bên ngoài, Cảnh Dung đã bước tới.

Không chờ hắn hỏi, Kỷ Vân Thư đã nói: "Vương gia, chúng ta cần phải đi."

Không hề giải thích gì thêm, nàng đã đi ra ngoài, cầm ô, đang chuẩn bị rời đi.

Đột nhiên, tầm mắt nàng dừng ở gian phòng bên ngoài một con dao nhỏ đã bị rỉ, được treo trên tường chỗ cửa!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 84: Che Chung Dù

Có lẽ xuất phát từ trực giác của nữ nhân, Kỳ Vân Thư đi qua.

Khi nhìn thấy con dao đã rỉ sắt được dính ở trên tường cạnh cửa, đều bị những đốm rỉ sét bám quanh!

Ngay cả trên lưỡi dao rõ ràng cũng có dấu vết biến dạng, sứt mẻ lỗ chỗ, giống như cái bánh răng!

Cánh Dung đi đến phía sau nàng, hỏi: "Con dao này rất kỳ lạ hay sao?"

"Àn!" Nàng gật đầu đáp lại.

Ngay sau đó, nàng rút một chiếc khăn tay từ bên hông, nắm ở trên tay, sau đó cầm con dao nhỏ xuống, thật cẩn thận quẩn lại, bỏ vào trong ống tay áo.

Nữ nhân này, ngay cả con dao đã rỉ của nông phụ cũng muốn ăn trộm!

Cánh Dung nghĩ thầm!

"Đã khá muộn rồi, chúng ta vẫn nên đi tới bến thuyền đi, nếu muộn hơn chút nữa, cho dù Vương gia nhiều bạc, chi sợ nhà đó cũng không dám nhận."

Nói xong, nàng cầm ô, chống lại gió to, quay lại theo con đường cũ.

Cánh Dung đi theo phía sau nàng, nhìn bộ dáng đi đường của nàng rất cẩn thận, bàn chân đã trơn trượt vài lần, khiến thân mình xiêu xiêu vẹo vẹo. Trong khi hai tay hấn vốn nên cuộn ở trong ống tay áo ầm ập, lại ngẩng hơi nâng lên, đỡ ở bên cạnh người Kỳ Vân Thư, để tránh lỡ nàng không cẩn thận sẽ bị té ngã.

Ra khỏi những tàn tích hoang vu kia, hai người đều bước chân nhanh hơn, đi tới bến thuyền của thôn Triệu gia.

Mặt sông dậy sóng, không thể nhìn thấy gì, đứng nói là thuyền, ngay cả một vật trôi nổi bên trên cũng đều không có.

"Trời sẽ nhanh chóng tối đen, hôm nay chắc sẽ không có thuyền."

Cánh Dung dường như không có một chút lo lắng, trong giọng nói, còn mang theo một chút mừng thầm

"Sớm biết thế này, lúc trước nên báo nhà đó chờ một chút." Kỳ Vân Thư nhẹ giọng thì thầm.

"Hôm nay, chúng ta không thể đi được."

"Vương gia có biện pháp khác hay sao?"

"Có thì có!" Cánh Dung nhướng mày.

Kỳ Vân Thư lập tức hỏi: "Biện pháp gì?"

Ngón tay Cánh Dung chỉ về phía một ngọn núi sau lưng, nói: "Vòng theo đường núi!"

Người đang đùa ta sao?!

"Đường núi phải đi mất một ngày, không bằng ở lại đây chờ thuyền." Kỳ Vân Thư nói.

Khỏe miệng Cánh Dung kín đáo hiện lên một nụ cười, nhưng lại làm ra dáng buồn rầu, nhàu mày: "Chi sợ đêm nay sẽ không có thuyền. Ta và người chắc phải lưu lại đây. Tuy nhiên, các nhà trong thôn Triệu gia đều rất bần hàn, phòng vừa nhỏ vừa đơn sơ, chi sợ không chứa nổi hai người chúng ta, nhưng....."

"Nhưng cái gì?"

"Trên đường tới đây, bản vương có nhìn thấy một ngôi miếu thờ, có lẽ, có thể tá túc một đêm."

"Một ngôi miếu thờ?"

Nàng không hề nhìn thấy nó!

Không biết có nên tin tưởng hẳn hay không. Cặp mắt đẹp của Kỳ Vân Thư xoay chuyển, cuối cùng vẫn gật đầu nói: "Đánh phải như vậy thôi."

Rời khỏi bến thuyền, Kỳ Vân Thư theo sau Cánh Dung, đi theo hướng về phía ngôi miếu như lời hấn nói.

Trời càng ngày càng tối, mặt đường lầy lội càng thêm khó đi, hơn nữa bởi vì mưa to, quả thực chính là dậu đổ bìm leo!

Không ngờ, gió to đột nhiên quật tới!

Cổ tay Kỳ Vân Thư không đủ sức địch lại, chiếc dù vượt khỏi tay nàng, lao về trong bụi cỏ cách đó không xa, bị nhánh cây hỗn loạn đâm vào và xé rách thành từng mảnh!

Nước mưa cũng trong nháy mắt chiếc dù rơi khỏi, bắt đầu trút xuống người nàng không chút lưu tình.

Từ sợi tóc đến gương mặt, chạy xuống cổ tinh tế của nàng, chớp mắt một cái, đã lan khắp cơ thể nàng.

Nhưng khi cảm giác lạnh thấu xương, còn chưa lan tràn đến chân, trên đỉnh đầu, đột nhiên xuất hiện một chiếc dù khác, che chắn cho nàng khỏi cơn mưa xối xả và gió lớn gào thét.

Vừa ngẩng đầu lên, Kỳ Vân Thư đã nhìn thấy Cánh Dung đang đứng ở trong mưa, đuôi tay đưa đủ lên trên đỉnh đầu mình.

Khoảng cách giữa hai người, chỉ xa hai bước.

"Vương gia." Kỳ Vân Thư gọi một tiếng, đặt tay lên cây dù kia, sau đó lập tức đẩy về phía hấn: "Thân mình tiểu nhân ti tiện, Vương gia vẫn nên che dù cho mình đi."

"Bổn vương không yếu đuối như vậy, người cứ cầm dù đi."

Giờ phút này, hấn đã nhét cây dù vào trong tay Kỳ Vân Thư, bước vào trong mưa, đi về phía trước.

Thật sự rất tiêu sái!

Nhưng một khắc sau đó, Kỳ Vân Thư đã chạy theo vài bước, đuôi tay nắm được ống tay áo Cánh Dung, cũng thuận tay chống dù trong tay trên đỉnh đầu của hấn.

Thân hình một cao một thấp, khoảng cách chỉ cách hai đầu ngón tay, cùng nhau dừng lại dưới cây dù.

Tuy nhiên, cây dù không đủ lớn, bà vai hai người đều tiếp xúc trong mưa!

Cánh Dung dường như đã bị hành động nho nhỏ của nàng cá kinh, đôi mắt thâm sâu dưới hàng lông mày buông xuống nhìn nàng, mang theo thâm tình nồng đậm!

Có chút cảm động!

Một khắc kia, Kỳ Vân Thư hy vọng là mình đã nhìn lầm, cống quit tránh ánh mắt đi.

Nàng nói: "Hy vọng Vương gia sẽ không ngại chung dù cùng với tiểu nhân."

"Đương nhiên không ngại!"

Rất vui.

Câu lấy cánh xuân trước mắt, mang theo tươi cười vui sướng, hần nhận lấy dù từ trong tay Kỳ Vân Thư, nâng nó lên cao, một cánh tay khác, nhân tiện nắm cổ tay của Kỳ Vân Thư, bước vào trong mưa gió!

Kỳ Vân Thư mặc hần nắm tay, không hề kháng cự. Rốt cuộc, hai người cùng che chung một chiếc dù.

Sau khi đi được một khoảng thời gian nửa nén hương, cuối cùng đã tới ngôi miếu Cảnh Dung từng nói.

Đó là một cái miếu thờ, chung quy cũng là miếu!

Chỉ là..... có chút đồ nát, hoang vắng một chút.

Tuy nhiên, cũng coi như một nơi để trú mưa.

Sau khi bước vào, Kỳ Vân Thư mới bắt đầu cẩn thận đánh giá ngôi miếu.

Đây là một khu miếu thờ đã lâu không được tu sửa lại. Bảng hiệu treo trên cửa, một góc đã bị rớt xuống, xiêu xiêu vẹo vẹo, gần như muốn rơi xuống đất. Trên bảng hiệu, bám đầy bụi đất, còn có từng tầng từng tầng mạng nhện, nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ bốn chữ trên bảng hiệu "Từ đường Triệu gia".

Trong miếu, từng đống từng đống rom rạ, đồ vật rơi xuống đầy đất, lộn xộn khắp nơi, cũng bám đầy mạng nhện!May mắn thay, pho tượng phật cao lớn vẫn còn đứng vững ở trong miếu thờ.

Nhưng, lớp mạ đồng vàng trên người tượng phật dường như đã bị người gỡ mất từng mảnh, để lại những vết dao trầy xước cực kỳ bắt mắt.

"Nơi này mặc dù lộn xộn, nhưng vẫn may mắn vì có thể tránh mưa. Hãy tạm chấp nhận một đêm, ngày mai bốn vương sẽ nghĩ biện pháp để quay về thành." Cảnh Dung gấp dù xong, đặt nó ở một bên, đi vào trong miếu và đánh giá khắp nơi, nói: "Chúng ta có thể nhóm một đống lửa, sau đó hong khô quần áo."

Không đợi Kỳ Vân Thư nói câu nào, Cảnh Dung đã nhanh chóng dọn dẹp một khu vực rộng trên sân, sau đó ôm một đống cọc gỗ bị gãy trong miếu tới, dùng đá lửa trên người, lấy một chút rom rạ, dẫn lửa vào trong cọc gỗ!

Một loạt các động tác, hoàn thành rất sạch sẽ lưu loát!

Người không biết, còn tưởng rằng vị Vương gia này, thật sự lớn lên ở trong vùng núi hoang vắng!

Bên ngoài trời đã tối đen, ngọn lửa cháy lên trong miếu dường như càng phát sáng mạnh hơn, chiếu sáng khắp miếu thờ trong mưa to gió lớn, khiến nó trở nên ấm áp và thoải mái hơn.

Trong khi đó, Cảnh Dung cũng đã làm xong được một cái giá.

"Ký tiên sinh, vẫn nên cời quần áo ra, treo ở nơi này để hong khô chúng. Một thư sinh yếu nhược như ngươi, không nên nhiễm phải cảm lạnh."

"....."

Đồng thời khi Cảnh Dung nói chuyện, hần đã bắt đầu cời áo!

Kỳ Vân Thư vừa thấy, ôm cánh tay lạnh lẽo của mình, quay người đi.

"Mau tới đây!" Cảnh Dung gọi nàng một tiếng.

Kỳ Vân Thư bất động, nắm chặt quần áo, có chút kinh hoàng.

Thấy nàng thờ ơ, Cảnh Dung đơn giản đi tới, một tay giữ chặt cổ tay nàng, kéo tới gần ngọn lửa.

"Tiểu nhân không quan trọng, Vương gia tự mình hong khô quần áo là được." Nàng cúi đầu xuống, không dám nhìn.

"Nói người coi quần áo, người cứ thẹn thùng như vậy làm gì? Chẳng lẽ muốn bốn vương giúp người coi?" Cảnh Dung nói với giọng cố ý mang theo nghi hoặc, nhưng trong mắt lại đáng lên một chút nghiêm ngẫm.

Kỳ Vân Thư dịch ra sau vài bước, khòe miệng co gập: "Đáng người Vương gia cường tráng, thân thể tiểu nhân gầy yếu, thật sự không hay khi cời ra so sánh với Vương gia, vẫn nên quên đi."

"Nói dài dòng."

Cảnh Dung mắng một tiếng, bước hai bước đi tới gần nàng, hai tay cũng đồng thời duỗi về phía nàng.

Khòe miệng hơi câu lên: "Hai đại nam nhân, ngại sợ cái gì. Nếu người không chịu cời, bốn vương giúp người cời."

"Không cần."

"Tất nhiên cần."

Cánh tay Kỳ Vân Thư đã bị hần giam cầm trong tay, gậy gựa đều không có kết quả, chỉ có thể túm chặt cổ áo của mình.

Cầm thú!

Giờ phút này cho dù nàng kêu gào đến rách cổ họng, cũng không ích gì!

Nàng cúi thấp đầu hơn nữa, tiếng hít thở cũng trở nên càng thấp thỏm hơn, hai mắt Cảnh Dung nhìn nàng gần trong gang tấc đã giống như một ngọn lửa, cúi đầu chăm chăm nhìn lông mi dài của nàng!

Hần nắm chặt cánh tay nhỏ gầy của nàng, cảm nhận xiêm y lạnh băng ướt đầm trong tay Kỳ Vân Thư.

Cảm giác lạnh băng truyền vào trong lòng bàn tay, lạnh đến nổi máu cũng muốn đông băng.

Giờ phút này, hần chỉ có thôi thúc muốn ôm nữ nhân này vào trong lòng ngực.

Nhưng lý trí, vẫn kiểm soát được ý niệm tà ác lúc này của hần.

"Quần áo tiên sinh đều đã ướt đầm, nếu người không muốn làm trò coi bộ quần áo trước mặt bốn vương, vậy hãy lấy quần áo bốn vương làm mảnh, treo ở trên giá, ngại và ta mỗi người một bên."

Ngươi đứng là người tốt!

Cảnh Dung buông nàng ra, tỏ vẻ nghiêm túc, vừa chuyển cái giá vào giữa hai người.

Vừa nói: "Bốn vương sẽ không nhìn ngại, nhanh chóng cời quần áo ra, không cần phải ngượng ngùng xoắn xít."

Cảnh Dung đã cời bỏ hai chiếc áo ngoài ướt đầm, treo vào trên giá, đặt mông ngồi xuống trên đống rom rạ, cời luôn cả đôi giày thêu ung vàng chỉ bạc, lộn ngược nó lại và đặt ở bên đống lửa.

Kỳ Vân Thư thấy hần "ngoa ngoãn" như vậy, trái tim thấp thỏm, lúc này mới thoáng buông xuống.

Nhưng nàng vẫn mang theo một chút cảnh giác, chậm rãi cời bỏ đai lưng, cời bỏ áo ngoài, treo ở trên giá, cũng ngồi xỏm xuống ở trên đống rom rạ, cời luôn đôi giày vải thô, ném qua một bên.

Hiện tại hai người, ngồi phân biệt ở hai bên cái giá, cảm nhận sự ấm áp thoát mái từ đống lửa phía trước, cùng với một cái mái trên đầu bảo vệ khỏi trận mưa như trút nước.

Bên ngoài, bầu trời đã tối, mưa to gió lớn vẫn không ngừng nghỉ.

Bên trong, càng thêm ấm áp!

"Ký tiên sinh." Cảnh Dung đột nhiên gọi nàng một tiếng.

"Àn?"

"Người đã từng..... tới kinh thành chưa?"

Khi Cảnh Dung nói chuyện, đã nhặt một cây gậy trúc nhỏ, chọc trên ngọn lửa trước mặt.

Kỷ Vân Thư nghiêng mắt nhìn lại, chỉ nhìn thấy một bàn tay vươn ra từ sau cái giá, cầm cây gậy trúc, làm cho ngọn lửa nổ lên "tách tách", các tia lửa văng ra.

Cực kỳ đẹp mắt!

Một bàn tay nâng ôm đầu gối cuộn tròn mình lại, một cánh tay khác, cũng nhặt lên một cây gậy trúc nhỏ, vừa bắt chước chọc về phía ngọn lửa.

Vừa trả lời Cảnh Dung: "Chưa từng tới."

"Vậy người có muốn đi không?"

"Chất lượng không khí có đạt tiêu chuẩn hay không?"

"Àn?"

"Ta đang nói tới khói bụi."

"Khói bụi?" Cảnh Dung nhướn cao lông mày, động tác chọc ngọn lửa trên tay đột nhiên dừng lại!

Kỷ Vân Thư cười cười, nói: "Không có gì!"

Những điều mà trong đầu Kỷ Vân Thư đang nghĩ tới, chính là Bắc Kinh thời hiện đại!

Ngược lại, Cảnh Dung bị bối rối bởi những câu hỏi của nàng, thật sự muốn dò cái giá ngăn cách hai đi, hỏi nàng rõ hơn một chút.

Chất lượng không khí là gì?

Khói bụi là gì?

Hắn lắc đầu, đành phải nói sang chuyện khác: "Nếu như bốn vương muốn người theo ta hồi kinh, người có bằng lòng hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Chim Hoàng Yến Nho Nhỏ

"Nếu như bốn vương muốn người theo ta hồi kinh, người có bằng lòng hay không?"

"Không muốn." Nàng gần như buột miệng thốt ra, không mang theo một chút do dự.

Cảnh Dung hỏi: "Vì sao?"

Vì sao?

Ánh mắt Kỷ Vân Thư lập tức chìm xuống, nắm chặt gậy trúc, chọc ngọn lửa bùng lên càng ngày càng lớn.

Một hồi lâu sau, nàng mới thốt ra mấy chữ từ trong miệng: "Ta không thể rời đi."

Có đôi khi, Cảnh Dung thật sự không hiểu rõ Kỷ Vân Thư nói gì, đôi khi thâm áo, nhưng đôi khi lại đơn giản đến nỗi khiến người khó hiểu!

Tình tình đơn giản vô vị, cũng ngăn cản người không thể hiểu nàng!

Cảnh Dung suy nghĩ một lúc, cuối cùng, không hỏi thêm gì nữa.

Trong khi đó, tâm tư Kỷ Vân Thư chìm xuống, đôi mắt hơi nù hết sức, gậy trúc nhỏ trong tay trong lúc vô tình đã bị ngọn lửa trên cọc gỗ bén lửa cháy mất, tia lửa nổ tung giống như pháo, bắn tới trên mu bàn tay của nàng.

"A —"

Đau đến nỗi nàng nhỏ giọng kêu lên.

Gậy trúc nhỏ rơi xuống, nàng che tay mình lại để giảm cảm giác đau đớn.

Cũng ngay khoảnh khắc nàng kêu lên một tiếng, Cảnh Dung đã đứng dậy, đột nhiên vạch quần áo treo trên giá giữa hai người ra, cực kỳ khẩn trương đi về phía Kỷ Vân Thư, ngồi xổm người xuống, kéo bàn tay nàng đã bị tia lửa bắn đến tới trước mặt mình.

Trên mu bàn tay, đã bị nổi lên vài chấm đỏ.

Cảnh Dung vừa cẩn thận thổi thổi, vừa nói: "Sao người không cẩn thận vậy?"

Sau một khắc, Kỷ Vân Thư lập tức rút tay về, hai mắt kính ngác.

Hiện tại, bọn họ đều chỉ đang mặc áo trong!

Kỷ Vân Thư đang ôm cánh tay của mình, bỗng nhiên vội vàng ngồi dậy từ trên mặt đất, lập tức đuổi tay kéo quần áo treo ở trên giá.

Nhưng không ngờ, lúc nàng vội vàng đứng dậy, viên ngọc trai giữ búi tóc ở trên đầu đột nhiên long ra, hơn nữa hành động đứng dậy của nàng quá mạnh và rất đột ngột.

Búi tóc trên cao mở ra, chậm rãi rơi xuống. Tóc dài đen như mực, giống như thác nước chảy xuống từ trên ngọn núi cao, cùng với một trận gió nhẹ, rồi tung xoả xuống, đập về chỗ vòng eo vốn mảnh khảnh của nàng!

Giờ phút này, Kỷ Vân Thư đã lấy được quần áo của mình, che ở chỗ ngực. Lúc này mới trở tay ôm đầu, nén lại mái tóc đã rối tung của mình.

Nàng hết sức cuống quýt, ngoái đầu nhìn lại, nhanh nhẹn vuốt nhẹ những sợi tóc dính trên má đã hơi ửng đỏ. Trên gương mặt tình xảo hồng hào, tạo nên một ấn tượng sâu sắc không chân thật!

Cũng trong lúc đó, ánh mắt của nàng, đã đối diện với cặp mắt si ngốc của Cảnh Dung.

Cảnh Dung vẫn đỏ dần nhìn nàng. Giờ phút này trên bàn tay mờ ra, chính là viên ngọc trai bị bung ra từ trên búi tóc nàng!

Không chỉ ngạc nhiên, mà là kính ngác cảm thán!

Tóc xoả ngang eo, hình ảnh kia, Cảnh Dung đã từng ảo tưởng rất nhiều lần.

Thường thì hắn nghĩ chính mình sẽ tháo mũ quan của nàng xuống, hoặc là tưởng tượng nàng sẽ trang điểm xinh đẹp, đứng ở trước mặt mình.

Tuy nhiên, tại thời điểm này!

Đẹp, cực kỳ đẹp!

Không thể không nói, trong lòng hắn tràn đầy kích động, nhưng lại không lời có lời nào có thể diễn tả được.

Cảm xúc lẫn lộn giữa kinh ngạc cảm thán và sự hãi lòng, Cảnh Dung đã dẫu đi rất tốt, tránh để tâm tư kìn đáo của mình sẽ bị nữ nhân trước mắt này trộm thấy hoàn toàn!

Kỷ Vân Thư rùng mình vì lạnh, nhanh chóng phủ thêm quần áo, nghiêng ánh mắt qua, nhẹ nhàng mở miệng: "Tiểu nhân thất lễ, Vương gia thứ tội."

"Tội gì?"

"Tội lừa gạt."

"Lừa gạt cái gì?"

"Thần phận."

"Vậy thì sao?" Hần luôn lái nhái hỏi tiếp.

Điều này khiến Kỷ Vân Thư không biết nên trả lời như thế nào.

Nhưng, Cảnh Dung bỗng nhiên nói một câu, "Không ngại, tội này, bốn vương không tính."

Hần nói giọng dật dưng, câu nói mỉm cười.

Kỷ Vân Thư không nói chuyện nữa, cúi đầu, những lọn tóc đen vương lên bên má che khuất khuôn mặt, chỉ nhìn thấy chiếc mũi thẳng đứng tĩnh tể.

Cảnh Dung tiến lên hai bước nhỏ, đưa hạt ngọc trai trong tay cho nàng.

Kỷ Vân Thư duỗi tay lấy lại, lòng bàn tay hần lại nắm chặt, nói "Hạt ngọc này, vẫn đang nằm trong tay bốn vương."

"Chỉ là một hạt ngọc trai bình thường, Vương gia cần gì cướp đoạt?"

"Bình thường sao? Bốn vương lại cảm thấy, thật sự rất trân quý."

Cả người nàng cứng đờ: "....."

Cảnh Dung tĩnh tể bắt đầu thưởng thức hạt ngọc trai trong tay, ngồi xổm xuống ở trên mặt đất, chiếu chiếu viên ngọc đến bên ngon lửa, khoe miệng khẽ nhếch: "Kỷ tiên sinh..... chắc hẳn nên gọi là Kỷ cô nương. Bốn vương rất tò mò, vì sao người phải cài trang giả dạng, tiếp xúc với một đồng tử thì? Nữ tử nhà bình thường, không phải nên trốn tránh nơi khuê phòng, hiếm khi bước ra khỏi cửa hay sao? Ở trong nhà thêu thùa đường hoa, khi đến tuổi, sẽ tìm người gả chồng"

Đối với nữ tử thật sự rất đủ hiểu biết!

Kỷ Vân Thư đơn giản đáp: "Thiếu tiền!"

"Thiếu tiền?" Cảnh Dung kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn nàng: "Đường đường là danh môn Kỳ gia, cũng thiếu tiền sao?"

Quả nhiên, danh tính của nàng đã bị hần nắm hết!

"Xem ra, Bạch Vân Trường ngày đó Vương gia đưa tới, sau đó lại đốt roi của cha ta, đều là cố ý làm ra."

Đầu ngón tay hần xoay hạt ngọc trai, cười cười: "Chuyện nhỏ không hề tổn sức."

Này chuyện nhỏ không hề tổn sức, nhưng cũng rất ấn tượng.

Cảnh Dung nói tiếp: "Kỷ cô nương đã mặc xong, không ngại ngồi xuống, bốn vương thật sự không thích ngược lên nhìn người khác."

Kỷ Vân Thư bọc lại quần áo trên người lần nữa, giữ khoảng cách hai bước, ngồi xuống.

"Người rất sợ bốn vương sao?" Hần nhướn lông mày sắc nhọn.

"Không phải."

"Vậy vì sao người ngồi xa như vậy?" Cảnh Dung không vui, vỗ vỗ tay bên cạnh: "Qua đây ngồi một chút, bốn vương cũng không phải không mặc quần áo, người sợ cái gì? Hơn nữa, người ngồi xa như vậy, đêm dài vô tận, làm thế nào sưởi ấm?"

Điều này.....

Nghe những lời này, vì sao luôn cảm thấy kỳ quái?

Kỷ Vân Thư không thể bác bỏ, nhưng chỉ hơi dịch vào gần đồng lửa một chút.

"Nếu Vương gia sớm đã biết thân phận ta, vì sao không vạch trần ta?" Nàng hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

Ai ai ai, người chính là đang chơi ta sao?

Vấn đề này, lại đòi lấy nụ cười xấu xa của Cảnh Dung. Trên gương mặt tuấn lãng, rõ ràng khuấy động một cảm giác sâu xa.

Hần đơn giản nói: "Người đã có tâm đầu ý hợp, vì sao bốn vương phải vạch trần người?"

Lý do này, khiến Kỷ Vân Thư không thể nào phản bác.

Cảnh Dung nhàu mày, ghé mắt nhìn nàng, tiếp tục vòng lại vấn đề về năng: "Bốn vương rất tò mò, người không phải là Tam tiểu thư Kỳ gia hay sao? Vì sao thiếu tiền? Hơn nữa, vì sao phải chịu roi của lão gia hóa kia?"

Lão gia hóa?

Kỷ Vân Thư ngậm giữ ngón tay cái lên cho hần!

Nàng hạ giọng, đáp lại: "Mỗi nhà đều có chuyện riêng, Vương gia thân là người trong hoàng thất, tất nhiên cũng có những cay đắng riêng, huống chi nhà bá tánh tầm thường. Một giọt dầu, một hạt gạo, thậm chí là một cây kim nhỏ, đều sẽ là nguyên nhân gây ra mâu thuẫn. Bị mắng, bị đánh, không phải đều là chuyện thường ngày hay sao?"

Lời này vừa ra, Cảnh Dung giống như suy tư điều gì: "Người ở lại Cẩm Giang thành nhỏ nhỏ này, thật sự lãng phí tài năng của mình."

"Không hiểu ý Vương gia."

"Người có biết rằng, kinh thành to lớn, đầy rẫy và mãnh hổ, chứa mười vạn quân hùng mạnh. Bên trong có kim điện, bên ngoài có tường thành. Từ Hoàng thượng long uy, cho đến những kẻ canh gác cổng thành nhỏ nhỏ, tất cả đều tuân theo uy pháp nghiêm minh, quân lý hiệu quả, đường phố phồn hoa, cười xin vui vẻ, đám rước thường xuyên. Một nơi như thế, mới là nơi mà Kỷ cô nương người nên ở."

Những lời hần nói rất nghiêm túc!

Nàng chưa từng biết đến, Cảnh Dung lại có tài ăn nói như vậy.

Tuy nhiên.....

"Một nơi dành cho long phượng, đều đã thuộc về long phượng. Chim hoàng yến nhỏ nhỏ, thành nhỏ huyện nhỏ, chính là nơi để sống yên ổn."

"Vì sao?"

"Mặc dù kinh thành rất lớn, nhưng nguy cơ tứ phía. Chế độ nghiêm minh, nhưng pháp lý không thể vượt qua tình người. Đường phố phồn hoa, nhưng không thể so sánh với sự thanh nhàn trên đường nhỏ Cẩm Giang thành."

Nghe những lời Kỷ Vân Thư nói, Cảnh Dung không thể không nói một câu: "Nhanh mồm dẻo miệng!"

Nhưng không thể không thừa nhận, những gì Kỷ Vân Thư đã nói, tất cả đều đúng!

Cảnh Dung tiếp tục khuấy lửa bằng cây gậy trúc nhỏ, ngon lửa bùng lên một lần nữa.

Nơi khóe miệng hần, trước sau vẫn mang theo một nụ cười thâm sâu!

Kỷ Vân Thư ôm hai đầu gối, không tiếp tục nói chuyện nữa.

Cuộc trò chuyện trong đêm lạnh lẽo, dừng lại ở đây!

Hai người cứ ngồi cạnh nhau như vậy, mỗi người đều lẩm vào trong trầm mặc.

Một người tâm tư thấp thòm, một người tâm tư kinh ngạc!

Mỗi người mỗi về.

Không thể chịu nổi đêm dài, Kỷ Vân Thư búi lại tóc dài lần nữa, dựa vào cây cột phía sau, nhắm mắt lại.

Cảnh Dung, tâm tư của người không đứng.

Hần nghiêng mắt nhìn nàng, dưới ánh lửa đỏ chiếu rọi, gương mặt Kỷ Vân Thư có kích thước bằng lòng bàn tay, giống như một khối ngọc bằng máu thượng đẳng, trong lúc vô thức, có thể đoạt lấy ánh mắt người. Dưới lòng mi hơi cuộn lại kia, hai mắt nhắm chặt, tựa hồ mang theo một sự lo lắng, thờ ơ, khiến trái tim người càng thêm ngơ ngáy!

Không suy nghĩ thêm nhiều, Cảnh Dung lấy quần áo của mình đã khô ở trên giá xuống, phủ lên trên người Kỷ Vân Thư, trong khi bản thân mình, lại bỏ thêm mấy khúc gỗ vào trong đống lửa, sau đó mới dựa gần cạnh lửa, tranh thủ nghỉ ngơi.

Mưa rơi gió giật, gào thét bên ngoài miếu thờ suốt đêm!

Ngày hôm sau, mưa đã tạnh. Khi Kỷ Vân Thư tỉnh lại, nhìn thấy trên người mình là quần áo Cảnh Dung, nhưng khi di chuyển tầm mắt để tìm, lại không thấy Cảnh Dung đâu.

Nàng đang buồn bực, Cảnh Dung đã tiến vào từ bên ngoài, trong tay cầm mấy cái bánh bao nóng hổi hấp.

"Tỉnh?"

Nàng gật gật đầu.

Cảnh Dung đưa bánh bao cho nàng: "Nhanh ăn trong khi nó còn nóng."

Kỷ Vân Thư đưa quần áo lại cho Cảnh Dung, vừa tiếp nhận mấy cái bánh bao, vừa liếc mắt quét trên người Cảnh Dung một cái, kỳ quái hỏi: "Vương gia, không phải ngài cứ như vậy mà đi ra ngoài, đúng không?"

Tại thời điểm này, Cảnh Dung chỉ ăn mặc áo trong, mặc dù có đi đôi giày và không lộ ra thân thể, nhưng vẫn có chút không thích hợp.

"Đúng vậy, dù sao cũng không ai nhìn tới." Hắn hết sức gật đầu, mặc lại quần áo.

"Không ai nhìn tới?" Kỷ Vân Thư buồn bực: "Vậy bánh bao này từ đâu ra?"

"Thuận tay thuận tay."

Thật xấu hổ!

Trộm chính là trộm!

Điều này khiến Kỷ Vân Thư đạt thêm hiểu biết mới về tôn Phật này.

Hắn ăn trộm đâu ra? Rõ ràng đã để lại một thoi bạc, đổi lấy chúng.

Ăn một cái mằn thầu, dọn dẹp một chút, hai người lập tức rời khỏi ngôi miếu, đi tới bến thuyền.

Bởi vì gió êm sóng lặng, trên bến thuyền, có nhiều con thuyền neo đậu hơn. Hai người lên thuyền, nhanh chóng quay lại thành.

Cảnh Dung không yên tâm, muốn đưa nàng trở về.

"Không được, ta sẽ đi tới nha môn."

"Lúc này?" Cảnh Dung không hiểu.

Kỷ Vân Thư gật gật đầu, vừa đi về phía nha môn, vừa giải thích: "Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, vụ án âm dương thì, hôm nay chắc hẳn có thể phá."

"Người kết luận như vậy?" Cảnh Dung đi theo phía sau nàng.

"Chỉ sau khi ta làm một thực nghiệm nho nhỏ, chắc hẳn có thể biết được, nhưng....." Nàng dừng bước chân lại, nghiêm túc nhìn Cảnh Dung: "Còn thỉnh Vương gia, đừng để lộ thân phận nữ tử của ta ra ngoài, tránh đi những phiền toái không cần thiết."

Hắn nhẹ nhàng cười, nói: "Thật ra, bốn vương cũng nhìn người mặc một thân nam trang quen rồi."

"....."

Bất đắc dĩ, nàng đành phải bước đi về phía trước nhanh hơn.

Trong khi Cảnh Dung cười cười, cũng đi theo nàng.

Bọn họ vừa mới tới nha môn, Huyện thái gia đã nhìn thấy hai người cùng tiến đến, thoáng có chút kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Đáp Án

Edit: Emily Ton.

Sau một hồi sững sờ, Huyện thái gia tiến lên hành lễ với Cảnh Dung: "Hạ quan tham kiến Vương gia, không biết Vương gia vì sao lúc này....."

Hần giờ tay ngắt lời: "Không cần bận tâm tới bốn vương, người xem Kỷ tiên sinh cần gì hay không?"

"Vâng vâng vâng."

Huyện thái gia đi tới bên người Kỷ Vân Thư: "Vân Thư, hay là... là đã tìm được chứng cứ gì rồi sao?"

"Lưu đại nhân, hiện tại ta cần một ít dấm và rượu trắng, phiền ngài tìm một ít tới đây. Hiện tại, ta muốn tới phòng nghiệm thí."

"Tất nhiên, tất nhiên." Huyện lão gia sáng khoái đồng ý.

Huyện lão gia gọi hai nha dịch tới, phân phó bọn họ tìm những thứ Kỷ Vân Thư cần.

Trong khi Kỷ Vân Thư đi tới phòng nghiệm thí, Cảnh Dung ngồi ở trong phòng phẩm trà.

Lá trà Cẩm Giang, quả nhiên là cực phẩm trong cực phẩm!

Tới phòng nghiệm thi, Kỳ Vân Thư lập tức lấy con dao bị rỉ ra từ trong ống tay áo. Ngụy Võ và Vương Tam đưa dấm và rượu trắng tiến vào.

"Tiên sinh, người muốn những thứ này để làm gì?"

"Thứ máu."

"Thứ máu?"

Ngụy Võ và Vương Tam nhìn thoáng qua lẫn nhau, cùng nhau móc ra một cái bút lông nhỏ và một quyển sổ từ trong túi, lau sạch bút lông bằng miệng, sẵn sàng ghi lại những gì Kỳ Vân Thư sẽ nói.

Kỳ tiên sinh nghiệm thi, chính là nguồn học tập tuyệt vời!

Cần phải ghi nhớ kỹ tất cả mọi thứ, nói không chừng, trong tương lai chúng ta cũng có thể trở thành Ngõ tặc.

Điều đó thật tuyệt!

Kỳ Vân Thư cũng mặc kệ bọn họ, chỉ cần cảm miệng không nói lời nào, làm gì cũng được.

Nàng mang bao tay, trộn giấm với rượu trắng, lắc chúng một hồi. Sau đó dùng một tấm vải bố trắng nhúng vào trong dung dịch rượu và dấm, dùng nó để lau con dao nhỏ đã bị rỉ sắt.

Gỉ sắt dần dần rơi xuống, đều dính vào trên vải bố trắng, dần dần lộ ra ánh bạc màu đen bóng loáng ở trên lưỡi dao.

Nàng tiếp tục làm sạch dao nhỏ trong dấm, sau một lúc, trên lưỡi dao, xuất hiện vài đốm đỏ sậm.

"Đó? Vì sao nó lại đổi màu?" Vương Tam kinh hô.

"Đây không phải là máu. Đó là máu."

"À?" Ngụy Võ và Vương Tam đồng thời kinh hô.

Kỳ Vân Thư lấy dao nhỏ ra, biểu hiện cực kỳ căng thẳng.

Nàng đã rất hy vọng, trên lưỡi dao này, sẽ không có máu!

"Vì sao lại có máu?" Ngụy Võ hỏi.

"Bởi vì con dao này, đã dính máu người." Kỳ Vân Thư giải thích: "Nếu muốn biết trên lưỡi dao, hoặc trên quần áo đã từng dính máu người hay không, biện pháp tốt nhất, chính là thực nghiệm luminol*, nhưng nơi này không có khả năng tiến hành thực nghiệm như vậy. Tuy nhiên, nếu dùng dấm và rượu trắng, cũng có thể tạo ra một hiệu ứng tương tự."

(*) Thứ nghiệm máu luminol: <https://vi.wikipedia.org/wiki/Luminol>

"Cái gì là thực nghiệm lu... m... no!?" Ngụy Võ lắp bắp hỏi.

Nên giải thích như thế nào đây? Nàng lưỡi giải thích, buông con dao nhỏ xuống, xoắn tấm vải bố trên bộ hải cốt âm dương thi, lấy xuống một đốt ngón tay bị gãy.

Nàng phân công Ngụy Võ và Vương Tam: "Hai người các người, giống như lần trước, tìm một ít nước long não tới đây."

"Vâng."

Hai người không hỏi gì thêm, lập tức đi tìm một ít nước long não tới.

Tay chân lạnh lẽ, rất nhanh bọn họ đã đưa mọi thứ tới. Kỳ Vân Thư cũng giống như lần trước, nhấp một ít nước long não ở chỗ mắt cá chân của bộ hải cốt, sau đó dùng giấy trắng ngâm trong giấm quấn lại.

Chưa được một lúc, tờ giấy trắng đã biến thành màu đỏ.

Tiếp theo, nàng dùng tờ giấy đã đổi màu bọc quanh con dao nhỏ.

Qua khoảng thời gian nửa nén hương, nàng mở tờ giấy ra, vết máu vốn dính ở trên dao nhỏ, tất cả đều đã dính trên tờ giấy kia.

Đáp án, đã có!

"Ngụy Võ, Vương Tam, các người lập tức đi một chuyến tới thôn Triệu gia, đưa Ngọc Tẩu tới đây."

"Ồ ồ ồ, vâng." Hai người bỗng nhiên có chút hưng phấn, nhanh chóng vội vàng bước chân rời đi.

Tuy nhiên, sắc mặt Kỳ Vân Thư thật ra không tốt lắm.

Trong lòng cũng nặng nề hơn!

Nàng che bộ hải cốt lại, sau đó mang theo con dao nhỏ và tờ giấy kia, đi về phía căn phòng ở sau công đường.

Tại thời điểm này, Ngụy Võ và Vương Tam vừa mới nhận lệnh, mang theo người trong nhà môn, nhanh chóng tới thôn Triệu gia.

Trong khi đó Cảnh Dung vẫn đang phẩm trà, nhìn thấy hai người kia nhận lệnh đi bắt người, hẳn cho rằng, Kỳ Vân Thư đã biết hung thủ là ai.

Hắn chỉ chớp mắt vài cái, đã nhìn thấy Kỳ Vân Thư giống như người mất hồn đi tới.

Người đầu tiên chủ động tiến lên đón nàng, không ai khác ngoài Huyện thái gia, giống như vô tình dựa tới bên người Kỳ Vân Thư, hỏi: "Có phát hiện gì không? Hay là thật sự có liên quan tới Ngọc Tẩu ở thôn Triệu gia?"

"Đúng vậy." Nàng trả lời một cách tự tin.

"Người là nàng giết?"

"Đúng vậy."

Huyện thái gia cá kinh, khuôn mặt tràn đầy hoảng loạn: "Vây..... vậy bản quan không phải nên cử người đi bắt nàng hay sao? Còn có Lý Triệu vẫn đang bị giam ở trong đại lao thì sao? Thảm thà!"

Kỳ Vân Thư tức giận trừng mắt nhìn một cái: "Ngay cả khi hắn không phải là kẻ giết, hắn cũng phải chịu trách nhiệm."

"Nhưng....."

"Nhưng cái gì mà nhưng!" Người lên tiếng, chính là Cảnh Dung. Hắn đứng dậy khỏi ghế hoa lê. Thật ra vừa rồi trong khoảng thời gian này, Huyện thái gia đã bắt Lý Triệu Sự, giải giải lại toàn bộ cho hắn nghe.

Huyện thái gia thối lui qua một bên, chủ động tách ra, bị Cảnh Dung trách cứ một tiếng, hẳn nơi nào còn dám lấn miệng.

Cảnh Dung bước chân đi đến bên cạnh Kỳ Vân Thư, nói: "Nếu người có thể đưa ra chứng cứ, chỉ ra hung thủ, bản vương tuyệt đối sẽ không sẽ buông tha. Nếu như người đó không giết người, nhưng hắn lại huy thị diệt tích, bản vương cũng sẽ luận tội!"

Hắn dường như đoán trúng suy nghĩ trong lòng Kỳ Vân Thư.

Tuy nhiên, có một chỗ dựa như vậy, đối với vụ án này không thể nghi ngờ là rất có tác dụng.

Kỳ Vân Thư trầm mắt xuống, hỏi hắn: "Vương gia cảm thấy, giết người, nhất định phải đền mạng sao?"

Huyện thái gia đoạt lời, đáp: "Đó là luật pháp đã quy định, giết người thì phải đền mạng."

"Lưỡi pháp luật không tính đến nhân tình." Kỳ Vân Thư nghiêm túc.

"Vân Thư, giết người, phải đền mạng. Đây là quy định."

"Quy định quy định, đâu ra nhiều quy định như vậy? Luật pháp vốn để giúp dân tâm yên ổn, bảo hộ nhân thân bá tánh an toàn, nhưng nếu bắt đắ đi phải giết một người, luật pháp như vậy, công chính vừa nói lấy đâu ra?"

Giờ phút này, Kỳ Vân Thư có vẻ hơi kích động.

Huyện thái gia không dám đáp lời, có chút ngốc nghếch. Kỳ Vân Thư hôm nay bị làm sao vậy?

Cánh Dung ném cho Huyện thái gia một cái ánh mắt: "Người lui qua một bên."

"Vâng." Không dám phản kháng, Huyện thái gia ngoan ngoãn thối lui qua một bên.

Trên mặt Kỳ Vân Thư rất nghiêm trọng, ánh mắt mang theo một loại tức hận cùng với tức giận bất bình.

Cánh Dung hỏi nàng: "Nói cho bốn vương biết, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?"

"Không có gì."

"Tất cả cảm xúc của người đều viết hết trên mặt, hai người chúng ta, hôm qua cũng coi như cùng chung hoạn nạn, người có tâm tư và ý tưởng gì, không ngại thì hãy nói với bốn vương."

Hắn nhẹ nhàng như vậy!

Ân cần như vậy!

Kỳ Vân Thư hạ mắt xuống, khẽ lắc đầu: "Thôi! Đó là vấn đề của bản thân ta. Ta không nên bỏ qua luật pháp nghiêm minh một bên, trở nên đa sầu đa cảm. Giết người, chính là giết người, tất nhiên phải đền mạng."

Nàng nỗ lực tự thuyết phục chính mình, khiến trong lòng không còn khó chịu như thế.

Cánh Dung cũng không quấy rầy nàng, để nàng ngồi xuống một bên, từ từ bình phục lại.

Thời gian trôi qua từng chút một!

Đã hơn một canh giờ (2h) kể từ lúc Ngụy Vô và Vương Tam đi tới thôn Triệu gia, tính toán thời gian đi về, lúc này, chắc hẳn đã tới cổng thôn.

Gần như đúng lúc này, một người nha dịch tiến vào.

Thông báo: "Đại nhân, Giang phu nhân tới."

"Sao lại tới nữa?" Huyện thái gia thờ dãi.

Hiện tại, hắn nhìn thấy Giang phu nhân, còn sợ hơn so với nhìn thấy Cánh Dung.

Không đợi Huyện thái gia nói thêm câu nào, Cánh Dung đã nói: "Bốn vương đi xem."

Có tôn Phật này ở đây, không sợ!

Cánh Dung đi ở phía trước, Kỳ Vân Thư và Huyện thái gia theo phía sau, ba người cùng nhau đi tới cổng đường.

Giang phu nhân vẫn mặc quần áo hoa lệ như cũ, cao quý không hề suy giảm chút nào, còn mang theo một sự bức bối bức đồng.

Ngày hôm qua đã bị Huyện thái gia qua loa lấy lệ đuổi về, hôm nay lại đến, tất nhiên muốn bức cho Huyện thái gia phải thái độ dễ dãi của bà ta ra.

Nhưng không nghĩ tới, Cánh Dung sẽ ở đây.

"Dân phụ tham kiến Vương gia." Hình như không cam lòng, cực kỳ bức tức.

Cánh Dung lạnh lùng mở miệng: "Vi sao Giang phu nhân lại đột nhiên tới nhà môn? Bốn vương nghe Lưu đại nhân nói, hai ngày nay Giang phu nhân đã tới đây nhiều lần."

Cộng với một chuyện này, rõ ràng chỉ có hai lần, không cần đếm thêm số lần!

Mặc dù Giang phu nhân ngang ngược bá đạo, nhưng dù sao Cánh Dung cũng là Vương gia, bà ta vẫn phải thu liễm một chút.

Giang phu nhân ngoài cười nhưng trong không cười, nói: "Nói vậy Vương gia nhất định cũng biết chuyện đệ đệ ta đã bị bắt giam, đúng không?"

"Ta nghe nói, hẳn đã giết người."

Không không không, người sai rồi.

Huyện thái gia tiến lên, nhỏ giọng nhắc nhở: "Vương gia, không phải giết người, là chôn thi thể, chôn thi thể."

Người thật sự ngu ngốc hay là giả ngốc?

Cánh Dung thật muốn cạy đầu Huyện thái gia ra, nhìn rõ xem bên trong là cái gì.

Sau một khắc, Cánh Dung đắm một ánh mắt sắc bén tới Huyện thái gia.

Cả người Huyện thái gia run rẩy một cái, thối lui qua một bên, ngậm miệng lại.

Giang phu nhân cũng bắt đầu phản bác: "Vương gia, đệ đệ ta sẽ không giết người, hẳn trời sinh không có can đảm, ngay cả dao cũng không dám cầm, đừng nói là giết người, nhất định nha môn đã nghĩ sai rồi."

"Nhưng chính miệng hắn đã thừa nhận, hẳn có chôn thi."

"Đó nhất định là do hắn hoảng loạn, thuận miệng nói như thế."

Giang phu nhân vẫn tiếp tục tranh cãi!

Cánh Dung không thích nhất, chính là nói với loại nữ nhân này.

Đơn giản.....

"Giang phu nhân, bốn vương không thích nhất, chính là nữ nhân cứng đầu. Nếu người tiếp tục tranh cãi với bốn vương, bốn vương sẽ dùng tư quyền, ném người vào trong nhà lao, người có tin không?"

"Ách!" Giang phu nhân cả kinh, bà ta đương nhiên tin.

"Lý Triệu có giết người hay không, còn chờ kiểm chứng, nhưng chính hắn đã thừa nhận chôn thi, người cần gì phải bóp méo ý hắn, cường bức Lưu đại nhân thả người? Hay là người ý vào mặt mũi của Lý Bào tướng quân, cũng muốn dùng tới tư quyền?"

"Dân phụ không có ý như vậy." Giang phu nhân có chút hoảng hốt, nhưng sắc mặt không hề thay đổi.

Cánh Dung nghiêm mặt, hai tay áo vung lên về phía sau: "Một khi đã như vậy, không cần tiếp tục cãi nhảm, chán tướng như thể nào, đợi lát nữa nhất định sẽ biết."

Đợi lát nữa?

Giang phu nhân càng thêm khẩn trương, còn mang theo nghi hoặc.

Tuy nhiên, bà ta còn chưa kịp suy tư thêm chút nữa, ngoài cổng đường, Ngụy Vô và Vương Tam, đã mang theo ngọc tấu cùng với A Ngừ tiến vào.

Thần sắc Ngọc Tấu rất bình tĩnh, trong ánh mắt không hề mang theo hoảng loạn, ngược lại có một loại kiên quyết vượt qua sống chết. Trong lòng ngực nàng ôm A Ngừ quần áo đơn giản. A Ngừ không khóc cũng không náo loạn, đầu dựa vào trên vai Ngọc Tấu, giống như là đang ngủ.

Nhưng trên tay chân nàng ấy, vẫn bị xích sắt khoá lại!

Tiếng leng keng leng keng vang lên từ bên ngoài công đường tiến vào.

Vừa tiến đến, Ngọc Tẩu đã tự giác quỳ xuống!

Rất cẩn thận, sợ đánh thức A Ngữ ở trong lòng ngực.

Ánh mắt Kỳ Vân Thư dường như không dừng ở trên người Ngọc Tẩu và A Ngữ, mà là ở trên người Giang phu nhân.

Nàng nhìn thấy rất rõ ràng, ánh mắt Giang phu nhân tràn ngập kinh ngạc và hoảng loạn!

Ngay cả hai chân của Giang phu nhân, cũng trong phút chốc run rẩy, kào vào gần như muốn ngã quỵ xuống trên mặt đất.

Xem ra, chân tướng đích xác giống như những gì Kỳ Vân Thư đã nghĩ.

Nguy Vô nói: "Đại nhân, đã đưa Ngọc Tẩu tới."

"Tốt. Thẳng đường."

Huyện thái gia háng giọng nói, đi tới cao đường, ngồi xuống!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: A Ngữ Đã Chết

Edit: Emily Ton.

Huyện thái gia khai đường, tất cả nha dịch đứng thành hàng hai bên.

Trong khi Cảnh Dung một bên, cũng đã ngồi vào trên ghế đã được chuẩn bị sẵn cho hắn một bên, thần sắc nghiêm trọng, tỉnh tề nhìn xem.

Huyện thái gia đập kinh đường mộc một cái: "Danh phụ dưới đường, báo tên họ lên."

Ngọc Tẩu không đáp, vẫn luôn cúi đầu.

Thậm chí.....

Nàng nhẹ nhàng vỗ sau lưng A Ngữ, ngoài miệng còn nhẹ nhàng hát ru.

Điều này khiến cho mọi người ở đây, đều cảm thấy kỳ lạ.

Nữ nhân này, không phải là kẻ điên, đúng không?

Huyện thái gia không cam lòng, đang chuẩn bị đập kinh đường mộc lần nữa, Kỳ Vân Thư đã lên tiếng ngăn lại: "Đại nhân, không bằng dẫn Lý Triệu tới đây."

Những lời Kỳ Vân Thư nói, từ trước đến nay Huyện thái gia đều luôn nghe, vì thế phản phó nha dịch, đi tới nhà giam mang Lý Triệu đến.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, Kỳ Vân Thư đi đến và ngồi xổm xuống bên cạnh Ngọc Tẩu.

Nàng nói giọng nhỏ nhẹ: "Ngọc Tẩu, A Ngữ ngủ rồi, không bằng, ta đưa nàng ấy đi nghỉ, được không?"

Ngọc Tẩu vẫn tiếp tục giải điệu của mình, cặp mắt ẩn dưới tóc rối vừa nhấc, cũng nhìn thấy rõ người ở trước mặt nàng.

"Là người? Ngày hôm qua, người đã tới nhà ta."

Ngọc Tẩu không có chút kinh ngạc nào, ngược lại mang theo tươi cười, cười cực kỳ thể thắm.

"Người trao A Ngữ cho ta, được không?"

Ngọc Tẩu không giao, vẫn ôm A Ngữ, nhẹ nhàng lắc lắc, hát nhẹ bên tai nàng ấy.

Nhìn thấy thần sắc Ngọc Tẩu, dường như có chút không thích hợp. Ánh mắt Kỳ Vân Thư đặt ở trên người A Ngữ, trong lòng có một suy đoán lớn mật.

"Ngọc Tẩu, để ta nhìn xem A Ngữ được không? Ta đảm bảo, nhất định sẽ không thương tổn tới nàng ấy."

"Người đừng động vào A Ngữ của ta, A Ngữ của ta ngủ rồi, nàng đã ngủ rồi. Người đừng làm phiền nàng, đừng làm phiền nàng."

Trong khi nói, Ngọc Tẩu còn cười cười.

Bộ dáng này, rõ ràng chính là đã bị điên!

Kỳ Vân Thư thật cẩn thận cúi tay ra, tránh không để Ngọc Tẩu phát hiện, kín đáo sờ soạn bàn chân trần của A Ngữ, trong lòng run lên mãnh liệt.

"A Ngữ đã chết?"

Một khắc kia, Kỳ Vân Thư suýt nữa té ngã trên mặt đất, lỗ mũi chua xót, hốc mắt đỏ lên, nước mắt bắt đầu chảy ra.

Những lời này của Kỳ Vân Thư, khiến cho tất cả mọi người đều rất kinh ngạc.

Đặc biệt là Nguy Vô và Vương Tam.

Từ thôn Triệu gia một đường tới đây, bọn họ đều không hề phát hiện ra điều gì bất thường về tiểu nữ hài.

Đã chết như thế nào?

Hiện tại, Kỳ Vân Thư cũng rất cuộc hiểu được, vì sao Ngọc Tẩu lại hành động như vậy.

Có chút cảm giác si ngốc!

A Ngữ đã chết, có lẽ, trái tim nàng cũng đã chết.

Kỳ Vân Thư vẫn khiếp sợ trong lòng. Nàng cực kỳ hối hận, cực kỳ áy náy. Ngày hôm qua, nàng nên mang theo A Ngữ rời khỏi gian phòng âm u ẩm ướt kia.

Nhìn Ngọc Tẩu vẫn luôn ôm thi thể A Ngữ, nhỏ giọng hát ru.

Kỳ Vân Thư cảm thấy phảng phất như vô số thanh đao đâm vào trong ngực.

Huyện thái gia còn đang kinh ngạc, nhưng cũng không quên phản phó nha dịch: "Đi xem, tiểu nữ hài có phải thật sự đã chết hay không?"

"Vâng."

Nha dịch đang chuẩn bị tiến lên kéo Ngọc Tẩu ra, xem xét tiểu nữ hài có phải thật sự đã chết hay không.

Kỷ Vân Thư đứng dậy, cúi tay ngấn nha dịch lại: "Đề nàng ôm nàng ấy, ở trong lòng nàng, A Ngừ vẫn chưa chết."

"Kỷ tiên sinh?"

"Một người làm mẫu thân, vì hải tử của mình có thể làm bất cứ điều gì, cho dù mất đi tính mạng đều không hề tiếc. Điều này đủ chứng minh rằng, nàng yêu hải tử mình bao nhiêu. Hiện giờ A Ngừ đã chết, đại khái nàng cũng không sống nổi."

Kỷ Vân Thư nói rất dễ hiểu, nhưng rất ít người có thể hiểu rõ.

Không ai hiểu, vì sao Kỷ Vân Thư lại có cảm xúc đồng tình như vậy.

Tuy nhiên, Cảnh Dung hiểu rất rõ.

Hắn thấy được nước mắt trong mắt Kỷ Vân Thư, thấy được trên khuôn mặt nàng là sự áy náy và tiếc hận.

Giờ khắc này, hắn đau lòng, không chỉ là tiểu nữ hài, còn có Kỷ Vân Thư.

Kỷ Vân Thư cắn chặt đôi môi run rẩy của mình, cắn đến nổi đường như đã nứt ra máu, thân mình run rẩy vài cái, nhưng vẫn cố gắng áp dòng nước mắt muốn trào ra xuống.

"Ta không giết người, các người nhanh chóng thả ta ra."

Tiếng nói của Lý Triệu vang lên từ bên ngoài khi hắn bị nha dịch áp vào.

Vừa tiến vào lập tức quý xuống.

Bị giam hai ngày ở trong nhà giam, bộ dáng công tử của Lý Triệu đã hoàn toàn quét rác, trên tóc còn cắm mấy cây rom, bộ mặt dơ bẩn, râu ria mọc đầy cằm, quần áo trên người cũng cực kỳ hỗn độn.

Mới bị giam hai ngày mà đã thành dáng vẻ này, nếu như giam lâu một chút, chẳng phải là ăn uống tiêu tiêu đều phải giải quyết trên người?

Lý Triệu vừa tiến đến, lập tức nhìn thấy tỷ tỷ mình, và quý xuống, liền hướng về phía tỷ tỷ mình cầu xin.

"Đại tỷ, người nhất định phải giúp ta, ta không muốn ở nhà giam nữa, nơi đó rất tối, ăn không ngon, ngủ không tốt, ta còn luôn mơ thấy ác mộng. Đại tỷ, người mau mang ta ra ngoài đi."

"....."

Tuy nhiên, ánh mắt Giang phu nhân, vẫn mang theo kinh hoàng, thẳng tắp dừng ở trên người Ngọc Tẩu. Lý triệu vẫn chưa nhận thấy sự khác thường của đại tỷ mình, di chuyển hai đầu gối, dịch tới bên người Giang phu nhân, ngửa đầu, vẫn tiếp tục đau khổ nằn nì.

"Đại tỷ, người đi cầu xin cha, cầu xin gia gia, để cho bọn họ tới giúp ta. Cha sẽ không thể không cứu ta, đại tỷ....."

Ồn ào muốn chết, ồn ào muốn chết!

Kỷ Vân Thư từ từ rút ra khỏi sự áy náy thương tâm.

Nàng quay đầu lại, nói với Lý Triệu một câu: "Hung thủ không phải là người, người sẽ không chết."

Một kết luận này, khiến cho Lý Triệu kinh hãi quay người lại, nhìn Kỷ Vân Thư, dường như còn có chút không thể tin được.

Phải biết rằng, hai ngày này, vẫn luôn là ác mộng với hắn!

"Ta thật sự không phải là hung thủ?"

Lý Triệu không dám tin tưởng.

Có một đệ đệ như vậy, cũng là bất hạnh ba đời của Giang phu nhân.

Mà lúc này, Lý Triệu cũng đột nhiên chú ý tới bên người mình, có một nữ nhân đang ôm tiểu nữ hài.

Hắn nghiêng đầu nhìn qua, mặc dù khuôn mặt Ngọc Tẩu đã bị đầu tóc hỗn độn che lại, nhưng Lý Triệu cũng tại một khắc này, đã nhận ra nàng.

"Ngọc..... Ngọc Tẩu?"

Không thể tin được, thân mình ngã ngồi xuống trên mặt đất.

Phản ứng như vậy, thậm chí còn muốn lớn hơn cả Giang phu nhân.

Tất cả mọi người đều không thể hiểu rõ, Ngọc Tẩu đến tận lúc cùng là nhân vật nào, khiến cho Giang phu nhân và Lý Triệu đều kinh ngạc như vậy, thậm chí, còn mang theo hoảng loạn.

Kỷ Vân Thư đã thu lại cảm xúc của mình, nàng chậm rãi vừa đi về phía Giang phu nhân, vừa nói: "Ta rốt cuộc hiểu được, vì sao Giang phu nhân không muốn nói ra tình hình thực tế, cũng rất cuộc hiểu được, vì sao rõ ràng biết phu quân mình đã chết, nhưng không tới báo quan, còn cùng với đệ đệ mình, chôn thi thể phu quân mình."

Giọng nói chấn nhiếp nhân tâm, khiến cả người Giang phu nhân căng chặt thần kinh, gáy xanh nổi lên.

"Người nói bây giờ đó?" Giang phu nhân đột nhiên chuyển ánh mắt về phía Kỷ Vân Thư.

Hiện tại, bà ta vẫn không muốn thừa nhận.

"Giang phu nhân, Ngọc Tẩu hiện tại đang ở chỗ này, chính nàng là hung thủ giết Giang lão gia, mà người, cũng nhìn thấy toàn bộ quá trình hành hung của nàng."

Từng lời rơi xuống.

Toàn bộ đại đường chấn động!

Về tình về lý, thật sự không thể nào nói nổi, phu quân mình bị người giết hại, bản thân mình nhìn thấy toàn bộ quá trình, không những không báo quan, còn giúp chôn thi.

Nói ra ngoài, sẽ không có người nào tin.

Người đầu tiên không tin, chính là Huyện thái gia.

Hắn hỏi: "Cái gì? Giang phu nhân nhìn thấy Giang lão gia bị giết? Làm sao giải thích điều này?"

Kỷ Vân Thư cũng không nóng nảy, nàng vẫn nhìn nhìn chăm chăm vào Giang phu nhân.

Cực kỳ kiên định nói: "Nếu như ta đoán không sai, khi người nhìn thấy Ngọc Tẩu giết người, thật ra trong lòng người rất thông khoái. Bởi vì, người đã rất mong muốn Giang lão gia chết đi."

"Người..... người nói hươu nói vượn."

"Nói hươu nói vượn?" Kỷ Vân Thư lạnh lùng cười: "Rất tốt. Sự tình đem đó, ta sẽ giúp người nói ra."

Ánh mắt Giang phu nhân ngấn ra!

Kỷ Vân Thư không nhanh không chậm, đi đến trước mặt Lý Triệu, cúi đầu nhìn hắn, nói: "Buổi tối hôm đó, người uống đến nỗi say mềm. Lúc ở trong sân, gặp Giang lão gia lẻ loi một mình. Người ôm thử can đảm một lần, tới vay tiền của Giang lão gia. Nhưng người không nghĩ tới, Giang lão gia căn bản không muốn cho người vay tiền, còn quở trách người một trận, thậm chí có thể còn nói, muốn nói cho tỷ tỷ người biết. Vì thế, người đã tức giận đẩy lão một cái. Giang lão gia bị người đẩy ngã trên mặt đất, chân bị bong gân, phần đầu va vào gốc cây, trong khi người lại phần nộ rồi đi."

Nói xong, Kỷ Vân Thư đi tới bên người Ngọc Tẩu, nói tiếp: "Giang lão gia vừa vịn bị thương ở chân, vì thế đã ngồi dưới đất rất lâu mà không thể đứng dậy, lúc trước ta từng nói, vết dao trên hài cốt của Giang lão gia là từ trên cao đâm xuống, chứng tỏ hung thủ phải cao hơn Giang lão gia, nhưng thật ra còn có một loại tình huống, đó chính là Giang lão gia ngồi dưới đất, hung thủ đứng, đâm từng dao về phía lão. Và hung thủ kia, chính là Ngọc Tẩu."

Ngọc Tẩu luôn vô cảm, vẫn ôm A Ngừ, tiếp tục hát ru.

Tiếp theo, Kỳ Vân Thư lấy ra con dao nhỏ từ trong ống tay áo của mình, giữ nó ở trong tay, nói: "Ngay sau khi Lý Triệu rời khỏi đó, Ngọc Tẩu đã cầm con dao này, từ phía sau cây thụ vòng đến trước mặt Giang lão gia. Dưới tình huống lão không hề có sự phòng bị, đã giết chết lão."

Huyện thái gia hỏi: "Chúng cứ đâu?"

"Chúng cứ chính là con dao nhỏ trong tay ta. Ta đã dùng dấm lau sạch lưỡi dao. Sự thật chứng minh, trên con dao này, thật sự có vết máu."

"Đó có thể do nắng không cẩn thận nên cắt phải tay hay không?"

"Không có khả năng." Kỳ Vân Thư đưa ra kết luận, sau đó móc ra tờ giấy đã nhiễm màu đỏ ra, nói: "Trên tờ giấy trắng này, có dính máu từ chỗ vết thương nơi mất cá chân của Giang lão gia. Và màu sắc này, thật ra cũng là màu máu trên cơ thể người khi còn sống đã bị đông lại, bám vào trên xương, chỉ có thể dùng nước long não cùng với giấm trắng mới có thể biểu hiện ra. Vừa vậy, màu sắc của nó, hoàn toàn giống với vết máu trên con dao này, thậm chí dung hoà đồng nhất khi trộn cả hai lại với nhau."

"Vì thế, điều này đủ để thấy, máu trên dao, chính là của Giang lão gia, mà người giết Giang lão gia, chính là Ngọc Tẩu."

Mọi người kinh ngạc cảm thán vài tiếng.

Trong khi Kỳ Vân Thư tiếp tục nói: "Đồng thời khi Ngọc Tẩu giết Giang lão gia, Giang phu nhân cách đó không xa, cũng thu hết toàn bộ một màn này vào trong đáy mắt. Chờ sau khi Ngọc Tẩu rời đi, Lý Triệu quay lại. Hẳn thực sự rất sợ hãi, nhưng Giang phu nhân đúng lúc này mới đi ra và nhờ Lý Triệu giúp đỡ, cùng nhau chôn thi."

"Không đúng, không đúng....." Huyện thái gia vươn tay, cau mày: "Vì sao?"

Kỳ Vân Thư nhìn thoáng qua A Ngừ trong lòng ngực Ngọc Tẩu, tầm mắt đối diện với ánh mắt Giang phu nhân.

"Bởi vì Giang phu nhân biết rằng, nếu lúc ấy báo quan, vậy thì, mọi người sẽ biết trạng thái của mình không chỉ là một người âm dương, còn là một kẻ cầm thú không hơn không kém."

Những lời nói này, giống như hung hăng đập lên quá khứ của Giang phu nhân. Cả người bà ta lao đảo, thiếu chút nữa ngã trên mặt đất.

Kỳ Vân Thư bước tới gần bà ta hai bước, nói giọng nghiêm túc: "Giang phu nhân là một người yêu quý danh dự của mình, thế gia chính là Lý gia, ở trong lòng Giang phu nhân, mặt mũi còn lớn hơn tính mạng người."

"Đừng nói nữa."

Giang phu nhân rút cuộc mở miệng ngăn lại.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Phá Án

"Không cần nói nữa, không cần nói nữa....."

Sắc mặt Giang phu nhân càng ngày càng tệ, cặp mắt tròn to mang theo một loại cảm giác chống cự sợ hãi.

Không, đúng hơn là sự si nhục!

Sự cao quý, giờ phút này, có vẻ rất điên rồ!

Mối mong Kỳ Vân Thư khẽ nhếch, không hề có ý muốn dừng lại.

Nàng tiếp tục nói: "Người sở dĩ không đi báo quan, mà cùng với Lý Triệu vui lập thi thể, bởi vì người hiểu rất rõ, một khi báo quan, quan phủ sẽ điều tra rõ nguyên do, sẽ biết Giang lão gia....."

Nói tới đây, Kỳ Vân Thư do dự, hai tay cuộn ở trong tay áo nắm chặt, đầu ngón tay trở nên trắng hơn, móng tay tinh tế đã đâm vào da, dường như muốn nặn ra máu đỏ tươi thì nàng mới bỏ cuộc.

Nàng nhìn thoáng qua Ngọc Tẩu, lời nói bị nghẹn lại trong cổ họng thật lâu.

Nói? Hay là không nói?

Đấu tranh trong một thời gian dài!

Hốc mắt lại đỏ lần nữa, nàng chuyển ánh mắt tới trên người Giang phu nhân, chậm rãi nói: "Giang phu nhân, người cũng đã sớm biết, nữ nhi Ngọc Tẩu là A Ngừ, tuổi còn nhỏ, sớm đã..... đã bị Giang lão gia làm bẩn."

Làm bẩn?

Hử?

Tất cả mọi người kinh ngạc không thôi, bắt đầu bàn tán xoi mói, nhờ giọng trầm thì.

Cánh Dung một bên cũng cuối cùng cũng hiểu, ngày hôm qua, vì sao nàng lại đẩy hẳn ra khỏi căn nhà kia.

Thì ra chân tướng, lại vô cùng tàn nhẫn như thế!

Trong khi đó, thân mình A Ngừ nhỏ nhỏ, vẫn bất động trong vòng tay của nương nàng ấy, không còn hơi thở nữa.

Kỳ Vân Thư rung rung nói: "Hai năm trước, A Ngừ bắt quả chỉ mới sáu tuổi, thơ ấu của nàng, vốn nên tràn ngập những kỷ niệm vui vẻ hạnh phúc, vốn nên đi tới bờ sông câu cá nhỏ, đi hái quả dại trong rừng, chơi đùa, cắt giấy. Giương mặt thanh tú, cũng vốn nên luôn mang theo tươi cười khắp nơi. Nhưng, hết thảy này đều bị một kẻ mang theo dự vọng, ngay cả cầm thú đều không bằng - Giang lão gia, hủy hết!"

Giờ phút này Ngọc Tẩu đang ôm A Ngừ, mỉm cười buồn bã, nhẹ nhàng vỗ phía sau lưng A Ngừ.

"A Ngừ của ta rất ngoan, người ngoan ngoan nghe lời, nương rất nhanh có thể mang người về nhà, chúng ta cùng nhau đi xem hoa cải dầu, cùng đi chơi đùa. Nương sẽ mua cho người hồ lô ngào đường mà người thích ăn nhất. Người đừng sợ, nương ở ngay bên người, sẽ không bao giờ để người thương tổn tới người. A Ngừ, người nghe thấy nương nói hay không?"

Thực sự khiến người đau lòng!

Chỗ ngực của Kỳ Vân Thư, khó chịu giống như ngọn lửa bỏng cháy.

Để tránh khỏi một màn kia, nàng chuyển hướng về phía Lý Triệu đang ngồi bệt dưới đất, nói: "Người từng nói người chôn thi chỉ có một mình người, rõ ràng là muốn che giấu cho Giang phu nhân. Người không thể nói, cũng không dám nói. Người cũng giống như Giang phu nhân, các người đều lo sợ mang lại sự hổ thẹn cho Lý gia, mặt mũi hơn còn trời."

Lý Triệu không nói gì, sắc mặt cực kỳ khó coi, có chút đen lại.

Nhưng Giang phu nhân bỗng chốc cười lạnh vài tiếng.

Hoàn toàn điên rồ!

Bà ta nhìn Kỳ Vân Thư, trong ánh mắt kia, mang theo khiêu khích: "Kỳ tiên sinh, người thật sự rất lợi hại, bí mật ta đã giấu lâu như vậy, không ngờ trong ngắn ngủn mấy ngày, hoàn toàn bị người coi bỏ."

Con người Huyện thái gia sáng ngời.

Ý của lời này, chính là Giang phu nhân đã thừa nhận rồi?

Huyện thái gia nghiêng mình về phía trước, chỉ vào Giang phu nhân: "Giang thị, người thừa nhận người đã nhìn thấy Ngọc Tẩu giết người? Sau đó, người đã chôn thi cùng với Lý Triệu?"

Giang phu nhân lại phớt lờ đối với những lời Huyện thái gia vừa nói.

Bà ta vẫn nhìn Kỳ Vân Thư, hai chân vốn không có sức, giờ phút này đã rất ổn định, đi tới gần Kỳ Vân Thư hai bước. Nơi chân mảy, mang theo một tia hận ý.

"Người nói không sai, chính ta đã nhìn thấy được." Đồng thời khi nói chuyện, bà ta dùng sức chỉ vào Ngọc Tẩu: "Ta tận mắt nhìn thấy nàng giết súc sinh kia, ta nhìn thấy nàng không ngừng đâm một dao, hai dao, ba dao, vô số dao. Ta đã tro mắt nhìn mà không hề tới ngăn cản, thậm chí ta còn hy vọng..... hy vọng súc sinh kia chết không toàn thây. Lúc ấy ta không nên chôn hận, mà nên vứt xác hắn nơi hoang dã cho sài lang hổ báo, hoàn toàn xé xác hắn khiến xương cũng không còn một mảnh. Thật ra ta rất hận, hận vì sao mình không nhẫn tâm hơn một chút."

Phần nộ cực điểm!

Giang phu nhân như vậy, có chút dữ tợn!

Phu quân trong miệng Giang phu nhân, hiện giờ cũng thành súc sinh.

Nhưng đâu chỉ là súc sinh?

Quả thực chính là không bằng cảm thú!

Tiếp theo, Giang phu nhân lại cười to vài tiếng, đi đến trước mặt Ngọc Tẩu, chậm rãi ngồi xổm mình xuống, vừa duỗi tay sờ soạng trên khuôn mặt nhợt nhạt của Ngọc Tẩu.

Vừa nói "Ngọc Tẩu đáng thương, mỗi khi nhìn thấy nữ nhi mình nhận hết lẽng nhục, nhìn thấy thân hình nhỏ nhoi kia, bị đè ở dưới thân mình súc sinh kia. Rõ ràng nghe được tiếng kêu thảm thiết của nữ nhi mình, nhưng vẫn luôn nén giận, cho tới giây phút cuối cùng, vẫn muốn chịu đựng. Ngọc Tẩu số khổ, A Ngừ đáng thương."

Ngọc Tẩu giống như không nhìn thấy bà ta, ngược lại càng thêm dùng sức ôm chặt A Ngừ.

Giang phu nhân đứng dậy, quét mắt nhìn mọi người trong măn đường một cái. Cuối cùng, ánh mắt dừng lại ở trên người Huyền thái gia.

Huyền thái gia bị ánh mắt kia nhìn, bỗng nhiên cả kinh.

Hận ý của Giang phu nhân lại bốc lên lần nữa, hai tay bám vào trong ống tay áo, nắm chặt thành quyền run rẩy!

Phần hận nói "Lý gia ta là danh môn, là thế gia nhận được ân điển của tiên hoàng, nhưng ta lại gả cho một người âm dương, nam không ra nam, nữ không ra nữ. Nhiều năm qua ta không thể sinh con, đã là sỉ nhục của Lý gia ta. Vì thế, ta chỉ có thể luôn nhẫn nhịn, giấu diếm thân phận súc sinh kia là người âm dương. Nhưng, ta cũng không thể nào tưởng tượng được, không ngờ hắn lại làm ra sự tình như vậy. Ngay cả một hài tử đều không buông tha. A Ngừ còn chưa đầy mười tuổi, đã bị....."

Giang phu nhân ngừng lại.

Bà ta không thể chịu đựng được, không thể nói tiếp những lời chưa nói.

Kỳ Vân Thư hỏi bà ta: "Nếu người sớm đã phát hiện, vì sao không lập tức ngăn cản? Ngược lại mặc kệ lão ta từng lần từng lần, làm ra sự tình như vậy đối với A Ngừ?"

"Ngăn cản? Ngăn cản như thế nào? Nam nhân kia... là súc sinh kia, người không thể ngăn hắn được." Giang phu nhân chuyển mắt, nhìn về phía Ngọc Tẩu: "Vì dễ sống tiếp ở Giang gia, ngay cả Ngọc Tẩu cũng có thể nhẫn nhịn, ta còn có thể nói gì?"

Kỳ Vân Thư rốt cuộc hiểu được, sự áy náy hồ thẹn của Ngọc Tẩu với A Ngừ, vì sao lại mãnh liệt như thế!

Sự ân hận của nữ nhân, kết quả mang đến, vĩnh viễn nàng đều không thể đoán trước!

Giống như Tô Văn, nhẫn! Nhẫn! Nhẫn!

Nhẫn đến lúc cuối cùng, hài tử trong bụng không còn, ngay cả mạng của mình, cũng không còn nữa!

Và Ngọc Tẩu, không phải cũng giống nhau sao!

Vụ án hiện tại đã được sáng tỏ.

Huyền thái gia thờ dài một hơi.

Dùng sức đập Kinh Đường Mộc một cái.

"Người tới, Giang thị che dấu không báo, hơn nửa hợp mưu chôn thi cùng với Lý Triệu, tạm thời giam giữ tại nhà giam, đợi bản quan tâu lên Hình Bộ, sẽ định tội lần nữa."

Vừa nghe những lời này, Lý Triệu luống cuống, ngồi dậy khỏi mặt đất.

"Không, ta không giết người, các người không thể bắt giam ta."

"Đẫn đi." Huyền thái gia quát lớn một tiếng.

Vài tên nha dịch tiến lên, cùng chế trụ Lý Triệu và Giang phu nhân, áp đi về phía nhà giam.

"Các người không thể bắt ta." Giang phu nhân mắng một tiếng, thần sắc thấp phẫn âm ngoan, quay về phía Huyền thái gia nói: "Chúng ta tốt xấu cũng là người Lý gia, cho dù chôn thi lửa gạt thì như thế nào? Người dám bắt ta, ta cam đoan, Lý gia ta nhất định sẽ khiến cái mũi của người khó giữ."

"Lâm can!"

Cánh Dung vẫn luôn trầm mặc không nói, giờ tay đập bàn một cái, chén trà trên bàn bị chấn đến nổi rung lắc loảng xoảng.

Tầm mắt mọi người lần lượt di chuyển qua.

Cánh Dung đã nâng bước, đứng ở trước mặt Giang phu nhân. Mắt như chim ưng, lạnh lẽo như sương, sắc bén như châm, khiến trái tim người run rẩy.

"Lệnh của bốn vương, có phải người cũng muốn chống lại hay không?"

Giọng nói ghê gớm gây kinh sợ!

Giang phu nhân thiếu chút nữa đã quên, thì ra còn có Dung Vương ở đây.

"Mặc dù Lý gia là hậu nhân nhà tướng, tuy nhiên, người còn muốn Lý gia công cao hơn chứ? Ngay cả phong hào của bốn vương cũng muốn lại bỏ?"

"....."

"Người có biết, đây tội mưu nghịch? Nếu nặng sẽ bị trảm toàn gia!"

Hai chân Giang phu nhân mềm nhũn, đồng tử bắt chợt phóng đại.

Hiện tại, ngay cả nhà mẹ đẻ của mình cũng không thể đưa ra, chẳng phải là.....

Bà ta thừa nhận!

Cúi đầu, không hề có phản kháng nữa.

Nha dịch nhìn thấy bà ta trở nên "ngoan ngoan", áp tải bà ta, chuẩn bị đi tới nhà giam.

Nhưng khi Giang phu nhân đi tới trước mặt Kỳ Vân Thư, đột nhiên dừng lại.

Bà ta nói với giọng điệu âm đạm "Kỷ tiên sinh, sự tình như hôm nay, ta thừa nhận. Nhưng có một số việc, bắt buộc đi phải giết người, hoặc là phải đầu điểm. Đó đều không nhất định là tội lỗi. Ta tin tưởng, người cũng là người có cá tính, chắc hẳn hiểu rõ đạo lý, có một số người đáng chết, có một số người không nên chết, đúng không?"

"Người muốn nói gì?"

Bà ta cười cười: "Không phải người rất thông minh sao? Vậy thì, ta sẽ rửa mắt mong chờ, nhìn xem người có phải thật sự thông minh hay không."

"....."

Lời này có ý gì?

"Người có ý gì?" Kỳ Vân Thư hỏi bà ta.

Bộ dáng Giang phu nhân vốn rất thê thảm, một lần nữa mang theo sự khiêu khích: "Hy vọng Kỳ tiên sinh đừng khiến ta thất vọng."

Nói xong, Lý Triệu và Giang phu nhân đã bị mang đi ra ngoài.

Trong lòng Kỳ Vân Thư hơi choáng váng một chút. Trong đầu, rung động như có tiếng nổ ong ong một trận.

Lúc này, Huyện thái gia nhìn Ngọc Tẩu ở trên mặt đất, liên tục lắc đầu thờ dài, đơ gần dờ mắt, phát phát tay.

Nói: "Người tới, mang Ngọc Tẩu vào nhà giam, giết người thì phải đền mạng, không được buông lỏng."

"Vâng."

Nha dịch tiến lên, nhưng do dự, hỏi: "Đại nhân, vậy tiểu nữ hải....."

"Ôm đi ôm đi." Vẫn phát tay như cũ.

Nha dịch tuân lệnh, vừa kéo Ngọc Tẩu lên từ trên mặt đất, vừa cướp đoạt A Ngừ trong lòng ngực nàng.

"Đừng đoạt A Ngừ của ta, đừng đoạt A Ngừ của ta, các người đều là người xấu, toàn bộ các người tránh ra, tránh ra....."

Ngọc Tẩu gãy giữa, hai tay ôm chặt, không chịu buông tay.

Cũng theo biên độ chuyển động, trên người A Ngừ phát ra một mùi vị tanh tươi, càng thêm nồng đậm.

Hai nha dịch che mũi lại, lùi về phía sau vài bước, Ngọc Tẩu vẫn không chịu buông tay, hơn nữa mùi vị kia quá nồng, thực sự khiến người không có cách nào có thể dùng tới.

Huyện thái gia liếc mắt nhìn một cái, đành phải nói: "Thôi thôi, cùng dẫn đi đi."

Ngọc Tẩu ôm A Ngừ, vẫn hát ru ở bên tai nàng ấy.

Cuối cùng, giống như người mất hồn, theo nha dịch rời đi.

Huyện thái gia cũng nói một tiếng: "Bãi đường."

Bọn nha dịch lần lượt thối lui ra ngoài.

Nhưng Kỳ Vân Thư giống như đang suy tư gì đó, nhú chặt lông mày!

Không biết có phải bởi vì thận trọng hay không, nàng luôn cảm thấy những lời vừa rồi Giang phu nhân vừa nói, rõ ràng có mang theo ý gì đó?

Hay là, bà ta chỉ đang chơi một cuộc chiến tâm lý với nàng mà thôi?!

Rốt cuộc, Giang phu nhân cũng là một người thông minh.

"Kỳ tiên sinh." Cảnh Dung một bên, đột nhiên gọi nàng một tiếng.

Cảm xúc vừa mới rút ra, nàng đã đối diện với ánh mắt của Cảnh Dung: "Vương gia có chuyện gì muốn nói?"

Cảnh Dung nghiêm túc: "Bổn vương chỉ muốn nói với người, không cần xử trí theo cảm tính quá."

Một khắc kia, Kỳ Vân Thư cảm thấy hân thật sự đáng sợ.

Cặp mắt kia, dường như trong nháy mắt có thể nhìn thấu nàng, ngay cả tâm tư của nàng, cảm xúc cũng thế, dường như đều bị hân trộm nhìn một cái đã đến tận cùng!

Đúng vậy, Ngọc Tẩu đích thực giết người, nhưng, luật pháp luật không có nhân tính!

Nàng theo bản năng tránh ánh mắt đi, rên rì: "Tiểu nhân hiểu."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cố* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Gọi Nàng Là Vân Thư

Vụ án âm dương thi hoàn tất, Kỳ Vân Thư cũng viết một phần hành án, kết thúc vụ án này.

Sau khi nhận nó, Huyện thái gia lấy ra một túi bạc, đưa cho Kỳ Vân Thư.

"Bổng lộc của tháng này, hơn nữa vụ án mạng Chu gia lần trước và vụ án lần này gộp lại, bản quan cho người bốn mươi lượng."

Thì ra, ở thời cổ đại, cũng có trích phần trăm.

Kỳ Vân Thư tiếp nhận túi bạc, lấy ra mười lăm lượng bạc hàng tháng của mình từ bên trong, sau đó đẩy trả số dư còn lại.

"Không cần. Hai vụ án này, không cần thêm tiền."

Ồ?

Vân Thư đối tính rồi sao?

Trong quá khứ, thường thì thời gian điều tra hơi lâu một chút, đều sẽ phải tính thêm tiền. Lần này không thêm, không phải khiến Huyện thái gia âm thầm vui vẻ hay sao!

Cầm mười lăm lượng kia, Kỳ Vân Thư lập tức rời khỏi nha môn, Cảnh Dung làm bạn đồng hành cùng nàng.

Nàng đi ở phía trước, hân đi ở phía sau.

Đọc theo đường đi, hai người đều trầm mặc không nói.

Cảnh Dung nhìn thân hình nho nhỏ của nàng, luôn có một loại xúc động muốn xông lên ôm lấy nàng, nhưng lý trí vẫn luôn áp xuống ý tưởng của hân từng lần một.

Kỳ Vân Thư chìm trong suy nghĩ đi ở phía trước, ánh mắt cũng có chút không để ý tới xung quanh.

Chính vì nàng xuất thần, vì thế lòng bàn chân dẫm lên một hòn đá nhỏ, mất thăng bằng, thân mình đột nhiên nghiêng qua bên trái.

Trong giây lát, Cảnh Dung dùng bàn tay to giữ lại cánh tay mảnh khảnh của nàng.

Chờ hai chân đứng vững, Kỳ Vân Thư mới hỏi phục lại tinh thần.

Vốn định rút tay mình ra khỏi bằng tay hấn, bắt đắc đĩ, bị hấn giam cầm rất chặt chẽ.

"Đa tạ Vương gia, còn thỉnh....." Hai chữ "buồng tay" chưa kịp nói ra.

Hai con mắt đen lnh như băng của Cảnh Dung tràn đầy thâm tình, gọi nàng một tiếng "Vân Thư"!

"Ách?"

Nàng xác định bản thân mình không hề nghe lầm.

Tồn Phật này, gọi nàng một tiếng "Vân Thư".

Cảnh Dung nhìn thấy nàng kinh ngạc bối rối, vì thế hấn bắt động thanh sắc, tiếp tục nói: "Nếu... bốn vương khẳng khẳng muốn người theo ta hồi kinh, cho dù là hạ lệnh với người, người có nguyên ý hay không?"

Không muốn!

Nàng vốn nên giống như ngày hôm qua, trả lời dứt khoát với hấn.

Nhưng, loại cảm giác không muốn này, dường như bị tan chảy không chút do dự ở trong ánh mắt đầy thâm tình của hấn.

"Hiện tại người không cần trả lời vội. Trong khoảng thời gian này, bốn vương sẽ vẫn ở Cẩm Giang, cho đến khi người hồi đáp bốn vương. Tuy nhiên, chỉ cần có một tia hy vọng, bốn vương sẽ không bỏ cuộc muốn người hồi kinh cùng ta."

Nàng đi chuyển ánh mắt, cần cần một lúc lâu sau, nói: "(Lâm Kinh Án)", không có ta không thể hay sao?"

"Đúng vậy." Cảnh Dung trả lời nàng rất chắc chắn.

Nàng không đáp lại.

Cảnh Dung tăng thêm lực khi cầm cổ tay nàng: "Ngự Quốc Công phủ đáng ra có 73 thi thể. Lửa lớn đốt cháy phủ đệ, nhưng chỉ có 72 thi thể, trong đó có một thi thể chẳng biết biến đi đâu. Thảm án diệt môn, liên quan tới 72 mạng người. Hiện nay, cũng chỉ có người mới có thể coi bỏ được bản khoản năm đó. Bốn vương rời kinh nửa năm, dựa theo thống kê của Bộ Hộ, tìm kiếm toàn bộ thân tín từ danh sách những người trong Ngự Quốc Công phủ. Nhưng ta vẫn không thể nào tìm được, một người đã may mắn thoát nạn trong đó, đến tận cùng là ai. Nếu có thể tìm được người đó, thảm án diệt môn mười bốn năm trước, chắc là sẽ có manh mối."

Hấn nói rất tỉ mỉ kỹ càng, hơn nửa lúc trước Kỳ Vân Thư từng đọc qua cuốn 《Lâm Kinh Án》, tất nhiên khi nghe tới cũng hiểu.

Nàng vừa vận vẹo cổ tay, vừa nói: "Tiểu nhân hiếu ý của Vương gia, ta sẽ cẩn thận ngẫm lại."

"Vậy người đáp ứng bốn vương, nhất định phải suy nghĩ kỹ."

"Vâng."

Hiện tại, hấn mới buông lỏng nàng ra. Kỳ Vân Thư cảm cổ tay đã bị nắm đò của mình, thờ dài một hồi, ngẩng đầu lên, khuôn mặt cũng mang theo nghiêm túc.

Nói: "Việc này, ta hiểu rất rõ, nhưng thỉnh Vương gia không cần thô lỗ như vậy."

"Bốn vương thực sự rất nghiêm túc, không phải thô lỗ."

"Cổ tay của ta đều bị ngài nắm đò, còn không phải thô lỗ hay sao?" Kỳ Vân Thư liếc mắt trừng hấn một cái.

Cảnh Dung trở nên lo lắng: "Để ta nhìn xem."

Nói xong, hai bàn tay đang chuẩn bị cúi xuống về phía nàng, nhưng Kỳ Vân Thư đơn giản phản ứng rất nhanh, lui ra phía sau hai bước, thu tay vào trong ống tay áo, phía sau lưng nàng.

"Tiểu nhân có chút mệt mỏi, không thể tán gẫu với Vương gia ngài, cũng thỉnh Vương gia dừng bước, tiểu nhân cáo lui."

Nói xong, trên chân giống như có gió, bước chân nhanh hơn, nhanh chóng rời khỏi khỏi nguy hiểm kia.

Cảnh Dung cũng không tiếp tục đuổi theo, đứng tại chỗ, nở nụ cười tình tẻ, gọi một tiếng: "Lang Bạc."

Chỉ thấy một đạo thân ảnh, không biết trốn từ chỗ nào chạy ra, cung kính đứng ở bên cạnh người Cảnh Dung.

Chắp hai tay hành lễ: "Vương gia."

Cảnh Dung chỉ dùng cầm chỉ chỉ phương hướng của Kỳ Vân Thư: "Đuổi theo nàng, hộ tống nàng an toàn về đến Vệ phủ."

Xem ra, hấn đã biết Kỳ Vân Thư đã rời khỏi Kỳ phủ, hiện tại đang ở trong Vệ phủ.

Và chuyện Kỳ Vân Thư có hôn ước với Vệ Dịch, hấn tự nhiên cũng đã biết tới.

Mặc dù hấn không dễ cập tới, không có nghĩa là hấn không tức giận, hoặc là... ghen!

Lang Bạc đáp: "Vâng."

"Chờ đã." Cảnh Dung tiếp tục phản phó: "Người cẩn thận một chút, không cần tới gần nàng quá."

"....." Lang Bạc xấu hổ, không dám phản bác, nói: "Thuộc hạ đã biết."

Vì thế Lang Bạc xoay người một cái, không biết lại biến đi đâu.

Ngay sau đó, Cảnh Dung móc ra viên ngọc trai từ bên hông mình ra, ngọc trai màu xanh của nước, chắc hẳn là hạt ngọc từ trên búi tóc nữ tử, bị Kỳ Vân Thư hủy đi, dùng nó để làm chốt giữ tóc trên mũ nam nhân.

Môi lạnh của hấn hơi dương, mang theo nụ cười âm áp.

Hấn nhẹ nhàng gọi một tiếng: "Vân Thư."

.....Edit: Emily Ton...

Kỳ Vân Thư đi một đường về tới hậu viện Vệ phủ, gõ gõ cửa.

Cửa vừa mở ra, Loan Nhi nước mắt nước mũi nhìn nàng, chắc là đã trông mong cả đêm.

"Tiểu thư, sao ngài bây giờ ngài mới trở về? Nó tỷ lo lắng ngài xảy ra chuyện, thiếu chút nữa đã đi ra ngoài tìm ngài."

Nàng khóc sụt sùi, Kỳ Vân Thư đi vào.

"Không phải ta đã trở lại sao? Người khóc gì vậy?."

"Nó tỷ lo lắng."

Kỳ Vân Thư nhìn nàng một cái, cười cười, vừa đi về phía trong viện, vừa hỏi: "Đừng rồi, có phát sinh chuyện gì không?"

Loan Nhi lắc đầu: "Lão gia và lão phu nhân thật ra không phải người qua đây. Vệ lão gia và Vệ phu nhân không có ở trong phủ, nhưng Vệ công tử....."

"Hấn làm sao?" Kỳ Vân Thư dừng bước chặn lại, vừa vận đến cửa sân.

Loan Nhi đuổi tay chỉ chỉ bên trong: "Vệ công tử tới hôm qua đợi ngài cả một buổi tối, còn đi ra ngoài tìm ngài một chuyến. Hiện tại, vẫn đang chờ ngài bên trong, cả đêm cũng không chợp mắt, cứ ngồi ngốc ngốc."

Kỳ Vân Thư không nói gì, đi vào trong sân. Nàng vào vào trong phòng, lập tức nhìn thấy Vệ Dịch đang ngồi ở trên ghế, hai tay áp ở trên bàn, vòng quanh khăn trải bàn, một bộ lo lắng muốn mệnh.

Nghe thấy tiếng mở cửa có người đi vào, hấn ghé mắt ra nhìn, khi nhìn thấy Kỳ Vân Thư đang đứng ở cửa, nước mắt lưng tròng vọt tới.

"Ca ca, không thấy Thư nhi đâu, nàng có phải không cần ta hay không? Ca ca, ta đã chờ nàng rất lâu rất lâu, Thư nhi vẫn không trở lại. Ca ca, nàng có phải giận ta hay không, người giúp ta tìm nàng trở về được không?"

Giọng điệu ngen ngào mang theo lo lắng, vừa nắm lấy cánh tay Kỳ Vân Thư, vừa lắc lắc.

Trong mắt Loan Nhi vẫn còn mang theo nước mắt, nhìn thấy một màn như vậy, kín đáo cười trộm.

Nhưng Kỳ Vân Thư lại không cảm thấy buồn cười, hốc mắt nàng dần dần ướt át, trong lòng cảm động sâu sắc.

Nàng cho rằng, chỉ có mình si tâm chờ Kỳ Bù, không ngờ còn có người, sẽ si tâm chờ mình.

Sau một khắc, nàng giờ tay lên, nắm lấy mũi quan trên đầu, hơi dùng sức một chút, kéo xuống, gỡ bỏ tóc. Tóc dài như mực rơi xuống, đáp ở trên bả vai nàng, dừng lại phía sau lưng nàng.

"Ca ca?" Vệ Dịch lui ra sau một bước, có chút bị dọa choáng váng!

"Vệ Dịch, ta là ca ca của người, cũng là Thư nhi."

"Ta....." Ánh mắt Vệ Dịch hơi kinh hoàng, hai chân đi quạ đi lại, ngoài miệng còn lầm bầm: "Không có khả năng, không có khả năng. Ca ca là ca ca, Thư nhi là Thư nhi. Không đúng, không phải như thế! Ca ca là Thư nhi, vậy ca ca là ai? Thư nhi rốt cuộc lại là ai?"

Thế giới của giấc mơ, cùng với tư duy logic của bọn họ, người thường không thể hiểu được!

Kỳ Vân Thư bị thân ảnh hần lác lư tới lui lui hoa cả mắt, đơn giản giữ chặt hần lại.

"Đừng tiếp tục đi lại. Vệ Dịch, ta chính là Thư nhi, ta là nữ giả nam trang, hiểu không?"

Hần lắc đầu: "Nữ giả nam trang là gì?"

"Giống như ta như bây giờ, mặc quần áo nam nhân, búi tóc nam nhân, nhưng thật ra, ta là nữ."

"Ngạ." Hần dường như hiểu ra điều gì đó, đôi mắt đột nhiên tỏa ánh sáng: "Vậy người chính là Thư nhi?"

"Àn."

Có được đáp án khẳng định, Vệ Dịch đột nhiên ôm chặt nàng, hai tay ôm chặt bả vai Kỳ Vân Thư, cực kỳ hưng phấn.

Kỳ Vân Thư bị hần ôm đến nổi có chút khó thở, may mắn Loan nhi đã kéo hần ra.

Loan nhi mang bộ dáng hộ chủ, nói: "Vệ công tử, nếu người như vậy sẽ khiến tiểu thư nhà ta chết mất."

"Không chết không chết, Thư nhi không chết." Vệ Dịch toe toét cười, xoa tay.

Kỳ Vân Thư cười cười: "Vệ Dịch, ta muốn nghỉ ngơi, người cũng đi nghỉ đi, được không?"

"Nhưng ta muốn nói với người vài lời."

"Nhưng ta mệt rồi."

"Ngạ." Hần phồng miệng lên, có chút thất vọng, nhưng vẫn nói: "Vậy chờ Thư nhi nghỉ ngơi tốt, ta sẽ đến tìm Thư nhi trò chuyện, được không?"

Nàng gật đầu: "Được."

Vệ Dịch tặng nàng một nụ cười, lúc này mới vô cùng vui vẻ rời đi.

Chờ đợi Kỳ Vân Thư cả đêm, hần cũng phải đi nghỉ!

Ngủ ở ngôi miếu một đêm, mặc dù có đồng lửa, nhưng gió thổi cả đêm. Vụ án đã kết thúc, không cần tinh táo tinh thần, cơn buồn ngủ tự nhiên ủa tới.

Sau khi thay quần áo xong, Kỳ Vân Thư lập tức lên giường và chìm vào giấc ngủ!

Nàng ngủ một giấc tới buổi tối, bị một trận gió lạnh rừng mình tỉnh lại. Lưng nàng run lên, trở người một cái, hơi mở to mắt.

Nhưng đột nhiên phát hiện một nam nhân đang ngồi bên cạnh, vừa nhấc đầu, lập tức nhìn thấy một gương mặt máu chảy đầm đìa.

Gương mặt kia, dường như đã bị người chém vô số đao, máu thịt mờ mờ, thậm chí còn lộ ra một nửa xương sọ, da thịt treo trên đó. Cảnh tượng cực kỳ đẫm máu.

Trong khi cặp mắt đã rơi ra khỏi hốc mắt, ẩn dưới mở đầu tóc hỗn độn, vẫn không nhúc nhích nhìn nàng.

"A ——"

Kỳ Vân Thư đột nhiên ngồi dậy từ trên giường, sợ hãi tới mức mồ hôi đầy đầu, dịch về phía góc giường, hai tay nắm chặt chân trên người.

"Người là ai?" Nàng hỏi hần.

Nam nhân không nói lời nào, ngồi ở mép giường, vẫn không nhúc nhích, con ngươi nơi mắt trái, đột nhiên rớt khỏi hốc mắt, lăn xuống trên mặt đất.

Ngay sau đó, quần áo trên người nam nhân, xuất hiện rất nhiều vết đao nhỏ, máu tươi chảy ra, nhuộm đỏ quần áo hần, cũng nhuộm đỏ cả trải giường.

"Giúp ta..... giúp ta....."

Nam nhân chậm rãi giơ tay ra, duỗi về phía Kỳ Vân Thư.....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Vì Nụ Cười Mỹ Nhân

"A ——"

Kỳ Vân Thư đột nhiên ngồi dậy từ trên giường, dùng sức thở hổn hển, mồ hôi lăn đầy trên trán.

Thì ra là một cơn ác mộng!

Sau khi Loan Nhi nghe thấy tiếng thét, nhanh chóng chạy vào thì nhìn thấy tiểu thư nhà mình mồ hôi đầy đầu, đang ngồi ở trên giường.

Nàng lo lắng hỏi, "Tiểu thư, có phải ngài gặp phải ác mộng hay không?"

Kỳ Vân Thư gạt gạt đầu, vẫn chưa hoàn toàn khôi phục lại tinh thần!

Loan Nhi vội vàng tìm một chiếc khăn bông lau mồ hôi giúp Kỳ Vân Thư.

Kỳ Vân Thư nhìn nhìn một bên, hỏi, "Ta đã ngủ bao lâu?"

"Tiểu thư đã ngủ từ ngày hôm qua cho tới sáng hôm nay, nô tỳ không muốn quấy rầy, vì thế đã không gọi ngài dậy."

Ngủ lâu như vậy sao!

Chẳng trách thần kinh suy yếu, vì thế đã gặp ác mộng!

Trong lòng nàng vẫn còn sợ hãi, loại cảm giác này, rất chân thật, mặc dù không nhìn thấy rõ gương mặt kia, nhưng cảnh trong mơ, cặp mắt kia, nàng nhìn thấy rất rõ ràng.

Ánh mắt mang theo cầu xin và tuyệt vọng!

Giấc mơ như vậy, thật ra Kỳ Vân Thư rất hiếm khi gặp phải.

Lần cuối cùng, chính là một năm trước, khi có một tiểu nha đầu trong Lương phủ treo cổ tự sát. Buổi tối hôm đó, nàng cũng mơ thấy nha đầu kia ngồi ở mép giường mình, cũng nói một câu "Giúp ta!".

Nghĩ đến đây, trong lòng nàng đột nhiên có cảm giác thấp thòm không thể nào giải thích.

Nhưng nàng tự thuyết phục mình, có lẽ đó là do mình quá mệt mỏi.

Nàng lắc đầu, không muốn tiếp tục nghĩ về nó!

Kỳ Vân Thư rời giường và mặc quần áo trước khi sờ sờ cái bụng trống không của mình. Hai ngày nay, dường như nàng chỉ ăn một cái bánh bao sáng ngày hôm qua.

Chẳng trách, thật sự rất đói bụng!

"Loan Nhi, có gì để ăn hay không?"

"Có có có, nô tỳ biết tiểu thư khẳng định rất đói bụng, sớm đã sai phòng bếp nấu vài món, hiện tại nô tỳ sẽ mang lên cho người."

Nói xong, Loan Nhi hào hứng chạy ra ngoài.

Kết quả.....

Bưng lên một bàn đầy đồ ăn.

Nha đầu Vệ phủ vừa bưng đồ ăn lên, vừa nói, "Khi lão gia và phu nhân rời đi, cố ý căn dặn, bảo bọn nô tỳ làm thật nhiều đồ ăn ngon cho Kỳ tiểu thư, nhưng vì trên người Kỳ tiểu thư có thương tích, không thể ăn quá nhiều đồ nặng, vì thế đã chuẩn bị một vài món ăn tương đối thanh đạm, còn có một ít canh sẫm. Kỳ tiểu thư, ngài nhìn xem còn cần gì hay không?"

Một bàn đầy đồ ăn, còn cần gì nữa?

"Không cần không cần." Kỳ Vân Thư nhanh chóng nói, sau đó gọi mấy nha đầu bưng thức ăn tới, "Đồ ăn nhiều như vậy, một mình ta khẳng định không thể ăn hết, các người cùng ngồi xuống ăn đi."

"Không được không được, chúng ta là hạ nhân, sao có thể ngồi ăn cùng bàn với chủ tử được."

"Không có việc gì, người xem, đồ ăn nhiều như vậy, ta cũng chỉ ăn được vài miếng, nếu các người không ngồi xuống cùng ăn, chẳng phải rất lãng phí hay sao?" Nàng tiếp tục thuyết phục!

Mấy nha đầu vẫn lắc đầu, không dám phá bỏ quy củ.

Bọn họ đột nhiên hoang mang rối loạn, nhanh chóng chạy đi.

Cuối cùng, Kỳ Vân Thư đành phải lôi kéo Loan Nhi ngồi xuống, cùng nhau ăn cơm.

Một bàn đầy đồ ăn, no căng muốn chết nhưng vẫn thừa quá nhiều!

Nàng thờ dãi một tiếng

"Tiểu thư, sao ngài lại thờ dãi?"

"Thờ dãi bởi vì, kẻ có tiền thì quá nhiều tiền, người nghèo, càng không có tiền."

Loan Nhi bùi bùi trong khi vệ mặt trở nên phiền muộn, "Nô tỳ còn nhớ rõ lúc ấy, sau khi Trương ma ma qua đời, tiểu thư và nô tỳ thiếu chút nữa đã bị chết đói."

Thiếu chút nữa cái gì? Tiểu thư nhà người, vốn dĩ đã chết vì đói!

Hiện tại ngồi ở trước mặt người, thân thể là của tiểu thư nhà người, nhưng linh hồn thì lại không phải.

Kỳ Vân Thư không có ý định để ý tới nàng lắm lắm lâu lâu, đi đến trong viện, hít thở thật sâu vài lần, cực kỳ sáng khoái thoải mái!

Sau cơn mưa, bầu trời cũng trở nên trong xanh không có đám mây nào.

"Loan Nhi, người bồi ta đi dạo một chút, Vệ phủ này to như vậy, ta vẫn chưa từng dạo qua."

"Vâng." Loan Nhi từ bên trong từ từ chạy ra, cực kỳ háo hức.

Hiếm khi tiểu thư nhà mình có tâm tình tốt như vậy.

Chủ tớ hai người ra khỏi sân, đi lại một vòng quanh Vệ phủ. Hạ nhân Vệ phủ rất có lễ phép, nhìn thấy nàng lập tức hô "Kỳ tiểu thư".

Nghĩ đến mọi người chắc đều biết, khẳng định Kỳ Vân Thư sẽ là con dâu của Vệ lão gia và Vệ phu nhân, sớm muộn gì cũng sẽ là chủ tử trong phủ, hiện tại vẫn nên cung kính một chút, không thiệt thòi chút nào!

.....Edit: Emily Ton....

Các nàng đi qua hoa viên Vệ phủ, lập tức nghe thấy âm thanh vui đùa ầm ĩ truyền ra từ bên trong.

Dường như, tiếng Vệ Dịch lớn nhất!

Kỳ Vân Thư tò mò đi qua, vòng qua một hòn núi giả, lập tức nhìn thấy hạ nhân Vệ phủ vây quanh thành vòng tròn, ngoài miệng cổ sức hét, "Ăn ăn ăn....."

Vung tay đá chân, cực kỳ kích động.

Mặc dù nàng không thích xem náo nhiệt, nhưng thực sự quá tò mò.

Vì thế nàng đi tới, tách đám người ra, mọi người dường như quá mức chuyên chú, vì thế không ai chú ý tới nàng.

Cuối cùng, nàng cũng biết được chuyện gì đang xảy ra.

Thì ra, là đang chơi trò chơi để!

Vệ Dịch quỳ rạp trên mặt đất, trong tay cầm một cọng rom, trước mặt đặt một cái đĩa nhỏ đựng hai con dế, chúng đang chiến đấu khi thể ngất trời!

Miệng hân lớn tiếng kêu, "Ăn, ăn nhanh lên! Hoa nhi, ăn nó."

Ngay cả dế cũng có tên gọi.

Kỳ Vân Thư vốn đang ôm tâm tình tò mò đi tới nhìn xem, nhưng cũng bị không khí xung quanh bùng lên hứng thú, hơn nữa nàng cũng rất tò mò, hai con dế kia, con nào sẽ thắng.

Gia đình Vệ phủ đối diện với Vệ Dịch, cảm xúc cũng tăng vọt, nắm tay dùng sức nắm chặt xuống đất, hy vọng con dế của mình có thể chiến thắng.

Kỳ Vân Thư mở mắt dõi mắt nhìn chăm chăm, hai con dế kia, rõ ràng giống nhau như đúc. Làm thế nào phân biệt được?

"Ta thắng!" Gia đình đối diện với Vệ Dịch hô to một tiếng, nhảy dựng lên từ trên mặt đất, không quên đuổi tay về phía Vệ Dịch, "Công tử, dế của ta thắng, đưa tiền đưa tiền."

Vệ Dịch cũng bỏ dấy từ trên mặt đất, cực kỳ thất vọng!

Từ trong tay áo móc ra một thỏi bạc đưa cho gia đình kia.

"Vi sao mỗi lần người đều thắng?"

"Đa tạ công tử."

Gia đình kia cười cười, nắm chặt bạc trong tay, đưa tới hàm răng cắn một cái, tùm tùm cười. Nhưng hắn vừa mới nhấc đầu, đột nhiên, nhìn thấy Kỳ Vân Thư đang đứng ở trong đám người.

Hắn hơi run rẩy một chút, cúi người xuống, nói giọng khàn khàn, "Ký..... Ký cô nương."

Lúc này, mọi người mới đột nhiên chú ý tới, có một nữ tử đang đứng ở trong đám người.

Không thể trách bọn họ, thật sự bởi vì Kỳ Vân Thư mặc một thân quần áo màu xanh nhạt, cùng màu với quần áo của đám hạ nhân, quá giống!

Vệ Dịch quay người lại, vừa nhìn thấy nàng, lập tức mặt mày hớn hớn, "Thư nhi."

Đám người lần lượt tản đi, nhanh như tia chớp, không còn thấy tung tích.

"Người đang chơi chơi để, vui sao?" Kỳ Vân Thư hỏi hắn.

"Chơi rất vui, Thư Nhi muốn chơi hay không?" Vừa nói xong, Vệ Dịch bưng cái đĩa trên mặt đất lên, có một con dê còn sống, một con đã chết!

Hắn buồn rầu nói, "Nhưng dê của ta mỗi lần đều thua."

"Bởi vì người ngốc."

"Ta không ngốc, là do con dê này ngốc, mỗi lần nó đều thua. Bạc nương cho ta, mỗi lần đều bị bọn họ thắng lấy mất."

Kỳ Vân Thư muốn cười hắn, nhưng cảm thấy hắn rất đáng thương, vừa thở dài vừa giận, "Vệ Dịch, hai con dê này giống nhau như đúc, người biết con nào là của người sao?"

"A?" Hắn gãi gãi đầu, nhìn hai con dê giống nhau như đúc trong đĩa, lật xem rất lâu, lúc này mới lắc đầu, "Rốt cuộc con đã chết hay là con còn sống này là của Hoa nhi?"

"Người đã bị lừa, mỗi lần theo chân bọn họ chơi để, bọn họ luôn lên mặt và hành động kích thích người chơi để. Dù sao người thắng sẽ chính là bọn họ, người thua chính là người. Người thật là ngốc, mỗi lần đều bị bọn họ lừa."

"Ngà, thì ra là như thế."

Vệ Dịch cũng không tức giận chút nào, chớp chớp đôi mắt.

Kỳ Vân Thư cảm thấy kỳ lạ, "Vi sao người không tức giận?"

"Không tức giận. Thật ra, bọn họ rất đáng thương, khi trời mưa thì luôn bận rộn, khi trời tuyết cũng rất bận rộn. Thực sự rất đáng thương, rất đáng thương! Ta thường nhìn thấy cha và nương cho bọn họ bạc, vì thế cũng không sao. Xem như đưa bạc cho bọn họ, để bọn họ mua đồ ăn ngon."

Trên khuôn mặt thuần khiết, rộ lên tươi cười cực kỳ ngây ngô, thiện lương.

Vệ Dịch quá thuần khiết!

Kỳ Vân Thư duỗi tay, xoa xoa đầu hắn, trong ánh mắt tràn ngập sùng nịch.

Trong khi hắn, dường như rất hưởng thụ, chủ động cúi đầu, ngoan ngoãn mặc nàng vuốt ve.

"Vệ Dịch, người có muốn đi ra ngoài chơi không?" Kỳ Vân Thư hỏi hắn.

"Muốn."

"Vậy được, ta sẽ mang người ra ngoài."

"Thật vậy sao?" Hai tròng mắt Vệ Dịch sáng ngời.

Kỳ Vân Thư đương nhiên sẽ không lừa hắn. Sau khi trở lại trong viện thay đổi thành một thân nam trang, lập tức mang theo Vệ Dịch ra khỏi phủ.

Dọc theo đường đi, Vệ Dịch đều luôn hỏi nàng cùng một vấn đề.

"Người rốt cuộc là ca ca, hay là Thư nhi?"

Kỳ Vân Thư bị hắn hỏi nhiều lần cảm thấy rất phiền, đơn giản không thèm trả lời hắn.

Hai người đi vào Mặc Bảo Trai, Kỳ Vân Thư bảo chương quầy cảm một bộ bút mực ra xem.

"Công tử thật biết nhìn hàng. Đây chính là bộ bút hàng thượng đẳng trong cửa tiệm chúng ta. Ngài nhìn xem bút này, được làm từ gỗ Bảo Sơn, rất bền và khó gãy. Lông của bút này cũng được làm từ lông chồn thượng đẳng, lại còn có có một mùi hương nhẹ nhẽ. Ngài nhìn vào bút này một lần nữa, tay cầm bút, mùi hương của lông, khi cầm vào trong tay, có cảm giác cực kỳ thoải mái, đẹp để quý giá. Hơn nữa, tất cả vật liệu đều do chúng ta tự tuyển chọn và xử lý. Loại bỏ nhựa, chuẩn bị phối liệu, lắp ráp, định hình bàn chải, trang trí, sấy khô, khắc chữ, dây buộc, tất cả đều theo một quy trình nghiêm ngặt"

Chương quầy có hết sức đề cử, khách hàng lớn thế này, không thể buông tha!

Kỳ Vân Thư giờ bút lên nhìn nhìn, khuôn mặt lộ ra không vừa lòng lắm.

Nhưng thật ra, nàng thật sự thích nó mà không nỡ buông tay!

Chương quầy nhanh chóng nói, "Công tử, ngài nhìn xem, bút lông của chúng ta nơi này đều tốt nhất trong toàn bộ Cẩm Giang thành. Bút lông hổ, bút lông bò, bút lông cầy, chỉ cần ngài nói ra tên gọi, nơi này của ta đều có! Cản bút có bàn chải tròn, bàn chải mịn, dài hay ngắn, nơi này của ta đều có."

"Bộ này bao nhiêu bạc?" Kỳ Vân Thư hỏi.

Chương quầy vươn hai đầu ngón tay ra, cười cười, "Hai trăm lượng!"

Muốn mạng!

Nàng ra khỏi cửa, cũng chỉ mang theo hai mươi lượng!

Vệ Dịch đi dạo ở trong tiệm, căn bản không chú ý tới bộ dáng phát sầu của Kỳ Vân Thư lúc này.

Chương quầy thử hỏi một câu, "Công tử, mua hay là không mua?"

"Mua, đương nhiên mua." Giọng nói của Cảnh Dung vang lên.

Kỳ Vân Thư vừa xoay đầu, đã nhìn thấy hắn và Lang Bạc bước vào trong tiệm.

Cảnh Dung mặt không đổi sắc, móc ra một thỏi vàng từ bên hông, đặt nó ở trên bàn.

Phản phó chương quầy, "Bạc chúng lại đi."

Ôi trời, đôi mắt chương quầy đều tỏa ra ánh sáng màu vàng, thật cẩn thận cất thỏi vàng, liếm liếm miệng, gật đầu, "Tốt tốt, ta sẽ lập tức bọc chúng lại."

Kỳ Vân Thư ngây ngốc, nhìn hắn chăm chăm.

"Ký tiên sinh, hãy xem nó như một món quà bán công tử tặng vì lòng ái mộ, lễ ít tình nhiều!"

Lễ này, quá nặng!

"Vương....."

"Gọi ta là công tử được rồi." Cảnh Dung ngắt lời nàng nói.

Ký Vân Thư xấu hổ cười, "Công tử không cần tiêu phí, ta chỉ nhìn nó một cái, không có ý định muốn mua."

"Vậy thì ta mua, vì nụ cười của mỹ nhân!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Thuận Tay Trái?

Edit: Emily Ton.

Vì nụ cười mỹ nhân?

Sắc mặt Ký Vân Thư cứng đờ!

Lúc này, Vệ Dịch đã đi tới, đánh giá trên dưới Cảnh Dung một lượt, chỉ vào hắn.

"Ta đã từng gặp ngươi, lần trước ở..... ở Quảng..... Quảng Cừ viện, ta đã gặp ngươi."

Phảng phất như vừa nhìn thấy một bằng hữu cũ!

Cảnh Dung nhìn Vệ Dịch, hơi mỉm cười: "Ta cũng từng gặp ngươi."

Kề trán đầy rặng lượng phía trước, chính là tình địch!

Vệ Dịch tươi cười với hắn: "Ta gọi là Vệ Dịch."

"Đã biết, Vệ là chỗ ngồi, Dịch là số một."

"Ngươi thật thông minh." Vệ Dịch còn giờ ngón tay cái lên về phía hắn.

Đưa nhò này!

Mặc dù trong lòng Cảnh Dung xem hắn giống như tình địch, nhưng rốt cuộc, đáy lòng Vệ Dịch không xấu, hắn tất nhiên sẽ không nhằm vào Vệ Dịch.

Lúc này, chuông quây đã bọc xong bộ bút mực, thật cẩn thận đưa cho Cảnh Dung.

Cảnh Dung nhận lấy, sau đó đưa cho Ký Vân Thư: "Ký tiên sinh, đồ tốt, chỉ xứng với người hiểu được cách sử dụng chúng. Bộ bút mực này, hy vọng ngươi dùng cự tuyệt ý tốt của ta."

Ý tốt này, Ký Vân Thư thật sự không dám nhận!

Vô công bất thụ lộc*, nàng vẫn hiểu rất rõ.

() Vô công bất thụ lộc (无功不受禄): không nhận phần thưởng nếu không xứng đáng (Don't get a reward if it's not deserved. (idiom))*

Nếu nàng tiếp nhận món quà này, nói không chừng, nàng cũng phải đáp ứng hắn, hồi kinh cùng hắn!

"Ký tiên sinh, món quà này, không có ý gì khác, ngươi không cần băn khoăn quá nhiều."

"....."

Ngay sau đó, không đợi Ký Vân Thư nhận lấy, Vệ Dịch một bên đã tiếp nhận bọc quà.

Hắn còn đặc ý nói với Ký Vân Thư: "Thư nhi, ca ca cho ngươi cái này, ngươi nhận lấy đi. Cha ta nói, lễ vật của người cầu mình thì không thể nhận, nhưng lễ vật của người có tâm ý thì có thể nhận. Thư nhi, ta cảm giúp ngươi, cái này rất nặng."

Ký Vân Thư thậm chí không kịp ngăn cản, bộ bút mực kia, đã bị Vệ Dịch ôm chặt.

"Vệ Dịch, sao ngươi....." Ký Vân Thư chút có hơi tức giận.

"Thư nhi, cái này rất nặng, ta ôm giúp ngươi." Hắn lại cương quyết lần nữa.

Không còn lời gì để nói!

Tuy nhiên, sắc mặt Cảnh Dung có chút xanh!

Hắn hỏi Vệ Dịch: "Ngươi gọi nàng là gì?"

Ồi trời, ngươi đang tập trung vào chỗ này sao?!

Vệ Dịch hồn nhiên ngây thơ: "Thư nhi. Nàng là Vân Thư, đương nhiên phải gọi là Thư nhi!"

So với gọi "Vân Thư" còn muốn thân mật gấp trăm lần!

Cảnh Dung nhìn chăm chăm Ký Vân Thư, trong mắt tràn ngập ghen tuông.

Ký Vân Thư bị nhìn chăm chăm đến nổi ngăn người, có chút đầu đau, lập tức đoạt lấy bộ bút từ trong tay Vệ Dịch, sau đó nhét vào trong tay Cảnh Dung.

"Đa tạ ý tốt của công tử, bộ bút này quá quý giá, không thích hợp với ta." Nói xong, kéo Vệ Dịch: "Chúng ta đi."

Hai người vội vã ra khỏi Mặc Bảo Trai.

Cảnh Dung tức giận, ném bộ bút trong tay cho Lang Bạc bên cạnh, lập tức đuổi theo sau.

Ngay khi Ký Vân Thư và Vệ Dịch đi ra ngoài, vừa vận dụng pháp nha dịch trong nhà môn.

"Ai nha, Ký tiên sinh. Gặp ở chỗ này thật là đúng lúc." Nha dịch thờ hồng hộc, vẻ mặt nôn nóng.

"Có chuyện gì vậy?" Ký Vân Thư hỏi.

"Đại nhân..... đại nhân mời ngài tới nhà giam một chuyến."

"Tới nhà giam làm gì?"

"Chính là vì Ngọc Tẩu, nàng ta đến bây giờ vẫn còn ôm thi thể nữ nhi. Thi thể kia đã thối, chúng ta cố khuyên nhủ vài lần, nhưng nàng không nghe. Đại nhân nói, chúng ta tới tìm ngài, hỏi xem ngài có biện pháp gì không."

Nàng cũng không có nhiều biện pháp!

Thật ra mổ xẻ xác chết trong tay thì nhiều!

Kỷ Vân Thư suy nghĩ một lúc, cuối cùng gật đầu: "Được, hiện tại ta sẽ tới đó."

Không ngờ Vệ Dịch đã kéo nàng: "Thư nhi, người muốn đi đâu?"

"Vệ Dịch, người có nhớ đường quay về hay không?"

Hắn lắc đầu: "Không nhớ."

Bất đắc dĩ, nàng đành phải nói: "Vậy cũng được, người đi cùng ta."

"Được, ta đi cùng với Thư nhi."

Lời này vừa nói xong, Cảnh Dung đuổi theo kịp, cũng nói một câu: "Ta cũng đi cùng."

Ai ai ai, đó là nhà giam, người muốn đi xem nào nhiệt sao?

Nhưng cuối cùng, đoàn người đều cùng nhau đi tới nhà giam!

Bởi vì Kỷ Vân Thư lo lắng Vệ Dịch đi vào sẽ không thể thích ứng, vì thế bảo hai cai ngục để ý hắn giúp nàng.

Cảnh Dung cũng để Lang Bạc lại bên ngoài.

Còn cố ý dẫn dò hắn, chiều cố tốt Vệ Dịch.

Tuy nhiên, cảm giác như có ẩn ý trong lời hắn nói!

Kỷ Vân Thư không suy nghĩ nhiều thêm, đi theo cai ngục vào trong.

Cảnh Dung đi theo ở phía sau.

Giống như thường xuyên xuất hiện, nhìn thấy nhà giam ẩm ướt như thế, Cảnh Dung không hề cảm thấy không thoải mái chút nào!

Sau khi tới bên ngoài phòng giam Ngọc Tẩu, mùi tanh tươi càng thêm khó ngửi, mùi hôi thối gay mũi khiến người buồn nôn!

Kỷ Vân Thư nhăn mũi lại, mấy đẹp đàn lại với nhau, nhìn về phía trong phòng giam.

Chỉ thấy Ngọc Tẩu đang quay lưng về phía mình, cánh tay ôm A Ngừ, còn nhẹ nhàng lắc lắc, trong miệng vẫn không ngừng hát ru.

"Mở cửa ra đi." Nàng nói.

Cai ngục dừng lại một chút: "Điều này....."

"Nếu người không mở cửa phòng giam, ta làm thế nào ôm A Ngừ ra ngoài?"

Đúng vậy!

Cai ngục xấu hổ cười, lập tức mở xiềng xích trên cửa.

Kỷ Vân Thư chuẩn bị đi vào liền bị Cảnh Dung phía sau giữ chặt.

"Ta đi vào trước."

Đây không phải yêu cầu, mà là mệnh lệnh!

Nói đến cùng, hắn lo lắng cho sự an nguy của nữ nhân hắn!

Kéo Kỷ Vân Thư tới phía sau lưng mình, hắn đi vào trước.

Trong phòng giam, nồng đậm mùi tanh tươi, đâm vào đôi mắt người đều cảm thấy khó mở.

Hai người chậm rãi tới gần Ngọc Tẩu, không gây ra động tác đột ngột nào, phòng ngừa nữ nhân kia phát điên.

"Ngọc Tẩu." Kỷ Vân Thư nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Không có phản ứng.

Kỷ Vân Thư lại tiến gần lên phía trước một bước, hơi khom lưng xuống, duỗi tay chạm vào trên vai Ngọc Tẩu.

Ngay chớp mắt những ngón tay dài mảnh khảnh chạm vào bả vai Ngọc Tẩu, nàng ta đột nhiên quay đầu lại.

Hai mắt tràn ngập tơ máu hung hăng trừng lên nhìn Kỷ Vân Thư.

Khiến người nổi da gà.

Cũng ngay một khắc kia, Kỷ Vân Thư đã bị Cảnh Dung kéo ra phía sau.

Hai người đều bị cặp mắt Ngọc Tẩu khiến cho kinh sợ!

"Ngọc Tẩu?"

"Các người đều là ác nhân, chỉ có hắn, chỉ có hắn đối ta tốt nhất!"

Hà?

Hắn?

Hắn là ai?

Kỷ Vân Thư có dự cảm xấu, một cục u đang khuấy động ở trong lòng nàng.

Nàng hỏi: "Hắn là ai?"

Ngọc Tẩu lạnh lùng cười, chuyển hai tròng mắt nhìn qua, dừng ở trên người nữ nhi, bắt đầu khóc.

"A Ngừ, thực xin lỗi, là nương không tốt, người tha thứ cho nương, người nhất định phải tha thứ cho nương."

Kỷ Vân Thư không từ bỏ, nàng đẩy Cảnh Dung ra, trực tiếp ngồi xổm trước mặt Ngọc Tẩu, kéo cánh tay của nàng ta, tiếp tục hỏi: "Có phải người có chuyện gì chưa nói ra hay không? Người hãy nói với ta, có phải hay không? Hắn trong miệng người, là ai vậy?"

Ngọc Tẩu cười ha ha, vẫn mang bộ dáng điên dại, không để ý tới Kỷ Vân Thư, duỗi tay ôm A Ngừ trong lòng càng chặt hơn.

Trong miệng Ngọc Tẩu giống như vỡ oà: "A Ngừ, không đau, không đau chút nào, một lát nữa sẽ qua đi. A Ngừ ngoan của ta. Nương thực sự xin lỗi người! Người đừng tức giận, nương sẽ hát đồng giao cho người nghe. Hát xong, người sẽ không còn đau nữa."

"Ngọc Tẩu, A Ngừ đã chết, nếu người biết điều gì, nhất định phải nói cho ta. Ngọc Tẩu....."

"Không đau, không đau, A Ngừ của ta không đau."

Ngọc Tẩu lập đi lập lại những lời này.

Kỷ Vân Thư cắn răng một cái, duỗi tay ôm lấy A Ngừ, nằng cổ gồng nắm vòng eo gầy nhỏ nhưng rắn chắc, cánh tay dùng thêm một chút lực, kéo về phía mình.

Một lực lớn tác động lên, Ngọc Tẩu lập tức cảnh giác.

"Người đang muốn làm gì? Nàng là A Ngừ của ta, đừng cướp A Ngừ của ta, đừng....."

Ngọc Tẩu kích động trợn to hai mắt, bộ mặt dữ tợn, ôm chặt A Ngừ, hạ người xuống, nhưng vẫn không buông ra.

Kỷ Vân Thư vẫn âm thầm đoạt lấy hải tử.

Cảnh Dung một bên nhìn đến nỗi thất thần!

Tuy nhiên, kết quả vẫn không thể đoạt lấy người.

Cảnh Dung duỗi tay, vừa kéo nàng đứng lên từ trên mặt đất, vừa nói: "Người đừng như vậy, nàng ta sẽ không nghe người, tránh cho bản thân người bị thương."

Kỷ Vân Thư xoay người một chút, tránh khỏi bàn tay hắn.

Không được, cần phải thử thêm lần nữa.

Có lẽ không được thì mềm!

Về mặt nàng ngang trọng, hạ thấp giọng, nói: "Ngọc Tẩu, ta không đoạt A Ngừ với người, ta chỉ muốn đưa nàng đi nghỉ. Người xem, nàng đã ngủ rồi, nơi này rất lạnh, nàng sẽ bị cảm lạnh. Người đưa nàng cho ta được không? Ta sẽ đưa nàng đi nghỉ, nàng sẽ không bị lạnh."

"Không..... ta không muốn, A Ngừ là của ta, là của ta....."

"Người xem, A Ngừ thật sự rất lạnh, nàng đang run rẩy, nàng không muốn ở chỗ này. Nếu người muốn tốt cho nàng, hãy giao nàng cho ta, được không?"

Ánh mắt Ngọc Tẩu hơi đổi, có chút do dự, tay ôm A Ngừ cũng chậm rãi thả lỏng từng chút một. Ngọc Tẩu vuốt ve mặt A Ngừ, đột nhiên giật mình một cái.

"Đúng vậy, A Ngừ của ta thật sự rất lạnh"

"Người để ta ôm nàng được không, chờ khi nàng tỉnh lại, ta sẽ đưa nàng tới tìm người."

"Có thật vậy không?"

Kỷ Vân Thư gật đầu: "Thật. Ta đảm bảo, chờ nàng tỉnh lại, ta sẽ lập tức mang nàng lại đây."

Nhưng A Ngừ, rốt cuộc sẽ không bao giờ tỉnh lại!

Sau khi Ngọc Tẩu do dự một lúc, rốt cuộc buông tay.

Một khắc khi Ngọc Tẩu buông tay, Kỷ Vân Thư dùng một tay ôm lấy A Ngừ, đứng dậy, lui về phía sau vài bước, chỉ sợ Ngọc Tẩu đổi ý, cướp đoạt lại!

Nhưng Ngọc Tẩu rất an tĩnh, sau khi buông A Ngừ ra, liền ngồi ngầy ngốc, không làm gì khác, cũng không nói lời nào.

Cực kỳ an tĩnh!

Giống như giờ phút này A Ngừ không tồn tại ở trong thế giới của nàng ta.

Sau khi Kỷ Vân Thư lui lại mấy bước, trực tiếp rời khỏi phòng giam, chờ Cảnh Dung cùng ra theo sau, cai ngục lập tức khóa chặt cửa phòng.

Cai ngục bóp mũi, giờ một ngón tay cái về phía Kỷ Vân Thư: "Kỷ tiên sinh, ngài thật lợi hại, chúng ta khuyến nửa ngày, cũng không thể đem đứa nhỏ này ra."

Kỷ Vân Thư vẫn ôm A Ngừ giống như một chiếc lông vũ, mặc dù mùi tanh tươi rất nặng, nàng cũng không quan tâm, ngược lại cảm thấy rất đau lòng.

"Đưa cho ta."

Trong khi Cảnh Dung nói, lập tức đỡ lấy A Ngừ từ trong tay nàng.

Hắn không hề có cảm giác ghét bỏ.

Cai ngục không biết Cảnh Dung, tất nhiên không cảm thấy ngạc nhiên, ngược lại chỉ vào nhà giam, chỗ cai ngục nghỉ ngơi, nói: "Trong phòng đó có miếng vải bố, ôm người qua đó là được, đợi lát nữa sẽ đưa đến nghĩa trang."

Chi huy Vương gia? Tiểu tử, người chán sống sao?!

Nhưng Cảnh Dung không hề bận mình!

Hắn ôm A Ngừ đi qua, đặt ở trên khối vải bố trắng.

Mặc dù Kỷ Vân Thư kinh ngạc bởi hành động của hắn, nhưng cũng có chút cảm động. Sau khi thấy hắn đặt A Ngừ ở trên vải bố trắng, vốn định nói một tiếng cảm ơn với hắn.

Nhưng vô tình, nàng thoáng nhìn tên bàn tay mở ra của A Ngừ.

Có chút kinh ngạc!

Không nói câu nào, nàng lập tức kéo hai tay A Ngừ ra, mở rộng bàn tay.

Bàn tay trái tương đối thô ráp, có một số vết sẹo, hơn nữa những vết chai trong lòng bàn tay cực kỳ rõ ràng.

Nhưng bàn tay phải lại khác, không hề có nhiều vết chai, và lòng bàn tay lại rất mềm mại!

"A Ngừ là người thuận tay trái!"

Sau khi đưa ra một số kết luận, Kỷ Vân Thư đột nhiên kinh ngạc một giận.

Cảnh Dung không hiểu: "Có ý gì?"

"Người còn nhớ vị trí của hơn hai mươi nhát đao trên hải cốt của Giang lão già không?"

Cẩn thận suy nghĩ lại: "Hầu hết chúng đều ở bên phải của bộ hải cốt." Hắn ngừng lại, nhún mày: "Người sẽ không cho rằng....."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Nữ Nhân Không Có Nhân Tính

Trong lòng Cảnh Dung có một sự suy đoán, nhưng không dám khẳng định!

Ký Vân Thư nắm hai tay nhỏ của A Ngừ, sắc mặt ngưng trọng.

Xuất phát từ cảm tính lẫn cảm với vụ án, cảm giác này nói cho nàng biết, sự thật nhất định không hề đơn giản!

Hơn nữa, những lời Giang phu nhân nói lúc trước, loáng thoáng luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Sau khi buông tay A Ngừ ra, Ký Vân Thư quay đầu phản phó cai ngục: "Hiện tại người lập tức đi tới nhà môn, thông báo cho Lưu đại nhân qua đây, sau đó mang theo con dao nhỏ Ngọc Tẩu dùng để hành hung tới đây. Còn có, lấy cho ta một lọ mực và một đĩa bột mì tới đây."

Cai ngục hơi ngốc một chút: "Tiên sinh đang muốn làm gì?"

"Người nhanh chóng đi đi."

"Nhưng..... thi thể này phải làm sao bây giờ? Còn phải đưa tới nghĩa trang!"

Ký Vân Thư trừng mắt nhìn hần: "Bảo người nhanh chóng đi làm việc, còn dài dòng như thế làm gì?"

Ồ trời! Cai ngục bị dọa đến nổi rùng mình một cái, nhanh chóng cúi người đáp ứng, cất bước rời đi.

Ký Vân Thư thờ dài một tiếng, thoáng nhìn qua A Ngừ đã chết, trong lòng nặng trĩu.

Thần sắc của nàng, toàn bộ đều dừng ở trong mắt Cảnh Dung.

Hần hỏi: "Người cảm thấy A Ngừ chính là hung thủ?"

Ký Vân Thư lắc đầu: "Không dám chắc chắn, thật sự hy vọng mình đã đoán sai."

Cảnh Dung phân tích: "Hai năm trước, nàng ấy chỉ mới sáu tuổi, một nữ hài sáu tuổi, sao có thể giết được một nam nhân hơn 49 tuổi?"

Bản khuôn này, không phải là không thể xảy ra.

Tuy nhiên.....

Ký Vân Thư nhủ hai mắt lại: "Chẳng lẽ Vương gia đã quên? Lúc ấy Giang lão gia bị Lý Triệu đẩy ngã, trên mắt cá chân đã bị thương, căn bản không thể đứng lên. Cho dù A Ngừ chỉ mới 6 tuổi, cũng có khả năng khi Giang lão gia không hề có chút phòng bị, giết lão."

Nhưng nói xong, nàng lại nhanh chóng bổ sung một câu: "Tất cả đều chỉ là suy đoán, có thể đó là một khả năng!"

Cảnh Dung gật đầu, không tiếp tục hỏi thêm.

Không lâu sau, Huyện thái gia đã tới, trong bộ dáng quan phục mang theo một mối, nhìn thấy Cảnh Dung, vẫn luôn run rẩy hành lễ.

"Vương gia, nơi này chính là nhà giam, Vương gia thân thể quý giá, sợ rằng....."

Cảnh Dung giờ tay ngắt lời hắn nói: "Vụ án quan trọng, không cần bận tâm thứ khác."

"Vâng vâng vâng....."

Huyện thái gia chống thân thể thẳng lên, đi đến bên cạnh Ký Vân Thư, vẫy vẫy tay, nha dịch phía sau đưa những thứ nàng muốn ra.

"Hay là vụ án có tình tiết mới? Con dao này không phải đã kiểm tra rồi sao?" Huyện thái gia khó hiểu.

Ký Vân Thư không phản ứng lại!

Nàng đeo găng tay, cầm con dao nhỏ qua, đặt tay cầm bằng gỗ ở dưới ngọn đèn dầu để đốt.

Nàng phản phó nha dịch một bên: "Cho bột mì vào trong mực, khuấy đều."

"Vâng."

Nha dịch làm theo, chờ sau khi pha trộn xong, lập tức đưa đồ qua cho nàng.

Ký Vân Thư nhúng chuôi cầm dao đã đốt nóng vào trong hỗn hợp bột mì và mực, chờ khoảng thời gian nửa chén trà nhỏ mới lấy ra.

Màu sắc của gỗ trên chuôi dao đã biến đen, nhảy nhụm dính với bột mì.

Nàng lại một lần nữa hơ tay cầm ở trên ngọn đèn dầu.

Cả đám người nhìn xem đến nổi sững sờ!

Ký tiên sinh đang làm gì vậy?

Bảy tám đôi mắt đều nhìn chăm chăm vào con dao trong tay nàng.

Ngay trước mắt bao người, bột mì sền màu đen trên cán dao bắt đầu bong ra dưới ngọn lửa nóng cháy. Cuối cùng, chỉ còn lại một số ấn ký không rõ ràng ở trên chuôi dao.

Người khác nhìn không hiểu, nhưng Ký Vân Thư hiểu rất rõ!

Với sự xuất hiện của những ấn ký càng thêm rõ ràng như vậy, trong mắt nàng càng tràn ra cảm xúc khiến người khó nắm bắt.

Huyện thái gia tiến lên, hỏi: "Thế nào rồi? Con dao này..... có gì khác thường sao?"

"Ấn." Nàng gật đầu.

"Có chỗ nào sai?"

"Tất cả đều sai."

Những lời này khiến Huyện thái gia bối rối!

Ký Vân Thư đòi chuôi dao khỏi ngọn lửa, sau đó đặt tay cầm dao vào trong lòng bàn tay trái của A Ngừ, tiếp đó khéo mu bàn tay A Ngừ lại để nàng ấy cầm lấy chuôi dao, lúc này mới lấy dao ra.

"Hoàn toàn khớp!" Ký Vân Thư nói giọng chắc chắn: "Người giết Giang lão gia, là A Ngừ!"

Ồ.....

Tất cả mọi người đều nghẹn họng nhìn trân trối!

Chỉ có Cảnh Dung vẫn rất bình tĩnh, hỏi nàng: "Xác định như thế nào?"

Ký Vân Thư giờ chuôi dao trong tay, giải thích: "Ấn ký ở trên chuôi dao, thật ra là mấy dấu ngón tay."

"Dấu ngón tay?" Huyện thái gia bước tới phía trước kiểm tra, mở to mắt nhìn, hỏi: "Nhưng, vì sao lại có mấy dấu ngón tay ở đây?"

"Bởi vì khi A Ngừ nắm chuôi dao giết người, đâm từng nhát dao vào trên người nạn nhân. Hơn nữa, con dao này vốn ngắn và nhỏ, vì thế chứng tỏ rằng, toàn bộ lưỡi dao nhất định đều đâm vào trong thân thể Giang lão gia. Khi máu phun ra, nhất định đã lưu lại ở trên tay nàng và trên chuôi dao, nhưng nơi ngón tay cầm chuôi dao, vết máu sẽ rất ít."

Mọi người nhìn nhau, dường như đã hiểu, nhưng lại dường như không thể hiểu hết!

Kỷ Vân Thư tiếp tục giải thích: "Ta dùng bột mì và mực bôi mặt trên chuỗi dao, sau đó hơ trên lửa. Như vậy, trên chuỗi dao bằng gỗ này, chỉ cần dính một chút máu, bột mì và mực sẽ bị bóc ra. Những nơi không dính máu, bột mì và mực sẽ vẫn lưu lại, và những ấn ký lưu lại này, chính là dấu ngón tay."

"Thì ra là như thế!" Huyền thái gia gật gù đầu, nhưng sau khi suy nghĩ lần nữa, vẫn cảm thấy rất kỳ lạ: "Nhưng dấu ngón tay này, cũng có thể là của Ngọc Tẩu."

"Không có khả năng." Kỷ Vân Thư ném ra một tiếng.

"Vân Thư, ngay cả Giang phu nhân cũng đã từng nói, bà ta tận mắt nhìn thấy Ngọc Tẩu giết người, đã thú nhận tội của mình, không sai được."

"Nhưng, Ngọc Tẩu không hề thừa nhận."

"Ngọc Tẩu diễn không như vậy, nàng làm thế nào thừa nhận?!" Huyền thái gia buông tay.

Cảnh Dung thật sự không thể nhìn thêm được nữa, mắt lạnh dăm tóe Huyền thái gia.

Hắn mắng một tiếng: "Lưu đại nhân, người tốt nhất an tĩnh một chút."

"....." Sắc mặt Huyền thái gia cứng đờ, xấu hổ cười, liên tục gật đầu, ngậm miệng lại.

Không thể không nói, Huyền thái gia vẫn phải ăn một chiều này của Cảnh Dung!

Trong khi đó, Kỷ Vân Thư bắt đầu chậm rãi giải thích: "Tất cả những lập luận của ta, đều có chứng cứ. Mấy dấu ngón tay trên chuỗi dao này, hoàn toàn khớp với ngón tay A Ngừ, thậm chí có cùng độ dài. Không chỉ có như thế, dấu tay này là một dấu tay trái. Bởi vì, một người dùng tay trái nắm trên chuỗi dao, phương hướng ngón tay cái và bốn ngón tay còn lại nằm ở trên chuỗi dao, sẽ kéo dài từ phải sang trái. Ngược lại, nếu dùng tay phải để nắm chuỗi dao, phương hướng của ngón tay cái và bốn đầu ngón tay còn lại, là từ trái sang phải. Như vậy, dưới hai loại tình huống này, phương hướng kéo dài của bốn đầu ngón tay đều trái ngược nhau."

"Đối với các vị trí của các ngón tay trên chuỗi dao này, cho thấy người nắm nó thuận tay trái." Kỷ Vân Thư nâng tay trái của A Ngừ lên, tiếp tục: "Lòng bàn tay trái của A Ngừ có một lóp chai rất dày, hơn nữa sự thô ráp rất rõ ràng, nhưng tay phải của nàng lại rất mềm mại. Nói cách khác, A Ngừ là một người thuận tay trái, chính nàng đã dùng tay trái nắm chuỗi dao này, giết chết Giang lão gia."

Điều này thật sự không thể tin nổi. Hai năm trước, A Ngừ chỉ mới sáu tuổi!

Điều gì đã trải qua với một hài tử mới sáu tuổi, khiến nó phải hạ sát tâm như vậy?

Tất cả mọi người thôn thức không thôi!

Nếu thật sự giống như Kỷ Vân Thư vừa nói, như vậy, chân tướng sự tình rốt cuộc là như thế nào?

Trong lòng Kỷ Vân Thư, giờ phút này đột nhiên có một loại suy đoán lớn mật.

Mà loại suy đoán này, thật đáng ghê tởm khiến nàng kinh hãi, đột nhiên run lên!

Cảnh Dung quan sát thấy biểu tình của nàng, hỏi: "Có phải người có ý tưởng gì hay không?"

"Ta muốn gặp lại Ngọc Tẩu."

"Nhưng....."

Kỷ Vân Thư ngắt lời hắn nói.

"Ta không cần đi vào trong, ta sẽ ở bên ngoài."

Nàng dường như nhận ra tâm tư lo lắng của Cảnh Dung đối với mình.

Cảnh Dung gật đầu: "Được, ta sẽ đi cùng người."

Kỷ Vân Thư cự tuyệt: "Không cần, các người cứ ở đây, tốt nhất đừng xuất hiện, để ta và nàng đơn độc tán gẫu một chút."

Không đợi Cảnh Dung nói thêm lời nào, Kỷ Vân Thư đã cầm lấy con dao, đi về phía phòng giam Ngọc Tẩu.

Mọi người đều đi theo phía sau, nhưng ẩn nấp ở chỗ ngoặt bên cạnh, không hề tới gần.

Kỷ Vân Thư đứng ở bên ngoài phòng giam, cầm con dao trong tay, gõ từng cái trên cọc gỗ của phòng giam.

Tiếng gõ rất buồn tẻ nặng nề, giống như đang gõ vào trong tâm hồn người.

Dường như là có ý!

Một lát sau, Ngọc Tẩu vốn đưa lưng về phía nàng, chậm rãi xoay người lại. Cặp mắt kia, tràn đầy âm khí và to máu đỏ ngầu, cực kỳ đáng sợ!

Kỷ Vân Thư cười quý dị, nói: "Một người thích yên lặng... loại cảm giác này, thật ra rất kích thích. Vì hắn, làm bất cứ điều gì đều cảm thấy đáng giá, nhưng với người mình không thích, nên đi tìm chết, đúng không?"

Những lời này, đúng là nàng đang nói Ngọc Tẩu.

Tuy nhiên.....

Ngọc Tẩu lại trả nàng một câu: "Đừng vậy."

Rất tốt!

Kỷ Vân Thư tiếp tục nói: "Tuy nhiên, rõ ràng đó là người mình thích, lại bị người khác cướp mất. Cảm giác này, nhất định rất khó chịu, đúng không?"

"Đúng."

"Như vậy, Ngọc Tẩu, người thật sự rất hận A Ngừ sao?" Nàng đột nhiên hỏi.

Ấn?

Hận? Đến từ đâu?

Rất bất ngờ, Ngọc Tẩu lại cười, nhìn như điên cuồng, nhưng cười rất rõ ràng. Hai tay vừa nắm lấy đầu tóc rối bù của mình, vừa nói: "Nàng là A Ngừ của ta, ta vì sao phải hận nàng?"

"Bởi vì nàng đã đoạt mất người nam nhân của người."

Hả!

Đồng thời với những lời của Kỷ Vân Thư, Ngọc Tẩu đột nhiên đứng lên từ trên mặt đất, thu hồi những tiếng cười điên cuồng, vẻ mặt dữ tợn, phẫn hận nhìn nàng.

Nàng ta rống lên một tiếng: "Ai cũng không thể cướp hắn đi, ai cũng không thể."

Kỷ Vân Thư tiếp tục khiêu khích: "Nhưng hắn cần bản không hề yêu người, hắn yêu A Ngừ, hắn ôm A Ngừ, lần lượt lắng nghe nàng, bởi vì hắn yêu nàng, muốn có được nàng. Hắn không hề yêu người, không muốn có người."

"Cảm niệm, người cảm niệm cho ta."

Ngọc Tẩu đột nhiên vọt tới, hung hăng đâm người về phía cọc gỗ, hai tay dùng sức duỗi ra ngoài, ý định muốn nắm lấy cổ của Kỷ Vân Thư.

Nhưng thời điểm khi nàng ta xông tới, Kỷ Vân Thư đã lùi về phía sau vài bước!

Hai tay thất bại, điều này khiến Ngọc Tẩu trở nên giận dữ!

Nàng ta giống như nổi điên hét lên: "Ta không cho phép nói, không cho phép người nói. Hắn yêu ta, hắn yêu ta."

Sắc mặt mọi người ần nấp một bên đều đã thay đổi.

Hắn kia?

Là Giang lão gia?!

Người Ngọc Tẩu yêu, là Giang lão gia!

Đáp án mà Kỳ Vân Thư muốn biết, đã bức ra được từ trong miệng Ngọc Tẩu.

Trái tim nàng sợ hãi tê rần, hốc mắt dần dần ướt át, nhìn nữ nhân không có nhân tính trước mặt này, khẽ lắc đầu.

Giọng nàng mang theo đau đớn nói: "Nàng là nữ nhi của người! Chỉ vì người thích Giang lão gia, cho nên lần lượt chịu đựng mặc hắn tra tấn A Ngử. Thậm chí bởi vì..... nàng giết Giang lão gia mà người mang lòng oán hận nàng, dùng xích sắt khóa lên người nàng, ném ở trong gian phòng nồng nặc tanh tưởi kia. Người cho nàng ăn phân người, tra tấn nàng đến nỗi người không ra người, quỷ không ra quỷ. Người tra tấn nàng cho đến chết! Đây là sự trả thù của người! Người muốn báo thù cho Giang lão gia. Vì thế đã trả thù chính nữ nhi thân sinh của người!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Không Phải Là Vật Trong Áo

Chân tướng luôn khiến người thôn thức không thôi!

Giờ này khắc này, Kỳ Vân Thư tốt cuộc không nhìn thấy một chút áy náy từ trong mắt Ngọc Tẩu, mà là tràn ngập ghen ghét và hận ý!

Ghen ghét với nữ nhi của mình, ghen ghét nàng được Giang lão gia "sủng hạnh", bản thân mình lại bị văng vè.

Loại tâm lý biến thái này, quả thực khiến người không bao giờ hiểu được.

Ngọc Tẩu nghe những lời Kỳ Vân Thư nói, cất tiếng cười to, lộ ra từng chiếc răng nanh giống như sài lang.

Nàng ta di chuyển hai tay mình, nắm lấy cọc gỗ trước mặt, móng tay thật dài đâm vào trong cọc gỗ, đẩy vào da thịt nàng ta, nháy mắt tràn ngập máu tươi!

"Hắn thật sự yêu ta, hắn nên yêu ta. Tất cả mọi người đều xem thường hắn là người âm dương, chỉ có ta không chê hắn. Ta đối với hắn tốt như vậy, vì sao hắn cười người khác? Hơn nữa vì sao lại thích A Ngử mà không thích ta? Vì sao, vì sao....."

Đồng thời với sự phản kích, Ngọc Tẩu cười trong đau khổ!

Giờ khắc này, Kỳ Vân Thư thật sự hy vọng nữ nhân này chết đi, hơn nữa, chết một trăm lần, chết một vạn lần cũng đều không đủ.

Tuy nhiên.....

Ngọc Tẩu nói tiếp: "Không chỉ có Giang lão gia như thế, ngay cả trượng phu của ta cũng giống như vậy. Hắn rõ ràng từng nói yêu ta, nhưng sau lưng, hắn lại vụng trộm yêu đương nữ nhân khác. Vì thế hắn cũng đáng chết, hắn nên bị ngũ mã phanh thây."

Ồ!

Kỳ Vân Thư lập tức nghĩ đến giấc mộng kia của mình, cột sống sau lưng chợt lạnh, run rẩy hỏi: "Vi thế, người đã giết trượng phu người?"

"Hắn đáng chết, hắn cũng giống như A Ngử, đáng chết! Vì thế ta đã dùng dao giết hắn, cắt thành từng miếng trước mặt A Ngử. Ta thậm chí còn móc mắt hắn ra, đưa cho A Ngử ăn. A Ngử nói, ăn rất ngon! Ta cũng ăn! Đúng vậy, ăn nó thật sự rất ngon!"

"Người thật sự rất tàn nhẫn."

"Tần nhân như những nam nhân đó sao?" Nàng ta rống lên: "Ta cho rằng lão gia thật tình với ta. Ta nghĩ hắn thích A Ngử, vì vậy ta đã để hắn ôm A Ngử đi. Ta nhìn thấy A Ngử của ta không ngừng kêu khóc ở dưới thân lão gia, thật ra ta rất khổ sở. Ta khổ sở vì sao lão gia không cần ta. Ta đối với hắn tốt như vậy, vì sao....."

Nói xong, Ngọc Tẩu liền điên cuồng đập vào cọc gỗ!

Ngọc Tẩu như vậy, không chỉ là một kẻ biến thái.

Mà là một kẻ không có linh hồn, không có tư tưởng, không có cảm xúc!

Kỳ Vân Thư gạt lệ đấu tranh để bản thân mình có thể duy trì bình tĩnh, nhưng ánh mắt vẫn đỏ lên và ướt át, cổ nén cảm xúc.

Hỏi nàng ta: "Người thật sự, không có một chút hối tiếc nào sao?"

Ngọc Tẩu cười, lui lại phía sau mấy bước, cho đến khi lưng chạm vào bức tường đá lạnh lẽo. Nàng ta cười ngáy ngổ và tiếng, chậm rãi ngồi xổm xuống, máu chảy đầm đìa nơi móng tay, bí mật mang theo gỗ vụn, điên cuồng gãi trên mặt mình.

Không nói chuyện nữa!

Trong miệng, bắt đầu hừ hừ!

Đúng vậy, nàng ta không hề hối tiếc!

Kỳ Vân Thư lui lại phía sau mấy bước, tay trong ống tay áo nắm chặt thành quyền, móng tay nhón nhọn tinh tế cũng đâm sâu vào trong da thịt.

Lúc này, đám người Huyền thái gia đi ra. Tất cả mọi người đều mang sắc mặt ngưng trọng, tâm tình cực kỳ buồn bực!

Huyền thái gia liếc mắt nhìn Ngọc Tẩu một cái, sau đó chuyển ánh mắt về phía Kỳ Vân Thư, thờ dài một tiếng: "Vân Thư, bản quan biết tâm tình người hiện tại không tốt, việc tiếp theo, cứ giao cho bản quan làm đi."

Nàng không đáp lại, nghiêng người, rời khỏi nơi này. Khi đi tới chỗ ngoặt, nhìn thấy Cảnh Dung vẫn còn đứng ở kia, mang theo ánh mắt đau lòng nhìn nàng.

Kỳ Vân Thư không nói gì, sắc mặt trầm mặc, đi vòng qua trước mặt hắn.

Nhưng không ngờ, bị hắn nắm lấy cổ tay.

Cảnh Dung nói: "Nếu như khó chịu trong lòng, đừng giấu nó. Sẽ dễ chịu hơn nếu nói nó ra."

"Ta không sao."

Nàng thờ ơ mở miệng, rút tay về, đi tới bên thi thể A Ngử.

Cảnh Dung yên lặng đi theo phía sau nàng.

Nhìn thi thể A Ngử, Kỳ Vân Thư cảm thấy khó chịu trong lòng, chưa xót cười: "Có lẽ, đây là kết thúc tốt nhất cho A Ngử. Cái chết, có lẽ cũng là một cách giải thoát."

Cảnh Dung nghiêng mắt nhìn nàng, trên gương mặt vốn luôn lạnh nhạt, bộ dáng thường xuyên giống như đeo một chiếc mặt nạ lạnh băng, giờ phút này mang theo nỗi tâm đầy thiện cảm yếu ớt nhất của con người, ẩn ở dưới cặp mắt trong sáng ướt át, khiến người thương tiếc, cũng khiến người không thể bỏ qua!

Nữ nhân như vậy, rất thiện lương!

Phía sau bức tường nội tâm đã được dựng nên, chính là những cảm xúc mạnh mẽ, trang nhã giống như rượu đã lên men ngàn năm!

Cảnh Dung nói "Chân tướng đã sáng tỏ, nên để A Ngừ yên nghỉ đi thôi."

"Àn."

Nàng gặt đầu, lấy một tấm vải bỏ bên cạnh, chạm rãi phù lên trên thi thể A Ngừ.

Sau đó, nàng nhủ máy lại, nói với Cảnh Dung: "Vẫn có một chút không hiểu."

"Người đang nói về Giang phu nhân?."

"Đúng vậy, vì sao bà ta lại nói dối? Còn có cái chết của Thất thúc, rốt cuộc..... có quan hệ gì với Giang phu nhân hay không?"

Cảnh Dung trầm giọng nói "Nếu người muốn biết, sao hiện tại không tới hỏi bà ta một chút?."

Đúng vậy!

Kỷ Vân Thư gọi một cai ngục tới, bảo hắn mang nàng và Cảnh Dung đi tới phòng giam của Giang phu nhân.

Nơi giam giữ Giang phu nhân, đối lập hẳn với nơi giam giữ Ngọc Tẩu. Kỷ Vân Thư đang cảm thấy kỳ lạ, nhưng khi tới bên ngoài nơi giam giữ Giang phu nhân, nàng mới hiểu được nguyên do.

Nơi này rào phải là nhà giam, rõ ràng chính là một căn phòng được trang hoàng rất tốt.

Trong phòng sạch sẽ, còn có một chiếc cửa sổ! Ngoài ra còn có giường, chăn, bàn và ghế dựa. Thậm chí, còn có bộ ấm chén pha trà, đầy đủ mọi thứ.

Giang phu nhân đang nhàn nhã tự tại uống trà!

Nhìn thấy Kỷ Vân Thư và Cảnh Dung tới gần, bà ta chỉ cong môi cười.

Bà ta không thèm ngẩng đầu lên, nói: "Vương gia, xin thứ cho dân phụ hiện tại không thể hành lễ với ngài."

Cảnh Dung mới lạnh ném lại một câu: "Giang phu nhân thật ra rất nhàn nhã, còn có tâm tư uống trà."

"Vương gia sai rồi, ta cũng không phải là đang uống trà. Trong phòng giam này tản ra một mùi tanh trời, chỉ có thể dùng hương trà để loại bỏ nó. Rốt cuộc, ở nơi thế này, thật sự không có tâm tư uống trà."

"Nếu người không làm gì ác độc, không gây ra tội ác tày trời, sao có thể bị nhốt ở nơi thế này. Giang phu nhân, người chôn thi không báo, thậm chí còn dấu diếm chuyện hung phạm. Thật sự nên giam người thêm mấy năm nữa ở nơi như thế này."

Khi Cảnh Dung nói, mặc dù pha trộn với nụ cười, nhưng rõ ràng mang theo giá lạnh có thể đóng băng trái tim người.

Nghe xong những lời này của hắn, Giang phu nhân dường như hiểu ra chúng có ý gì.

Bà ta nhìn về phía Kỷ Vân Thư: "Xem ra Kỳ tiên sinh đã biết sự thật."

Kỷ Vân Thư thu hồi khó chịu lúc trước, lạnh lùng hỏi bà ta.

"Ngày hôm qua, vì sao người không nói gì?"

"Vì sao?" Giang phu nhân nhắc âm trả lên, vừa rót trà vào trong chén, vừa trả lời: "Thật ra, hôm kia ta sợ đi không muốn nói ra chân tướng, thật sự là sợ

Lý gia ta mất mặt. Nhưng ngày hôm qua, sau khi ta nhìn thấy Ngọc Tẩu, lúc nghe thấy người nói Ngọc Tẩu là hung thủ, người biết không, ta thực sự rất vui mừng."

Kỷ Vân Thư mới tiếp lời của bất ta: "Người sợ đi vui mừng, là bởi vì người thương hại A Ngừ, nó đã chết, người không muốn khiến nó trở thành hung thủ. Hơn nữa người muốn Ngọc Tẩu chết, hai người đều chết. Vì thế người luôn giữ im lặng, đúng không?"

Dứt lời, nàng đi về phía trước hai bước, đứng ở trước cọc gỗ, chỉ cách khoảng hai nắm tay.

Giang phu nhân không để ý tới những lời nàng nói, nhắc chén trà đã đổ đầy lên, rãi xuống trên mặt đất.

Ánh mắt cũng rơi xuống mặt đất, nói: "Buổi tối hôm đó, ta nhìn thấy A Ngừ, ta hỏi nó, nó muốn đi đâu. Nó nói với ta... nó nói... nó nói muốn giết lão súc sinh kia giống như nương nó giết cha. Nó chỉ mới sáu tuổi, nhưng ta nhìn thấy ở trong ánh mắt của nó, sự tuyệt vọng và ý định giết người chưa bao giờ từng có. Và ta, không hề ngăn cản nó. Ta tro mắt, nhìn nó đâm một nhát hai nhát, không ngừng đâm ở trên người súc sinh kia. Sau khi nó rời đi, ta đã đi tới trước mặt súc sinh kia, cặp mắt vẫn còn trợn to của hắn nhìn ta, nhưng ta không hề thương hại hắn chút nào, cảm thấy hắn chết vẫn chưa hết tội!"

Nói tới đây, bà ta cười cười.

Kỷ Vân Thư hỏi tiếp: "Vậy thì, Thất thúc đâu?"

Giang phu nhân đặt chén trà lại trên bàn, sau đó chuyển ánh mắt về phía Kỷ Vân Thư, nói: "Kỳ tiên sinh, ta biết người muốn nói gì. Ta chỉ có thể nói cho người, trên đời này đích thực có sự trùng hợp. Thất thúc thật sự chết do bị nhiễm bệnh, ta không giết lão."

"Hiện giờ ta có thể tin lời người nói hay sao?"

"Người hoài nghi ta cũng đúng, nhưng ta không cần phải tiếp tục nói dối." Nói xong, Giang phu nhân đứng dậy, đi tới gần Kỷ Vân Thư. Trên khuôn mặt ung dung duyên dáng, hiện lên một nụ cười thường thức: "Kỳ tiên sinh, người là một trong những người thông minh nhất mà ta từng gặp."

Kỷ Vân Thư bất ngờ, hỏi: "Người muốn nói gì?"

"Hy vọng một ngày kia, ta có thể gặp lại Kỳ tiên sinh ở kinh thành. Đến lúc đó, hy vọng có thể uống một ly với người."

Kỷ Vân Thư tức giận!

Kinh thành, lại là kinh thành!

Nàng không có hứng thú đối với kinh thành!

Cảnh Dung đột nhiên xen vào một câu: "Giang phu nhân, mặc dù người không giết người, nhưng tội lừa gạt và chôn thi cũng không hề nhỏ. Người có thể hỏi kinh hay không, còn chưa biết được."

Nhưng Giang phu nhân lại có suy nghĩ khác. Nhà mẹ đẻ bà ta vẫn còn đó, bà ta nhiều lần sẽ bị giam lại vài ngày, sau đó sẽ được thả ra ngoài.

Bà ta thay đổi chủ đề, nói với Cảnh Dung: "Vương gia, người thông minh giống như Kỳ tiên sinh, thật sự không hề thích hợp ở lâu tại Cẩm Giang thành nhỏ nho này một chút nào. Nếu Vương gia mến tài, nên lưu hắn bên người, thu nạp để mình dùng, cùng mang tới kinh thành."

Những lời nói này, thật ra Cảnh Dung rất hài lòng.

Cảnh Dung liếc mắt nhìn Kỷ Vân Thư một cái, khoe miệng câu lên: "Không cần người nhắc nhở, bốn vương cũng sẽ hết sức thuyết phục Kỳ tiên sinh. Hy vọng hắn có thể trở thành nhân tài được bốn vương trọng dụng bên người, hỏi kinh cùng ta."

Kỷ Vân Thư không nói gì, bước chân lui về phía sau, kéo ra khoảng cách với Giang phu nhân.

Nàng nói: "Những gì ta muốn biết, Giang phu nhân đã cho ta biết không sót một chữ, ta đây cũng không ở lại lâu hơn nữa, không quấy rầy Giang phu nhân người tiếp tục uống trà, xua đuổi mùi tanh trời ở trong phòng giam."

Nói xong, Kỷ Vân Thư xoay người, chuẩn bị rời đi, nhưng chân vừa mới bước được ba bước, đã bị Giang phu nhân gọi lại.

"Kỳ tiên sinh, mặc dù Cẩm Giang là một hồ sen trong vất, có hoa sen làm bạn, thanh nhàn tự tại. Mùa đông có tuyết, mùa hè có sương mù. Nhưng người, người không phải là vật trong ao."

"....."

Ai ai ai, Giang phu nhân, Cảnh Dung đến tốt cùng đã cho người bao nhiêu chỗ tốt, để người phải xử ngục ta đi tới kinh thành!

Lười đáp lại, Kỷ Vân Thư cắt bước rời đi.

Cánh Dung liếc mắt nhìn Giang phu nhân một cái, xoay người rời đi.

Hai người rời khỏi nhà giam. Bên ngoài, tuyết đã bắt đầu rơi.

Vệ Dịch vẫn luôn chờ ở bên ngoài, đứng ở góc tường một bên. Lang Bạc đứng ở trước mặt hắn.

Khi nhìn thấy Kỳ Vân Thư ra ngoài, Vệ Dịch nhảy lên và chạy về phía nàng.

"Thư nhá!"

Cực kỳ vui vẻ!

Nhưng hắn vừa khịt mũi, vừa nhìn Cánh Dung một bên, có chút ghét bỏ: "Ca ca, người rất hôi!"

Khuôn mặt Cánh Dung, đen tới cực điểm!

Hắn đã ở trong nhà giam, thậm chí còn ôm thi thể A Ngữ, có thể không hôi hay sao?

Hài tử, người nói cũng đúng!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Chương 93-2: Không Phải Là Vật Trong Ao 2

Không nói chuyện nữa!

Trong miệng, bắt đầu hừ hừ!

Đúng vậy, nàng ta không hề hối tiếc!

Kỳ Vân Thư lui lại phía sau mấy bước, tay trong ống tay áo nắm chặt thành quyền, móng tay nhón nhọn tinh tế cũng đâm sâu vào trong da thịt.

Lúc này, đám người Huyền thái giám đi ra. Tất cả mọi người đều mang sắc mặt ngưng trọng, tâm tình cực kỳ buồn bực!

Huyền thái giám liếc mắt nhìn Ngọc Tẩu một cái, sau đó chuyển ánh mắt về phía Kỳ Vân Thư, thờ dài một tiếng: "Vân Thư, bản quan biết tâm tình người hiện tại không tốt, việc tiếp theo, cứ giao cho bản quan làm đi."

Nàng không đáp lại, nghiêng người, rời khỏi nơi này. Khi đi tới chỗ ngoặt, nhìn thấy Cánh Dung vẫn còn đứng ở kia, mang theo ánh mắt đau lòng nhìn nàng.

Kỳ Vân Thư không nói gì, sắc mặt trầm mặc, đi vòng qua trước mặt hắn.

Nhưng không ngờ, bị hắn nắm lấy cổ tay.

Cánh Dung nói: "Nếu như khó chịu trong lòng, đừng giấu nó. Sẽ dễ chịu hơn nếu nói nó ra."

"Ta không sao."

Nàng thờ ơ mở miệng, rút tay về, đi tới bên thi thể A Ngữ.

Cánh Dung yên lặng đi theo phía sau nàng.

Nhìn thi thể A Ngữ, Kỳ Vân Thư cảm thấy khó chịu trong lòng, chưa xót cười: "Có lẽ, đây là kết thúc tốt nhất cho A Ngữ. Cái chết, có lẽ cũng là một cách giải thoát."

Cánh Dung nghiêng mắt nhìn nàng, trên gương mặt vốn vốn lạnh nhạt, bộ dáng thường xuyên giống như đeo một chiếc mặt nạ lạnh băng, giờ phút này mang theo nội tâm đầy thiện cảm yếu ớt nhất của con người, ẩn ở dưới cặp mắt trong sáng ướt át, khiến người thương tiếc, cũng khiến người không thể bỏ qua!

Nữ nhân như vậy, rất thiện lương!

Phía sau bức tường nội tâm đã được dựng nên, chính là những cảm xúc mạnh mẽ, trang nhã giống như rượu đã lên men ngàn năm!

Cánh Dung nói: "Chân tướng đã sáng tỏ, nên để A Ngữ yên nghỉ đi thôi."

"Àn."

Nàng gạt đầu, lấy một tấm vải bỏ bên cạnh, chạm rãi phủ lên trên thi thể A Ngữ.

Sau đó, nàng nhú mày lại, nói với Cánh Dung: "Vẫn có một chút không hiểu."

"Người đang nói về Giang phu nhân?."

"Đúng vậy, vì sao bà ta lại nói dối? Còn có cái chết của Thất thúc, rốt cuộc..... có quan hệ gì với Giang phu nhân hay không?"

Cánh Dung trầm giọng nói: "Nếu người muốn biết, sao hiện tại không tới hỏi bà ta một chút?."

Đúng vậy!

Kỳ Vân Thư gọi một cai ngục tới, bảo hắn mang nàng và Cánh Dung đi tới phòng giam của Giang phu nhân.

Nơi giam giữ Giang phu nhân, đối lập hẳn với nơi giam giữ Ngọc Tẩu. Kỳ Vân Thư đang cảm thấy kỳ lạ, nhưng khi tới bên ngoài nơi giam giữ Giang phu nhân, nàng mới hiểu được nguyên do.

Nơi này nào phải là nhà giam, rõ ràng chính là một căn phòng được trang hoàng rất tốt.

Trong phòng sạch sẽ, còn có một chiếc cửa sổ!

Ngoài ra còn có giường, chăn, bàn và ghế dựa. Thậm chí, còn có bộ ấm chén pha trà, đầy đủ mọi thứ.

Giang phu nhân đang nhàn nhã tự tại uống trà!

Nhìn thấy Kỳ Vân Thư và Cánh Dung tới gần, bà ta chỉ cong môi cười.

Bà ta không thèm ngẩng đầu lên, nói: "Vương gia, xin thứ cho dân phụ hiện tại không thể hành lễ với ngài."

Cánh Dung mới lạnh ném lại một câu: "Giang phu nhân thật ra rất nhàn nhã, còn có tâm tư uống trà."

"Vương gia sai rồi, ta cũng không phải là đang uống trà. Trong phòng giam này tản ra một mùi tanh tươi, chỉ có thể dùng hương trà để loại bỏ nó. Rốt cuộc, ở nơi thế này, thật sự không có tâm tư uống trà."

"Nếu người không làm gì ác độc, không gây ra tội ác tày trời, sao có thể bị nhốt ở nơi thế này. Giang phu nhân, người chôn thi không báo, thậm chí còn dấu diếm chuyện hung phạm. Thật sự nên giam người thêm mấy năm nữa ở nơi như thế này."

Khi Cánh Dung nói, mặc dù pha trộn với nụ cười, nhưng rõ ràng mang theo giá lạnh có thể đóng băng trái tim người.

Nghe xong những lời này của hắn, Giang phu nhân dường như hiểu ra chúng có ý gì.

Bà ta nhìn về phía Kỳ Vân Thư: "Xem ra Kỳ tiên sinh đã biết sự thật."

Kỷ Vân Thư thu hồi khó chịu lúc trước, lạnh lùng hỏi bà ta."Ngày hôm qua, vì sao ngươi không nói gì?"

"Vì sao?" Giang phu nhân nhấc ẩm trà lên, vừa rót trà vào trong chén, vừa trả lời: "Thật ra, hôm kia ta sợ đi không muốn nói ra chân tướng, thật sự là sợ"

Lý gia ta mất mặt. Nhưng ngày hôm qua, sau khi ta nhìn thấy Ngọc Tẩu, lúc nghe thấy ngươi nói Ngọc Tẩu là hung thủ, ngươi biết không, ta thực sự rất vui mừng."

Kỷ Vân Thư nói tiếp lời của bất ta: "Ngươi sợ đi vui mừng, là bởi vì ngươi thương hại A Ngữ, nó đã chết, ngươi không muốn khiến nó trở thành hung thủ. Hơn nữa ngươi muốn Ngọc Tẩu chết, hai người đều chết. Vì thế ngươi luôn giữ im lặng, đúng không?"

Dứt lời, nàng đi về phía trước hai bước, đứng ở trước cọc gỗ, chỉ cách khoảng hai nắm tay.

Giang phu nhân không để ý tới những lời nàng nói, nhấc chén trà đã đổ đầy lên, rồi xuống trên mặt đất.

Ánh mắt cũng rơi xuống mặt đất, nói: "Buổi tối hôm đó, ta nhìn thấy A Ngữ, ta hỏi nó, nó muốn đi đâu. Nó nói với ta... nó nói... nó nói muốn giết lão súc sinh kia giống như nương nó giết cha. Nó chỉ mới sáu tuổi, nhưng ta nhìn thấy ở trong ánh mắt của nó, sự tuyệt vọng và ý định giết người chưa bao giờ từng có. Và ta, không hề ngăn cản nó. Ta tro mắt, nhìn nó đâm một nhát hai nhát, không ngừng đâm ở trên người súc sinh kia. Sau khi nó rời đi, ta đã đi tới trước mặt súc sinh kia, cặp mắt vẫn còn trợn to của hắn nhìn ta, nhưng ta không hề thương hại hắn chút nào, cảm thấy hắn chết vẫn chưa hết tội!"

Nói tới đây, bà ta cười cười.

Kỷ Vân Thư hỏi tiếp: "Vậy thì, Thất thúc đâu?"

Giang phu nhân đặt chén trà lại trên bàn, sau đó chuyển ánh mắt về phía Kỷ Vân Thư, nói: "Kỷ tiên sinh, ta biết ngươi muốn nói gì. Ta chỉ có thể nói cho ngươi, trên đời này đích thực có sự trùng hợp. Thất thúc thật sự chết do bị nhiễm bệnh, ta không giết lão."

"Hiện giờ ta có thể tin lời ngươi nói hay sao?"

"Ngươi hoài nghi ta cũng đúng, nhưng ta không cần phải tiếp tục nói đối." Nói xong, Giang phu nhân đứng dậy, đi tới gần Kỷ Vân Thư. Trên khuôn mặt ung dung duyên dáng, hiện lên một nụ cười thường thức: "Kỷ tiên sinh, ngươi là một trong những người thông minh nhất mà ta từng gặp."

Kỷ Vân Thư bắt ngừng, hỏi: "Ngươi muốn nói gì?"

"Hy vọng một ngày kia, ta có thể gặp lại Kỷ tiên sinh ở kinh thành. Đến lúc đó, hy vọng có thể uống một ly với ngươi."

Kỷ Vân Thư tức giận!

Kinh thành, lại là kinh thành!

Nàng không có hứng thú đối với kinh thành!

Cảnh Dung đột nhiên xen vào một câu: "Giang phu nhân, mặc dù ngươi không giết người, nhưng tội lừa gạt và chôn thi cũng không hề nhỏ. Ngươi có thể hỏi kinh hay không, còn chưa biết được."

Nhưng Giang phu nhân lại có suy nghĩ khác. Nhà mẹ đẻ bà ta vẫn còn đó, bà ta nhiều lần sẽ bị giam lại vài ngày, sau đó sẽ được thả ra ngoài.

Bà ta thay đổi chủ đề, nói với Cảnh Dung: "Vương gia, người thông minh giống như Kỷ tiên sinh, thật sự không hề thích hợp ở lâu tại Cẩm Giang thành nhỏ nhọ này một chút nào. Nếu Vương gia mến tài, nên lưu hắn bên người, thu nạp để mình dùng, cũng mang tới kinh thành."

Những lời nói này, thật ra Cảnh Dung rất hài lòng.

Cảnh Dung liếc mắt nhìn Kỷ Vân Thư một cái, khẽ miệng câu lên: "Không cần ngươi nhắc nhở, bốn vương cũng sẽ hết sức thuyết phục Kỷ tiên sinh. Hy vọng hắn có thể trở thành nhân tài được bốn vương trọng dụng bên người, hồi kinh cùng ta."

Kỷ Vân Thư không nói gì, bước chân lui về phía sau, kéo ra khoảng cách với Giang phu nhân.

Nàng nói: "Những gì ta muốn biết, Giang phu nhân đã cho ta biết không sót một chữ, ta đây cũng không ở lại lâu hơn nữa, không quấy rầy Giang phu nhân ngươi tiếp tục uống trà, xua đuổi mùi tanh tươi ở trong phòng giam."

Nói xong, Kỷ Vân Thư xoay người, chuẩn bị rời đi, nhưng chân vừa mới bước được ba bước, đã bị Giang phu nhân gọi lại

"Kỷ tiên sinh, mặc dù Cẩm Giang là một hồ sen trong vát, có hoa sen làm bạn, thanh nhàn tự tại. Mùa đông có tuyết, mùa hè có sương mù. Nhưng ngươi, ngươi không phải là vật trong ao."

"....."

Ai ai ai, Giang phu nhân, Cảnh Dung đến tốt cùng đã cho ngươi bao nhiêu chỗ tốt, để ngươi phải xúi giục ta đi tới kinh thành!

Lười đáp lại, Kỷ Vân Thư cắt bước rời đi.

Cảnh Dung liếc mắt nhìn Giang phu nhân một cái, xoay người rời đi.

Hai người rời khỏi nhà giam. Bên ngoài, tuyết đã bắt đầu rơi.

Vệ Dịch vẫn luôn chờ ở bên ngoài, đứng ở góc tường một bên. Lang Bạc đứng ở trước mặt hắn.

Khi nhìn thấy Kỷ Vân Thư ra ngoài, Vệ Dịch nhảy lên và chạy về phía nàng.

"Thư nhi!"

Cực kỳ vui vẻ!

Nhưng hắn vừa khịt mũi, vừa nhìn Cảnh Dung một bên, có chút ghét bỏ: "Ca ca, ngươi rất hôi!"

Khuôn mặt Cảnh Dung, đen tới cực điểm!

Hắn đã ở trong nhà giam, thậm chí còn ôm thi thể A Ngữ, có thể không hôi hay sao?

Hài tử, ngươi nói cũng đúng!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 95: Kim Tước Trong Lòng, Không Chết Cũng Bị Thương

Ngươi mới hỏi, cả nhà ngươi đều hỏi!

Sắc mặt Cảnh Dung không vui, nhưng vẫn nhịn xuống, ném một ánh mắt lạnh về phía Lang Bạc.

Hỏi: "Mới vừa rồi không phải nói ngươi chiếu cố tới hắn hay sao? Sao lại để hắn ngồi xổm nơi góc tường? Ngươi đánh hắn?"

Oan uổng quá!

Lang Bạc mang về mặt khăn trương, giải thích: "Vương gia, thuộc hạ thật sự không đánh Vệ công tử. Là Vệ công tử tự nó..... nói muốn ngồi xổm ở góc tường giả làm củ cái, chờ Kỷ tiên sinh ra ngoài."

Giả làm củ cái?

Não Cảnh Dung không đủ dung lượng, khỏe miệng co giật.

Thế giới của ngốc tử, không ai có thể hiểu được.

Vệ Dịch cũng nhanh chóng xua tay: "Ca ca, hần không đánh ta, hần chỉ nhìn chăm chăm vào ta, không cho ta đi đâu."

"Ta chỉ lo lắng ngươi chạy lạc." Lang Bạc cãi lại.

"Ta sẽ không lạc, ta đã đáp ứng Thư nhi chờ nàng ở bên ngoài, ta sẽ không chạy lạc. Ngươi mới có thể lạc."

.....

Hai người người một câu ta một ngữ, tranh luận đến vô cùng vui vẻ!

Kỷ Vân Thư liếc mắt nhìn tuyết rơi, xem ra tuyết rơi cũng không lớn lắm.

Nàng nghiêng người nói với Cảnh Dung: "Vương gia, vụ án này hiện giờ đã chấm dứt, tiểu nhân sẽ mang Vệ Dịch trở về trước. Chúng ta ra ngoài đã khá lâu."

Cảnh Dung nhũu mày: "Bổn vương sẽ hộ tống ngươi."

"Không cần, trên người Vương gia có mùi, trên người tiểu nhân cũng có, vẫn đứng nên đi cùng."

Như vậy mùi sẽ càng nặng hơn!

Nhưng tính tình của Cảnh Dung thật sự kỳ quái.

Hần nói: "Ở trong nhà giam đã lâu, bổn vương vừa vận muốn đi tàn bộ hóng gió một chút, nhân tiện, có vài lời muốn nói với Kỷ tiền sinh."

"Nói gì?" Nàng cảnh giác vài phần.

"Vừa đi vừa nói."

Lại nổi lên tính tình trêu chọc.

Nàng không thể lay chuyển được hần, bắt đầu đi đánh phai chấp nhận bốn người cùng đi!

Vệ Dịch rất thích tuyết, luôn nhảy nhót đi ở phía trước. Lang Bạc ôm bộ bút mực đi ở phía sau Vệ Dịch, nghe theo phân phó, chăm chăm nhìn hần trông chừng.

Trong khi, Kỷ Vân Thư đi song song với Cảnh Dung ở phía sau.

Bước chân nàng hơi nhanh một bước, hần cũng nhanh một bước, tuyết không bỏ rơi nàng.

Sau khi đi được một đoạn đường, hai người vẫn không mở miệng nói chuyện.

Kỷ Vân Thư mắt nhìn thẳng, biểu tình cũng giống như thời tiết lúc này, lạnh như muốn đóng băng.

Nhưng Cảnh Dung bên cạnh, ánh mắt vẫn thường xuyên đánh giá nàng.

Cuối cùng hần mở miệng hỏi: "Ngươi còn đang suy nghĩ về vụ án vừa rồi?"

"Vụ án đã kết thúc, ta sẽ không nghĩ về nó nữa." Nàng trả lời chắc chắn.

"Thật ra những lời Giang phu nhân đã nói, bổn vương cảm thấy nói rất hay." Lời nói có chứa thâm ý.

Kỷ Vân Thư im lặng, nàng cũng đoán được hần đang muốn nói gì, vì thế bước chân nhanh hơn, muốn kéo ra khoảng cách với hần, tự mình đi lên phía trước hai bước, nhưng Cảnh Dung bước một bước đã đuổi kịp nàng.

"Cẩm Giang không thích hợp với ngươi."

Những lời chậm rãi tràn ra từ trong miệng hần, mang theo sự phán đoán hết sức chắc chắn.

Kỷ Vân Thư một mồi, không muốn nghe hết!

Mặc dù kinh thành rất lớn, nhưng không phải là nơi thích hợp cho chú chim hoàng yến nhỏ nhò như nàng!

Nàng dừng bước chân lại, hai tay nắm chặt áo choàng trước người.

Nghiêng mắt lạnh nhìn hần: "Vương gia, tiểu nhân hiểu rõ ngài quan tâm tới(Lâm Kinh Ân), cũng biết sự phức tạp và tầm quan trọng của vụ án. Vương gia đã rời kinh nửa năm, chỉ vì bốn ba cho vụ án này. Chỉ sợ trong toàn bộ kinh thành, đã có vô số đôi mắt nhìn chăm chăm vào vụ án này. Tuy nhiên, tiểu nhân tình nguyện bám vào trong ao, làm bạn cùng với hoa sen, ngâm thơ trong tuyết, hát trong sương mù. Kinh thành quý quyết, rộng hồ đầu nhau, thậm chí đoạt tính mạng người. Kìm tước trong lồng, không chết cũng bị thương. Vương gia lo lắng về vụ án, có phải cũng nên lo lắng cho tiểu nhân một chút hay không? Huống chi, cư sĩ tài ba trong thiên hạ, không chỗ nào không có."

Những lời này không hề mang theo một chút do dự, từng câu từng chữ, nói rất rành mạch.

Khuôn mặt Cảnh Dung vốn luôn bình thản, sau khi nghe những lời nàng nói thì hơi nhũu chặt mày!

Hần nhìn đôi mắt nghiêm túc của Kỷ Vân Thư, đáy lòng cảm thấy chán ghét bản thân mình.

Từ khi nào, hần trở thành người bức ép người khác như thế?!

"Vân Thư." Hần nhẹ giọng gọi: "Ngươi tự xem mình là chim hoàng yến, nhưng bổn vương không muốn làm lồng chim, giam cầm ngươi ở trong đó. Ta sẽ không hề gây đôi cánh của ngươi. Được rồi, bổn vương sẽ không bức ngươi."

Từng lời nói ra rất chân thành!

Trái tim Kỷ Vân Thư cũng được giãn ra, nàng cảm thấy yên tâm hơn, trả lời: "Tạ vương gia."

Cảnh Dung im lặng không nói!

Giờ phút này, Vệ Dịch hưng phấn chạy tới, lôi kéo cánh tay Kỷ Vân Thư.

Chỉ vào cách đó không xa: "Thư nhi, ngươi nhìn xem."

Nhìn xem? Nhìn cái gì?

Kỷ Vân Thư ngược mắt, đồng thời cùng với Cảnh Dung, nhìn về phương hướng Vệ Dịch chỉ.

Trên con đường rộng lớn cách đó không xa, treo đầy đèn lồng màu đỏ. Trước cửa nhà, cửa hiệu, tất cả đều đang bận rộn treo đèn lồng dưới mái nhà trên các góc phố.

Trước cửa cũng trang trí giấy đỏ, những chiếc bàn bày đầy đồ trang sức, vật phẩm.

Toàn bộ con đường trong Cẩm Giang thành, người đến người đi, đều đang chuẩn bị cho hội hoa đăng đêm nay.

Người bán hàng rong bận rộn vì kẻ sinh nhai!

Thương gia bận rộn kiếm tiền!

Trong khi phụ nữ và tiểu hài tử, giàu hay nghèo, đều sốt ruột chờ đợi náo nhiệt.

"Thư nhi, hôm nay là lễ hội hoa đăng, buổi tối chúng ta ra ngoài được không? Cùng nhau đi xem đèn được không?" Vệ Dịch mang về mặt chờ đợi nhìn nàng.

Lễ hội hoa đăng, được tổ chức mỗi năm một lần, vào cuối tháng giêng.

Không đợi Kỷ Vân Thư trả lời, mắt lạnh Cảnh Dung vốn đang trầm lại, kìn áo gọi lên một chú ý.

Hắn cười: "Lễ hội hoa đăng, thật sự không thể bỏ qua." Sau đó nói tiếp với Kỳ Vân Thư: "Đêm nay bốn vương muốn mời tiên sinh tới Sương Cự các, ăn một bữa, xem lời cảm tạ tiên sinh những ngày gần đây tra án vất vả. Hôn nữa cũng có thể thưởng thức cảnh đẹp. Một công đôi việc."

Không đợi Kỳ Vân Thư đáp lại, Vệ Dịch thật sự nóng nảy.

"Ta thì sao? Ca ca, người vì sao không mời ta vậy?" Có chút tỳ khuất.

Người tới làm gì?

Cảnh Dung vốn định từ chối từ Vệ Dịch, nhưng ngẫm lại, không thể nhò mọn như vậy. Đến lúc đó, cho hắn ta ăn nhiều một chút, chắc hẳn sẽ không ảnh hưởng tới hắn và Vân Thư.

Đơn giản.....

"Được, người cũng cùng tới."

"Ca ca thật tốt!" Vệ Dịch cực kỳ vui vẻ, lại lôi kéo Kỳ Vân Thư: "Thư nhi, chúng ta cũng làm đèn lồng được không? Buổi tối chúng ta cùng đi thả đèn, được không?"

Đầu của Kỳ Vân Thư lại bắt đầu cảm thấy đau, đánh phải gậy đầu.

Đồng ý: "Được."

Lúc này, tuyết rơi xuống càng ngày càng lớn, bốn người cất bước nhanh hơn, đi tới cửa Vệ phủ.

Cảnh Dung tiếp nhận bộ bút mực từ trong tay Lang Bạc, sau đó nhét vào trong tay Kỳ Vân Thư.

"Bốn vương tặng cho người, chính là của người. Người muốn ném đi cũng được, hoặc muốn bán đi cũng thể, tùy người."

"....."

"Đêm nay, tại Sương Cự các. Không gấp không về."

"....."

Cảnh Dung mang theo Lang Bạc, xoay người tiêu sái rồi đi, thân ảnh hùng vĩ, dần dần biến mất ở trong bão tuyết!

Kỳ Vân Thư ôm bút mực trong tay, vẫn còn có chút ngốc lảng.

Sau một khắc, Vệ Dịch liền ôm lấy bộ bút mực trong tay nàng, nói: "Cái này rất nặng, Thư nhi, ta ôm giúp người."

Sau đó chạy vào Vệ phủ, một đường đưa đồ tới trong viện Kỳ Vân Thư, lúc này mới buông xuống!

Àn, hôm nay mình đã làm một chuyện tốt!

Loan Nhi nhìn thấy hai người trở về, còn ôm một hộp bút mực lớn, tiến nhận lấy.

Nàng cực kỳ ngạc nhiên: "Tiểu thư, đây không phải là bộ bút quý giá ở Mặc Bảo Trai kia sao?"

"Àn," Kỳ Vân Thư gật đầu.

Bất chợt, Loan Nhi khịt mũi một cái, ngửi được mùi gì đó, nhũn mảy: "Tiểu thư, ngài có ngửi thấy mùi gì không?"

Đương nhiên ngửi thấy được! Là mùi hôi trên người của mình!

Nhưng Vệ Dịch đã mở miệng nói: "Là ca ca vừa rồi kia, trên người hắn hôi, khiến trên người ta và Thư nhi cũng bị hôi."

Vâng, Cảnh Dung đầu đen, người hãy cố chịu đựng điều đáng tiếc sau lưng này một chút.

Kỳ Vân Thư khẽ nháp mũi, nhẹ nhàng mỉm cười về phía Vệ Dịch, vận mũi.

Sau đó nói: "Vệ Dịch, người tự mình đi ra ngoài chơi đi, tìm người chơi chơi để cũng được, hoặc làm đèn lồng cũng tốt."

"Thư nhi không làm đèn lồng cùng ta sao?"

Nàng gió lòng bần tay phải và trái: "Người xem, ta như vậy làm sao đi chơi hội hoa đăng?"

Vệ Dịch đi chuyển đôi mắt, hiểu rõ: "Ồ, Thư nhi muốn tắm rửa."

"....."

Kỳ Vân Thư cười mà không nói gì.

Vệ Dịch lại vò đầu: "Nhưng nếu Thư nhi tắm rửa, ta vì sao không thể ở chỗ này? Khi A Mễ tắm rửa, ta vẫn luôn giúp nó tắm."

Ai ai ai! Đó là chó, ta là người.

Kỳ Vân Thư bực bội, chụm đầu ngón tay lại, gõ một gõ thật mạnh trên trán hắn.

"Tiểu tử thú! người đang nói bậy gì đó?!"

Hắn không nói bậy, sai ở chỗ nào?

Vệ Dịch xoa đầu, hỏi: "Ta không hề nói bậy. Khi A Mễ tắm rửa, ta đều ở bên cạnh. Vì sao khi Thư nhi tắm rửa, ta không thể ở bên cạnh?"

Điều này.....

Nàng không biết giải thích như thế nào!

Chẳng lẽ nói linh tính gì đó như tiểu Vệ Dịch hay sao?

Thôi thôi.

Nàng nghiêm túc nói: "Vệ Dịch, nếu buổi tối người muốn đi chơi hội hoa đăng, vậy hãy nhanh chóng đi ra ngoài, bằng không, ta sẽ không đi."

Vừa nghe xong, Vệ Dịch nhanh chóng gật đầu: "Nga nga nga, hiện tại ta sẽ đi ra ngoài."

Hắn hoang mang, nhanh chóng chạy ra ngoài, chỉ để lại một luồng gió mạnh.

Loan Nhi một bên tròn hai mắt nhìn xem xét, vội hỏi tiểu thư nhà mình: "Tiểu thư, ngài đã đi đâu vậy? Vì sao cả người....."

Chỉ "hồi thổ!" không dám nói ra!

Kỳ Vân Thư không thêm đề ý tới lời nàng nói, phản phó: "Nhanh chóng đi nấu nước đi, thêm chút quýt vào trong nước, có thể loại bỏ mùi thi thể."

"Vâng."

Loan Nhi đáp ứng, nhanh chóng đi nấu nước.

Kỳ Vân Thư tự mình tắm rửa sạch sẽ, sau đó sai Loan Nhi đốt bộ quần áo bốc mùi thi thể kia đi.

Trước gương đồng, một thân tơ lụa màu xanh nhạt, vài áo choàng màu trắng trải dài rơi xuống giống như thác nước. Trâm trên đầu được đính ngọc trai rạng rỡ.

Trên gương mặt, tô chút son và trang điểm chút phần nhẹ.

Rất thanh nhã!

Trên mặt đẹp, dường như mang theo một nỗi ưu sầu có sẵn.

Sự nhu nhược động lòng người, khơi dậy sự thương cảm của trái tim người!

Khác này, Vệ Dịch mang theo hai cái đèn lồng đi vào sân, hần vẫn đứng ở trong viện không dám đi vào phòng.

Lớn giọng hô: "Thư nhi, ta làm xong đèn lồng rồi."

Nghe thấy giọng nói của hần, Kỳ Vân Thư đi chuyển, bảo Loan Nhi gọi hần vào.

Vệ Dịch mang theo đèn lồng chạy vào, trong tay là hai ngọn đèn lồng tinh xảo, đặt chúng trước mặt Kỳ Vân Thư.

"Thư nhi, người xem, đèn lồng này là do ta làm. Người một cái, ta một cái."

Kỳ Vân Thư tiếp nhận và nhìn xem. Đó là hai cái đèn lồng hình bát giác, được nối với nhau bằng gỗ đỏ, mặc dù dấu vết hồ dán dính khắp nơi, nhưng những nút thắt bằng sợi chỉ đỏ treo xuống rất đẹp!

Nàng cũng không biết, tay nghề Vệ Dịch lại tốt như vậy.

"Đây thật sự là do người làm?" Nàng nhướn mày hỏi hần.

Nàng lại đối diện với một ánh mắt si ngốc của Vệ Dịch.

Hả?

"Người nhìn ta như vậy làm gì?"

"Thư nhi, người thật xinh đẹp." Hần nói một câu phát ra từ trái tim mình.

Loan Nhi nghe thấy, cười cười, tiếp nhận những lời của Vệ Dịch nói: "Vệ công tử, không nghĩ tới người cũng biết phân biệt xấu đẹp. Tiểu thư nhà chúng ta, chính là thiên tiên hạ phàm, đương nhiên rất đẹp!"

Hần là ngốc tử, nhưng không vụng về, đương nhiên có thể phân biệt xấu đẹp!

Tuy nhiên, những lời Loan Nhi nói, lại khiến Kỳ Vân Thư hơi khó chịu, liếc nhìn nàng một cái, nói: "Thiên tiên hạ phàm cái gì! Nói hươu nói vượn."

"Nô tỳ nói thật, tiểu thư vốn dĩ rất đẹp."

"Đứng đứng đứng, Thư nhi của ta rất đẹp." Vệ Dịch phụ họa.

Chờ đã, ai là Thư nhi của người?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Ngổ Tác Họa Cốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.